

KEN FOLLETT

PACTUL LEILOR

Colecția *Cameleon*

KEN FOLLETT

PACTUL LEILOR

Taducerea din limba engleză

Sanda Ilieș

622209

Editura Aquila

Titlul în original:
LIE DOWN WITH LIONS

de: KEN FOLLETT

Copyright © 1980 by Ken Follett

© 2004 EDITURA AQUILA '93

Romanian edition and translation

**Toate drepturile pentru limba română sunt
rezervate Editurii Aquila '93.**

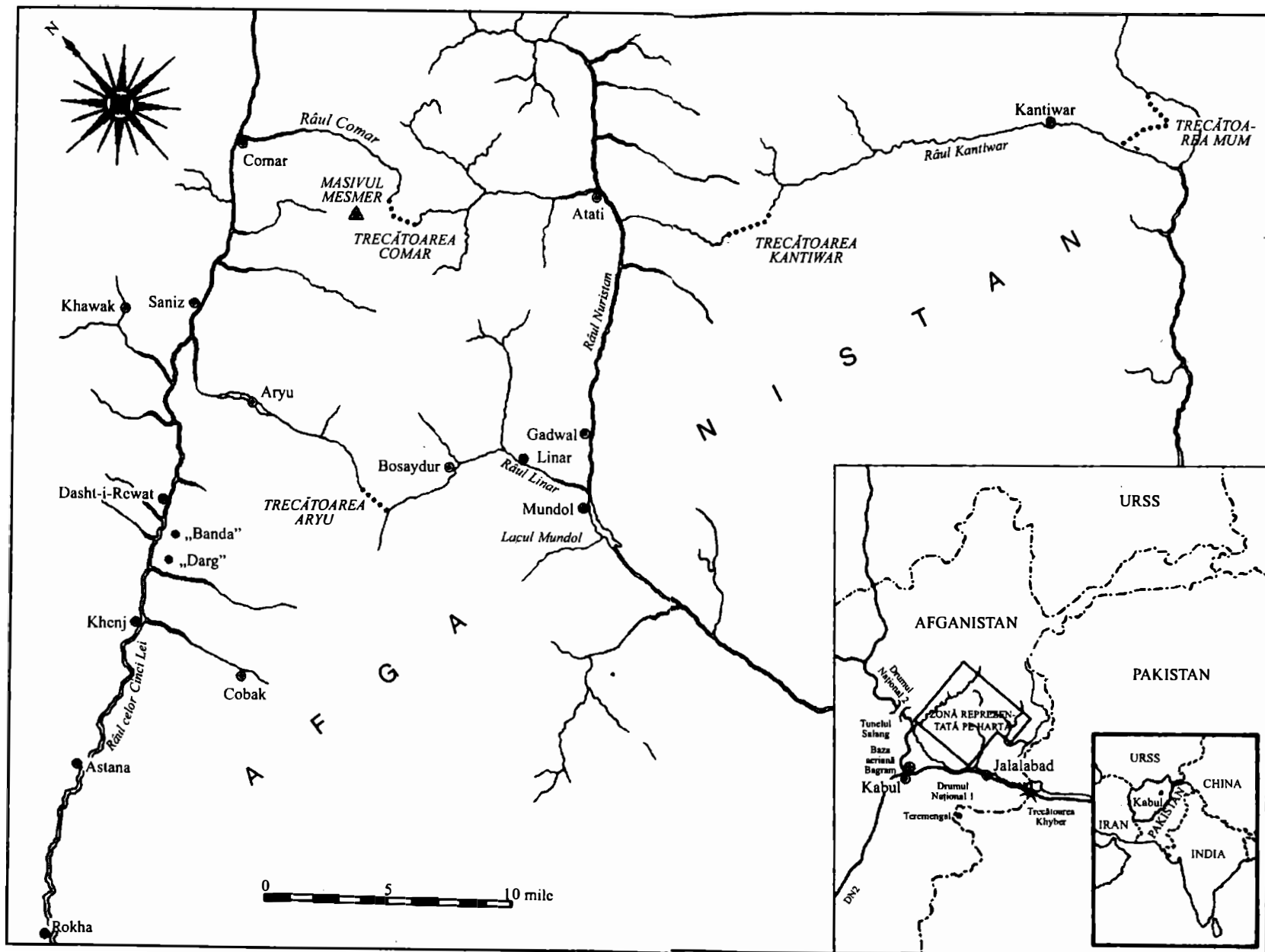
**Nici o parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă
în mod electronic, mecanic, prin fotocopiere sau
prin orice alt mod, fără acordul scris, dat în prealabil
de Editura Aquila '93.**

ISBN 973-8250-99-4

Coperta: *Alexandru Sabo*

Barbarei

CAPITOLUL 1

CEI CARE vroiau să-l ucidă pe Ahmet Yilmaz erau oameni hotărâți. Erau studenți turci exilați și uciseră deja un atașat al Ambasadei Turce și dăduseră foc casei unui director executiv de la Turkish Airlines. L-au ales pe Yilmaz ca următoarea lor țintă pentru că era un supporter bogat al dictaturii militare și pentru că locuia, convențional, în Paris.

Casa și biroul său erau bine păzite, iar limuzina sa Mercedes era blindată, dar fiecare bărbat are o slăbiciune, credeau studenții, și acea slăbiciune este de obicei sexul. În cazul lui Yilmaz aveau dreptate. Două săptămâni de supraveghere ocazională au scos la iveală faptul că Yilmaz pleca de acasă, două sau trei nopți pe săptămână, cu camioneta folosită de servitori la cumpărături, și se îndrepta spre o stradă lăturalnică din Fifth District, unde vizita o tânără turcoaică care era îndrăgostită de el.

Studenții s-au hotărât să pună o bombă în Renault în timp ce Yilmaz își consuma aventura amoroasă.

Știau de unde să obțină explozibil: de la Pepe Gozzi, unul din mulții fii ai nașului corsican Mémé Gozzi. Pepe era traficant de arme. Vindea oricui, dar prefera clienți din lumea politică, deoarece –

după cum spunea el pe un ton vesel – „Idealiștii plătesc prețuri mai bune.” El îi ajutase pe studenții turci în ambele lor ultraje anterioare. Exista o problemă legată de planul cu bomba din mașină. De obicei, Yilmaz pleca de la fată singur în Renaultul său – dar nu întotdeauna. Uneori o scotea în oraș la cină. Deseori ea se urca în mașină și se întorcea peste o jumătate de oră încărcată cu pâine, fructe, brânză și vin, evident pentru un ospăț pe cinste. Uneori, Yilmaz mergea acasă cu taxiul, iar mașina îi rămânea fetei pentru o zi sau două. Studenții erau romantici, asemeni tuturor teroriștilor, și nu vroiau să riște să omoare o femeie frumoasă a cărei singură crimă era aceea de a iubi un bărbat care nu o merita.

Au dezbătut această problemă într-un mod democratic. Au luat toate deciziile prin vot și nu au desemnat nici un conducător; dar totuși, exista unul printre ei a cărui personalitate puternică îl făcea să-i domine. Numele lui era Rahmi Coskun și era un tânăr atrăgător și pasional, cu o mustață stufoasă și o privire plină de glorie. Energia și hotărârea lui i-a ajutat să ducă la împlinire celelalte două proiecte, în ciuda problemelor și riscurilor apărute. Rahmi a propus să se consulte cu un expert în bombe.

La început, ceilalți nu le-a surâs ideea. În cine să aibă încredere? au întrebat ei. Rahmi l-a propus pe Ellis Thaler. Un american care se autonumea poet, dar care își câștiga existența predând lecții de engleză, acesta învățase multe despre explozibili cât timp a fost recrut în Vietnam. Rahmi îl cunoștea cam de un an: amândoi au lucrat la ziarul revo-

luționar de scurtă durată *Chaos* și au organizat împreună un simpozion de poezie în vederea strângerii de fonduri pentru Organizația pentru Eliberarea Palestinei. El părea să înțeleagă furia lui Rahmi vizavi de ceea ce i se făcea Turciei și ura lui față de barbarii care o făceau. Câțiva dintre studenți îl cunoșteau și ei vag pe Ellis: fusese văzut la mai multe demonstrații și ei presupuseră că era un student în ultimul an sau un profesor tânăr. Totuși, nu prea le surâdea ideea de a apela la un non-turc; dar Rahmi a fost insistent și în cele din urmă au căzut de acord.

Ellis a găsit imediat soluția la problema lor. Bomba ar trebui să aibă un dispozitiv de detonare controlat prin radio, a spus el. Rahmi va sta la un geam din fața apartamentului fetei sau într-o mașină parcată pe stradă, supraveghind Renaultul. Va ține în mână un radio-transmițător de mărimea unui pachet de țigări – ca și cel folosit la deschiderea ușilor de garaj automate. Dacă Yilmaz ar urca în mașină singur, după cum o făcea de cele mai multe ori, atunci Rahmi ar apăsa pe butonul transmițătorului, iar un semnal radio ar activa un întrerupător din bombă, care atunci ar fi armat și ar exploda imediat ce Yilmaz ar porni motorul. Dar dacă ar fi fata în mașină, atunci Rahmi nu ar apăsa pe buton, iar ea ar putea pleca cu mașina fără să i se întâmple nimic. Bomba ar fi destul de sigură până când este armată.

– Fără buton, nici un bum, spuse Ellis.

Lui Rahmi îi plăcu ideea și îl întrebă pe Ellis dacă ar colabora cu Pepe Gozzi la confecționarea bombei.

– Desigur, spuse Ellis.

Apoi, mai era o altă problemă.

– Am un prieten, spuse Rahmi, care vrea să se întâlnească cu voi doi, Ellis și Pepe. Să vă spun drept, *trebuie* să se întâlnească cu voi, altfel întreaga afacere cade; pentru că acesta este prietenul care ne dă banii pentru explozibili, mașini, mite, arme și tot restul.

– De ce vrea să se întâlnească cu noi? se interesară Ellis și Pepe.

– Trebuie să se asigure că bomba va funcționa și vrea să știe dacă poate avea încredere în voi, spuse Rahmi apologetic. Tot ce trebuie să faceți este să-i aduceți bomba și să-i explicați cum va funcționa, să-i strângeți mâna și să-l priviți în ochi; vi se pare un lucru atât de mare de făcut pentru omul care face ca totul să fie posibil?

– Mi se pare corect, spuse Ellis.

Pepe ezită. El vroia banii pe care îi câștiga din această afacere – întotdeauna tânjea după bani, cum tânjește un porc după troacă – dar nu îi plăcea să se întâlnească cu oameni necunoscuți.

Ellis încercă să-l convingă.

– Ascultă, spuse el, aceste grupuri de studenți înfloresc și mor ca mimozele primăvara, iar lui Rahmi i se apropie sfârșitul în curând; dar dacă îi cunoști „prietenul”, atunci vei putea continua tu afacerea, după ce Rahmi nu mai e printre noi.

– Ai dreptate, spuse Pepe, care nu era un geniu, dar putea înțelege în mare principiile unei afaceri, dacă îi erau explicate la modul cel mai simplu.

Ellis îi spuse lui Rahmi că Pepe fusese de acord și Rahmi stabili întâlnirea pentru duminica viitoare.

În acea dimineață, Ellis se trezi în patul lui Jane. Se trezise dintr-o dată, speriat, de parcă ar fi avut un coșmar. După câteva clipe își dădu seama de ce era atât de tensionat.

Se uită la ceas. Era matinal. Își derulă planul în minte. Dacă totul mergea bine, munca lui de mai bine de un an, în care a investit multă răbdare și concentrare, va fi încununată de succes. Și se va putea bucura de această victorie împreună cu Jane, dacă va scăpa nevătămat până la sfârșitul zilei.

Își întoarse capul să o privească, mișcându-se cu grijă să nu o trezească. Inima lui tresări, cum făcea de fiecare dată când îi vedea fața. Stătea întinsă pe spate, cu nasul ei în vânt îndreptat spre tavan și părul ei negru revărsându-se peste pernă ca și aripa desfăcută a unei păsări. Se uită la gura ei cămoasă, la buzele pline care l-au sărutat atât de des și cu atâta patimă. Lumina primăvărată a soarelui îi scotea la iveală puful dens și blond de pe obraji – barba ei, cum o numea el când vroia să o tachineze.

Era o încântare rară să o vadă în această postură, odihnindu-se, cu fața relaxată și inexpressivă. De obicei era animată – râzând, încruntându-se, strâmbându-se, exprimând surpriză, scepticism sau compasiune. Expresia care-i învăluia cel mai adesea fața era un zâmbet șiret, ca și cel al unui băiețel răutăcios care tocmai făcuse o glumă extrem de diabolică. Numai când dormea sau gândea profund arăta așa; și totuși, așa o plăcea cel mai mult, când era lipsită de apărare și nestânjenită, înfățișarea ei insinuând senzualitatea plăpândă care mocnea în ea ca un foc înăbușit mistuitor. Când o văzu așa, aproape că îl mâncară degetele să o atingă.

Aceasta îl surprinse. Când o întâlnise prima dată, la scurt timp după ce venise în Paris, îi păru genul femeii băgărețe întâlnite deseori printre tinere, prezidând întruniri și organizând campanii împotriva apartheidului și pentru dezarmarea nucleară, conducând marșuri de protest legate de El Salvador și poluarea apei, strângând bani pentru muritorii de foame din Chad sau încercând să promoveze un tânăr producător de filme. Oamenii erau atrași de frumusețea ei răpitoare, captivați de farmecul ei și energizați de entuziasmul ei. Se întâlnise cu ea de câteva ori, doar de dragul de a privi o fată frumoasă devorând o friptură; și apoi – nu și-a putut aminti niciodată cum anume s-a întâmplat – descoperise că în interiorul acestei fete excitabile dăinuia o femeie pasională și se îndrăgostise.

Privirea lui cuprinse mica ei cameră de apartament. Observă cu plăcere obiectele personale care marcau locul ca aparținându-i: o lampă frumoasă făcută dintr-o mică vază chinezească; un raft cu cărți de economie și despre sărăcia din lume; o canapea mare și pufoasă în care te puteai îneca; o fotografie a tatălui ei, un bărbat chipeș într-o haină la două rânduri, probabil făcută la începutul anilor 1960; o cupă mică de argint pe care o câștigase pe poneiul ei Dandelion, datată 1971, cu zece ani în urmă. Avea 13 ani, se gândi Ellis, iar eu aveam 23; și în vreme ce ea câștiga la cursele de ponei din Hampshire, eu eram în Laos, minând Ruta Ho Chi Minh.

Când văzuse apartamentul pentru prima dată, aproape cu un an în urmă, ea tocmai se mutase aici de la periferie, și era destul de gol: o cameră mică

la mansardă, cu o bucătărie într-un alcov, o cabină de duș și o toaletă la capătul coridorului. Treptat, îl transformase dintr-o mansardă austeră într-un cuibșor vesel. Câștiga un salariu destul de bun ca interpret, traducând din franceză și rusă în engleză, dar chiria era mare – apartamentul se afla lângă Boulevard St Michel – și își făcuse cumpărăturile cu grijă, făcând economii pentru a-și putea achiziționa masa de mahon potrivită, patul antic și carpeta Tabriz. Era ceea ce mama lui Ellis ar fi numit o damă cu clasă. Îți va plăcea, tată, se gândi Ellis. O vei îndrăgi foarte mult.

Se rostogoli într-o parte, cu fața spre ea, iar mișcarea o trezi, de parcă ar fi știut că așa se va întâmpla. Ochii ei mari și albaștri priviră spre tavan pentru o fracțiune de secundă, apoi se uită la el, zâmbi și se rostogoli în brațele lui.

– Bună! șopti ea și el o sărută.

El se excită imediat. Rămaseră îmbrățișați pentru câteva clipe, pe jumătate adormiți, sărutându-se din când în când; apoi, ea își întinse un picior peste soldurile lui și începură să facă dragoste languros, fără să-și vorbească.

Când au devenit iubiți pentru prima dată, începând să facă dragoste dimineața, și noaptea, și deseori chiar și după-amiaza, Ellis a crezut că această poftă carnală nu va dura și că, după câteva zile sau poate după câteva săptămâni, noutatea se va evapora și vor cădea în rutina de a face dragoste de două ori și jumătate pe săptămână. Dar se înșelase. Un an mai târziu, ei încă o mai făceau de parcă erau în luna de miere.

Ea se rostogoli deasupra lui, sprijinindu-se cu

toată greutatea pe trupul său. Pielea ei umedă se lipi de-a lui. El îi luă în brațe trupul mic și o îmbrățișă, în timp ce o penetra adânc. Îl simți că este aproape de punctul culminant și își ridică capul uitându-se la el, apoi îl sărută cu gura deschisă în timp ce el își dădea drumul în ea. Imediat după aceea, ea gemu încet și suav, și el o simți cum se lasă pradă unui orgasm lung și blând de duminică dimineața. Ea rămase deasupra lui, încă pe jumătate adormită. El îi mângâie părul.

După o vreme, ea se mișcă.

– Știi ce zi e azi? îngână ea.

– Duminică.

– E duminica în care e rândul tău să pregătești prânzul.

– Nu am uitat.

– Bine. Urmă o pauză. Ce ai de gând să îmi oferi?

– Friptură, cartofi, mazăre, brânză de capră, căpșune și frișcă Chantilly.

Ea își ridică capul, râzând.

– Asta faci întotdeauna.

– Nu-i adevărat. Data trecută am făcut mazăre franțuzească.

– Și înainte de asta ai uitat și am mâncat în oraș. Ce-ai zice de puțină varietate în mâncarea pe care o faci?

– Hei, stai puțin! Înțelegerea a fost ca fiecare să gătească alternativ duminica. Nu a pomenit nimeni nimic de un prânz *diferit* de fiecare dată.

Ea se prăbuși din nou peste el, renunțând să mai continue disputa.

În tot acest timp, nu putu să nu se gândească și la munca lui din timpul zilei. Avea să aibă nevoie

de ajutorul ei inconștient și acesta era momentul să o întrebe:

– Trebuie să mă întâlnesc cu Rahmi în dimineața asta, începu el.

– În regulă. Ne întâlnim la tine acasă mai târziu.

– Ai putea face ceva pentru mine, dacă ai vrea să mergi acolo puțin mai devreme.

– Ce?

– Să pregătești prânzul. Nu! Nu! Glumeam. Vreau să mă ajuți la o mică conspirație.

– Continuă, spuse ea.

– Azi e ziua lui Rahmi și fratele lui, Mustafa, este în oraș, dar Rahmi nu știe. Dacă totul se sfârșește cu bine, nu te voi mai minți niciodată, gândi Ellis. Vreau ca Mustafa să fie o surpriză pentru petrecerea lui Rahmi. Dar am nevoie de un complice.

– Sunt de acord, spuse ea. Se rostogoli de pe el și se ridică în fund, stând picior peste picior. Sâni ei erau ca merele, netezi, rotunzi și tari. Vârfurile părului îi mângâiau sfârcurile. Ce trebuie să fac?

– Problema este simplă. Trebuie să-i spun lui Mustafa unde să meargă, dar Rahmi nu s-a hotărât încă unde să-și țină ziua. Astfel că trebuie să-i transmit lui Mustafa mesajul în ultimul moment. Iar Rahmi va fi probabil lângă mine când îl voi suna.

– Și care e soluția?

– Te voi suna *pe tine*. Voi vorbi vrute și nevrute. Ignoră totul, cu excepția adresei. Sună-l pe Mustafa, dă-i adresa și spune-i cum să ajungă acolo. Când Ellis inventă această minciună, i se păru cât se poate de plauzibilă, dar nu și acum.

Totuși, Jane nu păru deloc suspicioasă.

– Pare a fi destul de simplu, spuse ea.

– Bine, spuse Ellis cu voioșie, ascunzându-și ușurarea.

– Și, după ce suni, în cât timp vii acasă?

– În mai puțin de o oră. Vreau să aștept să văd surpriza, dar mă voi eschiva de la masă.

Jane păru îngândurată.

– Te-au invitat pe tine, dar nu și pe mine.

Ellis ridică din umeri.

– Presupun că este o petrecere de bărbați. Se întinse după carnetelul de pe noptieră și scrisese *Mustafa* și numărul de telefon.

Jane se dădu jos din pat și traversă camera spre cabina de duș. Deschise ușa și porni robinetul. Dispoziția ei se schimbaseră. Nu mai zâmbea. Ellis întreabă:

– De ce ești supărată?

– Nu sunt supărată, spuse ea. Uneori nu-mi place cum mă tratează prietenii tăi.

– Dar știi cum sunt turcii cu fetele.

– Exact – *fetele*. Nu-i deranjează femeile respectabile, iar eu sunt o fată.

Ellis suspină.

– Nu-ți stă în caracter să te lași indispusă de comportamentul preistoric al câtorva șovini. Ce încerci *de fapt* să-mi spui?

Se gândi o clipă, stând goală lângă duș, atât de atrăgătoare că Ellis vru să facă dragoste din nou. Ea spuse:

– Cred că vreau să spun că nu îmi place statutul pe care îl am. Îți sunt devotată, toată lumea știe asta – nu mă culc cu altcineva, nici măcar nu ies în oraș cu alți bărbați – dar tu nu îmi ești devotat. Nu locuim împreună, nu știu unde pleci sau ce faci în

cea mai mare parte a timpului, nu ne-am cunoscut niciodată părinții... iar oamenii știu toate astea și mă tratează ca pe o ușuratică.

– Cred că exagerezi.

– Întotdeauna spui asta. Intră sub duș și trânti ușa. Ellis își scoase aparatul de ras din sertar și începu să se bărbierească la chiuveta din bucătărie. Mai avuseseră această discuție și înainte, mult mai amplă, și știa care era de fapt problema: Jane vroia să locuiască împreună.

Desigur, și el își dorea acest lucru; vroia să se căsătorească cu ea și să-și petreacă tot restul vieții împreună. Dar el trebuia să mai aștepte până ce își îndeplinea misiunea; și nu îi putea spune ei asta, așa că motiva ceva de genul *Nu sunt pregătit* și *Mai am nevoie de timp*, iar aceste evaziuni vagi o înfuriau. Un an de zile i se părea un timp îndelungat pentru a iubi un bărbat fără a obține nici un angajament din partea lui. Desigur, avea dreptate. Dar dacă totul se rezolva cu bine azi, el ar putea îndrepta situația.

Termină să se bărbierească, își înfășură aparatul de ras într-un prosop și-l băgă în sertar. Jane ieși de sub duș și el îi luă locul. Nu vorbim, gândi el; asta e prostie.

În timp ce el era sub duș, ea făcu cafeaua. El se îmbracă rapid cu niște blugi deschiși la culoare și un tricou negru și se așează în fața ei, la micuța masă de mahon. Ea îi turnă cafea și spuse:

– Vreau să am o discuție serioasă cu tine.

– Bine, spuse el rapid, o vom avea la prânz.

– De ce nu acum?

– Nu am timp.

– Ziua de naștere a lui Rahmi este mai importantă decât relația noastră?

– Bineînțeles că nu. Ellis simți o oarecare iritare în tonul vocii sale și un avertisment îi suna în urechi: *Fii manierat, s-ar putea să o pierzi.*

– Dar am promis și este important să-mi țin promisiunile; în vreme ce nu pare a avea vreo importanță dacă discutăm acum sau mai târziu.

Fața lui Jane radie acea privire încăpățânată pe care el o cunoștea atât de bine: o avea când luase o hotărâre și cineva încerca să o abată din drum.

– Pentru *mine* este important să vorbim *acum*.

Pe moment, fu tentat să-i spună tot adevărul. Dar nu așa plănuise el. Nu avea timp, mintea lui era în altă parte și nu era pregătit. Ar fi mult mai bine să o facă mai târziu, când vor fi amândoi relaxați și el va fi în stare să-i spună că misiunea lui din Paris a luat sfârșit. Așadar, spuse:

– Cred că te comporți prosteste și nu mă las înduplecat. Te rog să vorbim mai târziu. Trebuie să plec acum. Se ridică.

În timp ce el se îndreptă spre ușă, ea spuse:

– Jean-Pierre m-a chemat să merg cu el în Afganistan.

Fu atât de surprins de ceea ce auzi că trebui să se gândească o clipă înainte de a-i răspunde:

– Vorbești *serios*? întrebă el fără să-i vină să creadă.

– Foarte serios.

Ellis știa că Jean-Pierre era îndrăgostit de Jane. La fel erau încă o jumătate de duzină de alți bărbați: acest lucru era inevitabil cu o asemenea femeie. Totuși, nici unul dintre bărbați nu era un rival de

temut; cel puțin așa crezuse el până acum. Începu-se să-și mai vină în fire și spuse:

– De ce ai vrea să vizitezi o zonă de război în compania unui tăntălău?

– Nu e de glumă, spuse ea furioasă. Vorbesc de *viața* mea.

El dădu din cap neîncrezător.

– Nu poți merge în Afganistan.

– De ce nu?

– Pentru că mă iubești.

– Asta nu mă face să fiu la dispoziția ta.

Cel puțin nu spusese *Nu te iubesc*. Se uită la ceas. Era ridicol: în câteva ore urma să-i spună tot ce-și dorea ea să audă.

– Nici nu vreau asta, spuse el. E vorba de viitorul nostru și este o discuție care nu trebuie să fie pripită.

– N-am de gând să aștept o veșnicie, spuse ea.

– Nu-ți cer să aștepti o veșnicie, îți cer să aștepti câteva ore. Îi atinse obrazul. Hai să nu ne certăm pentru câteva ore.

Ea se ridică și îl sărută pe gură cu pasiune.

El o întrebă:

– Așa-i că nu vei merge în Afganistan?

– Nu știu, spuse ea fără entuziasm.

El încercă să zâmbească:

– Cel puțin nu înainte de prânz.

Ea îi zâmbi înapoi și aprobă din cap:

– Nu înainte de prânz.

El o privi îndelung și apoi ieși.

Bulevardurile late de pe Champs-Élysées erau tic-site cu turiști și parizieni ieșiți să-și facă plimbarea de dimineață, mișunând ca oile într-un țarc sub

soarele cald al primăverii, și toate cafenele stradale erau pline. Ellis stătea în apropierea locului stabilit, cu un rucsac în spate, cumpărat dintr-un magazin ieftin de bagaje. Arăta ca un american care făcea turul Europei cu autostopul.

Și-ar fi dorit ca Jane să nu-și fi ales dimineața asta pentru a se certa; acum va întoarce lucrurile pe toate părțile și va fi foarte deprimată pe când va veni el acasă.

Ei bine, nu va trebui decât să-i mângâie o vreme penele zburlite.

Și-o scoase pe Jane din minte și se concentră asupra misunii ce îl aștepta.

Existau două posibilități legate de identitatea „prietenului” lui Rahmi, cel care finanța micul grup terorist. Prima consta în faptul că era un turc bogat, mare iubitor de libertate, care ajunsese la concluzia, din motive politice sau personale, că violența împotriva dictaturii militare și a adeptilor ei era justificată. Dacă așa vor sta lucrurile, atunci Ellis va fi dezamăgit.

A doua posibilitate putea fi Boris.

„Boris” era o figură legendară în cercurile în care se învârtea Ellis – printre studenții revoluționari, palestinienii exilați, conferențiarilor politici cu jumătate de normă, editorii ziarelor extremiste prost tipărite, anarhiștii, maoiștii, armenii și vegetarienii militanți. Se spunea că este rus, un om al KGB-ului, dispus să finanțeze orice act socialist de violență în Occident. Mulți oameni nu-l credeau că este ceea ce spune, mai ales cei care au încercat și au eșuat să obțină fonduri de la ruși. Dar Ellis observase, din când în când, că un grup care luni în șir nu

făcuse altceva decât să se plângă că nu-și permitea nici măcar un copiator, dintr-o dată nu mai amintea problema banilor, simțindu-se în mare siguranță; și apoi, puțin mai târziu, urma o răpire, sau un schimb de focuri, sau o bombă.

Era sigur, gândi Ellis, că rușii finanțau astfel de grupuri, cum erau dizidenții turci; nu puteau rezista unui mod atât de ieftin și sigur de a cauza probleme. În plus, SUA finanța răpitori și ucigași în America Centrală și nu-i venea să creadă că Uniunea Sovietică era mai scrupuloasă decât propria lui țară. Și, de vreme ce în acest domeniu de activitate banii nu erau ținuti în conturi bancare sau transferați prin telex, cineva trebuia să înmâneze bancnotele adevărate; și trase concluzia că acel cineva trebuia să fie un Boris.

Ellis abia aștepta să-l întâlnească.

Rahmi trecuse pe lângă el exact la 10:30, îmbrăcat într-un tricou Lacoste roz și pantaloni de piele strâmți, părând tensionat. Îi aruncă o privire arzătoare lui Ellis, apoi își întoarse capul.

Ellis îl urmă, la câțiva metri în urma lui, cum s-au înțelea înainte.

În următoarea cafenea stradală se profilă forma musculoasă și supraponderală a lui Pepe Gozzi, îmbrăcat într-un costum de mătase negru de parcă fusese la slujbă, ceea ce nu era exclus. Ținea în poală o servietă mare. Se ridică și merse mai mult sau mai puțin în paralel cu Ellis, astfel încât un observator întâmplător nu ar fi putut spune sigur dacă erau împreună sau nu.

Rahmi o luă în susul dealului, spre Arc de Triomphe.

Ellis îl urmărea pe Pepe cu coada ochiului. Cor-sicanul avea un instinct animalic pentru autoapăra-re: fără nici o indiscreție, verifica dacă nu era ur-mărit – o dată, când a trecut drumul și s-a putut uita destul de firesc în spate, în timp ce aștepta să se schimbe culoarea semaforului, și din nou când a trecut pe lângă un magazin de pe colț, unde a putut vedea oamenii care treceau pe lângă el în geamul diagonal.

Lui Ellis îi plăcea de Rahmi, dar nu și de Pepe. Rahmi era sincer și cu principii înalte, iar oamenii pe care i-a ucis probabil că au meritat să moară. Pepe era complet diferit. Făcea acest lucru pentru bani și pentru că era prea inferior și prost pentru a supraviețui în lumea afacerilor legale.

La trei străzi de Arc de Triomphe, Rahmi o luă pe o stradă laterală. Ellis și Pepe îl urmau. Rah-mi îi conduse de-a lungul drumului și intră în Hôtel Lancaster.

Deci, aceasta era marea întâlnire. Ellis speră să aibă loc într-un bar sau restaurant al hotelului: s-ar fi simțit mai bine într-un loc public.

Holul din marmură de la intrare era răcoros după toropeala din stradă. Ellis se înfioră. Un ospătar îmbrăcat în smocking se uită chiorâș la blugii săi. Rahmi se pregătea să intre într-un lift mic de la ca-pătul holului în formă de L. Va fi deci o cameră de hotel. Fie. Ellis îl urmă pe Rahmi și Pepe se stre-cură în spatele lor. Nervii lui Ellis deveneau tot mai încordați, pe măsură ce urcau. Coborâră din lift la etajul patru și Rahmi îi conduse în Camera 41 și încuie ușa.

Ellis încercă să pară calm și liniștit.

Ușa se deschise încet.

Era Boris. Ellis o știu din momentul în care dădu ochii cu el și simți o senzație de triumf și, în același timp, un fior rece de teamă. Moscova stătea scrisă pe acest om din cap până-n picioare, de la tunsoarea lui ieftină până la pantofii lui robuști și practici, iar privirea lui pătrunzătoare și aspectul dur al gurii sale reflectau inconfundabilul stil KGB-ist. Acest bărbat nu era ca Rahmi sau Pepe; nu era nici un idealist înflăcărat, nici un mafiot moșic. Boris era un terorist profesionist cu inimă de piatră, care nu ar fi ezitat nici pentru o clipă să le zboare creierii celor trei bărbați care stăteau acum în fața lui.

Te caut de multă vreme, se gândi Ellis.

Boris ținuse pentru o clipă ușa întredeschisă, ca un scut pentru trupul său, în timp ce îi studie, apoi făcuse un pas înapoi și spusese în franceză: „Intrați.”

Intrară în sufrageria unui apartament. Era destul de frumos decorată și mobilată cu scaune, câteva măsuțe și un dulap care părea să fie o antichitate din secolul XVIII. Un pachet de țigări Marlboro și o sticlă de coniac din duty-free erau așezate pe o măsuță delicată, cu picioare arcuite. În colțul îndepărtat, o ușă întredeschisă ducea în dormitor.

Prezentările lui Rahmi fură extrem de formale:

– Pepe. Ellis. Prietenul meu.

Boris era un bărbat cu umeri lați, îmbrăcat într-o cămașă albă cu mânecile suflecate, scoțându-i la iveală antebrățele musculoase și păroase. Pantalonii lui albaștri de sergent erau prea groși pentru vremea de afară. Pe spătarul unui scaun atârna o haină negru cu galben care nu s-ar fi potrivit cu pantalonii.

Ellis își puse rucsacul pe covor și se așează.

Boris făcu semn spre sticla de coniac:

– Beți ceva?

Ellis nu vroia coniac la ora 11 dimineața. Spuse:

– Da, te rog, cafea.

Boris îi aruncă o privire încruntată și ostilă, apoi zise:

– Vom bea cu toții cafea, și se îndreptă spre telefon. E obișnuit ca toată lumea să-i poarte de frică, se gândi Ellis în acel moment: nu-i place că îl tratez ca pe un egal.

Lui Rahmi îi era foarte frică de Boris și se fâstâcea nervos, încheindu-și și descheindu-și nasturele de sus al tricoului său roz de polo, în timp ce rusul sună la room-service.

Boris puse jos receptorul și i se adresă lui Pepe:

– Încântat de cunoștință, spuse el în franceză. Cred că ne putem ajuta unul pe altul.

Pepe încuviință din cap, fără să scoată o vorbă. Stătea aplecat în față pe scaunul de catifea, gabari-tul său depășit de sub costumul negru părând ciudat de vulnerabil în contrast cu frumoasa piesă de mobilier, de parcă era pe punctul de a-l rupe. Pepe are multe lucruri în comun cu Boris, se gândi Ellis: amândoi sunt bărbați puternici și cruzi, lipsiți de milă și bună-cuviință. Dacă Pepe ar fi rus, ar face parte din KGB; dacă Boris ar fi francez, ar face parte din Mafia.

– Arată-mi bomba, spuse Boris.

Pepe deschise servieta. Era ticsită de bucăți dintr-o substanță galbenă, lungi cam de 30 cm și în formă de pătrate de câțiva milimetri. Boris îngenunche pe covorul de lângă servietă și lovi cu

degetul arătător una din bucăți. Substanța sună ca și chitul. Boris o miroși.

– Presupun că este C3, îi spuse el lui Pepe.

Pepe aprobă din cap.

– Unde este mecanismul?

Rahmi spuse:

– Îl are Ellis în rucsac.

Ellis spuse:

– Nu îl am.

Camera se cufundă în tăcere pentru o clipă. O expresie plină de panică puse stăpânire pe fața tânără și atrăgătoare a lui Rahmi.

– Ce vrei să spui? întrebă el agitat. Ochii lui speriați se mutau de la Ellis la Boris și invers. Ai spus... I-am spus că vei...

– Taci, i-o tăie Boris. Rahmi căzu în muțenie. Boris se uită întrebător la Ellis.

Ellis vorbi cu o indiferență formală pe care nu o simțea.

– M-am temut ca această întâlnire să nu fie o capcană, așa că am lăsat mecanismul acasă. Poate ajunge aici în câteva minute. Nu trebuie decât să-mi sun iubita.

Boris se holbă la el pentru câteva secunde. Ellis îl privi cât putu de calm. În cele din urmă, Boris spuse:

– De ce ai crezut că asta ar putea fi o capcană?

Ellis se gândi că dacă va încerca să se justifice, va părea că încearcă să se apere. Oricum, era o întrebare stupidă. Îi aruncă o privire arogantă lui Boris, apoi ridică din umeri și nu spuse nimic.

Boris continuă să se uite la el întrebător. În cele din urmă, rusul spuse:

– Voi suna eu.

Ellis fu gata să protesteze, dar se abținu. Acesta era un lucru pe care nu-l prevăzuse. Afișă în continuare o atitudine de nepăsare, în timp ce ardea de mânie. Cum va reacționa Jane la auzul vocii unui străin? Și dacă nu era acolo, dacă se hotărâse să-și încalce promisiunea? Regretă că se folosisese de ea pentru așa ceva. Dar era prea târziu acum.

– Ești un om precaut, îi spuse el lui Boris.

– Și tu. Care e numărul tău de telefon?

Ellis i-l spuse. Boris scrise numărul pe carnețelul cu mesaje de lângă telefon, apoi începu să-l formeze.

Ceilalți așteptau în liniște.

Boris spuse:

– Alo! Sun din partea lui Ellis.

Probabil că vocea necunoscută nu o înspăimânta, se gândi Ellis: aștepta oricum un telefon destul de ciudat. *Ignoră totul, în afara adresei*, îi spusese el.

– Ce? întrebă Boris iritat și Ellis se gândi: „O, drace, ce i-o fi spunând acum?” da, sunt, dar nu contează asta, spuse Boris. Ellis vrea să-i aduci mecanismul în Camera 41 de la Hôtel Lancaster, din Rue de Berri.

Urmă o altă pauză.

Intră în joc, Jane, se gândi Ellis.

– Da, este un hotel foarte draguț.

Nu mai glumi cu omul! Spune-i odată că îl vei aduce – te rog.

– Mulțumesc, spuse Boris și adăugă apoi pe un ton mai degrabă sarcastic: Ești foarte amabilă. Apoi închise telefonul.

Ellis încercă să pară că nu s-ar fi așteptat nici o clipă să intervină vreo problemă.

Boris spuse:

– Știa că sunt rus. Cum a aflat asta?

Ellis fu buimăcit pentru un moment, apoi găsi răspunsul:

– Este lingvistă. Cunoaște accentele.

Pepe vorbi pentru prima dată.

– Cât timp așteptăm să vină, ce-ar fi să vedem banii?

– În regulă. Boris intră în dormitor.

Cât timp fu plecat, Rahmi îi vorbi lui Ellis în șoaptă:

– Nu mă așteptam să faci șmecheria asta!

– Bineînțeles că nu te așteptai, spuse Ellis pe un ton prefăcut de plictiseală. Dacă ai fi știut ce am de gând să fac, nu ar mai fi fost o protecție, nu-i așa?

Boris se întoarse cu un plic maro mare și i-l înmână lui Pepe. Pepe îl deschise și începu să numere bancnotele de franci de o sută.

Boris desfăcu pachetul de Marlboro și își aprinse o țigară.

Ellis se gândi: Sper că Jane nu *așteaptă* prea mult până să-l sune pe „Mustafa”. Ar fi trebuit să-i spun că este important să transmită mesajul imediat.

După o vreme, Pepe spuse:

– Sunt toți. Puse banii înapoi în plic, îi linse marginea, îl sigilă și îl puse pe masuță.

Cei patru bărbați nu scoaseră după aceea nici o vorbă timp de câteva minute.

Boris îl întreabă pe Ellis:

– Cât de departe stai?

– Cincisprezece minute cu motoscuterul.

Se auzi o bătaie în ușă. Ellis se încordă.

– A condus repede, spuse Boris și deschise ușa.

Cafeaua, spuse el dezgustat și își reocupă locul.

Doi ospătari cu veste albe împinseră un gheridon în cameră. Se îndreptară și se întoarseră, fiecare ținând în mână câte un pistol MAB Modelul „D”, tipul de pistol standard folosit de detectivii francezi. Unul dintre ei spuse:

– Nu mișcă nimeni!

Ellis îl simți pe Boris gata să țâșnească. De ce erau numai doi detectivi? Dacă Rahmi va face vreo prostie și va fi împușcat, aceasta va crea o diversiune suficientă pentru ca Pepe și Boris să-i pună la pământ pe cei doi bărbați înarmați...

Ușa de la dormitor fu deschisă cu putere și apărură încă doi bărbați îmbrăcați în uniforme de ospătari, înarmați ca și colegii lor.

Boris se relaxă și o expresie de resemnare îi învălui fața.

Ellis realizează că-și ținuse respirația. Îi dădu drumul printr-un suspin lung.

Totul se sfârșise.

Un polițist îmbrăcat în uniformă intră în cameră.

– O capcană! izbucni Rahmi. Aceasta este o capcană.

– Taci, spuse Boris și vocea lui aspră îl reduse încă o dată pe Rahmi la tăcere. Apoi i se adresă polițistului: Mă opun din răspuțeri acestui ultraj, încep eu el. Vă rog, băgați de seamă că...

Polițistul îl lovi peste gură cu pumnul său îmbrăcat într-o mănușă de piele.

Boris își atinse buzele, apoi se uită la pata de sânge de pe mână. Atitudinea lui se schimbă complet când înțelese cât de important era pentru el să găsească o modalitate de scăpare.

– Uită-te bine la fața mea, îi spuse polițistului pe un ton rece ca gheața. Te vei mai întâlni cu ea.

– Dar cine este trădătorul? – strigă Rahmi. Cine ne-a trădat?

– El, spuse Boris arătând spre Ellis.

– Ellis? întrebă Rahmi fără să-i vină să creadă.

– Telefonul, spuse Boris. Adresa.

Rahmi se holbă la Ellis. Părea rănit de moarte.

Alți câțiva polițiști în uniformă intrară în cameră. Ofițerul arată spre Pepe:

– Țsta-i Gozzi, spuse el.

Doi polițiști îi puseră cătușele lui Pepe și îl conduseră afară din cameră. Ofițerul se uită la Boris și îl întrebă:

– Tu cine ești?

Boris se arată plictisit.

– Jan Hocht, spuse el. Sunt cetățean al Argentinei...

– Nu te mai deranja, spuse ofițerul dezgustat. Luați-l de aici. Se întoarce spre Rahmi. Și tu?

– Nu am nimic de spus, afirmă Rahmi, reușind să o spună pe un ton eroic.

Ofițerul făcu semn din cap și Rahmi fu și el încătușat. Se uită fix la Ellis până în momentul în care fu scos afară pe ușă.

Arestații au fost duși jos cu liftul, unul câte unul. Servieta lui Pepe și plicul plin de bancnote de 100 de franci au fost învelite în politină. Un fotograful poliției veni înăuntru și își instalează trepiedul.

Ofițerul îi spuse lui Ellis:

– În fața hotelului este parcat un Citroën DS negru. Ezitând, adăugă: Domnule.

Sunt din nou de partea legii, se gândi Ellis. Un

amărât de Rahmi este un om mult mai atrăgător decât acest polițist.

Coborî cu liftul. În holul hotelului, directorul, îmbrăcat într-o haină neagră și pantaloni în dungi, stătea cu o expresie înghețată pe față în timp ce tot mai mulți polițai veneau înăuntru.

Ellis ieși la lumina soarelui. Citroën-ul negru era pe cealaltă parte a străzii. În față era un șofer, iar în spate un pasager. Ellis urcă în spate. Mașina demară cu viteză.

Pasagerul se întoarse spre Ellis și spuse:

– Bună, John.

Ellis zâmbi. Era ciudat să-și audă numele adevărat după mai bine de un an. El spuse:

– Cum ești, Bill?

– Ușurat! spuse Bill. De treisprezece luni nu auzim nimic de tine, decât că ne tot ceri bani. Apoi, primim un telefon irevocabil prin care ni se spune că avem 24 de ore să organizăm un pluton de arestare. Imaginează-ți ce a trebuit să facem pentru a-i convinge pe francezi să o facă fără a le spune de ce! Plutonul trebuia să apară undeva lângă Champs-Élysées, dar pentru a obține adresa exactă a trebuit să așteptăm un telefon de la o femeie care întreba de Mustafa. Cam asta e tot ce știm!

– A fost singura modalitate, spuse Ellis pe un ton conciliant.

– Ei bine, am avut multe de făcut – și acum dătoz câteva favoruri mari în acest oraș – dar am făcut-o. Deci, spune-mi dacă a meritat. Pe cine am băgat la pârnaie?

– Rusul este Boris, spuse Ellis.

Fața lui Bill schiță un zâmbet larg.

– Să fiu al naibii! exclamă el. L-ai prins pe Boris. Glumești.

– Nu glumesc.

– Dumnezeule, ar fi bine să-l recuperez de la francezi înainte să-și dea seama cine este.

Ellis ridică din umeri.

– Oricum, nimeni nu va obține de la el mai multe informații. Este tipul omului devotat. Lucrul care contează este că l-am scos din circulație. Le va lua doi ani până să-i găsească un înlocuitor și pentru ca noul Boris să-și facă relații. Între timp, noi le-am încetinit bine operațiunile.

– Cu siguranță am făcut-o. E senzațional.

– Corsicanul este Pepe Gozzi, un traficant de arme, continuă Ellis. El a furnizat armele pentru pentru aproape toate acțiunile teroriste din Franța, în ultimii doi ani, și multe altele din alte țări. El este cel care trebuie interogat. Trimiteți un detectiv francez să vorbească cu taică-său, Mémé Gozzi, în Marsilia. Presimt că bătrânului nu i-a plăcut nicio dată ideea ca familia lui să fie implicată în crime politice. Oferă-i o înțelegere: imunitate pentru Pepe, dacă Pepe va depune mărturie împotriva oamenilor politici cărora le-a vândut marfă – nici unul nu e un criminal obișnuit. Mémé va accepta, deoarece nu o va lua ca pe o trădare a prietenilor. Iar dacă Mémé acceptă, va accepta și Pepe. Francezii îl pot judeca ani în șir.

– Incredibil. Bill păru uluit. Într-o singură zi i-ai înfundat probabil pe cei mai mari instigatori ai terorismului din lume.

– Într-o singură zi? Ellis zâmbi. Mi-a luat un an.

– A meritat.

– Tânărul este Rahmi Coskun, spuse Ellis. – Se grăbea pentru că mai exista cineva căruia vroia să-i spună toate astea. – Rahmi și grupul său au bombardat Turkish Airlines cu câteva luni în urmă și au omorât un atașat al ambasadei înainte de asta. Dacă percheziționezi întregul grup, sigur vei găsi ceva probe juridice.

– Sau polițiștii francezi îi vor convinge să mărturisească.

– Da. Dă-mi un pix și am să-ți scriu numele și adresele.

– Las-o baltă acum. Îmi vei spune totul când ajungem la ambasadă.

– Eu nu merg la ambasadă.

– John, nu te opune procedurii.

– Am să-ți dau aceste nume și vei avea toate informațiile vitale, chiar dacă mă calcă azi cu mașina vreun taximetrist francez furios. Dacă supraviețuiesc, ne vedem mâine și îți voi da atunci toate detaliile.

– De ce să mai așteptăm?

– Iau masa în oraș cu o femeie.

Bill își dădu ochii peste cap.

– Presupun că îți datorăm măcar atât, spuse el șovăitor.

– Așa m-am gândit și eu.

– Cu cine iei masa în oraș?

– Jane Lambert. Numele ei a fost unul dintre cele pe care mi le-ai dat când m-ai pus la curent cu toate astea pentru prima dată.

– Îmi amintesc. Ți-am spus că dacă reușești să o cucerești, ea te va pune în legătură cu fiecare socialist nebun, terorist arab, susținător Baader-

Meinhof și poet anvangardist din Paris.

– Așa s-a și întâmplat, doar că m-am și îndrăgostit de ea.

Bill arată ca un bancher din Connecticut căruia tocmai i s-a spus că fiul său se va căsători cu fiica unui milionar negru: nu știa dacă să fie încântat sau îngrozit.

– O! Și cum este ea?

– Ea nu este țicnită, deși are câțiva prieteni țicniți. Ce pot să-ți spun? E foarte frumoasă, super inteligentă și are un apetit sexual incredibil. Este femeia la care am visat toată viața.

– Atunci înțeleg de ce preferi să sărbătorești cu ea și nu cu mine. Ce ai de gând să faci?

Ellis zâmbi.

– O să desfac o sticlă de vin, o să fac câteva frigărui, o să-i spun că mă ocup cu prinderea teroriștilor și o să o cer în căsătorie.

CAPITOLUL 2

JEAN-PIERRE se aplecă peste masa de cantină și se uită la brunetă cu o privire plină de compasiune.

– Cred că știu ce simți, spuse el pe un ton cald. Îmi amintesc că eram foarte deprimat spre sfârșitul primului an de la Facultatea de Medicină. Parcă ți se dau deodată mai multe informații decât pot fi stocate de creier și pur și simplu nu știi cum vei reuși să le stăpânești până la examene.

– *Exact* asta e, spuse ea aprobând ferm din cap. Aproape că îi curgeau lacrimile.

– Este un semn bun, o consolă el. Înseamnă că ești printre cei mai buni de la curs. Cei care nu își fac griji sunt cei care-și pică examenele.

Ochii ei căprui erau plini de recunoștință.

– Chiar crezi asta?

– Sunt sigur de asta.

Îl privi cu afecțiune. Mai degrabă m-ai mânca pe mine, decât ce ai în farfurie, gândi el. Se mișcă puțin și gulerul puloverului ei se deschise larg, scoțând la iveală breteaua brodată a sutienului ei. Pe moment, Jean-Pierre se simți ispitit. În aripa de est a spitalului se afla un dulap de lenjerii care nu mai era folosit după ora 9:30 dimineața. Jean-Pierre profitase de el de mai multe ori. Puteai să încui ușa

pe dinăuntru și să te întinzi pe un teanc moale de cerșafuri curate...

Bruneta suspină și luă o bucată de friptură în gură, dar când începu să mestece, Jean-Pierre își pierdu interesul. Ura să vadă oamenii mâncând. Oricum, numai își încordase mușchii, să vadă dacă încă o mai poate face: nu vroia cu adevărat să o seducă. Era foarte frumoasă, cu păr creț de o culoare mediteraneană caldă, și avea un corp minunat, dar în ultima vreme pe Jean-Pierre nu îl mai entuziasmau cuceririle întâmplătoare. Singura femeie care reușea să-l fascineze pentru mai mult de un minut era Jane Lambert – iar ea nu vroia nici măcar să îl sărute.

Nu se mai uita la brunetă și privirea lui hoinărea neliniștită de jur împrejurul cantinei spitalului. Nu văzu pe nimeni cunoscut. Locul era aproape gol: lua prânzul devreme pentru că lucra în tura de dimineață.

Se împliniseră acum șase luni de când văzuse pentru prima dată fața uluitor de frumoasă a lui Jane, într-o încăpere aglomerată, la o petrecere pentru lansarea unei cărți noi despre ginecologia feministă. El îi sugerase atunci că nu există ceva ce poate fi definit ca medicină feministă, ci doar medicină bună și medicină proastă. Ea îi răspunse că nu există matematică creștină, dar totuși a fost nevoie de un eretic, cum era Galileo, pentru a dovedi că pământul se învâрте în jurul soarelui. Jean-Pierre exclamase: „Ai dreptate!” cât putuse el de dezarmant și se împrieteniseră.

Totuși, ea nu ceda în fața farmecului său. Îl plăcea, dar părea devotată americanului, deși Ellis era

cu mult mai bătrân decât ea. Aceasta îl făcu oarecum pe Jean-Pierre să o dorească și mai mult. Numai dacă Ellis ar ieși din decor – să fie călcat de autobuz sau așa ceva... În ultima vreme, împotrivirea lui Jane parcă își mai pierduse din intensitate – sau credea el asta pentru că și-o dorea atât de mult?

Bruneta spuse:

– Este adevărat că pleci în Afganistan pentru doi ani?

– Da.

– De ce?

– Pentru că cred în libertate, presupun. Și pentru că nu m-am pregătit atâta doar pentru a le face operații pe cord afaceriștilor obezi. Aceste minciuni îi ieșiră pe gură automat.

– Dar de ce doi ani? Oamenii care fac acest lucru pleacă de obicei pentru trei sau șase luni, cel mult un an.

– Chiar așa? spuse Jean-Pierre schițând un zâmbet din colțul gurii. Știi, e greu să obții ceva de valoare într-un timp scurt. Ideea de a trimite doctori acolo pentru o vizită scurtă este foarte inefficientă. Ceea ce au nevoie rebelii este un fel de sistem medical permanent, un spital care să rămână în același loc și să aibă cel puțin o parte din personal neschimbată de la un an la altul. Cum stau lucrurile acum, jumătate din oameni nu știu unde să-și ducă bolnavii și răniții, nu urmează indicațiile medicului pentru că nu ajung să-l cunoască suficient de bine pentru a avea încredere în el și nimeni nu are timp pentru educația sănătății. Iar costul transportului de voluntari până acolo și aducerea lor înapoi face ca serviciile lor „gratuite” să fie cam scumpe.

Jean-Pierre investi atâta efort în acest discurs că aproape că îl crezu și el și trebui să-și amintească de adevăratul motiv pentru care mergea în Afganistan și de ce trebuia într-adevăr să stea acolo doi ani.

O voce din spatele lui spuse:

– Cine își va oferi serviciile gratuit?

Se întoarse și dădu cu ochii de un alt cuplu cu tăvi de mâncare în mână: Valérie, care era intern ca și el; și prietenul ei, un radiolog. Se așezară lângă Jean-Pierre și brunetă.

Bruneta răspunse la întrebarea lui Valérie:

– Jean-Pierre merge în Afganistan să lucreze pentru rebeli.

– Serios? Valérie era surprinsă. Am auzit că ți s-a oferit o slujbă grozavă în Houston.

– Am refuzat-o.

Fu impresionată.

– Dar de ce?

– Consider că merită mai mult să salvez viețile celor care luptă pentru libertate, în vreme ce câțiva milionari texani în plus sau în minus nu vor schimba cu nimic lucrurile.

Radiologul nu era atât de fascinat de Jean-Pierre ca și prietena lui. Înghiți o îmbucătură de cartofi și spuse:

– Nu mai spune. După ce te întorci ți se va oferi fără probleme aceeași slujbă din nou – vei fi și doctor și erou.

– Chiar crezi asta? întrebă Jean-Pierre indiferent. Nu îi plăcea turnura pe care o lua conversația.

– Doi oameni din acest spital au plecat în Afganistan anul trecut, continuă radiologul. Amândoi au primit posturi excelente când s-au întors.

Jean-Pierre schiță un zâmbet tolerant.

– E plăcut să știu că voi putea fi angajat dacă voi supraviețui.

– Eu sper că așa va fi, spuse bruneta indignată. După un astfel de sacrificiu!

– Ce părere au părinții tăi despre asta? se hazardă Valérie.

– Mama este de acord, spuse Jean-Pierre. Bineînțeles că era de acord: iubise un erou. Jean-Pierre își putea imagina ce ar fi spus tatăl său despre tinerii doctori idealști care mergeau să lucreze pentru rebelii afgani. *Socialismul nu înseamnă că toată lumea poate face ce vrea!* ar fi spus el pe un ton răgușit și imperios, înroșindu-se puțin la față. *Ce crezi că sunt acei rebeli? Sunt niște bandiți, prădându-i pe țăranii care respectă legea. Instituțiile feudale trebuie rase de pe fața pământului înainte ca socialismul să se poată instala.* Ar fi dat cu pumnul în masă. *Pentru a face un sufleu trebuie să spargi ouă – pentru a face socialism, trebuie să spargi capuri!* Nu-ți face griji, tată, știu toate astea. Tatăl meu a murit, spuse Jean-Pierre. Dar și el a fost un luptător al libertății. A luptat în Rezistență în timpul războiului.

– Ce a făcut? întrebă scepticul radiolog, dar Jean-Pierre nu îi mai răspunse pentru că îl văzuse traversând cantina spre el pe Raoul Clermont, editorul ziarului *La Révolte*, tot transpirat în costumul lui de duminică. Ce naiba căuta acest jurnalist gras în cantina spitalului?

– Trebuie să-ți spun ceva, zise Raoul fără preambul. Abia mai putea respira.

Jean-Pierre îi arătă un scaun.

– Raoul...

– Este urgent, îl întrerupse Raoul, de parcă nu ar fi vrut ca ceilalți să audă cum îl cheamă.

– De ce nu iei prânzul cu noi, apoi vom putea vorbi pe îndelete?

– Îmi pare rău, dar nu pot.

Jean-Pierre simți o oarecare panică în vocea grăsanului. Privindu-l în ochi, văzu că aceștia îl implorau să îl ia în serios. Surprins, Jean-Pierre se ridică.

– Bine, spuse el. Pentru a acoperi impetuozitatea situației, le spuse celorlalți pe un ton glumeț: Să nu-mi mâncați porția. Mă întorc imediat. Îl luă pe Raoul de braț și ieșiră din cantină.

Jean-Pierre intenționase să se oprească și să vorbească în fața ușii, dar Raoul își continuă drumul de-a lungul coridorului.

– M-a trimis Monsieur Leblond, spuse el.

– Începusem să cred că el trebuie să fie în spatele acestei manevre, spuse Jean-Pierre. Acum o lună, Raoul îl duse să îl cunoască pe Leblond, care îi ceruse să meargă în Afganistan, în aparență pentru a-i ajuta pe rebeli, cum o făceau mulți medici francezi tineri, dar de fapt pentru a fi un spion al rușilor. Jean-Pierre fusese mândru, temător și mai ales încântat de oportunitatea de a face ceva cu adevărat spectaculos pentru această cauză. Singura lui teamă fusese că organizațiile care trimiteau medici în Afganistan îl vor respinge pentru că era comunist. Nu aveau cum să știe că era membru de partid, iar el cu siguranță nu le-o va spune – dar ar putea ști că era un simpatizant comunist. Cu toate acestea, erau destui comuniști francezi care se opu-

neau invaziei Afganistanului. Mai exista totuși o posibilitate îndepărtată ca o organizație precaută să sugereze că ar fi mai bine pentru Jean-Pierre să lucreze pentru un alt grup de luptători pentru libertate – trimiteau oameni să-i ajute pe rebeli și în El Salvador, de exemplu. Jean-Pierre fusese imediat acceptat de *Médecins pour la Liberté*. Îi spusese lui Raoul vestea cea bună și Raoul îi zise că va mai avea o întâlnire cu Leblond. Probabil că aceasta avea legătură cu acea întâlnire. Dar de ce atâta panică?

– Vrea să se întâlnească cu tine acum.

– *Acum?* se alarmă Jean-Pierre. Sunt de serviciu. Am pacienți...

– Cu siguranță va avea altcineva grijă de ei.

– Dar ce-i atâta grabă? Plec abia peste două luni.

– Nu e vorba de Afganistan.

– Atunci despre ce e vorba?

– Nu știu.

Atunci ce te-a speriat, se întrebă Jean-Pierre.

– Nu ai nici cea mai vagă idee?

– Știu că Rahmi Coskun a fost arestat.

– Studentul turc?

– Da.

– De ce?

– Nu știu.

– Și ce legătură are asta cu mine? Abia dacă îl cunosc.

– Monsieur Leblond îți va explica.

Jean-Pierre gesticulă din mâini:

– Nu pot pleca de aici pur și simplu.

– Ce s-ar întâmpla dacă ai fi bolnav? întrebă Raoul sugestiv.

– Aș anunța funcționara de la personal și ar căuta pe cineva care să mă înlocuiască. Dar...

– Atunci, anunț-o. Ajunseră la intrarea în spital, iar pe perete erau aliniate mai multe telefoane interioare.

S-ar putea ca acesta să fie un test, se gândi Jean-Pierre; un test de loialitate, să vadă dacă sunt suficient de serios pentru a îndeplini această misiune. Se decise să riște o confruntare cu autoritățile spitalului. Ridică receptorul.

– A intervenit o urgență în familie și trebuie să plec, spuse el când primi legătura. Trebuie să luați imediat legătura cu doctorul Roche.

– Bine, domnule doctor, răspunse asistenta cu calm. Sper că nu ați primit vești proaste.

– Am să vă spun mai târziu, zise el în grabă. La revedere. O, încă ceva. – Avea o pacientă postoperatorie care avusese hemoragie în timpul nopții. – Cum se simte Madame Ferier?

– Bine. Nu mai are hemoragie.

– În regulă. Supravegheați-o îndeaproape.

– Da, domnule doctor.

Jean-Pierre închise.

– În regulă, îi spuse lui Raoul. Să mergem.

Merseră pe jos până în parcare și se urcară în Renaultul 5 al lui Raoul. În mașină era foarte cald din cauza soarelui de amiază. Raoul conduse cu viteză pe străzi lăturalnice. Jean-Pierre era agitat. Nu știa exact cine era Leblond, dar presupuse că omul avea vreo funcție în KGB. Jean-Pierre se trezi întrebându-se dacă făcuse ceva care să ofenseze mult temuta organizație; și, dacă da, care ar fi pedeapsa.

Cu siguranță nu aveau cum să afle de Jane.

Faptul că o chemase cu el în Afganistan nu era treaba lor. Cu siguranță mai mergeau și alții cu el, poate o asistentă care să-l ajute pe Jean-Pierre o dată ajunși la destinație, poate alți doctori care se îndreptau spre diferite părți ale țării: de ce nu ar putea fi și Jane printre ei? Nu era asistentă medicală, dar putea face un curs de prim ajutor și marele ei avantaj era că vorbea ceva Farsi din limba persană, un dialect care se vorbea în zona unde trebuia să ajungă Jean-Pierre.

Spera că va merge cu el din idealism și simț al aventurii. Spera că va uita de Ellis cât timp va fi acolo și se va îndrăgosti de cel mai apropiat european, care desigur va fi Jean-Pierre.

Mai sperase, de asemenea, că Partidul nu va afla niciodată că a încurajat-o să plece din motive personale. Nu trebuiau să știe asta și nici nu aveau cum s-o facă, normal – sau cel puțin așa crezuse el. Probabil că se înșelase. Probabil că erau furioși.

E o prostie, își spuse el. Nu am greșit cu nimic; și chiar dacă am greșit cu ceva, nu voi fi pedepsit. Acesta este adevăratul KGB, nu acea instituție mitică care îi bagă în sperieți pe abonații publicației *Reader's Digest*.

Raoul parcă mașina. Se opriseră în fața unei clădiri cu apartamente de lux din Rue de l'Université. Era locul în care Jean-Pierre se întâlnise cu Leblond ultima dată. Ieșiră din mașină și intrară în clădire.

Holul era întunecos. Urcară niște scări în spirală până la etajul unu și sunară la o ușă. Cât de mult mi s-a schimbat viața, gândi Jean-Pierre, de când am așteptat ultima dată în fața acestei uși!

Monsieur Leblond o deschise. Era un bărbat scund, subțirel, cu început de calviție și ochelari, și arăta ca un majordom în costumul său gri cu cravată argintie. Îi conduse în camera din spatele clădirii, unde Jean-Pierre dăduse interviul. Geamurile înalte și decorurile elaborate indicau că fusese odinioară un salon elegant, dar acum avea un covor de nailon, un birou ieftin și câteva scaune de plastic portocalii.

– Așteptați aici o clipă, spuse Leblond. Vocea lui era calmă, sacadată și cât se poate de seacă. Un ușor accent sugera că numele lui adevărat nu era Leblond. Ieși pe o altă ușă.

Jean-Pierre stătea pe unul din scaunele de plastic. Raoul rămase în picioare. În această cameră, se gândi Jean-Pierre, acea voce seacă îmi spusese: *Ești un membru loial și discret al Partidului din copilărie. Caracterul și istoria familiei tale sugerează că ai servi onorabil Partidul sub acoperire.*

Sper că nu am stricat totul din cauza lui Jane, se gândi el.

Leblond se întoarse însoțit de un bărbat. Amândoi stăteau în prag și Leblond arăta cu degetul spre Jean-Pierre. Celălalt bărbat se uită încruntat la Jean-Pierre, ca și cum ar fi încercat să-și amintească ceva. Jean-Pierre îi întoarse aceeași privire. Bărbatul era foarte mare, cu umeri lați ca un jucător de fotbal. Părul lui era lung în lateral, dar în vârful capului se subția și avea o mustață posomorâtă. Era îmbrăcat într-o geacă verde de catifea reiată, cu o mânecă sfârtecată. După câteva secunde aprobă din cap și ieși.

Leblond închise ușa după el și se așeză la birou.

– A avut loc un dezastru, spuse el.

Nu e vorba de Jane, gândi Jean-Pierre. Slavă Domnului.

Leblond spuse:

– Există un agent CIA în cercul vostru de prieteni.

– Dumnezeu! exclamă Jean-Pierre.

– Nu acesta este dezastrul, spuse Leblond iritat. Nici nu e de mirare că există un spion american printre prietenii voștri. Fără îndoială că există și spioni israelieni, sud-africani și francezi. Ce ar avea acești oameni de făcut dacă nu s-ar infiltra în grupuri de tineri activiști politici? Și bineînțeles că și noi avem unul.

– Pe cine?

– Pe tine.

– O! Jean-Pierre fusese luat prin surprindere: nu se considerase un spion în adevăratul sens al cuvântului. Dar ce altceva însemna *a servi partidul sub acoperire*? Cine este agentul CIA? întrebă Jean-Pierre plin de curiozitate.

– Un anume Ellis Thaller.

Jean-Pierre fu atât de surprins că sări în picioare.

– Ellis?

– Îl cunoști, deci. Foarte bine.

– Ellis este spion CIA?

– Ia loc, spuse Leblond monoton. Problema noastră nu este cine e el, ci ce a făcut.

Jean-Pierre se gândea. Dacă Jane ar afla asta, l-ar părăsi pe Ellis cât ai zice pește. Îmi vor da voie să-i spun? Dacă nu, va afla ea din altă parte? Va crede acest lucru? Va nega Ellis totul?

Leblond vorbea. Jean-Pierre se forță să se con-

centreze la ceea ce i se spunea.

– Dezastrul este că Ellis a întins o cursă, în care a fost prins cineva foarte important pentru noi.

Jean-Pierre își aminti că Raoul îi spusese că Rahmi Coskun fusese arestat.

– Rahmi este important pentru noi?

– Nu Rahmi.

– Atunci cine?

– Nu e nevoie să știi.

– Atunci de ce m-ai adus aici?

– Taci și acultă, izbucni Leblond și pentru prima dată lui Jean-Pierre îi fu frică de el. Bineînțeles că nu l-am întâlnit niciodată pe prietenul tău Ellis. Din nefericire, nici Raoul. În consecință, nici unul dintre noi nu știe cum arată. Dar tu știi. De aceea te-am adus aici. Știi cumva și unde locuiește acest Ellis?

– Da, are o cameră deasupra unui restaurant din Rue de l'Ancienne Comédie.

– Are camera vedere la stradă?

Jean-Pierre se încruntă. Fusese acolo o singură dată: Ellis nu prea invita oameni acasă la el.

– Cred că da.

– Nu ești sigur?

– Lasă-mă să mă gândesc. Fusese acolo într-o noapte târziu, cu Jane și alți câțiva oameni, după un film la Sorbona. Ellis le dăduseră cafea. Era o cameră mică. Jane stătuse pe jos, lângă geam... Da. Geamul este la stradă. De ce este atât de important?

– Înseamnă că ne poți face semn.

– Eu? De ce? Cui?

Leblond îi aruncă o privire periculoasă.

– Scuze, spuse Jean-Pierre.

Leblond ezită. Când vorbește din nou, vocea lui era ceva mai blândă, deși expresia de pe fața lui rămăsese aceeași.

– Treci printr-un botez cu foc. Regret că trebuie să te folosesc într-o... *acțiune*... ca aceasta, iar tu nu ai făcut niciodată nimic pentru noi, până acum. Dar tu îl cunoști pe Ellis și ești aici, și în momentul de față nu avem pe nimeni altcineva care să-l cunoască; iar ceea ce vrem să facem îți va pierde impactul dacă nu acționăm imediat. Așadar, ascultă-mă cu atenție, pentru că este foarte important ceea ce îți voi spune acum. Trebuie să mergi în camera lui. Dacă este acasă, vei intra – găsește tu un pretext. După ce ai intrat, du-te la geam, apleacă-te în afară și asigură-te că te vede Raoul, care va aștepta în stradă.

Raoul se fâstâcea ca un câine care aude niște oameni pomenindu-i numele într-o conversație.

Jean-Pierre întreabă:

– Și dacă Ellis nu este acasă?

– Vorbește cu vecinii lui. Încearcă să afli unde s-a dus și când se întoarce. Dacă ți se pare că a ieșit numai pentru câteva minute sau chiar și pentru o oră, așteaptă-l. Când se întoarce, fă cum ți-am spus mai înainte: intră, du-te la geam și asigură-te că Raoul te vede. Apariția ta la geam este un semn că Ellis este înăuntru – deci fă ce faci, dar nu merge la geam dacă Ellis nu este acolo. Ai înțeles?

– Știu ce vrei să fac, spuse Jean-Pierre. Nu înțeleg care este scopul acestei manevre.

– Să-l identifici pe Ellis.

– Și după ce l-am identificat?

Leblond îi dădu răspunsul la care Jean-Pierre nici nu îndrăznise să spere și care îl încântă la culme:

– Îl vom ucide, desigur.

CAPITOLUL 3

JANE ÎNTINSE o față de masă albă pe măsuța lui Ellis și așeză pe ea două farfurii și două tacâmuri asortate. Găsi o sticlă de Fleurie în dulapul de sub chiuvetă și o desfăcu. Fu tentată să îl guste, apoi se hotărî să-l aștepte pe Ellis. Puse pe masă pahare, sare și piper, muștar și șervețele de hârtie. Se întrebă dacă să înceapă să gătească. Nu, mai bine să-l lase pe el.

Nu îi plăcea camera lui Ellis. Era goală, strâmtă și impersonală. Fusesse destul de șocată când o văzuse prima dată. Se întâlnea cu acest bărbat afectuos, relaxat și matur și se așteptase ca el să locuiască într-un loc care-i să-i exprime personalitatea, un apartament atrăgător și confortabil, plin de amintiri ale unui trecut plin de experiență. Dar nu ai fi crezut niciodată că bărbatul care locuia aici fusesse căsătorit, luptase într-un război și condusesese echipa de fotbal a școlii. Pereții albi și reci erau decorați cu câteva postere alese în grabă. Porțelanurile proveneau din magazine de vechituri, iar oalele de gătit erau din tinichea ieftină. Nu exista nici o dedicație pe volumele de poezie de pe raft. Își ținea blugii și puloverele într-o valiză de plastic, sub patul scârțâitor. Unde erau vechile lui rapoarte școlare,

fotografiile nepoților și nepoatelor, exemplarul său iubit din *Heartbreak Hotel*, briceagul său păstrat ca suvenir din Boulogne sau Cascada Niagara, bolul pentru salată pe care toată lumea îl primește de la părinți mai devreme sau mai târziu? Camera nu conținea nimic cu adevărat important, nici unul din acele lucruri pe care oamenii le păstrează nu pentru ceea ce sunt, ci pentru ceea ce reprezintă, nici o parte din sufletul său.

Era camera unui om retras, a unui om secretos, a unui om care nu și-ar fi împărtășit niciodată gândurile ascunse cu nimeni. Treptat și cu o tristețe profundă, Jane își dădu seama că Ellis era, ca și camera lui, rece și plin de secrete.

Era incredibil. Era un om atât de sigur pe el. Mergea cu capul sus, de parcă niciodată în viața lui nu i-ar fi fost frică de nimeni. În pat era extrem de dezinvolt, total mulțumit de sexualitatea lui. Ar face orice sau ar spune orice, fără griji, sau ezitare, sau rușine. Jane nu mai întâlnise niciodată un astfel de bărbat. Dar de prea multe ori – în pat, sau la restaurante, sau când se plimbau pur și simplu pe stradă – ea râsesese cu el, sau îl ascultase vorbind, sau îi privise pielea din jurul ochilor ridându-se în timp ce gândea profund, sau îi îmbrățișase trupul cald, numai pentru a se izbi dintr-o dată de o răceală inexplicabilă din partea lui. În acele momente când trecea de la o stare la alta nu mai era iubitor, amuzant, contemplativ, sau atent, sau curtenitor, sau plin de compasiune. O făcea să se simtă exclusă, o străină, o intrusă în lumea lui privată. Era ca și soarele ascunzându-se după un nor.

Știa că va trebui să-l părăsească. Îl iubea nespus

de mult, dar el nu putea să o iubească în aceeași măsură. Avea 33 de ani și, dacă nu învățase până acum arta intimității, nu o va mai face niciodată.

Se așază pe canapea și începu să citească *The Observer*, pe care și-l cumpărase de la un chioșc internațional de ziare din Boulevard Raspail, când veni încoace. Era un reportaj din Afganistan pe prima pagină. Suna ca un loc bun în care să plece pentru a-l uita pe Ellis.

Ideea îi surâse imediat. Deși iubea Parisul, iar slujba ei era cel puțin variată, vroia mai mult: experiență, aventură și șansa de a da face ceva în numele libertății. Nu îi era frică. Jean-Pierre spuse că doctorii erau considerați prea valoroși pentru a fi trimiși în zona de război. Există riscul de a fi lovit de o bombă rătăcită sau prins într-o ambuscadă, dar probabil că nu era mai rău decât a fi călcat de un automobilist persan. Era foarte curioasă cum era stilul de viață al rebelilor afgani.

– Ce mănâncă acolo? îl întrebase ea pe Jean-Pierre. Cu ce se îmbracă? Locuiesc în corturi? Au toalete?

– Nu au toalete, îi răspunsese el. Nici curent. Nici șosele. Nici vin. Nici mașini. Nici încălzire centrală. Nici stomatologi. Nici poștași. Nici telefoane. Nici restaurante. Nici reclame. Nici Coca-Cola. Nici buletine meteo, nici rapoarte de pe piața bursieră, nici decoratori, nici angajați sociali, nici ruj, nici Tampax, nici modă, nici dineuri, nici taxiuri, nici cozi la autobuz...

– Oprește-te! îl întrerupsese ea: ar fi putut continua așa ore în șir. Trebuie să aibă măcar autobuze și taxiuri.

– Nu și la țară. Eu merg într-o regiune numită Valea celor Cinci Lei, o fortăreață a rebelilor de la poalele munților Himalaya. Era primitivă și înainte ca rușii să o bombardeze.

Jane era sigură că se putea descurca destul de bine și fără canalizare, sau ruj, sau buletine meteo. Bănuia că el subestima pericolul, chiar și în afara zonei de război; dar aceasta nu o descuraja. Mama ei ar fi făcut istericale, bineînțeles. Tatăl ei, dacă ar fi trăit, i-ar fi spus: „Baftă, Janey!” El înțelesese cât de important era să faci cu viața ta ceva ce-și *merită osteneala*. Deși fusese un doctor bun, nu câștigase niciodată mulți bani, deoarece indiferent unde locuiau – Nassau, Cairo, Singapore, dar mai ales Rhodesia – întotdeauna îi trata pe oamenii săraci gratuit, astfel că aceștia veneau la el cu grămada, alungându-i pe pacienții care-și plăteau tratamentul.

Reveria ei fu întreruptă de auzul unor pași pe scări. Nu citise mai mult de câteva rânduri din ziar, remarcă ea. Ascultă și mai atentă. Nu semănau cu pașii lui Ellis. Totuși, se auzi o bătaie în ușă.

Jane puse ziarul deoparte și deschise ușa. Dădu cu ochii de Jean-Pierre. El fu aproape la fel de surprins ca și ea. Se fixară din priviri preț de o clipă. Jane spuse:

– Pari vinovat. Și eu?

– Da, spuse el și zâmbi.

– Tocmai mă gândeam la tine. Intră.

Trecu pragul și aruncă o privire prin cameră.

– Ellis nu e?

– Trebuie să apară în curând. Ia loc.

Jean-Pierre își așază trupul lung pe canapea. Jane se gândi, nu pentru prima dată, că era probabil

cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Fața lui avea o formă perfect regulată, cu o frunte înaltă, un nas puternic, mai degrabă aristocratic, ochi căprui languroși și o gură senzuală parțial ascunsă de o barbă deasă maro-închis, cu sclipiri rare de roșcat-închis pe mustață. Hainele lui erau ieftine, dar atent alese și le purta cu o eleganță nonșalantă pe care Jane însăși o invidia.

Îi plăcea de el foarte mult. Marele lui defect era că avea o părere prea bună despre el; dar făcând acest lucru, era atât de naiv că te făcea să cedezi în fața lui, ca un copil lăudăros. Îi plăcea idealismul și devotamentul său pentru medicină. Avea foarte mult farmec. Mai avea și o imaginație maniacă, care uneori putea fi foarte nostimă: cu puțină absurditate, probabil doar cât încapă pe vârful limbii, dădea curs liber unui monolog plin de entuziasm care putea ține zece sau cincisprezece minute. Când cineva citase o remarcă făcută de Jean-Paul Sartre despre fotbalul american, Jean-Pierre făcuse spontan un comentariu al unui meci de fotbal, asemeni unui filosof existențialist. Jane râsese cu lacrimi. Oamenii spuneau că veseliea lui își are reversul ei, în stările de deprimare profundă, dar Jane nu avusese niciodată ocazia să se convingă de acest lucru.

– Servește puțin din vinul lui Ellis, spuse ea luând sticla de pe masă.

– Nu, mulțumesc.

– Faci repetiții pentru a te obișnui cu viața într-o țară musulmană?

– Nu în mod special.

Era foarte sobru.

– Care e problema? întrebă ea.

– Trebuie să discutăm foarte serios, spuse el.
– Am făcut-o acum trei zile, nu-ți mai amintești?
spuse ea cu obrăznicie. Mi-ai cerut să-mi părăsesc iubitul și să merg cu tine în Afganistan – o ofertă pe care puține fete ar putea-o refuza.

– Fii serioasă.

– Bine. Încă nu m-am hotărât.

– Jane, am descoperit ceva groaznic despre Ellis. Se uită la el speculativ. Ce urma? Va născoci o poveste, va spune o minciună pentru a o convinge să meargă cu el? Se gândi că nu.

– Bine, ce?

– Nu este ceea ce pretinde că este, spuse Jean-Pierre.

Era extrem de melodramatic.

– Nu trebuie să mă iei pe ocolite. Ce vrei să spui?

– Nu este un poet fără bani. Lucrează pentru guvernul american.

Jane se încruntă.

– Pentru guvernul american? Primul ei gând fu că Jean-Pierre înțelesese greșit. Dă lecții de engleză unor francezi care lucrează pentru guvernul american...

– Nu asta vreau să spun. Spionează grupuri radicale. Este agent. Lucrează pentru CIA.

Jane izbucni în râs.

– Ești absurd. Chiar ai crezut că mă vei putea determina să-l părăsesc spunându-mi asta?

– Este adevărat, Jane.

– Nu este adevărat. Ellis nu poate fi spion. Crezi că nu aș ști? Practic trăiesc cu el de un an.

– Deși nu în adevăratul sens al cuvântului, nu-i așa?

– Asta nu are nici o importanță. Îl *cunosc*. Chiar și în timp ce vorbea, Jane se gândea: Asta ar putea explica multe. Nu-l cunoștea pe Ellis *cu adevărat*. Dar îl cunoștea suficient pentru a fi sigură că nu era josnic, rău, perfid și ticălos.

– Tot orașul o știe, spuse Jean-Pierre. Rahmi Coskun a fost arestat azi-dimineață și toată lumea spune că Ellis este responsabil de asta.

– De ce a fost Rahmi arestat?

Jean-Pierre ridică din umeri.

– A fost turnat, fără îndoială. Oricum, Raoul Clermont scotocește orașul în căutarea lui Ellis și *cineva* vrea răzbunare.

– O, Jean-Pierre, e ridicol, spuse Jane. Dintr-o dată i se făcu foarte cald. Merse la geam și îl deschise larg. Când își aruncă o privire în stradă, văzu capul blond al lui Ellis dispărând după poarta de la intrare. Ei bine, îi spuse ea lui Jean-Pierre, iată-l că vine. Acum va trebui să repeți această povestioară ridicolă în fața lui. Auzi pașii lui Ellis pe scări.

– Asta și am de gând să fac, spuse Jean-Pierre. De ce crezi că mă aflu aici? Am venit să-l avertizez că vor să-l prindă.

Jane realizează că Jean-Pierre era într-adevăr sincer: el chiar credea toată povestea asta. Ei bine, Ellis îl va lămuri curând.

Ușa se deschise și Ellis intră.

Părea foarte fericit, de parcă urma să-i dea o veste bună, și când îi văzu fața rotundă și zâmbitoare, cu nasul spart și ochii albaștri pătrunzători, inima lui Jane fu cuprinsă de remușcări la gândul că se încumetase să flirteze cu Jean-Pierre.

Ellis se opri în pragul ușii, surprins să-l vadă pe

Jean-Pierre. Zâmbetul îi cam pierise.

– Bună, spuse el. Închise ușa în urma lui și o în-
cuie, după cum îi era obiceiul. Jane întotdeauna
considerase acest lucru o excentricitate, dar acum
îi trecu prin minte că asta ar face orice spion. Alun-
gă acest gând.

Jean-Pierre vorbi primul:

– Vor să te prindă, Ellis. Au aflat. Sunt pe urmele
tale.

Jane își muta privirea de la unul la celălalt. Jean-
Pierre era mai înalt decât Ellis, dar Ellis avea ume-
rii mai lați și pieptul mai puternic. Se fixară din
priviri unul pe celălalt ca două pisici care se cântă-
resc din ochi.

Jane îl îmbrățișă pe Ellis, îl sărută simțindu-se
vinovată și spuse:

– Jean-Pierre tocmai mi-a povestit o absurditate
cum că tu ai fi spion CIA.

Jean-Pierre era aplecat în afara geamului, sca-
nând strada de jos. Acum se întoarse pentru a-l pri-
vi în față.

– Spune-i, Ellis.

– De unde ți-a venit ideea asta? îl întreabă Ellis.

– Tot orașul vorbește de asta.

– Și de la cine exact ai aflat tu asta? întreabă Ellis
pe o voce tăioasă.

– Raoul Clermont.

Ellis dădu din cap. Revenind la engleză, spuse:

– Jane, vrei să ieși loc?

– Nu vreau să stau jos, spuse ea iritată.

– Trebuie să-ți spun ceva, zise el.

Nu putea fi adevărat, nu putea. Jane simți cum o
cuprinde panica.

– Atunci spune-mi, zise ea, și nu-mi mai cere să iau loc!

Ellis se uită la Jean-Pierre.

– Vrei să ne lași singuri? îi spuse în franceză.

Jane începu să se enerveze.

– Ce ai de gând să-mi spui? De ce nu poți pur și simplu să zici că Jean-Pierre nu are dreptate? Spune-mi că nu ești spion, Ellis, înainte să o iau razna.

– Nu e atât de simplu, spuse Ellis.

– Ba este! Nu-și mai putu stăpâni nota de isterie din voce. El spune că ești spion, că lucrezi pentru guvernul american și că m-ai mințit încontinuu și fără rușine, și cu ticăloșie, de când te-am cunoscut. Este adevărat? Este adevărat sau nu? Ei bine?

Ellis oftă.

– Cred că este adevărat.

Jane simți că explodează.

– Ticălosule! strigă ea. Ticălos nenorocit!

Fața lui Ellis se împietri.

– Aveam de gând să îți spun azi, zise el.

Se auzi o bătaie în ușă. Amândoi o ignorară.

– M-ai spionat pe mine și pe toți prietenii mei, zbieră Jane. Mi-e atât de *rușine*.

– Mi-am încheiat misiunea de aici, spuse Ellis. Nu mai trebuie să te mint.

– Nici nu vei mai avea ocazia. Nu mai vreau să te văd niciodată.

Bătaia se auzi din nou și Jean-Pierre spuse în franceză:

– E cineva la ușă.

Ellis spuse:

– Nu vorbești serios – când spui că nu vrei să mă mai vezi niciodată.

– Pur și simplu nu înțelegi ce mi-ai făcut, nu-i așa? întrebă ea.

Jeân-Pierre spuse:

– Deschideți odată blestemata aia de ușă, pentru numele lui Dumnezeu!

Jane murmură: „Dumnezeule” și se îndreaptă spre ușă.

O descuie și o deschise. În fața ei stătea un bărbat masiv cu umeri lați, într-o geacă de catifea reiată verde, cu o mânecă sfârtecată. Jane nu îl mai văzuse niciodată. Îl întrebă: „Ce naiba vrei?” Apoi văzu că are un pistol în mână.

Următoarele câteva secunde părură să treacă foarte încet.

Jane realizează într-o fracțiune de secundă că dacă Jean-Pierre avea dreptate că Ellis era spion, atunci probabil că avea dreptate și că cineva vroia răzbunare; și că în lumea în care Ellis trăia în secret, „răzbunare” putea într-adevăr însemna o bătaie în ușă și un bărbat cu un pistol în mână.

Își deschise gura să strige.

Bărbatul ezită o fracțiune de secundă. Părea surprins, de parcă nu s-ar fi așteptat să vadă o femeie. Privirea lui se muta de la Jane la Jean-Pierre și înapoi: știa că Jean-Pierre nu era ținta lui. Dar era confuz, deoarece nu-l putea vedea pe Ellis, care era ascuns de ușa pe jumătate deschisă.

În loc să strige, Jane încercă să-i trântască ușa în nas.

Când o împinse spre bărbatul înarmat, el înțelese ce vrea să facă și o blocă cu piciorul. Ușa se lovi de pantoful său și ricoșă înapoi. Dar când făcuse un pas înainte, își îndepărtase brațele pentru a-și

menține echilibrul, și acum, pistolul său era îndreptat spre colțul tavanului.

Îl va ucide pe Ellis, gândi Jane. Îl va ucide pe Ellis.

Se năpusti asupra bărbatului înarmat, lovindu-l cu pumnii peste față, căci dintr-o dată, deși îl ura pe Ellis, nu vroia ca el să moară.

Bărbatul fu zăpăcit numai pentru o fracțiune de secundă. Cu un braț puternic o aruncă pe Jane la distanță. Căzu puternic, aterizând în poziție sezândă, lovindu-se în partea de jos a șirei spinării.

Văzu ceea ce se întâmplă după aceea cu o claritate înfiorătoare.

Brațul care o azvârli la distanță se retrase și izbi ușa de perete. În timp ce bărbatul își rotea prin aer mâna în care ținea pistolul, Ellis se repezi spre el cu sticla de vin ridicată sus deasupra capului. Pistolul se descărcă în timp ce sticla coborî și împușcătura coincise cu sunetul scos de spargerea sticlei.

Jane se holbă, îngrozită, la cei doi bărbați.

Apoi, bărbatul înarmat se prăbuși, iar Ellis rămase în picioare, și ea realizează că împușcătura își rata-se ținta.

Ellis se aplecă și smulse pistolul din mâna bărbatului.

Jane se ridică cu greu în picioare.

– Ești bine? – o întreabă Ellis.

– Trăiesc, spuse ea.

El se întoarse spre Jean-Pierre.

– Câți sunt în stradă?

Jean-Pierre se uită pe geam.

– Nici unul.

Ellis păru surprins.

– Trebuie să fie ascunși pe undeva. Își băgă pistolul în buzunar și se îndreptă spre bibliotecă. Dați-vă la o parte, spuse el și o răsturnă la pământ.

În spatele ei era o ușă.

Ellis deschise ușa.

Se uită la Jane îndelung, de parcă vroia să-i spună ceva, dar nu-și găsea cuvintele. Apoi intră pe ușă și dispăru.

După o clipă, Jane merse încet spre ușa secretă și se uită prin ea. Dincolo mai era o cameră, slab mobilată și îngrozitor de prăfuită, de parcă n-ar fi fost locuită de un an. Mai era o ușă deschisă și dincolo de ea, niște scări.

Se întoarse și aruncă o privire în camera lui Ellis. Bărbatul înarmat zăcea pe podea țeapăn, într-o baltă de vin. Încercase să-l omoare pe Ellis, chiar aici în această cameră: deja părea ireal. Totul părea ireal: Ellis spion; Jean-Pierre știind de asta; Rahmi arestat; și ușa secretă pe care fugise Ellis.

El dispăruse. *Nu vreau să te mai văd niciodată*, îi spusese ea cu câteva clipe în urmă. De parcă dorința ei i-ar fi fost împlinită.

Auzi zgomot de pași pe scări.

Își ridică privirea de la bărbatul înarmat și se uită la Jean-Pierre. Și el părea uluit. După o clipă, traversă camera până la ea și o luă în brațe. Ea se prăbuși pe umărul lui și izbucni în plâns.

PARTEA
A DOUA
1982

CAPITOLUL 4

RÂUL COBORA din regiunile înghețate, rece, limpede și întotdeauna năvalnic, și umplea Valea cu zgomotul său, de parcă fierbea în albi, și gonea pe lângă lanurile de grâu într-o călătorie liniară spre câmpiile îndepărtate. De aproape un an, Jane auzise fără întrerupere acest sunet: uneori puternic, când mergea să se scalde sau când o lua pe potecile șerpuitoare de pe stâncile dintre sate; și uneori blând, ca și acum, când era sus pe deal și Valea celor Cinci Lei era doar o licărire și un murmur în depărtare. Când în cele din urmă pleca din Vale, liniștea i se părea deprimantă, gândi ea, asemeni locuitorilor de la oraș aflați în vacanță la țară, care nu pot dormi pentru că e prea liniște. Ascultând, auzi altceva și realizează că noul sunet îi amintea de cel vechi. Acoperind în intensitate orchestrația râului, se auzea baritonul unui avion cu elice.

Jane își deschise ochii. Era un Antonov, avionul prădalnic recunoscut după mișcările sale lente, al cărui mârâit neconținut vestea apropierea avionului cu reacție mai rapid și mai zgomotos, într-un raid de bombardamente. Se ridică și scrută nerăbdătoare Valea.

Se afla în refugiul ei secret, o terasă lată, la ju-

mătatea unei stânci. Stânca ce atârna deasupra ei o ascundea vederii, fără a bloca soarele, și descuraja pe oricine, în afara unui alpinist, să coboare pe ea. Dedesubt, calea spre refugiul ei era abruptă, și stâncoasă, și lipsită de vegetație: nimeni nu o putea parcurge fără a fi auzit și văzut de Jane.

Oricum, nimeni nu avea nici un motiv să vină aici. Jane găsisese locul numai îndepărtându-se de cărare și rătăcindu-se. Intimitatea lui era importantă, pentru că venea aici să se dezbrace și să facă plajă, iar afganii erau la fel de pudici ca și călugărițele: dacă ar fi văzută goală, ar fi linșată.

În dreapta ei, coasta de deal prăfuită se domolea brusc. La poalele ei, unde panta începea să se aplatizeze lângă râu, se afla satul Banda, cincizeci sau șaiszeci de case cocoțate pe un petec de pământ denivelat și stâncos, pe care nimeni nu-l putea cultiva. Casele erau făcute din pietre cenușii și cărămizi din lut, și fiecare avea un acoperiș plat din pământ presat, întins peste rogojine. Lângă micuța moschee era un grup restrâns de case: unul din bombardierele rusești țintise direct în ele cu două luni în urmă. Jane putea vedea satul clar, deși ajungeai la el după un urcuș de douăzeci de minute. Scană acoperișurile, și curțile împrejmuite de ziduri, și potecile din lut, căutând copii rătăciți, dar din fericire nu găsi nici unul – satul Banda era pustiu sub cerul albastru torid.

În stânga ei, Valea se lărgea. Micile câmpii stâncoase erau punctate de cratere lăsate de bombe și, pe pantele mai joase ale munților, mai mulți pereți ai vechii terase se prăbușiseră. Grâul era copt, dar nimeni nu-l secera.

Dincolo de câmpii, la poalele peretelui de stâncă care alcătuia partea îndepărtată a Văii, curgea Râul celor Cinci Lei: adânc în unele locuri, cu apă mică în altele; când lat, când îngust; întotdeauna repede și întotdeauna stâncos. Jane îi scrută lungimea. Nici o femeie nu se scălda și nu spăla haine, nici un copil nu se juca în ochiurile lui cu apă mică, nici un bărbat nu trecea cu cai sau măgari prin vad.

Jane contemplă peisajul în timp ce se îmbracă și își părăsi refugiul pentru a urca mai sus pe munte, până la peșteri. Aici erau sătenii, bărbații dormind după o noapte de muncă la pământurile lor, femeile gătind și încercând să-și oprească copiii să se îndepărteze de ele, vacile închise în țarc, caprele legate de pripoane și câinii bătându-se pentru mâncare. Probabil că era destul de în siguranță aici, pentru că rușii bombardau satele, nu coastele pustii de dealuri; dar exista întotdeauna riscul unei bombe rătăcite, și o peșteră ar proteja-o de orice, însă nu și de o lovitură directă.

Înainte să se fi hotărât, auzi huruitul avioanelor cu reacție. Se furișă sub soare să le vadă. Zgomotul lor umplu Valea, covârșind torentul râului când trecură pe deasupra ei, îndreptându-se spre nord-est, foarte sus, dar coborând, unul, doi, trei sau patru ucigași argintii, apogeul ingeniozității umane destinate să muteze fermieri analfabeți, și să doboare case din cărămizi de lut, și să se întoarcă la bază cu 700 de mile pe oră.

Într-un minut dispărură. Banda scăpase azi. Încet-încet, Jane se relaxă. Avioanele cu reacție o îngrozeau. Banda scăpase de bombardamente vara trecută și întreaga Vale avusese un moment de res-

piro în timpul iernii; dar începuseră din nou astă primăvară, puternic, și Banda fusese lovită de mai multe ori, o dată în centrul satului. Din acel moment, Jane urâse avioanele cu reacție.

Curajul sătenilor era uluitor. Fiecare familie își făcuse o a doua casă în peșteri și urcau dealul în fiecare dimineață pentru a-și petrece ziua acolo, întorcându-se la apus, când bombardările încetau. Deoarece era periculos să lucreze la câmp ziua, bărbații o făceau noaptea – sau mai degrabă cei mai în vârstă o făceau, căci bărbații mai tineri erau plecați mai tot timpul, luptându-se cu rușii la capătul sudic al Văii sau mai departe. În această vară, bombardările au fost mai intense ca niciodată în *toate* zonele rebelilor, conform celor auzite de Jean-Pierre de la trupele de gherilă. Dacă afganii din alte părți ale țării erau ca și cei de aici, din Vale, atunci erau capabili să se adapteze și să supraviețuiască: recuperând câteva bunuri de preț de sub molozul unei case bombardate, replantând la nesfârșit o grădină de legume distrusă, îngrijindu-și răniții și îngropându-și morții, și trimițându-și toți băieții tineri să se alăture conducătorilor de gherilă. Rușii nu ar putea niciodată să-i înfrângă pe acești oameni, numai dacă ar transforma întreaga țară într-un deșert radioactiv.

Iar dacă rebelii îi puteau înfrânge pe ruși – aceasta era o altă întrebare. Erau curajoși și invincibili, și controlau întreaga țară, dar triburile rivale se urau reciproc cum își urau invadatorii, iar puștile lor erau neputincioase în fața bombardierelor cu reacție și a elicopterelor blindate.

Refuză să se mai gândească la război. Era cel

mai călduros moment al zilei, ora siestei, când îi plăcea să fie singură și să se relaxeze. Își băgă mână într-o sacoșă din piele de capră cu unt strecurat și începu să-și ungă burta imensă, întrebându-se cum a putut fi atât de naivă să rămână însărcinată în Afganistan.

Venise aici cu o provizie de anticoncepționale pentru doi ani, o diafragmă și un bax întreg de gel spermicid; și totuși, după numai câteva săptămâni, uitase să reînceapă să-și ia pastilele după terminarea menstruației și apoi uitase să-și pună diafragma – de mai multe ori. Cum ai putut face o astfel de greșală? strigase Jean-Pierre, iar ea nu putuse să-i dea nici un răspuns.

Dar acum, întinsă la soare, fericită de sarcină, cu sânii plăcut umflați și o durere permanentă de spate, își dădu seama că fusese o greșală intenționată, un fel de mârșăvie profesională pusă la cale de gândirea ei inconștientă. Își dorise un copil și știa că Jean-Pierre nu-și dorea, așa că rămăsese însărcinată din greșală.

De ce mi-am dorit un copil atât de mult? se întrebă ea și răspunsul îi veni pe loc: pentru că eram singură.

„Este adevărat?” – se întrebă cu voce tare. Ar fi ironic. Nu se simțise niciodată singură în Paris, trăind singură, făcându-și cumpărăturile singură și vorbind singură în oglindă; dar după ce s-a măritat și și-a petrecut fiecare seară și noapte cu soțul ei și a muncit cot la cot cu el în cea mai mare parte a zilei, s-a simțit într-o oarecare măsură marginalizată, speriată și singură.

Se căsătoriseră în Paris chiar înainte de a veni

aici. Într-un fel, păruse a fi o parte firească a aventurii: o altă provocare, un alt risc, o altă senzație. Toată lumea spusese ce fericiți, și frumoși, și curajoși, și îndrăgostiți erau, și fusese adevărat.

Fără îndoială că se așteptase la prea mult. Ea căutase în Jean-Pierre o dragoste și o intimitate tot mai mare. Crezuse că îi va povesti de iubita lui din copilărie, și de ce îi era într-adevăr teamă, și dacă era adevărat că bărbatii și-o scutură după ce se ușurează, și că, la rândul ei, ea îi va spune că tatăl ei fusese alcoolic, și că avea o fantezie cum că era violată de un negru, și că uneori își suga degetul când era emoționată. Dar Jean-Pierre păru să creadă că relația lor de după căsătorie trebuia să fie exact ca și înainte. O trata cu curtoazie, o făcea să râdă când era bine dispus, se simțea neajutorat în brațele ei când era deprimat, discutau despre politică și război, făcea dragostea cu ea, foarte priceput, o dată pe săptămână, cu trupul lui tânăr și zvelt, și mâinile lui puternice și sensibile de chirurg, și se comporta de cele mai multe ori ca un iubit, mai degrabă decât ca un soț. Încă simțea că nu poate discuta cu el despre lucruri prostești și stânjenitoare, cum ar fi dacă o pălărie îi făcea nasul să pară mai lung și cât de furioasă încă mai era pentru că fusese muștrată din cauză că vărsase cerneală roșie pe covorul din salon, când de fapt sora ei Pauline o făcuse. Vroia să întrebe pe cineva *Așa trebuie să fie sau vor veni și zile mai bune?* – dar prietenii și familia ei erau toți departe, iar femeile afgane ar fi considerat așteptările ei ofensatoare. Rezistase tentației de a-i mărturisi lui Jean-Pierre dezamăgirea ei, parțial pentru că nemulțumirea ei

era atât de vagă, parțial pentru că îi era frică de răspunsul lui.

Privind în urmă, își dădu seama că ideea de a face un copil îi venise și mai demult, pe vremea când era cu Ellis Thaler. În acel an zburase cu avionul de la Paris la Londra, pentru a merge la botezul celui de-al treilea copil al surorii sale Pauline, lucru pe care nu l-ar fi făcut în mod normal, căci ura reuniunile de familie formale. De asemenea, începuse să aibă grijă de copilul unei familii din clădirea unde locuia, un comerciant de antichități isteric și soția lui aristocrată, și îi plăcuse în special când copilul plângea și ea trebuia să-l ia în brațe și să-l liniștească.

Și apoi, aici în Vale, unde sarcina ei era să încurajeze femeile să lase să treacă mai mult timp între nașteri pentru a face copii mai sănătoși, se trezise împărtășind bucuria cu care era întâmpinată fiecare nouă naștere, chiar și în cele mai sărace și mai aglomerate case. Astfel, singurătatea și instinctul matern conspiraseră împotriva înțelepciunii.

Existase oare un moment – sau măcar o secundă fugară – în care realizase că subconștientul ei o îndemna să rămână însărcinată? Îi trecuse prin minte *Aș putea avea un copil* când Jean-Pierre o penetra, alunecând înăuntru tandru și grațios ca un vapor într-un doc, în timp ce ea își petrecea tot mai strâns brațele în jurul trupului său: sau în momentul spasmodic, chiar înainte de punctul lui culminant, când își închidea ochii strâns și părea să se retragă din adâncul ei în sine, o navă spațială plonjând în inima soarelui: sau după aceea, când adormea fericită cu sămânța lui caldă în ea? „Am realizat vreoda-

tă?” – se întrebă ea cu voce tare; dar gândul la cum făceau dragoste o excitase și începuse să se mângâie voluptos cu mâinile ei unse cu unt, uitând de întrebare și lăsându-și mintea invadată de închipuiri pasionale vagi și amețitoare.

Urletul avioanelor cu reacție o trezise la realitate. Tresări, speriată, când încă patru bombardiere traversară în linie Valea și dispărură. Când zgomotul se stinse, începu să se mângâie din nou, dar cheful îi dispăruse. Stătu nemișcată la soare și se gândi la copilul ei.

Jean-Pierre reacționase la sarcina ei ca și cum ar fi fost premeditată. Atât de furios fusese încât voise imediat să-i facă avort chiar el. Jane considerase această dorință a lui îngrozitor de macabră și, dintr-o dată, îi păruse un străin. Dar cel mai greu de suportat a fost senzația de a fi respinsă. Gândul că soțul ei nu-i dorea copilul o întristase peste măsură. În răutățise lucrurile refuzând să o mai atingă. Niciodată în viața ei nu mai fusese atât de nefericită. Înțelese pentru prima dată de ce uneori oamenii încearcă să se sinucidă. Lipsa contactului fizic era cea mai mare tortură – își dorea din tot sufletul ca soțul ei să o fi bătut în schimb, atât de mult tânjea să fie atinsă. Când își aminti de acele zile, încă mai simțea că este supărată pe el, deși știa că și-o făcuse cu mâna ei.

Apoi, într-o dimineață, o luă în brațe și își ceru scuze pentru comportamentul său; și, deși o parte din ea vroia să-i spună „Un simplu *îmi pare rău* nu e de ajuns, ticălosule”, restul ei tânjea după dragostea lui și îl iertase imediat. El îi explicase că îi era și așa foarte frică să nu o piardă; și că dacă urma să

fie mama copilului lui va fi absolut îngrozit, căci atunci îi va frică să nu-i piardă pe amândoi. Această mărturisire o mișcase până la lacrimi, și realizase că rămânând însărcinată se legase de Jean-Pierre pe viață și se hotărî să facă această căsnicie să funcționeze, orice-ar fi.

Fuse mai cald cu ea după aceea. Începuse să fie tot mai interesat de copilul în creștere și devenise îngrijorat de sănătatea și siguranța lui Jane, cum se așteaptă de la tații în devenire. Căsnicia lor va fi o uniune imperfectă, dar fericită, își spuse Jane în gândul ei, și își imaginează un viitor ideal, cu Jean-Pierre în funcția de ministru francez al Sănătății într-o conducere socialistă, ea însăși membră a Parlamentului European, și trei copii geniali, unul la Sorbona, unul la Școala Londoneză de Economie și unul la Liceul New York pregătindu-se intens să devină actor.

În această fantezie, copilul cel mai mare și mai inteligent era o fată. Jane își atinse burta, apăsând-o ușor cu vârful degetelor, pipăind forma copilului; după spusele Rabiei Gul, bătrâna moașă a satului, va fi o fată, pentru că o puteai simți pe partea stângă, în timp ce băieții se dezvoltă pe partea dreaptă. Rabia îi prescrisese prin urmare o dietă cu legume. Pentru un băiat ar fi recomandată multă carne. În Afganistan, bărbații erau mai bine hrăniți încă înainte de a se naște.

Gândurile lui Jane fură întrerupte de o pocnitură puternică. Preț de o clipă fu derutată, asociind explozia cu avioanele cu reacție care trecuseră pe deasupra ei cu câteva minute în urmă, în drumul lor spre bombardarea unui alt sat; apoi auzi destul

de aproape strigătul neconținut și acut al unui copil suferind și speriat.

Realiză pe loc ce se întâmplase. Rușii, folosind tacticile pe care le învățaseră de la americani în Vietnam, presăraseră regiunea rurală cu mine anti-personale. Scopul lor aparent era blocarea liniilor de aprovizionare ale gherilei; dar de vreme ce „liniile de aprovizionare ale gherilei” erau potecile montane folosite zilnic de bătrâni, femei, copii și animale, adevăratul lor scop era teroarea. Acel strigăt însemna că un copil detonase o mină.

Jane sări în picioare. Sunetul păru să vină de undeva din apropierea casei molei, care se afla cam la o jumătate de kilometru în afara satului, pe cărarea de pe versantul dealului. Jane putea doar să o vadă departe, în partea stângă și puțin mai jos. Se încălță, își apucă hainele și fugi într-acolo. Primul strigăt lung se sfârșise și deveni o succesiune de urlete scurte terifiante: Jane le interpretează ca și cum copilul ar fi văzut rănile pe care mina i le provocase trupului său și acum striga de frică. În timp ce se grăbea prin pădurea deasă, Jane realizează că ea însăși intra în panică, atât de poruncitor era strigătul unui copil la ananghie. „Calmează-te”, își spuse cu respirația întretăiată. Dacă ar cădea și s-ar rări, ar fi doi oameni la ananghie și nici unul care să-i ajute; și oricum, cel mai rău lucru pentru un copil speriat este un adult speriat.

Acum era aproape. Copilul trebuie să fie ascuns undeva printre tufe, nu pe cărare, căci toate cărările erau curățate de bărbați de fiecare dată când erau minate, dar era imposibil să curețe tot versantul muntelui.

Se opri, ascultând. Gâfâia atât de tare că trebui să-și țină respirația. Strigătele veneau dintr-un pâlc de iarba-cămilei și tufe de ienuperi. Își croi drum printre boscheți și întrezări o parte dintr-o haină de un albastru-deschis. Copilul trebuie să fie Mousa, fiul de nouă ani al lui Mohammed Khan, unul dintre luptătorii de gherilă de frunte. În clipa următoare fu lângă el.

Stătea în genunchi pe pământul prăfuit. Era evident că încercase să ridice mina, deoarece îi explodase în mână, și acum se holba cu o privire sălbatică la mâna retezată plină de sânge, urlând de groază.

Jane văzuse numeroase răni în ultimul an, dar totuși, aceasta o zgudui profund, stârnindu-i mila.

– O, Dumnezeule, spuse ea. Sărmanul de tine. Îngenunche în fața lui, îl îmbrățișă și murmură cuvinte liniștitoare. După un minut, el încetă să mai strige. Speră că în schimb va începe să plângă, dar era prea șocat și căzu în muțenie. În timp ce îl ținea în brațe îi căută și îi găsi rana subsuoară și apăsă pe ea pentru a opri șuvoiul de sânge.

Urma să aibă nevoie de ajutorul lui. Trebuia să-l facă să vorbească.

– Ce a fost, Mousa? spuse ea în Dari.

El nu-i răspunse. Îl întrebă din nou.

– Am crezut... își deschise ochii larg în timp ce-și amintea, și vocea lui deveni un strigăt când spuse: Am crezut că e o MINGE!

– Ssst! Ssst! murmură ea. Spune-mi ce-ai făcut.

– AM LUAT-O ÎN MÂNĂ! AM LUAT-O ÎN MÂNĂ!

Îl strânse în brațe, liniștindu-l.

– Și ce s-a întâmplat?

Vocea lui încă mai tremura, dar nu mai era atât de isterică.

– A făcut bum, spuse el. Era din ce în ce mai calm.

Ea îi luă mâna dreaptă și i-o puse sub brațul stâng.

– Apasă unde apăs eu, spuse ea. Îi ghidă degetele spre rană, apoi își retrase mâna. Îi curgea din nou sânge.

– Apasă tare, îi spuse ea. El făcu întocmai. Sângerea se opri. Îl sărută pe frunte. Era umedă și rece.

Își aruncase grămada de haine pe pământ, lângă Mousa. Erau haine pe care le purtau femeile afgane: o rochie în formă de sac peste niște pantaloni de bumbac. Luă rochia și rupse materialul subțire în mai multe fâșii, apoi începu să facă un bandaj. Mousa o privea cu ochii larg deschiși și tăcut. Rupse o ramură uscată dintr-un tufiș de ienupăr și o folosi la finisarea bandajului.

Acum, el avea nevoie de niște hăinuțe, de un sedativ, de un antibiotic care să prevină infecția și de mama lui pentru a preveni trauma.

Jane își luă pantalonii pe ea și își strânse cordo-nul. Își dori să nu fi fost atât de pripită când și-a sfârtecat toată rochia, căci ar fi putut păstra destul din ea cât să-i acopere partea de sus. Acum nu putea decât să spera că nu va întâlni nici un bărbat în drumul ei spre peșteri.

Și cum îl va duce pe Mousa până acolo? Nu vroia să încerce să-l forțeze să umble. Nu-l putea căra în spate, deoarece el nu se putea ține. Oftă: pur și simplu va trebui să-l ducă în brațe. Se aplecă, își petrecu un braț pe după umerii lui și pe celălalt pe sub coapse, și-l ridică, folosindu-se mai degrabă de

genunchi decât de spate, așa cum învățase la cursurile ei de sănătate feminină. Cu copilul cuibărit la pieptul ei, cu spatele lui deasupra burții sale ieșite în afară, începu să urce încet dealul. Putea să-l care numai pentru că era lihnit de foame: un copil european de nouă ani ar fi fost prea greu.

În curând ieși dintre tufișuri și găsi cărarea. Dar după treizeci sau patruzeci de metri fu extenuată. În ultimele săptămâni obosea foarte repede și asta o înfuria la culme, dar învățase cum să procedeze. Îl puse pe Mousa jos și stătu cu el, îmbrățișându-l cu blândețe în timp ce se odihnea sprijinită de versantul stâncos care se înălța pe o parte a potecii montane. El căzuse într-o tăcere deplină care o îngrijoră mai mult decât țipetele lui. Imediat ce se simți mai bine, îl ridică și o porni din nou la drum.

Cincisprezece minute mai târziu se odihnea aproape de vârful dealului, când un bărbat apăru pe cărarea din față. Jane îl recunoscu imediat. „O, nu”, spuse ea în engleză. „Dintre toți oamenii – tocmai Abdullah.”

Era un bărbat scund, de 1,55 m, și era destul de îndesat pentru lipsa locală de hrană. La turbanul său gălbui și pantalonii negri vapoși purta un sveter și un sacou în dungi la două rânduri care arăta de parcă ar fi fost purtat cândva de un broker de la bursa londoneză. Barba lui deasă era roșcată: era mola din Banda.

Abdullah nu avea încredere în străini, disprețuia femeile și îi ura pe toți medicii străini. Jane, întru-chipându-le pe toate trei, nu avusese niciodată nici cea mai mică șansă de-ai intra în grații. Și pentru a înrăutăți lucrurile și mai tare, mulți oameni din

Vale își dăduseră seama că antibioticele lui Jane erau un tratament mai eficient împotriva infecțiilor decât inhalarea fumului scos de o bucată de hârtie pe care Abdullah scrisese cu cerneală galbenă ca sofranul, și, în consecință, mola pierdea bani. Reacționase la aceasta numind-o pe Jane „târfa din Occident”, dar nu putea face mai mult de atât, deoarece ea și Jean-Pierre erau sub protecția lui Ahmed Shah Masud, liderul gherilei, și chiar și o mola ezita să-și încrucișeze sabia cu un erou atât de mareț.

Când o văzu, se opri brusc pe cărare, o expresie de surpriză totală transformându-i fața în mod normal solemnă într-o mască hilară. Era ultima persoană pe care ar fi dorit s-o întâlnească. Oricare dintre restul bărbaților din sat ar fi stânjeniți și poate ofensați să o vadă pe jumătate dezbrăcată; dar Abdullah era scos din minți.

Jane se hotărî să-l înfrunte cu îndrăzneală. Ea spuse în Dari:

– Pacea fie cu tine. – Acesta era începutul unui schimb formal de saluturi care uneori putea dura câteva minute bune. Dar Abdullah nu răspunse cu obișnuitul *Și cu tine*. În schimb, își deschise gura și începu, urlând ca un dement, să o facă cu ou și cu oțet, aducându-i un șir nesfârșit de insulte, printre care și cuvintele în Dari pentru *prostituată*, *perver-să* și *seducătoare de copii*. Fața lui se înnegri de furie, se apropie de ea și-și ridică bastonul.

Lucrurile mergeau prea departe. Ea arătă cu degetul spre Mousa, care stătea tăcut lângă ea, amețit de durere și slăbit din cauza sângelui pierdut.

– Uite! strigă ea la Abdullah. Nu vezi că...

Dar el era orbit de furie. Înainte ca ea să poată termina ceea ce încerca să spună, o lovi cu bastonul în cap cât putu de tare. Jane strigă de durere și furie: era surprinsă cât de *tare* durea și *furioasă* că el făcuse acest lucru.

Nu observase nici acum rana lui Mousa. Ochii holbați ai molei erau ațintiți pe pieptul lui Jane, și ea își dădu seama într-o fracțiune de secundă că, pentru el, a vedea în amiaza mare sânii goi ai unei femei albe însărcinate din Occident era o imagine atât de încărcată de tot felul de frustrări sexuale că era pe punctul de a-l înnebuni. Nu avea de gând să o pedepsească cu o lovitură sau două, cum și-ar fi pedepsit nevasta pentru nesupunere. Inima lui îi spunea să o ucidă.

Dintr-o dată, Jane fu cuprinsă de spaimă – pentru ea, pentru Mousa și pentru copilul ei nenăscut. Făcu câțiva pași împleticiți înapoi, de furie, dar el înaintă spre ea și ridică din nou bastonul. Brusc inspirată, sări la el și îi băgă degetele în ochi.

Răcni ca un taur rănit. Nu îl durea atât de tare pe cât era de indignat că o femeie pe care o bătea a fost atât de nesăbuită încât să i se opună. În vreme ce el încerca să-și recapete vederea, Jane îl apucă de barbă cu ambele mâini și-l trase cu putere. Se împletici înainte, se împiedică și căzu. Se rostogoli câțiva metri în josul dealului și se opri într-o tufă mică de răchită.

Jane gândi: O, Dumnezeule, ce am făcut?

Văzând umilința preotului îngâmfat și rău voritor, Jane realizează că acesta nu o va ierta niciodată pentru ce-a făcut. Probabil că se va plânge „bărbi-lor albe” – bătrânii satului. Probabil că va merge la

Masud și-i va cere ca doctorii străini să fie trimiși acasă. Probabil că va încerca chiar și să-i determine pe bărbații din Banda să arunce cu pietre în ea. Dar în timp ce se gândea la toate astea, îi trecu prin minte că, pentru a face orice fel de plângere, el va trebui să povestească întâmplarea în cele mai mici și mai infame detalii, iar sătenii vor râde de el tot timpul după aceea – afganii erau mai presus de toate nespuse de cruzi. Așa că s-ar putea să scape basma curată.

Se întoarse. Avea ceva mai important pentru care să se îngrijoreze. Mousa stătea acolo unde-l pusese ea jos, tăcut și lipsit de orice expresie, prea șocat pentru a înțelege ce se întâmplase. Jane respiră adânc, îl luă în brațe și-și continuă drumul.

După câțiva pași, ajunse pe creasta dealului și putea merge mai repede deoarece pământul se nivela. Traversă platoul stâncos. Era obosită și o dură spatele, dar aproape că ajunsesese: peșterile erau chiar sub botul muntelui. Ajunse în cealaltă parte a crestei și auzi voci de copii când începu să coboare. O clipă mai târziu văzu un grup de copii de șase ani jucându-se Rai-sau-Iad, un joc în care trebuia să te ții de degetele de la picioare în timp ce alți doi copii te duceau în Rai – dacă reușeai să te ții de degete până la capăt – sau în Iad, de obicei o ghenă de gunoi sau o latrină, dacă îți dădeai drumul la degete. Își dădu seama că Mousa nu va mai putea juca niciodată acel joc și dintr-o dată fu copleșită de o tristețe profundă.

Apoi, copiii o observară și, când trecu pe lângă ei, se opriră din joc și o priviră cu insistență. Unul dintre ei șopti: „Mousa”. Un altul repetă numele,

apoi vraja se risipi și toți fugiră în fața lui Jane, răspândind vestea în gura mare.

Ascunzătoarea din timpul zilei a sătenilor din Banda arăta ca tabăra părăsită a unui trib de nomazi: pământul prăfuit, femeile cu fața ascunsă sub vâl, copiii murdari. Jane traversă pătratul mic de pământ nivelat din fața peșterilor. Femeile se îndreptau deja spre cea mai mare peșteră, pe care Jane și Jean-Pierre o transformaseră în clinică. Jean-Pierre auzi agitația de afară și ieși. Recunoscătoare, Jane i-l înmână pe Mousa, spunându-i în franceză:

– A fost o bombă. Și-a pierdut o mână. Dă-mi cămașa ta.

Jean-Pierre îl băgă pe Mousa înăuntru și-l așeză pe rogojina care servea drept masă de consultație. Înainte de a se ocupa de copil, își dădu jos cămașa kaki spălăcită și i-o dădu lui Jane. Ea o îmbracă.

Se simiți puțin mai ușurată. Se gândi să se așeze și să se odihnească în capătul răcoros al peșterii, dar după ce făcu câțiva pași într-acolo, se răzgândi și se așeză imediat. Jean-Pierre spuse:

– Adu-mi niște tampoane. Ea îl ignoră. Mama lui Mousa, Halima, intră fugind în peșteră și începu să țipe când își văzu copilul. Ar trebui să o calmez, gândi Jane, ca ea să-și poată calma copilul; de ce nu mă pot ridica? Cred că am să închid puțin ochii. Doar pentru un minut.

Până la lăsarea nopții, Jane știu că sosise momentul să nască.

Când își reveni în simțiri după ce leșinase în peșteră, simți ceea ce crezuse a fi o durere de spate – cauzată, presupuse ea, de faptul că l-a adus în brațe

pe Mousa. Jean-Pierre fu de acord cu diagnosticul ei, îi dădu o aspirină și îi spuse să stea nemișcată. Rabia, moașa, veni în peșteră să-l vadă pe Mousa și îi aruncă lui Jane o privire insistentă, dar atunci, Jane nu-i înțelese semnificația. Jean-Pierre curăță și bandajă capătul retezat al mâinii lui Mousa, îi dădu penicilină și-l injectă cu antitetanus. Copilul nu va muri din cauza infecției, cum s-ar fi întâmplat mai mult ca sigur fără ajutorul medicinei occidentale; dar în același timp, Jane se întrebă dacă ar merita să trăiască – supraviețuirea aici era grea și pentru cei mai în formă, iar copiii schilozi mureau în general de tineri.

După-amiaza târziu, Jean-Pierre se pregăti de plecare. A doua zi era programat să plece la o clinică dintr-un sat situat la câteva mile distanță și – fără să știe din ce motiv, Jane nu înțelesese niciodată – respecta cu strictețe aceste programări, deși știa că nici un afgan nu ar fi fost surprins dacă ar fi întârziat o zi sau chiar și o săptămână.

Pe când o sărută pe Jane de rămas bun, ea începuse să se întrebe dacă nu cumva durerea ei de spate ar putea fi începutul travaliului, apărut mai devreme din cauza efortului pe care l-a depus cu Mousa, dar cum nu născuse niciodată până atunci, nu putea fi sigură și i se păru puțin probabil. Îl întrebă și pe Jean-Pierre. „Nu-ți face griji, îi spuse el pe un ton vesel. Mai ai de așteptat șase săptămâni.” Îl întrebă dacă nu ar trebui totuși să rămână, pentru orice eventualitate, dar el consideră că nu era cazul și ea începu să se simtă ridicol; așa că îl lăsă să plece, cu proviziile sale de medicamente încărcate pe spinarea unui cal costeliv, pentru a ajunge la desti-

nație înainte de lăsarea întunericului, astfel încât să se poată apuca de lucru dis-de-diminează.

Când soarele începu să apună în spatele versantului stâncos din vest și valea se umplu de umbră, Jane, împreună cu femeile și copiii, coborî pe versantul muntelui spre satul care se cufunda în întuneric, iar bărbații se îndreptară spre pământurile lor, pentru a-și culege recoltele în timp ce bombardorii dormeau.

Casa în care locuia Jane cu Jean-Pierre era de fapt a băcanului din sat, care renunțase la orice speranță de a face bani pe timp de război – nu era aproape nimic de vândut – și fugise cu familia lui în Pakistan. Camera din față, înainte băcănia, fusese clinica lui Jean-Pierre până când amploarea bombardărilor din timpul verii i-a alungat pe săteni în peșteri, pe timpul zilei. Casa avea două camere în spate, una destinată probabil pentru bărbați și oaspeții lor, și cealaltă pentru femei și copii. Jane și Jean-Pierre le foloseau ca dormitor și sufragerie. În lateralul casei era o curte cu ziduri de lut, în care se aflau cuptorul de gătit și un mic bazin pentru spălarea hainelor, vaselor și a copiilor. Băcanul lăsase în casă ceva mobilă din lemn făcută acasă, iar sătenii îi împrumutaseră lui Jane câteva carpete frumoase de pus pe jos. Jane și Jean-Pierre dormeau pe o saltea, asemeni afganilor, dar aveau saci de dormit în loc de păături. Ca și afganii, în timpul zilei făceau salteaua sul sau o puneau la aerisit pe acoperișul plat, când era vreme bună. Vara, toată lumea dormea pe acoperiș.

Mersul de la peșteră la casă avu un efect aparte asupra lui Jane. Durerea ei de spate se înrăutăți

considerabil și, când ajunse acasă, fu gata să se prăbușească de durere și extenuare. Simți o nevoie imperioasă de a urina, dar era prea obosită să iasă afară la latrină, așa că folosi oala de urgență din spatele paravanului din dormitor. Atunci observă o pată mică de sânge între picioare, pe pantalonii ei de bumbac.

Nu avu destulă putere să urce pe scara de afară până pe acoperiș, pentru a lua salteaua, așa că se întinse pe o cuvertură din dormitor. „Durerea de spate” o năpădea în valuri. În timpul următorului val își puse mâinile pe burtă și simți umflătura mișcându-se, ieșind tot mai în afară o dată cu intensificarea durerii și aplatizându-se o dată cu încetarea ei. Acum nu mai avea nici o îndoială că îi începuseră contracțiile.

Era speriată. Își aminti că discutase cu sora ei Pauline despre naștere. După ce Pauline născuse primul copil, Jane o vizitase, ducându-i o sticlă de șampanie și puțină marijuana. Când fuseseră amândouă foarte relaxate, Jane o întrebase cum era, și Pauline îi răspunse: „Ca și când ai căca un dovleac.” Chicotiseră ore în șir.

Dar Pauline născuse la University College Hospital din centrul Londrei, nu într-o casă de lut din Valea celor Cinci Lei.

Jane gândi: Ce-o să mă *fac*?

Nu trebuie să intru în panică. Trebuie să mă spăl cu apă caldă și săpun; să găsesc o foarfecă ascuțită și să o pun în apă clocotită cincisprezece minute; să caut cearșafuri curate pe care să mă întind; să beau lichide; și să mă relaxez.

Dar înainte să poată face ceva, începu o altă con-

tracție, și aceasta duru *cu adevărat*. Închise ochii și încercă să respire rar, adânc și regulat, cum îi explicase Jean-Pierre, dar îi era greu să fie atât de controlată când tot ce își dorea să facă era să strige de frică și durere.

Spasmul o slei de puteri. Rămase nemișcată, încercând să-și revină. Își dădu seama că nu putea face nici unul din lucrurile pe care le propusese mai înainte: nu se putea descurca singură. Imediat ce se va simți destul de în putere, se va ridica și va merge până la cea mai apropiată casă și le va ruga pe femei să cheme moașa.

Următoarea contracție veni mai repede decât se așteptase, după ceea ce-i păru un minut sau două. Când durerea atinse punctul maxim, Jane spuse cu voce tare: „De ce nu îți spun cât de tare *doare*?”

De îndată ce trecu de punctul maxim, se forță să se ridice. Groaza de a naște singură îi dădu putere. Se târî din dormitor în sufragerie. Se simțea puțin mai în putere cu fiecare pas pe care îl făcea. Reuși să ajungă în curte, apoi brusc simți între coapse un șuvoi de lichid cald și pantalonii ei fură pe loc uzi learcă: i se rupsesse apa. „O, nu”, gemu ea. Se sprijini de tocul ușii. Nu era sigură că mai putea merge nici măcar câțiva metri cu pantalonii căzând de pe ea. Se simți umilită. „Trebuie”, își spuse ea; dar începu o nouă contracție și se prăbuși la pământ, gândindu-se: „Va trebui să o fac singură.”

Următoarea dată când își deschise ochii, fața unui bărbat era apropiată de a ei. Arăta ca un șeic arab: avea pielea maro-închis, ochii negri și o mustață neagră, iar trăsăturile lui erau aristocratice — pomeți înalți, un nas roman, dinți albi și o bărbie

lungă. Era Mohammed Khan, tatăl lui Mousa. •

– Slavă Domnului, murmură Jane printre dinți.

– Am venit să îți mulțumesc pentru că i-ai salvat viața singurului meu fiu, spuse Mohammed în Dari. Te simți rău?

– Nasc.

– Acum? spuse el mirat.

– În curând. Ajută-mă să ajung în casă.

El ezită – nașterea, ca toate lucrurile exclusiv feminine, era considerată spurcată – dar pentru el, ezitarea fu doar momentană. O ridică în picioare și o sprijini în timp ce ea traversă sufrageria până în dormitor.

Se întinse din nou pe carpetă.

– Cheamă pe cineva să mă ajute, îi spuse ea.

El se încruntă, neștiind ce să facă, arătând foarte copilăros și chipeș.

– Unde e Jean-Pierre?

– A plecat la Khawak. Am nevoie de Rabia.

– Bine, spuse el. Am să o trimit pe nevastă-mea.

– Înainte de a pleca...

– Da?

– Te rog să-mi dai puțină apă.

Păru șocat. Nu se mai pomenise ca un bărbat să servească o femeie, nici măcar cu un simplu pahar de apă.

Jane adăugă:

– Din ulciorul special. Ținea la îndemână un ulcior cu apă de băut filtrată și fiartă: aceasta era singura modalitate de prevenire a numeroșilor paraziți intestinali de care aproape toți localnicii suferau toată viața.

Mohammed se hotărî să încalce tradiția.

– Desigur, spuse el. Intră în camera alăturată și se întoarce o clipă mai târziu cu un pahar de apă. Jane îi mulțumi și o sorbi recunoscătoare.

– Am să o trimit pe Halima după moașă, spuse el.

– Mulțumesc, zise Jane. Spune-i să se grăbească.

Mohammed plecă. Jane avu noroc că fusese el și nu unul din ceilalți bărbați. Ceilalți ar fi refuzat să atingă o femeie bolnavă, dar Mohammed era diferit. El era unul dintre cei mai importanți luptători de gherilă și, în practică, era reprezentantul local al liderului rebelilor, Masud. Mohammed avea doar 24 de ani, dar în această țară nu era prea tânăr pentru a fi lider de gherilă sau pentru a avea un fiu de 9 ani. Își făcuse studiile în Kabul, vorbea puțină franceză și știa că obiceiurile din Vale nu erau singurele forme de conduită politicoasă din lume. Principala lui responsabilitate era să trimită spre și dinspre Pakistan convoaiele cu proviziile lor vitale de arme și muniție pentru rebeli. Un astfel de convoi i-a adus pe Jane și pe Jean-Pierre în Vale. În așteptarea următoarei contracții, Jane își aminti de acea călătorie îngrozitoare. Se considerase o persoană sănătoasă, activă și puternică, în stare să meargă pe jos fără nici o problemă cât e ziua de lungă; dar nu anticipase lipsa de hrană, urcușurile abrupte, potecile accidentate de pe stânci și diareea care-i sleia de puteri. În câteva etape ale călătoriei se deplasaseră numai noaptea, de teama elicopterelelor rusești. De asemenea, trebuiseră să se lupte cu săteni ostili în unele locuri: temându-se că convoiul va atrage un atac rus, localnicii refuzau să vândă mâncare luptătorilor de gherilă, sau se ascundeau în spatele unor uși baricadate, sau îndrumau

convoiul spre o pajiște sau livadă la câțiva kilometri distanță, un loc perfect de campare care se vedea a fi inexistent.

Din cauza atacurilor din partea rușilor, Mohammed își schimba rutele constant. Jean-Pierre își procurase din Paris hărți americane ale Afganistanului și erau mai bune decât toate cele pe care le aveau rebelii, așa încât Mohammed venea deseori la ei acasă să le consulte, înainte de a trimite un nou convoi.

De fapt, Mohammed venea mai des decât era necesar. De asemenea, vorbea cu Jane mai mult decât ceilalți bărbați afgani, o privea în ochi cam prea des și îi admira trupul de prea multe ori pe furiș. Jane crezu că e îndrăgostit de ea sau cel puțin că fusese până când sarcina ei devenise vizibilă.

Ea, în schimb, se simțise atrasă de el pe vremea când era supărată pe Jean-Pierre. Mohammed era zvelt, și creol, și puternic și, pentru prima dată în viața ei, Jane fusese atrasă de un bărbat din categoria nenorociților de șovini.

Ar fi putut avea o aventură cu el. Era un musulman devotat, asemeni tuturor luptătorilor de gherilă, dar se îndoia că asta ar fi avut vreo importanță. Ea credea ceea ce tatăl ei obișnuia să spună: „Convingerea religioasă poate înăbuși o dorință timidă, dar nimic nu poate sta în calea plăcerii carnale naturale.” Această afirmație în special o scotea din minți pe mama ei. Nu, exista tot atâta adulter în această comunitate țărănească puritană ca oriunde altundeva, după cum dedusese Jane ascultând bârfele femeilor pe malul râului, în timp ce luau apă sau se îmbăiau. Jane știa și cum procedau. Moham-

med îi spusese. „Poți vedea peștii sărind în amurg sub cascada din spatele ultimei mori de apă”, spusese el într-o zi. „În unele nopți merg acolo să-i prind.” În amurg, toate femeile găteau, iar bărbații stăteau în curtea moscheii, discutând și fumând; amanții nu puteau fi descoperiți atât de departe de sat, și nimeni nu i-ar fi simțit lipsa nici lui Jane, nici lui Mohammed.

Ideea de a face dragoste lângă o cascadă cu acest bărbat chipeș și primitiv o tentase pe Jane; dar apoi rămăsese însărcinată și Jean-Pierre îi mărturisise cât de teamă îi era să nu o piardă, și se hotărâse să-și dedice toată energia în vederea consolidării căsniciei lor, fie ce-o fi; și astfel, nu mersese nicio dată la cascadă și, după ce sarcina începuse să se vadă, Mohammed nu se mai uită la trupul ei.

Probabil că intimitatea lor latentă a fost cea care l-a îndemnat pe Mohammed să intre și să o ajute, în vreme ce alți bărbați ar fi refuzat să o facă sau chiar i-ar fi întors spatele din pragul ușii. Sau poate a fost Mousa. Mohammed avea doar un fiu – și trei fiice – și probabil că acum se simțea peste măsură de îndatorat față de Jane. Azi mi-am făcut un prieten și un dușman, gândi ea: Mohammed și Abdullah.

Durerea începu din nou și își dădu seama că beneficiase de un moment de respiro mai lung ca de obicei. Deveneau contracțiile ei neregulate? De ce? Jean-Pierre nu-i spusese nimic despre asta. Dar el uitase mult din ginecologia pe care o studiase cu trei sau patru ani în urmă.

Aceasta era cea mai puternică de până acum și o lăsa tremurând și-i provocă greața. Ce se întâmplase cu moașa? Mohammed *trebuie* să o fi trimis pe

soția lui după ea – nu avea cum să uite sau să se răzgândească. Dar își va asculta ea soțul? Desigur – femeile afgane o făceau întotdeauna. Dar s-ar putea să meargă încet, stând la taclale pe drum sau poate chiar să se oprească din drum la ceva casă, pentru a bea un ceai. Dacă exista adulter în Valea celor Cinci Lei, atunci trebuia să existe și gelozie, și Halima știa cu siguranță sau cel puțin intuia ce simțea soțul ei pentru Jane – soțiile o fac întotdeauna. Poate că se va simți ofensată de faptul că i se cere să-i vină în ajutor rivalei ei, exotica străină educată, cu piele albă, care-l fascinasese într-atât pe soțul ei. Dintr-o dată, Jane fu foarte mânioasă pe Mohammed și pe Halima, deopotrivă. Nu am făcut nimic rău, gândi ea. De ce m-au părăsit toți? De ce nu este soțul meu aici?

Când începu o nouă contracție, izbucni în plâns. Era prea mult. „Nu mai pot”, spuse ea pe un ton răspicat. Tremura fără să se poată controla. Își dorea să moară înainte ca durerea să se înrăutățească. „Mami, ajută-mă, mami” spuse ea printre suspine.

Dintr-o dată simți un braț puternic în jurul umerilor săi și o voce de femeie îi răsună în ureche, murmurând ceva în Dari, neinteligibil, dar liniștitor. Fără să-și deschidă ochii, se agăță de cealaltă femeie, plângând și țipând în timp ce contracția creștea în intensitate; până când, pe parcurs, începu să scadă, prea încet, dar cu un sentiment de finalitate, de parcă s-ar putea să fie ultima sau poate ultima puternică.

Își ridică privirea și văzu ochii căprui senini și obrazii de culoarea alunei ai Rabiei, moașa.

– Domnul fie cu tine, Jane Debout.

Jane simți o ușurare de parcă cineva i-ar fi luat o piatră de pe inimă.

– Și cu tine, Rabia Gul, șopti ea recunoscătoare.

– Durerile sunt dese?

– Cam din două în două minute.

Vocea altei femei spuse:

– Copilul se naște prematur.

Jane își întoarse capul și o văzu pe nora Rabiei, o fată senzuală de vârsta lui Jane, cu păr de un negru aproape albăstrui și o gură mare, zâmbitoare. Dintre toate femeile din sat, Zahara era cea de care Jane se simțea apropiată.

– Mă bucur că ești aici, spuse ea.

Rabia zise:

– Nașterea a fost provocată de faptul că ai urcat dealul cu Mousa în brațe.

– Asta e tot? întrebă Jane.

– Ajunge și atât.

Deci nu au aflat de conflictul ei cu Abdullah, gândi Jane. Așadar, el se hotărâse să nu spună la nimeni nimic.

Rabia spuse:

– Pot să pregătesc eu totul pentru copil?

– Da, te rog. Dumnezeu știe cât de primitivă este ginecologia în seama căreia mă las, își spuse Jane în gând, puțin îngrijorată: dar nu o pot face singură, pur și simplu nu pot.

– Vrei să-ți faci Zahara un ceai? întrebă Rabia.

– Da, te rog. Nu era nimic superstițios legat de asta, cel puțin.

Cele două femei se apucară de treabă. Doar faptul că erau acolo cu ea o făcu pe Jane să se simtă mai bine. A fost drăguț, se gândi ea, că Rabia îi

ceruse voie să o ajute – un doctor din Occident ar fi intrat și ar fi preluat comanda de parcă ar fi fost casa lui. Rabia se spală pe mâini într-un adevărat ritual, cerându-le profetilor să o înroșească la față – ceea ce însemna succes – și apoi le spală din nou, foarte bine, cu săpun și multă apă. Zahara aduse un recipient cu ierburi sălbatice și Rabia aprinse o mână de semințe mici și negre cu niște cărbuni. Jane își aminti că se spunea că spiritele rele erau alungate de mirosul ierburilor fumegânde. Se consolă cu gândul că fumul înțepător nu va lăsa muștele să intre în cameră.

Rabia era ceva mai mult decât o moașă. A aduce pe lume copii era ocupația ei principală, dar avea și tratamente naturiste și magice pentru creșterea fertilității femeilor care rămâneau greu însărcinate. Avea metodele ei contraceptive și făcea și avorturi, dar cererea acestora nu era prea mare: femeile afgane doreau în general să facă mulți copii. Rabia era consultată, de asemenea, în legătură cu orice boală „femeiască”. Și era de obicei chemată să spele morții – lucru care, asemenea nașterilor, era considerat spurcat.

Jane o privi cum umblă prin cameră. Era probabil cea mai bătrână femeie din sat, având în jur de 60 de ani. Era scundă – nu mai mult de 1,50 m – și foarte slabă, ca majoritatea oamenilor de aici. Fața ei oacheșă ridată era încadrată de un păr alb. Se mișca tăcută, cu mâinile ei bătrâne și osoase meticuloase și eficiente.

Relația lui Jane cu ea debutase cu neîncredere și ostilitate. Când o întrebase pe cine chema să o ajute în cazul nașterilor dificile, Rabia o repezi: „Nu

am avut niciodată o naștere grea și nu am pierdut nici o mamă și nici un copil.” Dar mai târziu, când femeile veneau la Jane cu probleme minore de menstruație sau sarcini obișnuite, Jane le trimitea la Rabia în loc să le prescrie vreun remediu; și acesta a fost începutul unei relații profesionale. Rabia se consultase cu Jane în legătură cu o femeie care născuse recent și avea o infecție vaginală. Jane îi dăduse Rabiei mai multă penicilină și îi explicase cum să o prescrie. Prestigiul Rabiei crescuse când se aflase că ea învățase ceva din medicina occidentală; și Jane putuse să-i spună, fără să o jignească, că probabil ea însăși provocase infecția prin metoda ei manuală de lubrifiere a canalului de naștere în timpul travaliului.

De atunci încolo, Rabia începuse să vină la clinică o dată sau de două ori pe săptămână, pentru a vorbi cu Jane și pentru a o vedea muncind. Jane profita de aceste ocazii pentru a-i explica, mai degrabă întâmplător, lucruri precum de ce se spăla pe mâini atât de des, de ce își punea instrumentele în apă fiartă după ce le folosea și de ce le dădea multe lichide copiilor cu diaree.

La rândul ei, Rabia îi spuse lui Jane câteva din secretele ei. Jane era curioasă să afle ce pune Rabia în poțiunile pe care le făcea și putu intui cum acționează unele dintre ele: medicina pentru stimularea gravidității includea creier de iepure sau splină de pisică, care puteau substitui hormonii care lipseau din metabolismul pacientei; iar menta din numeroasele preparate probabil că ajuta la curățarea infecțiilor care împiedicau concepția. Rabia avea, de asemenea, un medicament pentru soții

impotenți și nu exista nici o îndoială legată de eficiența lui: conținea opium.

Neîncrederea cedase locul respectului reciproc profund, dar Jane nu se consultase cu Rabia în legătură cu propria ei sarcină. Una era să accepte că amestecul Rabiei de folclor și vrăjitorie avea efect asupra femeilor afgane, și cu totul altceva să se expună ea însăși metodelor ei. În plus, Jane se așteptase ca Jean-Pierre să o asiste la naștere. Astfel, când Rabia o întrebase de poziția copilului și îi prescrisese o dietă vegetariană pentru o fată, Jane îi explicase clar că ea va avea o naștere occidentală. Rabia păruse rănită, dar acceptase situația cu demnitate. Și acum, Jean-Pierre era la Khawak, iar Rabia chiar lângă ea, și Jane era bucuroasă că beneficiază de ajutorul unei femei bătrâne care adusesse pe lume sute de copii și care născuse ea însăși unsprezece. Pentru o vreme nu mai simțise durere deloc, dar în ultimele câteva minute cât o privi pe Rabia mișcându-se tăcută prin cameră, Jane simțise senzații noi în abdomen: o senzație aparte de presiune, însoțită de un impuls tot mai puternic de a împinge. Impulsul deveni irezistibil și, când împingea, gemea, nu din cauza durerii, ci a efortului depus pentru a împinge.

Auzi vocea Rabiei, ca din depărtare, spunând:

– Începe. Asta e bine.

După o vreme, impulsul dispăru. Zahara aduse o ceașcă de ceai verde. Jane se ridică și sorbi din el recunoscătoare. Era cald și foarte dulce. Zahara are aceeași vârstă ca mine, gândi Jane, și născuse deja patru copii, fără a pune la socoteală sarcinile pierdute și copiii născuți morți. Dar era una din acele

femei care părea a fi plină de vitalitate, ca o leoaică tânără și sănătoasă. Probabil că va mai naște încă câțiva copii. Ea o întâmpină pe Jane cu o curiozitate deschisă, în vreme ce majoritatea femeilor fuseseră suspicioase și ostile în primele zile; iar Jane descoperise că Zahara dezaproba obiceiurile și tradițiile mai prostesti din Vale și era nerăbdătoare să învețe cât mai multe cu putință din noțiunile străine despre sănătate, copii și nutriție. În consecință, Zahara deveni nu numai cea mai bună prietenă a lui Jane, ci și avangarda programului său de educație a sănătății.

Azi, totuși, Jane învăța ceva despre metodele afgane. O privi pe Rabia cum întindea un cerșaf din material plastic pe podea (Oare ce folosiseră ei pe vremea când nu aveau atâta material plastic la dispoziție?) și îl acoperea cu un strat de pământ nisipos, pe care Zahara îl adusesese de afară într-o găleată. Rabia așază câteva lucruri pe o față de masă pe podea, și Jane fu mulțumită să vadă tampoane curate de vată și o lamă nouă de ras încă în ambalajul ei original.

Nevoia de a împinge reveni, și Jane închise ochii pentru a se concentra. Nu era tocmai *durere* ceea ce simțea; mai degrabă parcă ar fi fost incredibil sau nemaipomenit de constipată. Descoperi că o ajută mult să geamă în timp ce se încordează și vru să-i explice Rabiei că geamătul ei nu era unul de agonie, dar era prea ocupată cu împinsul pentru a putea vorbi.

În următoarea pauză, Rabia se așază în genunchi și desfăcu cordonul de la pantalonii lui Jane, apoi i-i dădu jos.

– Vrei să urinezi înainte să te spăl? întrebă ea.

– Da.

O ajută pe Jane să se ridice și să meargă în spațele paravanului, apoi o ținu de umeri în timp ce se așează pe oală.

Zahara aduse un castron cu apă caldă și luă oala de acolo. Rabia îi spălă burta lui Jane, coapsele și părțile intime, afișând pentru prima dată un aer mai degrabă vesel în timp ce o făcea. Apoi, Jane se întinse din nou. Rabia se spălă pe mâini și și le șterse. Îi arătă lui Jane un recipient mic cu pudră albastră – sulfat de cupru, ghici Jane – și spuse:

– Această culoare alungă spiritele rele.

– Ce vrei să faci?

– Să-ți pun puțin pe sprânceană.

– Bine, spuse Jane, apoi adăugă: Mulțumesc.

Rabia mânji fruntea lui Jane cu puțină pudră. Nu mă deranjează magia atâta vreme cât e inofensivă, gândi Jane, dar ce se va face dacă apare o adevărată problemă medicală? Și cu câte săptămâni exact se naște acest copil mai repede?

Încă se îngrijora când începu următoarea contracție, așa încât nu se putu concentra la ritmul valurilor de durere și, în consecință, o duru foarte tare. Nu trebuie să-mi fac griji, gândi ea; trebuie să mă relaxez.

După aceea se simți epuizată și oarecum somnoroasă. Închise ochii. O simți pe Rabia desfăcându-i nasturii de la cămașă – cea pe care o împrumutase de la Jean-Pierre în acea după-amiază, cu o sută de ani în urmă. Rabia începu să-i maseze burta lui Jane cu un fel de lubrifiant, probabil unt rafinat. O apăsă cu degetele. Jane își deschise ochii și spuse:

– Nu încerca să miști copilul.

Rabia încuviință din cap, dar își continuă căutarea, o mână deasupra burții umflate a lui Jane și cealaltă sub ea.

– Capul este jos, spuse ea într-un final. Totul este în regulă. Dar copilul va ieși foarte curând. Ar trebui să te ridici acum.

Zahara și Rabia o ajutară pe Jane să se ridice în picioare și să facă doi pași până la cearșaful din material plastic acoperit cu pământ.

Rabia trecu în spatele ei și spuse:

– Sprijină-te pe picioarele mele.

Jane făcu cum îi spuse, deși nu știa exact care era logica. Rabia o făcuse să stea pe vine, ghemuindu-se în spatele ei. Deci aceasta era poziția locală de naștere.

– Sprijină-te de mine, spuse Rabia. Pot să te țin. Jane se lăsă cu toată greutatea pe coapsele femeii bătrâne. Poziția era surprinzător de reconfortantă și liniștitoare.

Jane simți că mușchii i se contractă din nou. Își înțeleștă dinții și se sforță, gemând. Zahara stătea pe vine în fața ei. Pentru o vreme, în mintea lui Jane nu era nimic altceva decât încordare. În cele din urmă se potoli, și ea se prăbuși, extenuată și pe jumătate adormită, lăsând-o pe Rabia să-i susțină greutatea.

Când începu din nou, simți o altă durere, o senzație usturătoare acută între picioare. Zahara spuse brusc:

– Iese.

– Nu mai împinge acum, spuse Rabia. Lasă copilul să alunece afară.

Spasmul se diminuează. Rabia și Zahara inversară locurile și acum Rabia stătea pe vine între picioarele lui Jane, privind atentă. Spasmul începu din nou. Jane strânse din dinți. Rabia spuse:

– Nu împinge. Fii calmă. Jane încercă să se relaxeze. Rabia se uită la ea și întinse o mână să-i atingă fața, spunând: Nu strânge din dinți. Stai cu gura relaxată. Jane își descleștă dinții și descoperi că o ajută să se relaxeze.

Senzația usturătoare reveni, mai puternică ca niciodată, și Jane știu că copilul aproape se născu: putea să-i simtă capul făcându-și loc să iasă, lărgindu-i deschizătura neînchipuit de mult. Urlă de durere – și dintr-o dată se potoli, și preț de o clipă nu simți nimic. Privi în jos. Rabia întinse mâinile între coapsele ei, invocând numele profeților. Printr-o perdea deasă de lacrimi, Jane zări ceva rotund și închis la culoare în mâinile moașei.

– Nu-l trage, spuse Jane. Nu-l trage de cap.

– Nu-l trag, spuse Rabia.

Jane simți spasmul din nou. În acel moment, Rabia spuse:

– Împinge ușor să-i iasă umărul. Jane închise ochii și împinse încet.

Câteva clipe mai târziu, Rabia spuse:

– Acum celălalt umăr.

Jane împinse din nou și urmă o ușurare enormă a încordării, și Jane știu că se născuse copilul. Privi în jos și-i văzu forma micuță cuibărită în brațele Rabiei. Pielea lui era ridată și udă, iar capul lui era acoperit cu păr negru ud. Cordonul ombilical arăta ciudat, o sfoară albastră groasă pulsând ca o venă.

– E în regulă? întrebă Jane. Rabia nu-i răspunse.

Își încreți buzele și suflă peste fața turtită și inertă a copilului.

O, Dumnezeu, e mort, gândi Jane.

– E în regulă? repetă ea.

Rabia suflă din nou și copilul își deschise gura micuță și plânse.

Jane spuse:

– O, slavă Domnului – trăiește.

Rabia luă un tampon curat de vată și șterse fața copilului.

– Este normal? întrebă Jane.

În cele din urmă, Rabia vorbi. O privi pe Jane în ochi, zâmbi și-i spuse:

– Da. Este normală.

Este normală, gândi Jane. Ea. Am născut o fetiță. O fetiță.

Dintr-o dată se simți sleită de puteri. Nu mai putea sta ridicată nici o clipă.

– Vreau să mă întind, spuse ea.

Zahara o ajută să facă câțiva pași până la saltea și îi puse la spate mai multe perne ca să poată sta ridicată, în vreme ce Rabia ținea în mâini copilul, încă legat de Jane prin cordon. O dată ce Jane se instală confortabil, Rabia începu să șteargă ușor copilul cu tampoane de vată.

Jane văzu cum cordonul încetă să mai pulseze, se zbârci și se albi.

– Poți tăia cordonul, îi spuse Rabiei.

– Întotdeauna așteptăm mai întâi placentă, spuse Rabia.

– Taie-l acum, te rog.

Rabia șovăi, dar consimți să o facă. Luă o bucată de ață albă de pe masă și o legă în jurul cordonului

cu câțiva centimetri deasupra buricului copilului. Ar fi trebuit mai aproape, gândi Jane; dar nu contează.

Rabia desfăcu lama de ras nouă.

– În numele lui Allah, spuse ea și tăie cordonul.

– Dă-mi-o mie, spuse Jane.

Rabia îi înmână copilul, spunând:

– Nu o lăsa să sugă.

Jane știa că Rabia nu avea dreptate de această dată.

– Ajută placentă, spuse ea.

Rabia ridică din umeri.

Jane duse fața copilului la sânul ei. Sfârcurile ei erau mărite și erau delicat de sensibile, ca și atunci când i le săruta Jean-Pierre. Când sfârcul atinse obrazul micuței, aceasta își întoarse capul din reflex și-și deschise gura mică. De îndată ce prinse sfârcul, începu să sugă. Jane fu uimită să descopere că o excita. Preț de o clipă fu șocată și rușinată, apoi gândi: De ce nu?

Simți alte mișcări în abdomen. Dădu frâu liber unui impuls de a împinge și apoi simți placentă ieșind, o mică naștere alunecoasă. Rabia o împachetă cu grijă într-o cârpă.

Copilul se opri din supt și păru să adoarmă.

Zahara îi întinse lui Jane o cană de apă. O bău dintr-o înghițitură. Avu un gust minunat. Ceru încă una.

O durea, era extenuată și extrem de fericită. Se uită în jos la fetița care dormea liniștită la sânul ei. Se simți gata să adoarmă și ea.

Rabia spuse:

– Ar trebui să o înfășurăm în ceva pe micuță.

Jane ridică fetița – era ușoară ca o păpușă – și i-o înmână femeii bătrâne.

– Chantal, spuse ea în timp ce Rabia luă fetița. Numele ei este Chantal. Apoi închise ochii.

CAPITOLUL 5

ELLIS THALER zbură cu Eastern Airlines de la Washington la New York. În aeroportul La Guardia luă un taxi până la Hotel Plaza din New York. Taxiul îl lăasă la intrarea hotelului de pe Fifth Avenue. Ellis intră. În hol o luă la stânga și merse la lifturile din 58th Street. Un bărbat în costum la patru ace și o femeie cu o plasă de la Saks în mână urcară cu el. Bărbatul coborî la etajul șapte. Ellis coborî la opt. Femeia a urcat mai sus. Ellis merse de-a lungul coridorului întunecat al hotelului, singur-singurel, până ce ajunse la lifturile de pe 59th Street. Coborî la parter și ieși din hotel prin intrarea din 59th Street.

Satisfăcut că nimeni nu-l urmărea, făcu cu mâna unui taxi în Central Park South, merse până în gara Penn și luă trenul spre Douglaston, Queens.

În timp ce mergea cu trenul, îi răsunau în minte câteva versuri din „Cântecul de leagăn” al lui Audens:

Timpul și frisoanele mistuie

Frumusețea unică

A copiilor contemplativi, iar mormântul

Dovedește efemeritatea copilului.

Trecuse mai bine de un an de când se afirmase în Paris ca un poet american talentat, dar nu-și pierduse gustul pentru versuri.

Continuă să verifice dacă nu era urmărit, deoarece aceasta era o misiune despre care dușmanii lui nu trebuiau să afle niciodată. Coborî din tren la Flushing și așteptă pe peron următorul tren. Nu mai era nimeni prin preajmă.

Grație precauțiilor lui elaborate, era ora 5 când ajunse în Douglaston. De la gară se plimbă în pas vioi cam jumătate de oră, derulând în minte ceea ce urma să facă, cuvintele pe care le va folosi, diferitele reacții posibile la care s-ar putea aștepta.

Ajunse într-o stradă din suburbie cu vedere spre Long Island Sound și se opri în fața unei case mici și îngrijite, cu fronton stil Tudor și un geam cu sticlă colorată pe un perete. Pe șosea se afla o mică mașină japoneză. În timp ce înainta pe alee, ușa din față fu deschisă de o fată blondă de 13 ani.

Ellis spuse:

– Bună, Petal.

– Bună, tati, răspunse ea.

Se aplecă să o sărute, simțind ca întotdeauna o licărire de mândrie și o senzație sfâșietoare de vinovăție.

O măsură din priviri din cap până-n picioare. Sub tricoul ei cu Michael Jackson purta sutien. Era sigur că era ceva nou. Devine femeie, gândi el. Să fiu al naibii.

– Nu intri pentru o clipă? întrebă ea politicos.

– Cum să nu.

Intră după ea în casă. Din spate arăta și mai mult a femeie. Își aminti de prima lui iubită. El avusese

15 ani, iar ea nu era cu mult mai mare ca Petal... Nu, stai puțin, gândi el; era și mai tânără, avea 12 ani. Iar eu îi băgam mâna pe sub bluziță. Doamne, păzește-o pe fiica mea de băieți de 15 ani.

Intrară într-o sufragerie mică și îngrijită.

– Ia loc, spuse Petal.

Ellis se așeză.

– Te servesc cu ceva? întrebă ea.

– Stai liniștită, îi spuse Ellis. Nu trebuie să fii atât de politicoasă. Sunt tăticul tău.

Ea păru nedumerită și nesigură, de parcă ar fi fost dojenită pentru un lucru pe care ea-l luase drept bun. După o clipă, ea spuse:

– Trebuie să mă pieptăn. Apoi putem pleca. Scuză-mă.

– Desigur, spuse Ellis. Ea ieși. Curtoazia ei îl duru. Era un semn că rămase tot un străin pentru ea. Încă nu reușise să devină un membru normal al familiei.

În ultimul an o văzuse cel puțin o dată pe lună, de când se întoarse din Paris. Uneori petreceau o zi întreagă împreună, dar de cele mai multe ori luau masa în oraș, cum urmau să facă și acum. Pentru a-și petrece acea oră cu ea, el trebuia să facă o călătorie de cinci ore, în siguranță maximă, dar bineînțeles că ea nu știa asta. Scopul lui era unul modest: fără prea multă agitație sau sentimentalisme, el vroia să facă parte, într-o mică măsură, dar pentru totdeauna, din viața fiicei lui.

Aceasta îl obligase să-și schimbe genul de muncă pe care-l presta. Renunțase la munca de teren. Superiorii lui fuseseră foarte nemulțumiți: existau prea puțini agenți sub acoperire buni (și sute din

aceaia proști). Nici lui nu-i prea surâdea ideea, simțind că era de datoria lui să-și folosească talentul. Dar nu putea câștiga afecțiunea fiicei lui dacă trebuia să dispară în fiecare an în cine știe ce colț îndepărtat al lumii, fără să-i poată spune unde merge, sau de ce, sau pentru cât timp. Și nu putea risca să fie omorât chiar acum, când ea învăța să-l iubească.

Îi lipseau emoția, pericolul, fiorul urmăririi și sentimentul că îndeplinea o sarcină foarte importantă pe care nimeni nu o putea face la fel de bine ca el. Dar pentru prea mult timp singurele lui legături sentimentale fuseseră trecătoare și, după ce o pierduse pe Jane, simți nevoia unei persoane a cărei dragoste să fie permanentă.

În timp ce el aștepta, Gill intră în cameră. Ellis se ridică. Fosta lui soție părea calmă și liniștită, într-o rochie albă de vară. Ea îi întinse obrazul și el o sărută.

– Ce mai faci? spuse ea.

– Ca de obicei. Dar tu?

– Sunt *nemaipomenit* de ocupată. Începuse să-i spună, cu un oarecare lux de amănunte, câte avea ea de făcut și, ca de obicei, Ellis doar asculta. Îi era dragă, deși îl plictisea de moarte. Era ciudat să se gândească că fusese cândva căsătorit cu ea. Dar fusese cea mai frumoasă fată din Departamentul Englez, iar el cel mai isteț băiat, și era în 1967, când toată lumea era pusă pe fapte mari și orice se putea întâmpla, mai ales în California. S-au căsătorit în robe albe, la sfârșitul primului an, și cineva a cântat „Marșul nupțial” la trompetă. Apoi, Ellis și-a picat examenele și a fost exmatriculat din facultate, drept urmare fiind luat la armată și, în loc să

meargă în Canada sau Suedia, el s-a prezentat la biroul de recrutări, ca un miel la tăiat, surprinzându-i pe toți la culme, cu excepția lui Gill, care deja știa că mariajul lor nu va mai ține și aștepta doar să vadă cum va găsi Ellis o cale de evadare.

Era în spitalul din Saigon, cu o rană în gambă provocată de un glonț – rănirea cea mai comună a unui pilot de elicopter, deoarece locul în care stă este blindat, dar nu și partea de jos a elicopterului – când se pronunță divorțul. Cineva îi lăsase înștiințarea pe pat în timp ce el era la toaletă și o găsi când se întoarse, alături de un alt mănunchi de frunze de stejar, al douăzeci și cincilea (se distribuiau medalii destul de ușor în acele zile). *Tocmai am divorțat*, spuse el, și soldatul din patul alăturat replicase *Nu zău. Vrei să jucăm puțin cărți?*

Ea nu-i spusese de copil. Află câțiva ani mai târziu, când deveni spion și dădu de urma lui Jane în exercițiul funcțiunii, că avea o fetiță cu numele inconfundabil al anilor 1960, Petal, și un soț pe nume Bernard care frecventa un specialist în fertilizare. Faptul că nu i-a spus de Petal a fost singurul lucru cu adevărat rău pe care i-l făcuse Gill vreodată, gândi el, deși ea susținea și acum că o făcuse pentru binele lui.

Insistase să o viziteze pe Petal din când în când și o determină să nu-i mai spună lui Bernard „tată”. Dar nu căutase să devină parte din familia lor decât de anul trecut.

- Vrei să iei mașina mea? spunea Gill.
- Dacă nu ai nimic împotrivă.
- Bineînțeles că nu am.
- Mulțumesc. Era jenant că trebuia să împrumute

mașina lui Gill, dar drumul cu mașina din Washington era prea lung, și Ellis nu vroia să închirieze frecvent mașini în zonă, căci atunci, într-o bună zi, dușmanii lui ar afla, din registrele agențiilor de închirieri sau de la companiile de cărți de credit, și apoi ar putea afla și de Petal. Alternativa ar fi să folosească o identitate diferită de fiecare dată când închiria o mașină, dar identitățile erau scumpe și agenția nu le furniza unui angajat de la birouri, astfel, folosea Honda lui Gill sau lua un taxi local.

Petal se întoarse în cameră, cu părul ei blond răsfirat peste umeri. Ellis se ridică. Gill spuse:

– Cheile sunt în mașină.

Ellis îi spuse lui Petal:

– Urcă în mașină. Vin și eu imediat.

Petal ieși. El îi spuse lui Gill:

– Aș vrea să o invit la Washington într-un sfârșit de săptămână.

Gill fu drăguță, dar fermă:

– Dacă vrea să meargă, nu am nimic împotrivă, dar dacă nu vrea, nu am să o oblig.

Ellis aprobă din cap.

– Mi se pare corect. Pe curând.

O duse pe Petal la un restaurant chinezesc în Little Neck. Ei îi plăcea foarte mult mâncarea chinezească. Se relaxă puțin acum că nu mai era în casă. Îi mulțumi lui Ellis pentru poezia pe care i-o trimisese de ziua ei.

– Nu știu pe nimeni care să fi primit cadou de ziua de naștere o poezie, spuse ea.

El nu știa dacă să o ia ca pe un lucru bun sau rău.

– Sper că e mai bună decât o felicitare cu un pisoiaș drăgălaș pe ea.

622 209

– Este. Ea râse. Toate prietenele mele cred că ești atât de romantic. Profesoara mea de engleză m-a întrebat dacă nu ai publicat vreodată ceva.

– Nu am scris niciodată ceva extraordinar de bine, spuse el. Tot îți mai place engleza?

– Îmi place mult mai mult decât matematica. Sunt dezastru la matematică.

– Ce studiezi? Ceva piese de teatru?

– Nu, dar uneori avem poezii.

– E vreuna care-ți place?

Se gândi o clipă.

– Îmi place cea despre narcise.

Ellis încuviință din cap.

– Și mie.

– Am uitat cine a scris-o.

– William Wordsworth.

– O, da.

– Mai ai și altele?

– Nu prea. Mai mult mă dau în vânt după muzică. Îți place Michael Jackson?

– Nu știu. Nu sunt sigur dacă l-am auzit cântând.

– E foarte drăguț. Chicoti. Toate prietenele mele sunt înnebunate după el.

Era a doua oară când spunea *toate prietenele mele*. La momentul de față, grupul ei de prietene era cel mai important lucru din viața ei.

– Aș vrea să-ți cunosc prietenele, cândva, spuse el.

– O, *tati*, îl muștră ea. Nu ai vrea asta – sunt doar niște *fete*.

Simțindu-se ușor dezamăgit, Ellis se concentrează asupra mâncării sale pentru o vreme. Savura împreună cu ea și un pahar de vin alb: obiceiurile franțuzești nu-l părăsiseră.

Când termină, spuse:

– Ascultă, m-am tot gândit la ceva. De ce nu vii la Washington să stai un week-end la mine? Faci doar o oră cu avionul și ne-am putea distra de minune.

Ea fu destul de surprinsă.

– Ce este în Washington?

– Ei bine, am putea vizita Casa Albă, unde locuiește președintele. Iar Washington-ul are câteva dintre cele mai bune muzee din lume. Și nu mi-ai văzut niciodată apartamentul. Am un dormitor liber... Se opri. Își dădu seama că acest lucru nu-i stârnea interesul.

– O, tati, nu știu, spuse ea. Am atâtea de făcut în week-end – teme, și petreceri, și cumpărături, și lecții de dans, și tot...

Ellis își mască dezamăgirea.

– Stai liniștită, spuse el. Poate vei putea veni când nu vei fi atât de ocupată.

– Da, sigur, spuse ea vizibil ușurată.

– Aș putea pune la punct dormitorul liber, astfel încât să poți veni oricând dorești.

– Bine.

– În ce culoare să-l zugrăvesc?

– Nu știu.

– Care e culoarea ta preferată?

– Roz, cred.

– Atunci roz să fie. Ellis afișă un zâmbet forțat. Să mergem.

Pe mașină, în drumul spre casă, îl întreabă dacă poate să-și facă găuri în urechi.

– Nu știu, spuse el precaut. Ce părere are mami de asta?

– Ea a spus că nu are nimic împotriva dacă tu ești de acord.

A fost Gill atât de înțeleaptă încât să țină cont și de părerea lui sau pur și simplu nu vroia să-și asume această responsabilitate?

– Nu cred că-mi surâde ideea, spuse el. Cred că ești puțin prea tânără pentru a începe să-ți faci găuri de decor.

– Crezi că sunt prea tânără să am un iubit?

Ellis ar fi vrut să-i spună că da. Părea mult prea tânără. Dar nu o putea opri să se maturizeze. Ești destul de mare să ai întâlniri, dar nu și să ai un iubit stabil, spuse el. Îi aruncă o privire fugară, să-i vadă reacția. Părea amuzată. Poate că nici nu mai pun problema unei relații stabile, gândi el.

Când ajunseră acasă, Fordul lui Bernard era parcat pe alee. Ellis își parcă Honda în spatele lui și intră cu Petal în casă. Bernard era în living. Un bărbat scund cu un păr foarte scurt, era un om bun, total lipsit de imaginație. Petal îl salută entuziasmată, îmbrățișându-l și sărutându-l. Păru puțin stânjenit. Dădu mâna cu Ellis hotărât, spunând:

– Guvernul tot mai vede lucrurile în roz la voi în Washington?

– La fel ca-ntotdeauna, spuse Ellis. Ei credeau că el lucrează pentru Departamentul de Stat și că slujba lui era să citească ziare și reviste franțuzești și să întocmească un compendiu zilnic pentru Biroul Franței.

– Bei o bere?

Ellis nu prea avea chef de bere, dar acceptă doar pentru a fi prietenos. Bernard merse în bucătărie să o aducă. Era manager de credit la un magazin din

New York. Petal părea să-l placă și să-l respecte, iar el era iubitor cu ea. Gill nu avea copii cu el: acel specialist în fertilitate nu-i folosise la nimic.

Se întoarse cu două pahare de bere și-i înmână unul lui Ellis:

– Du-te și fă-ți temele acum, îi spuse lui Petal. Tati își va lua rămas bun de la tine înainte să plece.

Îl sărută din nou și ieși din cameră fugind. Când nu mai putu fi auzit de ea, el spuse:

– De obicei nu este atât de afectivă. Pare să exagereze când ești tu aici. Nu înțeleg de ce o face.

Dar Ellis înțelegea foarte bine, doar că încă nu vroia să se gândească la asta.

– Nu-ți face griji, spuse el. Cum merg afacerile?

– Destul de bine. Ratele cu profit ridicat nu ne-au ocolit atât de mult pe cât ne-am temut că o vor face. Se pare că oamenii încă sunt dispuși să ia bani cu împrumut pentru a-și cumpăra fel și fel de lucruri – în New York, cel puțin.

Ellis întotdeauna a simțit că lui Bernard îi era frică de el fizic. Se vedea din felul în care se plimba în jurul lui, ca un animal de casă căruia nu i se prea dă voie să stea înăuntru, atent să se țină la distanță de o eventuală lovitură.

Vorbiră câteva minute despre economie, iar Ellis își bău berea cât de repede putu, apoi se ridică să plece. Se duse la capătul scărilor și strigă:

– Pe curând, Petal.

Ea veni în vârful scărilor.

– Cum rămâne cu găurile din urechi?

– Pot să mă mai gândesc la asta? spuse el.

– Desigur. Pa.

Gill coborî pe scări.

– Te duc cu mașina la aeroport, spuse ea.

Ellis fu surprins.

– Bine. Mersi.

Când fură deja pe drum, Gill spuse:

– Mi-a zis că nu vrea să petreacă un week-end cu tine.

– Așa e.

– Ești supărat, nu-i așa?

– Se vede?

– Eu văd. Am fost măritată cu tine. Făcu o pauză. Îmi pare rău, John.

– E vina mea. M-am cam pripit. Înainte de a apărea eu în peisaj, ea avea o mamă, și un tată, și o casă – tot ce-și dorește orice copil. Totuși, nu sunt *chiar* inutil. Aflându-mă în preajma ei îi pun în pericol fericirea. Sunt un intrus, un factor dezbinător. De aceea îl îmbrățișează pe Bernard în fața mea. Nu vrea să mă rănească. O face pentru că îi e teamă să nu-l piardă. Și eu sunt cel care o sperie.

– Îi va trece, spuse Gill. America e plină de copii cu doi tați.

– Asta nu e o scuză. Am greșit și trebuie să suport consecințele.

Îl surprinse din nou, mângâindu-l pe genunchi.

– Nu te mai condamna atâta, spuse ea. Pur și simplu nu ai fost făcut pentru asta. Am știut-o la o lună după ce ne-am căsătorit. Tu nu-ți dorești o casă, o slujbă, suburbia, copii. Ești puțin cam ciudat. De aceea m-am îndrăgostit de tine și tot de aceea te-am lăsat atât de ușor să pleci din viața mea. Te-am iubit pentru că erai diferit, nebun, original, încântător. Ai face *orice*. Dar nu ești un familist.

El tăcu, gândindu-se la ceea ce tocmai i se spu-

sese, în timp ce ea conducea. Nu i s-au adus reproșuri, și fu recunoscător pentru asta; dar era adevărat? Gândi că nu. Nu-mi doresc o casă în suburbie, gândi el, dar mi-ar plăcea să am un cămin: poate o casă la țară în Maroc, sau o mansardă în satul Greenwich, sau un șopron în Roma. Nu-mi doresc o nevastă care să-mi fie menajeră, să gătească, să spele și să facă cumpărături; dar mi-aș dori o parteneră, cineva împreună cu care să împart bucuria cărților, filmelor și a poeziei; cineva cu care să vorbesc noaptea. Mi-ar plăcea chiar și să am copii și să-i cresc în așa fel încât să știe ceva mai mult decât Michael Jackson.

Nu-i spuse nimic din astea lui Gill.

Ea opri mașina și el își dădu seama că au ajuns lângă terminalul estic. Se uită la ceas: 20:50. Dacă s-ar grăbi, ar prinde zborul de la ora 21.

– Mulțumesc că m-ai adus, spuse el.

– Ce-ți trebuie ție este o femeie ca tine, una pe gustul tău, spuse Gill.

Ellis se gândi la Jane.

– Am cunoscut una odată.

– Și ce s-a întâmplat?

– S-a căsătorit cu un doctor chipeș.

– Este doctorul la fel de nebun ca tine?

– Nu cred.

– Atunci nu va ține. Când s-a căsătorit?

– Cam acum un an.

– Ah. Gill își imagina probabil că aceasta s-a întâmplat când Ellis a revenit puternic în viața lui Petal; dar avu bunul simț să nu i-o spună. Îți dau un sfat, spuse ea. Caut-o.

– Ellis coborî din mașină.

– Ne auzim în curând.

– Pa.

El trânti ușa de la mașină și ea plecă.

Ellis se grăbi să intre în clădire. Mai era doar un minut sau două până la decolarea avionului. Când avionul decolă, găsi o revistă în buzunarul scaunului din fața lui și căută un articol despre Afganistan.

Urmărise îndeaproape evoluția războiului de când auzise, de la Bill din Paris, că Jane își pusese în aplicare intenția de a merge acolo cu Jean-Pierre. Războiul nu mai era o știre de pe prima pagină. Deseori trecea o săptămână sau două, fără a părea nici un articol despre el. Dar acum, liniștea iernii trecu și apărea ceva în presă cel puțin o dată pe săptămână.

Această revistă prezenta o analiză a situației ruse în Afganistan. Ellis începu să o citească cu neîncredere, căci știa că multe astfel de articole din periodicele de știri erau emise de CIA: i se pune la dispoziția unui reporter un dosar cu evaluarea făcută de serviciul secret al CIA a unei anumite situații, dar de fapt el era o sursă inconștientă de informare greșită a serviciului secret al altei țări, iar reportajul pe care urma să-l scrie nu avea mai multă legătură cu adevărul decât un articol din *Pravda*.

Totuși, articolul părea credibil. Spunea că erau mobilizate trupe rusești înarmate în vederea unui atac major la vară. Acesta era perceput de Moscova ca un moment crucial: *trebuiau* să strivească Rezistența anul acesta sau vor fi nevoiți să ajungă la o oarecare înțelegere cu rebelii. Ellis înțelegea situația: va verifica ce spun oamenii CIA din Mos-

cova, dar presimțea că spusele lor vor corespunde cu informațiile din articol.

Printre zonele țintă cruciale, articolul enumeră valea Panisher.

Ellis își aminti că Jean-Pierre vorbise de Valea celor Cinci Lei. Articolul îl mai menționa și pe Masud, liderul rebelilor; Ellis își aminti că Jean-Pierre vorbise și despre acesta.

Se uită pe geam la apusul soarelui. Fără îndoială, se gândi el îngrozit, că Jane va fi în mare pericol la vară.

Dar nu era treaba lui. Ea era măritată acum cu altcineva. Iar Ellis nu putea face nimic, oricum.

Se uită în jos la revistă, întoarse pagina și începu să citească despre El Salvador. Avionul gonia spre Washington. În vest, soarele apuse și se lăsă întunericul.

Allen Winderman luă masa cu Ellis Thaler la un restaurant marin cu vedere spre fluviul Potomac. Winderman întârziase o jumătate de oră. Era un operator tipic din Washington: costum gri-închis și cravată cu dungi; viclean ca un rechin. Cum Casa Albă plătea consumația, Ellis comandă homar și un pahar de vin alb. Winderman ceru Perrier și o salată. Tot ce era legat de Winderman era prea strâns: cravata lui, pantofii lui, programul lui și sângele lui rece.

Ellis era în gardă. Nu putea refuza o astfel de invitație din partea unui consilier prezidențial, dar nu îi plăceau mesele discrete, neoficiale, și nu îi plăcea de Allen Winderman.

Winderman trecu direct la subiect.

– Am nevoie de sfatul tău, începu el.

Ellis îl opri.

– Mai întâi vreau să știu dacă le-ai spus celor de la Agenție de întâlnirea noastră. În eventualitatea în care Casa Albă vroia să pună la cale o acțiune sub acoperire fără știrea CIA-ului, Ellis nu va avea nici o legătură cu asta.

– Desigur, spuse Winderman. Ce știi de Afganistan?

Ellis fu brusc năpădit de o sudoare rece. Mai de vreme sau mai târziu, gândi el, asta o va implica și pe Jane. Ei știu de ea, desigur: relația mea cu ea nu a fost secretă. I-am spus lui Bill din Paris că mă voi căsători cu ea. Pe urmă, l-am sunat pe Bill să afle dacă ea a plecat într-adevăr în Afganistan. Toate acestea au fost notate în dosarul meu. Acum, ticălosul ăsta știe de ea și se va folosi de această informație.

– Nu prea multe, spuse el cu băgare de seamă și apoi își aminti o strofă din Kipling și o recită:

Când ești rănit și abandonat pe câmpiile

Afganistanului

Și femeile vin să-ți ciopârțească rămășițele

Târăște-te spre pușca ta și zboară-ți

creierii

Și mergi la Dumnezeuul tău ca un soldat.

Pentru prima dată, Winderman păru stingherit.

– După doi ani în care ai activat ca poet trebuie să știi multe versuri.

– La fel și afganii, spuse Ellis. Toți sunt poeți, la fel cum toți francezii sunt cunoscători într-ale

mâncării și toți galezii, cântăreți.

– Serios?

– Asta pentru că nu știu să citească sau să scrie. Poezia este o formă de artă vorbită. Winderman devenea vizibil nerăbdător: în programul lui nu era loc și pentru poezie. Ellis continuă: Afganii sunt tribari de la munte, sălbatici, zdrențăroși și cruzi, de-abia ieșiți din evul mediu. Se spune că sunt foarte politicoși, curajoși ca leii și lipsiți de milă. Țara lor este aspră, și aridă, și stearpă. Tu ce știi despre ei?

– Nu există afgani, spuse Winderman. Sunt șase milioane de pushtuni în sud, trei milioane de tajici în vest, un milion de uzbeki în nord și cam încă o duzină de naționalități sub un milion. Granițele moderne nu au prea mare importanță pentru ei: există tajici în Uniunea Sovietică și pushtuni în Pakistan. Unii dintre ei sunt împărțiți în triburi. Sunt ca pieile roșii, care nu s-au considerat niciodată americani, ci Apași, sau Crow, sau Sioux. Și se vor ataca unii pe alții la fel de repede cum i-ar ataca pe ruși. Problema noastră este să-i facem pe Apași și pe Sioux să se unească împotriva pieilor galbene.

– Înțeleg, încuviință Ellis. Se întreba: Când intervine Jane în toată treaba asta? Apoi spuse: Așadar, întrebarea este cine va fi Marea Căpetenie.

– E foarte simplu. Cel mai promițător dintre liderii de gherilă este, de departe, Ahmed Shah Masud, din valea Panisher.

Valea celor Cinci Lei. Ce pui la cale, ticălos ordinar ce ești? Ellis studie fața fină, bărbierită a lui Winderman. Bărbatul era calm. Ellis întrebă:

– Ce-l face pe Masud atât de special?

– Majoritatea liderilor rebelilor se limitează la controlarea triburilor lor, la colectarea taxelor și interzicerea accesului guvernamental pe teritoriul lor. Masud face mai mult de atât. El iese din fortăreața lui montană și atacă. Se află la mică distanță de trei ținte strategice: orașul-capitală, Kabul; tunelul Salang, pe singura autostradă din Kabul spre Uniunea Sovietică; și Bagram, principala bază militară aeriană. Este în măsură să facă mult rău și o face. A studiat arta luptelor de gherilă. L-a citit pe Mao. Este de departe cea mai strălucită minte militară din țară. Și are bani. Smaraldele sunt extrase din valea lui și vândute în Pakistan: Masud percepe o taxă de 10% pe toate vânzările efectuate și folosește banii pentru finanțarea armatei sale. Are 28 de ani și este carismatic: oamenii îl venerază. În cele din urmă, este tajic. Cel mai mare grup este cel al pushtunilor, și toate celelalte îi urăsc, deci liderul nu poate fi un pushtun. Tajicii sunt următoarea nație ca mărime după ei. Au toate șansele să se unească sub un tajic.

– Și noi vrem să contribuim la asta?

– Exact. Cu cât sunt mai puternici rebelii, cu atât fac mai mult rău rușilor. În plus, un triumf al comunității serviciului secret al Statelor Unite ar fi de mare folos anul acesta.

Nu avea nici o importanță pentru Wilderman și pentru cei de teapa lui faptul că afganii luptau pentru libertatea lor împotriva unui invadator brutal, gândi Ellis. Moralitatea nu era la modă în Washington: doar jocul puterii avea importanță. Dacă Winderman s-ar fi născut în Leningrad în loc de Los Angeles, ar fi fost la fel de fericit, la fel de

prosper și la fel de puternic, și ar fi folosit exact aceleași tactici luptând în cealaltă tabără.

– Ce vrei de la mine? întrebă Ellis.

– Vreau să-ți pun creierul la contribuție. Există vreo modalitate în care un agent sub acoperire să poată promova o alianță între diferitele triburi de afgani?

– Cred că da, spuse Ellis. Li se aduse mâncarea, întrerupându-l și dându-i câteva clipe să se gândească. Când ospătarul plecă, el spuse: Ar trebui să fie posibil, cu condiția ca *ei* să vrea ceva de la *noi* – și cred că acel ceva ar fi arme.

– Exact. Winderman începu să mănânce, șovăitor, ca un bărbat suferind de ulcer. Printre îmbucături mici, spuse: În prezent își cumpără armele de peste graniță, din Pakistan. Tot ce pot obține de acolo sunt niște copii ale puștilor englezești victoriene – sau, dacă nu sunt copii, niște blestemate de puști originale de o sută de ani care încă mai funcționează. De asemenea, fură Kalașnikovuri de la soldații ruși morți. Dar sunt disperați după artilerie mică – arme antiavioane și misile lansate manual de pe pământ în aer – pentru a putea doborî avioane și elicoptere.

– Suntem dispuși să le dăm astfel de arme?

– Da. Nu în mod direct – am vrea să tăinuim implicarea noastră, trimițându-le prin intermediari. Dar asta nu e o problemă. I-am folosi pe saudiți.

– Bine. – Ellis înghiți niște homar. Era bun. – Hai să-ți spun care cred eu că este primul pas. În fiecare grup de gherilă ai nevoie de un nucleu de oameni care să-l cunoască, să-l înțeleagă și să aibă încredere în Masud. Acel nucleu devine apoi grupul

de legătură prin care se comunică cu Masud. Aceștia își învață rolul treptat: mai întâi schimb de informații, apoi cooperare reciprocă și în cele din urmă planuri de atac coordonate.

– Sună bine, spuse Winderman. Cum s-ar putea aranja asta?

– I-aș cere lui Masud să organizeze un program de antrenamente în Valea celor Cinci Lei. Fiecare grup de rebeli ar trimite câțiva tineri să lupte alături de Masud o vreme și să învețe metodele care-l încununează de atâta succes. Ar învăța, de asemenea, să-l respecte și să aibă încredere în el, dacă este un lider atât de bun pe cât spui tu.

Winderman încuviință îngândurat.

– Este genul de propunere ce ar putea fi acceptată de liderii tribali care resping orice plan ce îi constrânge să primească ordine de la Masud.

– Există vreun lider rival în particular a cărui cooperare să fie esențială pentru orice alianță?

– Da. De fapt sunt doi: Jahan Kamil și Amal Azizi, ambii pushtuni.

– Apoi aș trimite acolo un agent sub acoperire cu scopul de a-i pune pe cei doi la masă cu Masud. Când el s-ar întoarce cu toate trei semnăturile pe o bucată de hârtie, atunci i-am livra prima încărcătură de lansatoare de rachete. Alte consemnări ar depinde de cât de bine merge programul de antrenamente.

Winderman puse jos furculița și își aprinse o țigară. Cu siguranță că are ulcer, gândi Ellis. Winderman spuse:

– Exact la așa ceva mă gândeam și eu. – Ellis vedea cum el încerca deja să găsească o cale de a-și

atribui lui meritele pentru această idee. Pe mâine va spune *Am încropit un plan în timp ce luam masa*, iar raportul lui scris va enunța *Specialiști în acțiuni sub acoperire au evaluat planul meu ca viabil*. – Care ar fi riscul?

Ellis se gândi.

– Dacă rușii l-ar prinde pe agent, ar putea face mare propagandă din toată tărășenia asta. În prezent, ei au ceea ce Casa Albă ar numi „o problemă de imagine” în Afganistan. Aliaților lor din Lumea a Treia nu le place să-i vadă invadând o țară mică și primitivă. Prietenii lor musulmani, în special, tind să simpatizeze cu rebelii. Acum, percepția rușilor este că așa-numiții rebeli sunt doar niște bandiți finanțați și înarmați de CIA. Pur și simplu ar fi încântați să o poată dovedi prinzând un spion CIA adevărat chiar acolo în țară și dându-l în judecată. În materie de politică, cred că asta ne-ar putea face mult rău.

– Care sunt șansele ca rușii să-l prindă pe omul nostru?

– Puține. Dacă nu-l pot prinde pe Masud, de ce ar fi în stare să prindă un agent sub acoperire trimis să se întâlnească cu el?

– Bine. Winderman își stinse țigara. Vrea ca tu să fii acel agent.

Ellis fu luat prin surprindere. Ar fi trebuit să prevadă asta, își dădu el seama, dar fusese absorbit de problemă.

– Nu mă mai ocup cu așa ceva, spuse el, dar vocea lui păru șovăitoare și nu putu să nu se gândească: Aș vedea-o pe Jane. Aș vedea-o pe Jane!

– Am vorbit de curând la telefon cu șeful tău,

spuse Winderman. Părerea lui era că o misiune în Afganistan s-ar putea să te tenteze să te întorci la munca de teren.

Deci era o înscenare. Casa Albă vroia să realizeze ceva dramatic în Afganistan și, prin urmare, i-au cerut CIA-ului să le împrumute un agent. CIA vroia ca Ellis să lucreze din nou pe teren, așa că i-au spus Casei Albe să-i ofere lui această misiune, știind sau bănuind că perspectiva reîntâlnirii lui cu Jane era aproape irezistibilă.

Ellis ura să fie manipulat.

Dar vroia să meargă în Valea celor Cinci Lei.

Urmă o tăcere lungă. Winderman spuse nerăbdător:

– Vrei să o faci?

– Mă mai gândesc, răspunse Ellis.

Tatăl lui Ellis râgâi încet, își ceru scuze și spuse:

– A fost bună.

Ellis dădu la o parte farfuria lui cu plăcintă cu ci-reșe și frișcă. Trebuia să-și pună problema greutății pentru prima dată în viața lui.

– Foarte bună, mamă, dar nu mai pot mânca, spuse el împăciuitor.

– Nimeni nu mai mănâncă atât de bine ca înaintea, spuse ea. Se ridică și începu să strângă masa cu o ușoară urmă de dezamăgire pe față. Asta pentru că merg pretutindeni cu mașina.

Tatăl său își împinse scaunul în spate.

– Am niște cifre de verificat.

– Nici acum nu ai un contabil? întrebă Ellis.

– Nimeni nu are grijă de banii tăi la fel de bine ca tine, spuse tatăl său. Vei afla asta dacă vei face

și tu vreodată bani. Ieși din cameră, îndreptându-se spre bârlogul lui.

Ellis o ajută pe mama sa să strângă masa. Familia lui se mutase în această casă cu patru dormitoare din Teaneck, New Jersey, când Ellis avea 13 ani, dar își amintea totul de parcă ar fi fost ieri. Mutarea fusese plănuită ani în șir. Tatăl său construise casa, de unul singur la început, apoi cu ajutorul angajaților de la firma lui de construcții tot mai prosperă, dar întotdeauna muncea la ea sporadic, lăsând-o baltă când afacerea îi mergea bine. Când s-au mutat în ea, nu era cu adevărat terminată: încălzirea nu funcționa, nu erau dulapuri în bucătărie și nimic nu fusese vopsit. Au avut apă caldă în ziua următoare numai pentru că mama lui îl amenințase cu divorțul dacă nu se ocupă de asta. Dar a fost terminată în cele din urmă, iar Ellis, frații și surorile lui avea cu toții loc să crească în ea. Era mai mare decât ar avea nevoie mama și tatăl lui acum, dar spera că o vor păstra. Îl făcea să se simtă bine.

Când au terminat de strâns farfuriile, el spuse:

– Mamă, îți amintești valiza pe care am lăsat-o aici când m-am întors din Asia?

– Sigur. E în dulapul din dormitorul mic.

– Mulțumesc. Vreau să mă uit în ea.

– Du-te atunci. Mă ocup eu de restul.

Ellis urcă scările și merse în dormitorul mic din vârful casei. Era rareori folosit, și în jurul patului erau îngrămădite câteva scaune rupte, o canapea veche și patru sau cinci cutii de carton cu jucării de copii și cărți. Ellis deschise dulapul și scoase o valiză neagră mică, din plastic. O așeză pe pat, deblocă cifrul și o deschise. Îl lovi un miros de mucegai:

nu fusese deschisă de zece ani. Totul era la loc: medaliile; ambele gloanțe pe care le-au scos din el, manualul câmpului de luptă FM 5-31, intitulat *Capcane explozive*; o poză a lui Ellis lângă un elicopter, primul său Huey, zâmbind, arătând tânăr și (o, drace) subțirel; un bilet de la Frankie Amalfi, pe care scria: *Pentru ticălosul care mi-a furat piciorul* – o glumă vitează, căci Ellis îi desfăcuse încet șireturile lui Frankie, apoi trăsese de cizmă și îi smulsese jumătate din piciorul grav rănit la genunchi de lama sălbatică a unui rotor; ceasul lui Jimmy Jones, oprit pentru totdeauna la 4:30 – *Păstrează-l, fiule*, îi spusese lui Ellis tatăl lui Jimmy printre aburii alcoolului, *căci ai fost prietenul lui și asta e mai mult decât am fost eu pentru el*; și jurnalul.

Îl frunzări. Nu trebuia să citească decât câteva cuvinte pentru a-și aminti o întreagă zi, o întreagă săptămână, o bătălie. Jurnalul începea vesel, cu un simț al aventurii și foarte stângaci; dar, treptat, deveni lipsit de entuziasm, apăsător, sumbru, disperant și, în cele din urmă, sinucigaș. Frazele sumbre îi aduceau în minte scene însuflețite: *nesuferitul de Arvin nu vroia nicicum să iasă din elicopter, dacă sunt atât de porniți să scape de comunism, atunci de ce nu luptă? și apoi căpitanul Johnson cred că a fost întotdeauna un as, dar ce mod de a muri, aruncat în aer de propriii săi oameni, și mai încolo Femeile au puști sub fuste, iar copii au grenade sub cămășuțe, așa că ce naiba ar trebui să facem, să ne predăm?* Ultima frază enunța *Greșeala acestui război este că suntem de partea greșită. Suntem băieții răi. De aceea fentează copiii armata; de*

aceea nu vor vietnamezii să lupte; de aceea omorâm femei și copii; de aceea îi mint generalii pe politicieni, și politicienii îi mint pe reporteri, și ziarele mint publicul. După aceea, gândurile lui au devenit prea răzvrătite pentru a fi așternute pe hârtie, iar vinovăția lui prea mare pentru a fi ispășită prin cuvinte. I se păru că va trebui să-și petreacă toată viața îndreptând răul pe care-l făcuse-n acel război. După toți acești ani încă mai simțea la fel. Când adună numărul criminalilor pe care îi trimisese în închisoare de atunci, al răpitorilor și detonatorilor și bombardierilor pe care îi arestase, realizează că era o nimica toată pe lângă tonele de explozibil pe care le aruncase în aer și miile de grămezi de muniție pe care le detonase în Vietnam, Laos și Cambodgia.

Era absurd, știa. Realizase acest lucru când s-a întors din Paris și se gândi câteva clipe la felul în care slujba lui îi ruinase viața. Se decisese să nu mai încerce să mântuiască păcatele Americii. Dar asta... asta era altceva. Acum avea șansa să lupte pentru omul de rând, să lupte împotriva generalilor mincinoși, a spărgătorilor de putere și a reporterilor orbiți; șansa nu numai de a lupta, nu numai de a aduce o mică contribuție, ci de a face o schimbare adevărată, de a schimba cursul războiului, de a schimba destinul unei țări și de a da o lovitură de mari proporții în numele libertății.

Și apoi, acolo era Jane.

Doar posibilitatea de a o revedea îi reaprinse pasiunea pentru ea. Numai cu câteva zile în urmă putuse să se gândească la ea și la pericolul în care se afla, pentru ca apoi să și-o scoată din minte și să

întorcă pagina revistei. Acum abia dacă mai putea să-și ia gândul de la ea. Se întrebă dacă avea părul lung sau scurt, dacă era mai grasă sau mai slabă, dacă era fericită de viața ei, dacă afganii o plăceau și – mai ales – dacă îl mai iubea pe Jean-Pierre. *Îți dau un sfat*, îi spusese Gill, *caut-o*. Isteața Gill.

În cele din urmă se gândi la Petal. Am încercat, își spuse; am încercat din răsputeri și nu cred că m-am descurcat prea rău – cred că n-a fost să fie. Gill și Bernard îi oferă tot ce-i trebuie. E fericită și fără mine.

Închise jurnalul și îl puse înapoi în valiză. Apoi, scoase o mică cutie de bijuterii ieftină. Înăuntru se afla o pereche mică de cercei de aur, fiecare cu o perlă în mijloc. Femeia căreia i-au fost destinați, o fată cu o privire piezișă și sâni mici, care l-a învățat că nimic nu e interzis, murise – ucisă de un soldat beat într-un bar din Saigon – înainte să i-i poată da. Nu o iubise: pur și simplu o plăcea și îi era recunoscător. Cerceii urmau să fie un cadou de rămas bun.

Luă o foaie de hârtie și un pix din buzunarul de la cămașă. Se gândi preț de un minut, apoi scrise:

Pentru Petal –

Da, poți să-ți faci găuri.

Cu dragoste, de la tata.

CAPITOLUL 6

RÂUL CELOR CINCI LEI nu a fost niciodată cald, dar părea mai puțin rece acum, în aerul înmiresmat de seară, la sfârșitul unei zile pline de praf, când femeile veneau în locul rezervat în exclusivitate pentru a face baie. Jane scrâșni din dinți de frig și își făcu drum prin apă alături de celelalte femei, ridicându-și rochia centimetru cu centimetru pe măsură ce apa devenea tot mai adâncă, până ce îi ajunse la brâu, apoi începu să se spele: după ce a exersat îndelung, începuse să stăpânească ciudata aptitudine afgană de a se spăla pe tot corpul fără a se dezbrăca.

Când termină, ieși din râu, tremurând, și stătu lângă Zahara, care își spăla părul într-un lighean, stropind cu apă în toate părțile și purtând în același timp o conversație zgomotoasă. Zahara își scufundă capul în apă încă o dată, apoi întinse mâna după prosop. Cotrobăi într-o groapă în pământul nisipos, dar prosopul nu era acolo.

– Unde mi-e prosopul? strigă ea. L-am pus în groapă. Cine mi l-a furat?

Jane luă prosopul din spatele Zaharei și spuse:

– E aici. L-ai băgat în gaura greșită.

– Asta a spus și nevasta molei, strigă Zahara, și

celelalte femei izbucniră în râs.

Jane era acum acceptată de femeile din sat ca una de-a lor. Ultimele rămășițe de reținere sau precauție din partea lor dispăruseră după nașterea lui Chantal, care păru să confirme că Jane era o femeie ca toate celelalte. Discuția de pe malul râului fu surprinzător de sinceră – probabil datorită faptului că copiii fuseseră lăsați în grija surorilor mai mari și a bunicilor, dar și mai probabil datorită Zaharei. Vocea ei puternică, ochii ei scânteietori și râsul ei bogat, gutural, dominau activitatea desfășurată pe malul râului. Fără îndoială că era mai extrovertită aici, după ce toată ziua își ținuse personalitatea în frâu. Avea un simț al umorului vulgar, pe care Jane nu-l întâlnise la nici un alt afgan, bărbat sau femeie, iar remarcele obscene și glumele cu două tăișuri ale Zaharei deseori dădeau curs liber unei discuții serioase. Prin urmare, Jane putea uneori să transforme o seară de îmbăiere într-o oră de educație a sănătății, improvizată pe loc. Controlul sarcinii era subiectul cel mai popular, deși femeile din Banda erau mult mai interesate de păstrarea sarcinii decât de prevenirea ei. Totuși, exista un oarecare interes pentru ideea pe care Jane încerca să o promoveze cum că o femeie își putea hrăni și îngriji mai bine copiii dacă îi naștea din doi în doi ani, decât la intervale de douăsprezece sau cincisprezece luni. Ieri au vorbit de ciclul menstrual, și ieșise la iveală faptul că femeile afgane credeau că perioada fertilă era chiar înainte și chiar după ciclu. Jane le spusese că era din ziua a douăsprezecea până în ziua a șaisprezecea și părură să-i accepte părerea, dar avea o bănuială descumpănitoare că ele credeau că

ea se înșela, numai că erau prea politicoase să i-o spună în față.

Azi plutea în aer o atmosferă de bună dispoziție. Ultimul convoi pakistanez se întoarse la timp. Bărbații vor aduce mici bogății – un șal, câteva portocale, brățări din plastic – precum și foarte importante arme, muniții și explozibili pentru război.

Soțul Zaharei, Ahmed Gul, unul dintre fiii moașei Rabia, era liderul convoiului, iar Zahara era vizibil încântată de perspectiva de a-l revedea. Când erau împreună, erau ca toate cuplurile afgane: ea, tăcută și supusă, el, ocazional poruncitor. Dar Jane își dădu seama, din felul cum se priveau, că erau îndrăgostiți unul de altul; și era evident din felul în care Zahara spunea că dragostea lor era foarte carnală. Azi ardea de dorință, ștergându-și părul uscat cu o energie copleșitoare, frenetică. Jane o compătimi: uneori simțise și ea același lucru. Fără îndoială, ea și Zahara deveniseră prietene datorită faptului că găsiseră una la alta un spirit înrudit.

Pielea lui Jane se uscă aproape instantaneu în aerul cald și uscat. Acum, vara era în toi și fiecare zi era lungă, uscată și toridă. Vremea bună va mai ține o lună sau două, și apoi, tot restul anului va fi amarnic de rece.

Zahara încă mai era interesată de subiectul conversației de ieri. Încetă pentru o clipă să-și mai șteargă părul, pentru a spune:

– Indiferent de ce spune lumea, singura modalitate sigură în care poți rămâne însărcinată este făcând-o în fiecare zi.

Halima, soția ursuză și cu ochi negri a lui Mohammed Khan, fu de acord cu ea.

– Și modul în care poți să *nu* rămâi însărcinată este nefăcând-o *niciodată*.

Avea patru copii, dar numai unul din ei – Mousa – era băiat, și fusese dezamăgită să afle că Jane nu cunoștea nici o modalitate prin care să-și poată spori șansele de a avea un băiat.

Zahara spuse:

– Dar atunci ce îi spui soțului tău când vine acasă după șase săptămâni petrecute într-un convoi?

Jane spuse:

– Faci ca soția molei și o bagi în gaura greșită.

Zahara se prăpădi de râs. Jane zâmbi. Aceasta era o tehnică de control al sarcinii care nu fusese menționată la cursurile ei intensive din Paris, dar era clar că metodele moderne nu vor ajunge în Valea celor Cinci Lei nici peste câțiva ani de-acum înainte și, astfel, vor trebui puse în aplicare mijloacele tradiționale – ajutate probabil de puțină educație.

Discuția se îndreptă spre recoltă. Valea era o mare de grâu auriu și orz pufos, dar cea mai mare parte a recoltei va putrezi pe câmpie, căci tinerii erau plecați mai tot timpul la luptă, iar bătrânii o strângeau anevoios la lumina lunii. Spre sfârșitul verii, toate familiile își vor număra sacii de făină și coșurile de fructe uscate, puii și caprele, și banii; și vor contempla la apropiata lipsă de ouă și carne, și vor încerca să ghicească prețul din iarnă pentru orez și iaurt; iar unii dintre ei își vor împacheta puținele lucruri de valoare și vor străbate un drum lung prin munți, pentru a-și întemeia o nouă casă în taberele de refugiați din Pakistan, cum o făcuse și băcanul, alături de alte milioane de afgani.

Jane se temea că rușii își vor construi strategia tocmai pe această evacuare – că, incapabili să înfrângă gherilele, vor încerca să distrugă comunitățile din sânul cărora proveneau luptătorii de gherilă, cum făcuseră și americanii în Vietnam, bombardând în masă zone întregi din regiunea rurală, așa încât Valea celor Cinci Lei să devină un ținut pustiu, nelocuit, și Mohammed, și Zahara, și Rabia să se alăture ocupanților taberelor, lipsiți de adăpost, de țară, de țeluri. Rebelii nu aveau cum să reziste unui blitzkrieg de evacuare, deoarece efectiv nu aveau arme antiaeriene.

Se întuneca. Femeile începură să se întoarcă în sat. Jane merse cu Zahara, în același timp ascultând-o vorbind și gândindu-se la Chantal. Sentimentele ei față de copil trecuseră prin mai multe stadii. Imediat după naștere se simțise copleșită de un sentiment de ușurare, triumf și bucurie că adusesse pe lume un copil viu, perfect. Când se obișnuia cu acest sentiment, se simțise de-a dreptul jalnic. Nu știuse cum să aibă grijă de un copil și, contrar spuselor oamenilor, nu avea nici un instinct matern. Îi fusese frică de copil. Nu simțise nici o răbufnire a dragostei materne. În schimb, avusese niște vise și fantezii terifiante, în care copilul murise – scăpat în râu, sau ucis de o bombă, sau furat în timpul nopții de tigrul zăpezii. Încă nu-i spusese nimic lui Jean-Pierre despre aceste gânduri, ca nu cumva să o creadă nebună.

Avusese câteva conflicte cu moașa ei, Rabia Gul. Aceasta spusese că femeile nu au voie să alăpteze în primele trei zile, deoarece ceea ce iese nu este lapte. Jane hotărî că era ridicol să creadă că

natura ar fi plămădit sâniile femeilor să producă ceva care să le dăuneze nou-născuților, și ignoră sfatul bătrânei. Rabia mai spuse și că bebelușul nu ar trebui spălat patruzeci de zile, dar Chantal era îmbăiată în fiecare zi, ca orice copil din Occident. Apoi, Jane o prinsese pe Rabia dându-i lui Chantal unt amestecat cu zahăr, hrănind copilul cu vârful degetului ei zbârcit și bătrân; și Jane se enervase. A doua zi, Rabia merse să asiste la o altă naștere și o trimise pe una din numeroasele sale nepoate, o fetiță de 13 ani pe nume Fara, să o ajute pe Jane. A fost o îmbunătățire considerabilă. Fara nu avea prejudecăți legate de copil și făcea pur și simplu ce i se cerea. Nu pretindea nici un ban: muncea pentru mâncare – care era mai bună acasă la Jane decât la părinții Farei – și pentru privilegiul de a învăța câte ceva despre copii în vederea propriei sale căsătorii, care probabil că urma să aibă loc peste un an sau doi. Jane gândi, de asemenea, că Rabia ar putea-o pregăti pe Fara pentru a deveni o viitoare moașă, caz în care fata și-ar câștiga meritele ajutând-o pe asistenta occidentală să aibă grijă de copilul ei.

Când Rabia nu era prin preajmă, Jean-Pierre îi lua locul. Era tandru și totuși încrezător cu Chantal, și atent și iubitor cu Jane. El a fost cel care a sugerat, mai degrabă cu fermitate, că i se putea da lui Chantal lapte de capră fiert când se trezea noaptea și improvizase o sticlă din proviziile lui medicale, așa încât să fie el cel care se trezește să o hrănească. Desigur, Jane se trezea întotdeauna când Chantal plângea și stătea trează cât timp Jean-Pierre îi dădea să mănânce; dar asta era mai puțin obositor și scăpase în sfârșit de senzația aceea de

extenuare totală, disperantă, care fusese atât de deprimantă.

În cele din urmă, deși încă mai era neliniștită și nesigură pe ea, găsisese în interiorul ei un grad de răbdare pe care nu-l atinsese niciodată până atunci; și aceasta, deși nu era puternicul instinct matern și încrederea la care sperase, a ajutat-o să facă față crizelor zilnice cu resemnare. Chiar și acum, realizează ea, stătea departe de Chantal aproape de o oră, fără să-și facă griji.

Grupul de femei ajunse la mănunchiul de case care formau nucleul satului și, una câte una, dispărură în spatele pereților de lut ai curților lor. Jane fugări mai mulți pui și alungă o vacă costelivă pentru a putea intra în propria-i casă. Înăuntru o găsi pe Fara cântându-i lui Chantal la lumina lămpii. Micuța era trează, cu ochii larg deschiși, aparent fascinată de cântecul fetei. Era un cântec de leagăn cu cuvinte simple și o melodie complexă, cu rezonanță orientală. E un copil atât de *frumos*, gândi Jane, cu obrăjorii ei grași, și năsucul ei micuț, și ochii ei albaștri-albaștri.

O trimise pe Fara să facă ceai. Fata era îngrozitor de timidă și venise aici tremurând și speriată să lucreze pentru niște străini; dar nervozitatea ei se diminua și teama pe care o simțise la început față de Jane se transforma treptat în ceva ce semăna mai degrabă cu o loialitate idolatră.

Câteva minute mai târziu sosi și Jean-Pierre. Pantalonii lui largi de bumbac și cămașa erau siniștri și pătați cu sânge, și părul său castaniu lung și barba neagră îi erau pline de praf. Părea obosit. Fusese în Khenj, un sat la zece mile în josul Văii,

pentru a-i trata pe supraviețuitorii unui raid de bombardamente. Jane se ridică pe vârful degetelor de la picioare pentru a-l săruta.

– Cum a fost? spuse ea în franceză.

– Rău. O strânse în brațe, apoi se duse și se aplecă peste Chantal. Bună, micuțo. Zâmbi, și Chantal gânguri.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jane.

– A fost o familie a cărei casă se afla la o oarecare distanță de restul satului, așa că au crezut că erau în siguranță. Jean-Pierre ridică din umeri. Apoi, niște luptători de gherilă răniți au fost aduși dintr-o ambuscadă mai la sud. De aceea am întârziat atâta. Se așază pe un teanc de perne. Este ceai?

– Se face acum, spuse Jane. Ce fel de ambuscadă?

El închise ochii.

– Una obișnuită. Armata a venit cu elicoptere și a ocupat un sat din motive cunoscute numai de ei. Sătenii au fugit. Bărbații s-au regrupat, au chemat întăriri și au început să-i atace pe ruși de pe coastele dealului. Au fost răniți de ambele părți. În cele din urmă, luptătorii de gherilă au rămas fără muniție și s-au retras.

Jane dădu din cap. Îl compătimi pe Jean-Pierre: era o slujbă deprimantă să îngrijești victimele unei lupte inutile. Banda nu a fost niciodată atacată, dar trăia constant cu teama că va fi – avusese un coșmar cu ea fugind, și fugind, cu Chantal ținând-o strâns în brațe, în timp ce elicopterele brăzdau aerul de deasupra și gloanțele mitralierelor ciuruiău pământul prăfuit de la picioarele ei.

Fara veni cu ceaiul verde fierbinte, o bucată de

pâine turtită pe care o numeau *nan* și un castron de piatră cu unt proaspăt. Jane și Jean-Pierre se puseră să mănânce. Untul era un deliciu rar. Pâinea lor *nan* de seară era de obicei înmuiată în iaurt, lapte bătut sau ulei. La amiază mâncau, de regulă, orez și sos cu aromă de carne, care putea sau nu să conțină carne. O dată pe săptămână mâncau carne de pui sau de capră. Jane, încă mâncând pentru doi, se răsfăța cu luxul de a mânca un ou în fiecare zi. În această perioadă a anului erau fructe proaspete din plin – caise, prune, mere și duche cu sacul – pentru desert. Jane se simțea foarte bine urmând această dietă, deși cei mai mulți englezi ar considera-o foamete curată, iar unii francezi ar găsi în ea un motiv de sinucidere. Îi zâmbi soțului ei.

– Mai vrei puțin sos Béarnaise lângă friptură?

– Nu, mulțumesc. Îi întinse cana. Poate încă un strop de Château Cheval-Blanc. Jane îi mai turnă ceai, iar el se făcu că îl gustă de parcă era vin, mestecând și gargarisind. 1962 este un vin vechi subestimat, urmându-l îndeaproape pe cel din 1961, dar am simțit întotdeauna că amabilitatea lui relativă și bunele maniere impecabile oferă aproape la fel de multă plăcere ca perfecțiunea eleganței care este marca austeră a predecesorului său pedant.

Jane zâmbi. El începea să se simtă din nou în apele lui.

Chantal plânse și reacția lui Jane fu marcată de un junghi subit în sâni. Ridică fetița și începu să o hrănească. Jean-Pierre continuă să mănânce. Jane spuse:

– Lasă puțin unt și pentru Fara.

– Bine. Duse resturile cinei lor afară și se întoarse

cu un bol de dade. Jane mănă în timp ce Chantal suga. Curând, fetița adormi, dar Jane știu că se va trezi din nou peste câteva minute și va mai vrea să sugă.

Jean-Pierre împinse la o parte bolul și spuse:

– Azi am primit altă plângere legată de tine.

– De la cine? spuse Jane tăios.

Jean-Pierre păru defensiv, dar încăpățânat.

– Mohammed Khan.

– Dar nu vorbea în numele lui.

– Probabil.

– Ce a spus?

– Că le-ai învățat pe femeile din sat să fie sterile.

Jane oftă. Nu numai stupiditatea bărbaților din sat o enerva, ci și atitudinea pătinoare a lui Jean-Pierre față de plângerilor lor. Vroia ca el să o apere, nu să fie de acord cu acuzatorii ei.

– Cu siguranță, Abdullah Karim este în spatele acestei plângeri, spuse ea. Soția molei a fost deseori pe malul râului și fără îndoială că i-a raportat soțului ei tot ce auzise.

– S-ar putea să trebuiască să încetezi, spuse Jean-Pierre.

– Să încetez ce? Jane putu auzi tonul periculos al vocii sale.

– Să le spui cum să prevină sarcina.

Aceasta nu era o descriere corectă a ceea ce Jane le învăța pe femei, dar nu era dispusă să se apere sau să-și ceară scuze.

– De ce să încetez? spuse ea.

– Creează probleme, spuse Jean-Pierre cu un aer calm care o irită pe Jane. Dacă îl ofensăm prea tare pe mola s-ar putea să fim nevoiți să plecăm din Af-

ganistan. Lucru și mai important, i-ar aduce un prost renume organizației *Médecins pour la Liberté*, și rebelii s-ar putea să refuze alți doctori. Acesta este un război sfânt, știi bine – sănătatea spirituală este mai importantă decât cea fizică. S-ar putea hotărî să renunțe la noi.

Existau și alte organizații care trimiteau în Afganistan doctori francezi tineri și idealişti, dar Jane nu spuse asta. În schimb, spuse sec:

– Va trebui pur și simplu să ne asumăm riscul.

– Chiar așa? spuse el și ea văzu că se înfuriase. Și de ce am face asta?

– Pentru că există un singur lucru cu valoare eternă pe care-l putem oferi acestor oameni, și acela este *informația*. Este foarte bine că le oblojim rănile și le dăm medicamente care să le ucidă microbii, dar nu vor avea niciodată suficienți chirurghi sau suficiente medicamente. Putem să le îmbunătățim sănătatea *permanent*, învățându-i noțiuni de bază despre nutriție, igienă și îngrijirea sănătății. Mai bine să-l ofensăm pe Abdullah decât să nu mai facem asta.

– Totuși, aș vrea să nu-ți faci un dușman din acest om.

– M-a lovit cu un baston! strigă Jane furioasă. Chantal începu să plângă. Jane se forță să fie calmă. O legănă pe Chantal o clipă, apoi începu să o hrănească. De ce nu putea Jean-Pierre să vadă cât de lașă era atitudinea lui? Cum se putea lăsa intimidat de amenințarea cu expulzarea din această țară uitată de Dumnezeu? Jane suspină. Chantal își întoarse capul de la sânul lui Jane și scoase sunete de nemulțumire. Înainte să-și poată continua cearta,

auziră strigăte în depărtare.

Jean-Pierre se încruntă, ascultând, apoi se ridică în picioare. Vocea unui bărbat venea dinspre curtea lor. Jean-Pierre luă un șal și-i acoperi umerii lui Jane. Ea îl adună, trăgându-l de capete în față. Acesta era un compromis: nu era un acoperământ cu adevărat suficient, după standardele afgane, dar ea refuză categoric să se furișeze afară din cameră ca un om din clasa de jos, dacă un bărbat îi intrase în casă în timp ce ea își alăpta copilul; oricine are ceva de obiectat, îi anunțase ea, ar face bine să nu-l mai viziteze pe doctor.

Jean-Pierre strigă în Dari:

– Intrați.

Era Mohammed Khan. Jane avea chef să-i spună exact ceea ce gândea despre el și restul bărbaților din sat, dar ezită când văzu crisparea de pe fața lui frumoasă. Pentru prima dată abia dacă se uită la ea.

– Convoiul a fost prins într-o ambuscadă, spuse el fără preambul. Am pierdut douăzeci și șapte de oameni – și toate proviziile.

Jane închise ochii de necaz. Și ea călătorise cu un astfel de convoi când venise pentru prima dată în Valea celor Cinci Lei și nu putea să nu vadă în fața ochilor ambuscada: luna luminând peste șirul de bărbați închiși la culoare și caii costelivi răsfirați haotic într-o vale îngustă și umbroasă; bătaia lamelor rotoarelor într-un crescendo subit; flăcările, grenadele, focurile mitralierelor; panica bărbaților care încercau să se ascundă pe coasta goală a dealului; focurile lipsite de speranță trase asupra elicopterelor invulnerabile; și apoi, în cele din urmă, urletele răniților și strigătele muribunzilor.

Brusc se gândi la Zahara: soțul ei fusese în acest convoi.

– Ce – ce știți de Ahmed Gul?

– S-a întors acasă.

– Slavă Domnului, răsuflă Jane ușurată.

– Dar e rănit.

– Cine a murit din sat?

– Nimeni. Banda a avut noroc. Fratele meu Matullah este bine, la fel și Alishan Karim, fratele mamei. Mai sunt încă trei supraviețuitori – dintre care doi răniți.

Jean-Pierre spuse:

– Vin imediat. Păși în camera din față a casei, camera care odinioară fusese băcănie, apoi clinică și acum depozit de medicamente.

Jane o așază pe Chantal în leagănul improvizat în colț și se aranjă în grabă. Probabil că Jean-Pierre va avea nevoie de ajutorul ei, iar dacă nu, Zaharei i-ar prinde bine puțină consolare.

Mohammed spuse:

– Aproape că nu mai avem muniție deloc.

Lui Jane nu-i părea rău de asta. Era revoltată de război și nu ar fi vărsat nici o lacrimă dacă rebelii ar fi fost obligați o vreme să înceteze să mai omoare soldați ruși, care nu erau altceva decât niște nefericiți de băieți de 17 ani.

Mohammed continuă:

– Am pierdut patru convoaie într-un an. Numai trei au ajuns cu bine.

– Cum reușesc rușii să le găsească? întrebă Jane.

Jean-Pierre, care asculta din cealaltă cameră, vorbi prin ușa deschisă:

– Trebuie să-și fi intensificat supravegherea

trecătorilor prin elicoptere care zboară la mică înălțime – sau poate chiar prin fotografiere prin satelit.

Mohammed dădu din cap negând.

– Pushtunii ne trădează.

Jane credea că era posibil. În satele prin care treceau, convoaiele erau considerate uneori un magnet pentru atacurile rușilor și era posibil ca unii săteni să-și fi câștigat siguranța prin a le spune rușilor unde se aflau acestea – deși nu îi era clar lui Jane cum le-ar fi putut transmite rușilor această informație.

Se gândi la ce sperase să primească de la convoiul prins în ambuscadă. Cerase mai multe antibiotice, câteva ace hipodermice și o grămadă de pansamente sterile. Jean-Pierre scrisese o listă lungă de medicamente. Organizația *Médecins pour la Liberté* avea un om de legătură în Peshawar, orașul din nord-vestul Pakistanului de unde luptătorii de gherilă își cumpărau armele. Era posibil să obțină provizii de bază pe plan local, dar trebuia să primească și medicamente care veneau cu avionul din Europa de Vest. După părerea lui Jane, aceasta era o pierdere mult mai mare decât muniția.

Jean-Pierre se întoarse în cameră, cu geanta în mână. Toți trei ieșiră în curte. Era întuneric. Jane se opri pentru a-i da instrucțiuni Farei să o schimbe pe Chantal, apoi se grăbi să îi urmeze pe cei doi bărbați.

Îi ajunse din urmă când aceștia se apropiau de moschee. Nu era o clădire impresionantă. Nu avea nici una din culorile minunate sau decorațiunile superbe bine cunoscute din cărțile despre arta islamică întâlnite pe mesele din cafenele. Era o clădire

cu marginile deschise și acoperișul din rogojină susținut de coloane de piatră, și Jane găsi că arată ca o stație de autobuz slăvită sau poate ca veranda unui conac colonial părăginit. Un coridor cu arcade prin mijlocul clădirii ducea spre o curte împrejmuită de ziduri. Sătenii îi acordau puțină venerație. Se rugau acolo, dar o foloseau și ca loc de întrunire, piață, sală de clasă și sală de oaspeți. Iar în seara aceasta va fi spital.

Lămpi cu petrol agățate cu cârlige pe coloanele de piatră luminau acum clădirea moscheii cu aspect de verandă. Sătenii s-au adunat grămadă în partea stângă a coridorului. Erau copleșiți de durere: câteva femei plângeau cu suspine înăbușite și se puteau auzi vocile a doi bărbați, unul punând întrebări și celălalt răspunzând. Mulțimea se dădu la o parte pentru a-i lăsa să treacă pe Jean-Pierre, Mohammed și Jane.

Cei șase supraviețuitori ai ambuscadei erau aruncați grămadă pe pardoseala de lut bătătorită. Cei trei care nu erau răniți stăteau ghemuiți, încă mai purtând căciulile lor Chitralli rotunde, murdari, deprimați și extenuați. Jane îl recunoscuse pe Matullah Khan, o versiune mai tânără a fratelui său Mohammed; și pe Alishan Karim, mai slab decât fratele său mola, dar părând la fel de răutăcios. Doi dintre bărbații răniți stăteau pe jos cu spatele sprijinit de perete, unul cu un bandaj murdar și plin de sânge în jurul capului și celălalt cu brațul într-un laț improvizat. Jane nu îl cunoștea pe nici unul. Automat le examină rănile: la prima vedere păreau ușoare.

Al treilea bărbat rănit, Ahmed Gul, stătea întins

pe o targă improvizată din doi pari și o pătură. Avea ochii închiși și pielea îi era vântată. Soția lui, Zahara, stătea ghemuită lângă el, ținându-i capul în poală, mângâindu-l pe păr și plângând în tăcere. Jane nu-i putea vedea rănilor, dar își dădu seama că erau grave.

Jean-Pierre ceru o masă, apă fierbinte și prosoape, apoi îngenunche lângă Ahmed. După câteva secunde privi în sus la ceilalți luptători de gherilă și spuse în Dari:

– A fost prins de o explozie?

– Elicopterele au avut rachete, spuse unul dintre nerăniți. Una a explodat chiar lângă el.

Jean-Pierre reveni la franceză și îi vorbi lui Jane:

– Este într-o stare gravă. E o minune că a supraviețuit tot drumul până aici.

Jane văzu pete de sânge pe barba lui Ahmed: scuiparse sânge, semn că avea leziuni interne.

Zahara se uită la Jane rugătoare.

– Cum e? întrebă ea în Dari.

– Îmi pare rău, prietenă dragă, răspunse Jane cât putu de blând. E rău.

Zahara încuviință resemnată: o știuse, dar confirmarea o făcu să plângă din nou, scăldându-și fața drăgălașă în șiroaie de lacrimi.

Jean-Pierre îi spuse lui Jane:

– Consultă-i pe ceilalți în locul meu – nu vreau să pierd nici un minut aici.

Jane îi examinează pe ceilalți doi răniți.

– Rana de la cap e doar o zgârietură, spuse ea după o clipă.

– Ocupă-te de ea, spuse Jean-Pierre. El supraveghea punerea lui Ahmed pe o masă.

Se uită la bărbatul cu brațul în laț. Acesta era mai grav: arăta ca și cum un glonț îi zdrobise un os.

– Trebuie să te fi durut tare, îi spuse ea în Dari luptătorului de gherilă. El zâmbi și încuviință din cap. Acești bărbați au fost plămădiți din fier forjat. Glonțul a rupt osul, îi spuse lui Jean-Pierre.

Jean-Pierre nu-și luă ochii de pe Ahmed.

– Dă-i un anestezic local, curăță rana, scoate așchiile și dă-i un laț curat. Vom fixa osul mai târziu.

Ea începu să pregătească injecția. Când Jean-Pierre va avea nevoie de ajutorul ei, o va chema. Se pare că urmau să aibă o noapte lungă.

Ahmed muri la câteva minute după miezul nopții, și lui Jean-Pierre îi veni să plângă – nu de tristețe, căci abia-l cunoștea pe Ahmed, ci de frustrare, știind că i-ar fi putut salva viața dacă ar fi avut un anestezic, curent electric și o sală de operații.

Acoperi fața bărbatului mort, apoi se uită la soția lui, care stătuse nemișcată, privind, ore în șir.

– Îmi pare rău, îi spuse el. Ea încuviință din cap. El se bucură că era calmă. Uneori, oamenii îl acuzau că nu făcuse tot posibilul: păreau să creadă că el știa atâtea că nu exista nici o boală pe care să n-o poată trata, și el vroia să strige la ei *Nu sunt Dumnezeu*; dar aceasta părea să înțeleagă.

Se îndepărtă de cadavru. Era frânt de oboseală. Lucrase toată ziua cu trupuri ciopârțite, dar acesta era primul pacient pe care îl pierduse. Oamenii care l-au asistat, majoritatea rude ale mortului, se apropiaseră acum să se ocupe de cadavru. Văduva începu să jalească, și Jane o conduse spre casă.

Jean-Pierre simți o mână pe umăr. Se întoarse

pentru a-l vedea pe Mohammed, luptătorul de gherilă care organiza convoaiele. Simți un junghi de vinovăție.

Mohammed spuse:

– E voia lui Allah.

Jean-Pierre încuviință din cap. Mohammed scoase un pachet de țigări pakistaneze și-și aprinse una. Jean-Pierre începu să-și adune instrumentele și le puse în geantă. Fără să se uite la Mohammed, spuse:

– Ce vei face acum?

– Voi trimite urgent un alt convoi, spuse Mohammed. Trebuie să facem rost de muniție.

Jean-Pierre se învioră brusc, în ciuda oboselii.

– Vrei să consulți hărțile?

– Da.

Jean-Pierre își închise geanta și cei doi bărbați plecară de la moschee. Stele le luminau drumul prin sat până la casa băcanului. Fara dormea în living pe o rogojină, lângă leagănul lui Chantal. Se trezi brusc și sări în picioare.

– Acum poți pleca acasă, îi spuse Jean-Pierre. Plecă fără să scoată o vorbă.

Jean-Pierre își puse geanta pe podea, apoi luă cu grijă leagănul în brațe și-l duse în dormitor. Chantal dormi până când puse leagănul jos, apoi începu să plângă.

– Acum ce mai e? murmură el. Se uită la ceasul de mână și realizează că probabil vroia să mănânce. Mami vine imediat, îi spuse el. Asta nu avu nici un efect. O ridică din leagăn și începu să o legene. Tăcu. O duse înapoi în living.

Mohammed stătea în picioare, așteptând.

– Știi unde sunt, nu?

Mohammed încuviință din cap și deschise o ladă de lemn vopsită. Scoase din ea o legătură de hărți făcute sul, selectă câteva și le întinse pe jos. Jean-Pierre o legăna pe Chantal, privind peste umărul lui Mohammed.

– Unde a avut loc ambuscada? întrebă el.

Mohammed îi indică un loc în apropiere de orașul Jalalabad.

Căile urmate de convoiul lui Mohammed nu erau marcate pe nici una din aceste hărți. Totuși, pe hărțile lui Jean-Pierre erau marcate câteva văi, platouri și curenți de apă periodice unde *puteau* fi căi. Uneori, Mohammed știa pe de rost ce era acolo. Alteori, trebuia să ghicească și dezbătea cu Jean-Pierre interpretarea exactă a liniilor de contur sau părțile mai întunecate ale terenului, cum erau morenele.

Jean-Pierre sugeră:

– Ai putea să te întorci pe lângă Jalalabad, mai la nord. Deasupra câmpiei pe care era așezat orașul se afla un labirint de văi asemeni unei pânze de păianjen întinsă între râurile Konar și Nuristan.

Mohammed își aprinse o altă țigară – ca majoritatea luptătorilor de gherilă, era un fumător înrăit – și își scutură capul neîncrezător în timp ce suflă fumul afară.

– Au fost prea multe ambuscade în acea zonă, spuse el. Dacă nu ne-au trădat deja, o vor face cât de curând. Nu; următorul convoi se va întoarce prin *sudul* Jalalabad-ului.

Jean-Pierre se încruntă.

– Nu văd cum ar putea face asta. La sud nu există

altceva decât un teren deschis tot drumul până la trecătoarea Khyber. Ai fi observat.

– Nu vom folosi trecătoarea Khyber, spuse Mohammed. Puse degetul pe hartă și trasă granița afganistano-pakistaneză din sud. Vom trece granița la Teremengal. Degetul lui ajunsese la orașul pe care-l menționase, apoi trasă o rută de acolo spre Valea celor Cinci Lei.

Jean-Pierre încuviință, ascunzându-și încântarea.

– E foarte logic. Când va pleca următorul convoi de aici?

Mohammed începu să ruleze hărțile.

– Poimâine. Nu avem timp de pierdut. Puse hărțile înapoi în lada vopsită, apoi se îndreptă spre ușă.

Jane intră chiar când el ieșea. El îi spuse în trece-re noapte bună. Jean-Pierre se bucura că arătosul luptător de gherilă nu mai avea călcâiele aprinse după Jane de când rămăsese însărcinată. Categorie, ea era foarte vulnerabilă din punct de vedere sexual, în opinia lui Jean-Pierre, și capabilă să se lase sedusă; și, pentru ea, a avea o aventură cu un afgan ar fi însemnat o mulțime de probleme.

Geanta medicală a lui Jean-Pierre era pe podea unde o lăsase, și Jane se aplecă să o ridice. Lui i se opri inima în piept. Luă rapid geanta de la ea. Ea îl privi oarecum surprinsă.

– Am să o duc de aici, spuse el. Ai grijă de Chantal. Trebuie hrănită. Îi dădu copilul.

Duse geanta și o lampă în camera din față, în timp ce Jane se așeză să o hrănească pe Chantal. Cutii de medicamente erau puse claie peste grămadă pe podeaua murdară. Cutii deja deschise erau

aranjate pe rafturile din lemn verde ale băcanului. Jean-Pierre își puse geanta medicală pe tejgheaua placată în albastru și scoase un obiect negru din plastic de mărimea și forma unui telefon mobil. Pe acesta și-l puse în buzunar.

Își goli geanta, punând deoparte instrumentele de sterilizare și depozitând lucrurile nefolosite pe rafturi.

Se întoarse în living.

– Mă duc la râu să fac o baie, îi spuse lui Jane. Sunt prea murdar să mă bag așa în pat.

Ea îi aruncă acel zâmbet visător de mulțumire pe care îl arbora deseori când își hrănea copilul.

– Să vii repede, spuse ea.

El ieși.

Satul se ducea la culcare, în sfârșit. Lămpile încă mai ardeau în câteva case și auzi de la un geam sunetul scos de o femeie plângând amarnic, dar majoritatea locurilor erau tăcute și întunecate. Tre-când pe lângă ultima casă din sat, auzi vocea unei femei intonând un cântec jalnic de pierdere ireparabilă și, pentru o clipă, simți povara apăsătoare a morților pe care le cauzase; apoi își luă gândul de la asta. Merse pe o potecă pietroasă între două lanuri de orz, scrutând împrejurimile constant și ascultând atent: bărbații din sat erau acum la lucru. Auzi dintr-un lan sâsăitul cosașilor și pe o terasă îngustă văzu doi bărbați plivind la lumina lămpii. Nu vorbi cu ei.

Ajunse la râu, traversă albia și urcă pe cărarea șerpuită de pe stânca din față. Știa că era destul de în siguranță, și totuși era tot mai încordat pe măsură ce cobora pe poteca abruptă, în lumina difuză.

După zece minute ajunse la locul înalt pe care îl căuta. Își scoase radioul din buzunar și îi trase antena telescopică. Era cel mai nou și mai sofisticat transmițător mic pe care îl avea KGB-ul, dar chiar și așa, reliefurile erau atât de potrivnic transmisiei radio, încât rușii au construit o stație cu releu specială, pe un vârf de deal chiar în interiorul teritoriului aflat sub controlul lor, pentru a-i prelua semnalele și a le transmite mai departe.

Apăsă butonul de vorbire și vorbi codat în engleză.

– Aici Simplex. Răspundeți, vă rog.

Așteptă, apoi chemă din nou.

După a treia încercare primi un răspuns bârâit, cu accent.

– *Aici Butler. Continuă, Simplex.*

– Grupul vostru a avut mare succes.

– *Repet: Grupul a avut mare succes, veni răspunsul.*

– Au participat 27 de oameni și încă unul a venit mai târziu.

– *Repet: Au participat 27 de oameni și unul a venit mai târziu.*

– Pentru pregătirea următorului am nevoie de trei cămile. În limbajul codat, aceasta însemna: „Ne întâlnim de azi în trei zile.”

– *Repet: Ai nevoie de trei cămile.*

– Ne întâlnim la moschee. Și această afirmație era codată: „moscheea” era un loc la câteva mile depărtare, unde se întâlneau trei văi.

– *Repet: La moschee.*

– Azi e duminică. Acesta nu mai era un cod: era o precauție ca nu cumva neghiobul care consemna

această conversație să nu realizeze că era trecut de miezul nopții, având drept consecință sosirea omului de legătură al lui Jean-Pierre la locul de întâlnire cu o zi mai devreme.

– *Repet: Azi e duminică.*

– Terminat.

Jean-Pierre strânse antena și își băgă la loc radioul în buzunar, apoi coborî stânca până la malul râului.

Se dezbracă rapid. Luă din buzunarul cămășii o perie de unghii și o bucată de săpun. Săpunul era un produs rar, dar el, ca doctor, avea prioritate.

Păși prudent în Râul celor Cinci Lei și se stropi cu apă rece ca gheața din cap până-n picioare. Își săpuni pielea și părul, apoi luă peria și începu să se frece: picioarele, burta, pieptul, fața, brațele și mâinile. Insistă mai mult asupra mâinilor, săpunind iarăși și iarăși. Îngenunchind în apa puțin adâncă, gol și tremurând sub stele, se freca cu peria și iar se freca, de parcă n-ar fi vrut să se oprească niciodată.

CAPITOLUL 7

– COPILUL are pojar, gastroenterită și herpes, spuse Jean-Pierre. În plus, este murdar și subnutrit.

– Nu sunt toți așa? spuse Jane.

Vorbeau în franceză, cum o făceau de obicei când se adresau unul altuia, și mama copilului se uita de la unul la altul în timp ce vorbeau, întrebându-se ce spuneau. Jean-Pierre îi observă neli-niștea și îi vorbi în Dari, spunând simplu:

– Fiul dumneavoastră se va face bine.

Se duse în celălalt capăt al peșterii și își deschise cutia cu medicamente. Toți copiii aduși la clinică erau automat vaccinați împotriva tuberculozei. În timp ce pregătea injecția, se uită la Jane cu coada ochiului. Îi dădea băiețașului înghițituri mici dintr-o băutură rehidratantă – un amestec de glucoză, sare, sifon și clorură de potasiu dizolvate în apă curată – și, între înghițituri, îi ștergea cu blândețe fața întunecată. Mișcările ei erau rapide și grațioase, ca și cele ale unui artizan – poate un olar modelând argilă sau un zidar mânuind o mistrie. El observă mâinile ei plăpânde în timp ce ea răsfața copilul cu mângâieri ușoare și reconfortante. Îi plăceau mâinile ei.

Se întoarse când scoase acul, pentru ca băiețașul

să nu-l vadă, apoi îl ținu ascuns sub mânecă și se întoarse din nou, așteptând-o pe Jane. Îi studie fața în timp ce ea curăța pielea de pe umărul drept al copilului și îmbibă un tampon în spirt. Era o față poznașă, cu ochi mari, un nas în vânt și o gură largă care zâmbea mai tot timpul. Acum, expresia feței ei era serioasă și își mișca maxilarul dintr-o parte în alta, parcă scrâșnind din dinți – semn că se concentra. Jean-Pierre îi cunoștea toate expresiile, dar nici unul dintre gânduri.

Deseori specula – aproape încontinuu – ce gândea ea, dar îi era teamă să o întrebe, pentru că astfel de discuții ar putea atât de ușor aluneca pe teritoriu interzis. Trebuia să fie tot timpul în gardă, ca un soț necredincios, de teamă că ceva ce a spus – sau chiar și expresia feței lui – ar putea să-l trădeze. Orice discuție despre adevăr și nesinceritate, sau încredere și trădare, sau libertate și tiranie, era tabu; și la fel erau toate subiectele care ar fi putut duce la acestea, precum dragostea, războiul și politica. El era prudent chiar și atunci când abordau subiecte destul de inocente. În consecință, căsnicia lor era oarecum lipsită de intimitate. A face dragoste era un lucru ciudat. El descoperi că nu putea atinge punctul culminant decât dacă închidea ochii și își imagina că era altundeva. A fost o ușurare pentru el că nu mai trebuise să o facă în ultimele săptămâni din cauza nașterii lui Chantal.

– Sunt gata când spui tu, zise Jane, și el realiză că ea îi zâmbea.

Luă brațul copilului și spuse în Dari:

– Câți ani ai?

– Cinci.

În timp ce copilul vorbea, Jean-Pierre îl împunse cu acul. Copilul începu imediat să plângă. Sunetul vocii lui îl făcu pe Jean-Pierre să se gândească la el când avea cinci ani, mergând pe bicicletă, și căzând, și plângând exact ca el, un zbierăt ascuțit de protest la o durere neașteptată. Se uită fix la fața schimonosită a pacientului său de cinci ani, amintindu-și cât de tare îl duruse și cât de furios fusese, și se pomeni gândindu-se: Oare cum am ajuns *de acolo aici*?

Îi dădu drumul copilului, care merse la mama lui. Numără treizeci de capsule de griseofulvin de 250 grame și i le înmână mamei.

– Dați-i în fiecare zi câte una, până le terminați pe toate, spuse el simplu în Dari. Nu dați din ele nimănui – trebuie să le ia pe toate. Acestea îi vor vindeca herpesul. Pojarul și gastroenterita își vor urma propria evoluție. Țineți-l în pat până ce dispar petele și asigurați-vă că bea multe lichide.

Femeia încuviință din cap.

– Are frați și surori? întrebă Jean-Pierre.

– Cinci frați și două surori, spuse femeia cu mândrie.

– Ar trebui să doarmă singur, altfel se vor îmbolnăvi și ceilalți. Femeia îl privi descumpănită: probabil că avea un singur pat pentru toți copiii. Jean-Pierre nu putea face nimic în această privință. El continuă: Dacă nu se simte mai bine după ce a terminat tabletele, aduceți-l din nou la mine. Lucrul de care copilul avea într-adevăr nevoie era unul pe care nici Jean-Pierre, nici mama lui nu i-l puteau oferi – mâncare bună și hrănitoare din belșug.

Amândoi ieșiră din peșteră, copilul slab și bolnav,

și mama firavă și îngrijorată. Probabil că parcurseră până aici mai mulți kilometri, ea ducând copilul în brațe cea mai mare parte a drumului, și acum, la întoarcere, trebuiau să străbată pe jos aceeași distanță. Copilul s-ar putea să moară oricum. Dar nu de tuberculoză.

Mai era un pacient: *malang*-ul. Era omul sfânt din Banda. Aproape nebun și mai mult de jumătate dezbrăcat, acesta colinda Valea celor Cinci Lei de la Comar, cu 40 km mai sus de Banda, la Charika, din câmpia aflată sub controlul rușilor, la 97 km în sud-vest. Vorbea bâlbâit și avea vedenii. Afganii îi considerau pe *malang*-i norocoși și nu numai că le tolerau comportamentul, ci le și dădeau mâncare, băutură și haine.

Intră în peșteră, purtând zdrențe în jurul șalelor și o caschetă de ofițer rus. Se apucă de mijloc, mi-mând durerea. Jean-Pierre scutură un pumn de pastile cu diamorfină și i le dădu. Nebunul fugi, ținând strâns tabletele lui sintetice de heroină.

– Cred că e deja dependent de ele, spuse Jane. Se simți în tonul vocii ei o notă distinctă de dezaprobare.

– Este, recunosc Jean-Pierre.

– De ce i le dai?

– Omul are ulcer. Ce altceva pot să fac – să-l operez?

– Tu ești doctorul.

Jean-Pierre începu să-și strângă geanta. Dimineață urma să meargă la o clinică din Cobak, situat la zece sau unsprezece kilometri dincolo de munți – și avea o întâlnire pe drum.

Plânsetul copilului de 5 ani adusese în peșteră un

aer din trecut, asemeni mirosului jucăriilor vechi sau a unei lumini ciudate care te face să-ți freci ochii. Acesta îl făcu pe Jean-Pierre să se simtă puțin derutat. Vedea întruna oameni din copilăria lui, fețele lor imprimare pe lucrurile care-l înconjurau, asemeni unor scene dintr-un film greșit proiectat în spatele publicului, și nu pe ecran. O văzu pe prima lui profesoară, Mademoiselle Médecin de oțel; pe Jacques Lafontaine, care îi spărsese nasul pentru că l-a făcut *tocilar*; pe mama sa, slabă, și prost îmbrăcată, și întotdeauna înnebunită; și mai ales pe tatăl său, un bărbat mare, vânjos și mânios pe cealaltă parte a unei despărțituri închise.

Făcu un efort să se poată concentra asupra instrumentelor și medicamentelor de care s-ar putea să aibă nevoie la Cobak. Umplu un flacon cu apă curată pe care s-o bea cât era plecat. Mâncarea o va primi de la sătenii de acolo.

Își scoase gențile afară și le încărcă pe mârtoaga năvălașă pe care o folosea pentru astfel de călătorii. Acest animal mergea o zi întreagă în linie dreaptă, dar se împotrivea din răspuțeri să ia curbe; fapt pentru care Jane o numise Maggie, după primul-ministru britanic Margaret Thatcher.

Jean-Pierre era gata. Reintră în peșteră și sărută gura moale a lui Jane. Când se întoarse să plece, Fara intră cu Chantal. Copilul plângea. Jane își desfăcu nasturii de la cămașă și o puse pe Chantal imediat la pieptul ei. Jean-Pierre atinse obrajii rozalii ai fiicei lui și spuse: „*Bon appetit*”. Apoi ieși.

O conduse pe Maggie de căpăstru în josul muntelui, spre satul părăsit, și se îndreptă spre sud-vest, mergând pe malul râului. Mergea repede și neobosit,

sub soarele torid: era obișnuit cu asta.

În timp ce lăsa în urmă rolul de doctor și se gândea în perspectivă la întâlnirea lui, începu să se îngrijoreze. Va fi Anatoly acolo? S-ar putea să întârzie. S-ar putea chiar să fie prins. Dacă a fost prins, a spus ceva? Îl trădase el pe Jean-Pierre în timpul torturii? Va fi Jean-Pierre așteptat de un grup de luptători de gherilă, lipsiți de milă, sadici și puși pe răzbunare?

În ciuda lirismului și pioșeniei lor, acești afgani erau niște barbari. Sportul lor național era *buzkashi*, un joc periculos și sângeros: trupul fără cap al unui vițel era pus în mijlocul unui câmp și două echipe concurente se aliniau pe cai, apoi, la un foc de armă, se năpusteau cu toții asupra carcasei. Scopul era să o ridice, să o ducă într-un loc prestabilit cam la un kilometru și jumătate depărtare și să o aducă înapoi fără a-i lăsa pe jucătorii opozanți să le-o smulgă din brațe. Când înspăimântătorul obiect era sfâșiat în bucăți, cum se întâmpla deseori, un arbitru decidea care echipă deținea cea mai mare bucată: Jean-Pierre dăduse peste un joc în desfășurare iarna trecută, chiar lângă orașul Rokhas din josul Văii, și se uitase la el câteva minute înainte de a-și da seama că nu foloseau un vițel, ci un om, *iar omul încă mai era viu*. Scârbit, încercase să oprească jocul, dar cineva îi spusese că era un ofițer rus, de parcă asta era explicația pe care și-ar fi dorit oricine să o audă. Apoi, jucătorii pur și simplu l-au ignorat pe Jean-Pierre și nu putea face nimic pentru a atrage atenția a cincizeci de călăreți înflăcărați, absorbiți de jocul lor sălbatic. Nu rămasese să-l vadă pe om murind, și poate că ar fi trebuit

s-o facă, întrucât imaginea care i-a rămas întipărită în minte și care-l bântuia de fiecare dată când îi era frică să nu fie descoperit era a celui rus, neajutorat și sângerând, sfâșiat în bucăți de viu.

Sentimentul trecutului încă îl urmărea și, în timp ce privea versanții stâncoși de culoare kaki ai defileului prin care trecea cu pași mari, revăzu scene din copilăria lui alternând cu coșmaruri în care era prins de luptătorii de gherilă. Cea mai proaspătă amintire era cea a procesului penal și a sentimentului copleșitor de insultă și nedreptate pe care-l simțise când tatăl său fusese trimis la închisoare. Abia știa să citească, dar putea descifra numele tatălui său în titlurile ziarelor. La vârsta aceea – trebuie să fi avut 4 ani – nu știa ce însemna să fii un erou al Rezistenței. Știa că tatăl lui era comunist, cum erau și prietenii acestuia, preotul, cizmarul și omul din spatele tejghelei de la oficiul poștal din sat; dar credea că îl numeau Roland cel Roșu din cauza tenul lui roșietic. Când tatăl lui fusese acuzat de trădare și condamnat la cinci ani de închisoare, i se spusese lui Jean-Pierre că aceasta se întâmplase din cauza unchiului Abdul, un bărbat speriat închis la culoare, care stătuse în casa lor mai multe săptămâni și care făcea parte din FLN, dar Jean-Pierre nu știa ce înseamnă FLN și crezu că se referiseră la elefantul de la grădina zoologică. Singurul lucru pe care-l înțelese clar și în care crezuse întotdeauna era că poliția era crudă, că judecătorii erau nedrepți și că oamenii erau prostiți de ziare.

O dată cu trecerea anilor, înțelesese și suferise tot mai mult și sentimentul de nedreptate se intensificase. Când merse la școală, ceilalți băieți îi spu-

seră că tatăl lui era un trădător. El le spuse că, dimpotrivă, tatăl lui luptase cu curaj și-și riscase viața în război, dar ei nu-l crezură. El și mama lui se mutaseră în alt sat pentru o vreme, dar vecinii lor aflară cumva cine erau și le spuseră copiilor lor să nu se joace cu Jean-Pierre. Dar partea cea mai dureroasă erau vizitele la închisoare. Tatăl lui se schimba vizibil, devenind tot mai slab, mai palid, mai bolnav; însă și mai dureros era să-l vadă închis, îmbrăcat într-o uniformă ștersă, intimidat și speriat, spunând „Domnule” unor huligani trufași cu bastoane. După o vreme, mirosul închisorii începu să-i provoace greață lui Jean-Pierre și vomita imediat ce intra pe ușile ei; iar mama lui încetase să-l mai ducă acolo.

Doar după ieșirea tatălui său din închisoare reușise Jean-Pierre să stea de vorbă cu el pe îndelete și să înțeleagă totul, și realizează că nedreptatea celor întâmplate era și mai mare decât își imaginase. După ce germanii invadaseră Franța, comuniștii francezi, organizați deja în grupuri, jucaseră un rol de frunte în Rezistență. Când se sfârși războiul, tatăl său continuă lupta împotriva tiraniei aripiei de dreapta. Pe acea vreme, Algeria era colonie franceză. Poporul ei era oprimat și exploatat, dar lupta curajos pentru libertatea lui. Tineri francezi au fost înrolați în armată și constrânși să lupte împotriva algerilor într-un război crud, în care atrocitățile comise de Armata Franceză le aminteau multor oameni de faptele naziștilor. FLN, pe care Jean-Pierre îl va asocia întotdeauna cu imaginea unui elefant bătrân și râios dintr-o grădină zoologică provincială, era *Front de Libération National*, Frontul Elibe-

rării Naționale al poporului alger.

Tatăl lui Jean-Pierre era unul dintre cei 121 de oameni bine cunoscuți care au semnat o petiție în favoarea libertății algerilor. Franța era în război, iar petiția a fost considerată revoltătoare, pentru că putea fi interpretată ca o încurajare a soldaților francezi să dezerteze. Dar tatăl său făcuse ceva și mai grav: luase o valiză plină cu bani strânși de la francezi pentru FLN și o trecuse peste graniță în Elveția, unde pusese banii într-o bancă; și îl ascunse pe unchiul Abdul, care nu le era unchi deloc, ci un alger căutat de DST, poliția secretă.

Acestea au fost faptele săvârșite de el în războiul împotriva naziștilor, îi explicase el lui Jean-Pierre. Încă mai ducea aceeași luptă. Dușmanul nu îl constituiseră niciodată germanii, la fel cum acum dușmanul nu era poporul francez: erau capitaliștii, deținătorii de proprietăți, bogații și privilegiații, clasa conducătoare, care ar folosi orice mijloace, indiferent cât de corupte, pentru a-și proteja poziția. Erau atât de puternici, încât stăpâneau jumătate din lume – și totuși, mai exista o speranță pentru cei săraci, neputincioși și oprimați, căci în Moscova conducea poporul și în tot restul lumii clasele muncitoare căutau în Uniunea Sovietică sprijin, îndrumare și inspirație în bătălia pentru libertate.

Pe măsură ce Jean-Pierre înainta în vârstă, imaginea devenea tot mai ștearsă și el descoperi că Uniunea Sovietică nu era un paradis al muncitorilor; dar nu descoperise nimic care să-i schimbe convingerea de bază că mișcarea comunistă, dirijată din Moscova, era singura speranță pentru oamenii oprimați din lume și singurul mijloc de distru-

gere a judecătorilor, poliției și ziarelor care îl trădaseră cu atâta brutalitate pe tatăl său.

Tatăl reușise să înmâneze mai departe torța fiului. Și, de parcă ar fi știut asta, intră într-un declin. Nu și-a mai recăpătat niciodată fața îmbujorată. Nu mai lua parte la demonstrații, nu mai organiza balturi pentru strângerea de fonduri și nici nu mai trimitea scrisori ziarelor locale. Avu o serie de slujbe de funcționar nepretențioase. Desigur, făcea parte din partid și dintr-un sindicat, dar nu mai era în fruntea comitetelor, nu mai redacta minutele, nu mai pregătea ordinea de zi. Încă mai juca șah și bea ceai de anason cu preotul, cu cizmarul și cu omul care administra oficiul poștal din sat, dar discuțiile lor politice, odinioară înflăcărâte, erau acum lipsite de fervoare, de parcă revoluția pentru care munciseră atât de mult fusese amânată pentru nu se știe când. După câțiva ani, tatăl său muri. Doar atunci aflase Jean-Pierre că se îmbolnăvise de tuberculoză în închisoare și nu se mai vindecase niciodată. L-au privat de libertate, i-au frânt inima și i-au distrus sănătatea. Dar cel mai rău lucru pe care i l-au făcut a fost că l-au etichetat drept trădător. El a fost un erou care-și riscase viața pentru semenii lui, dar a murit condamnat pentru trădare.

Ar regreta acum, tată, dacă ar ști cum mă răzbun, gândi Jean-Pierre în timp ce își conducea iapa costelivă în susul unui versant montan afgan. Datorită informațiilor secrete pe care le-am furnizat, comuniștii de aici au fost în măsură să suprimelineile de aprovizionare ale lui Masud. Iarna trecută nu a fost în stare să-și facă un stoc de arme și muniții. În această vară, în loc să lanseze atacuri asu-

pra bazei aeriene, și a stațiilor electrice, și a camioanelor de pe autostradă, se luptă din răspuț să se apere de atacurile guvernului asupra teritoriului său. De unul singur, tată, am distrus aproape în totalitate eficiența acestui barbar care vrea să-și ducă țara înapoi la epoca întunecată a sălbăticiiei, subdezvoltării și superstiției islamice.

Desigur, suprimarea liniilor de aprovizionare ale lui Masud nu era de ajuns. Acest om era deja o personalitate de talie națională. În plus, avea inteligența și tăria de caracter necesare pentru a evolua de la lider al rebelilor la președinte legal. Era un Tito, un De Gaulle, un Mugabe. Nu trebuia numai neutralizat, ci și distrus – capturat de ruși, mort sau viu.

Dificultatea consta în faptul că Masud acționa rapid și în liniște, asemeni unei căprioare în pădure tâșnind dintr-o dată din stufăriș, pentru ca apoi să dispară la fel de brusc. Dar Jean-Pierre avea răbdare, la fel și rușii: va veni vremea, mai devreme sau mai târziu, când Jean-Pierre va ști cu exactitate unde se va afla Masud în următoarele douăzeci și patru de ore – poate dacă ar fi rănit sau dacă ar plănuși să asiste la o înmormântare – și atunci, Jean-Pierre și-ar folosi radioul pentru a transmite un cod special, iar uliul ar ataca.

Și-ar fi dorit să-i poată spune lui Jane ce făcea el de fapt aici. Ar putea-o chiar convinge că făcea un lucru drept. I-ar sublinia faptul că activitatea lor medicală era inutilă, pentru că salvarea rebelilor nu servea decât la perpetuarea suferinței, a sărăciei și a ignoranței în care trăiau oamenii, și la întârzierea momentului în care Uniunea Sovietică va fi în stare

să înșface această țară de gât, așa cum era ea, și să o târască, cu șuturi și strigăte, în secolul XX. Ea ar putea la fel de bine înțelege și asta. Cu toate acestea, el știa din instinct că nu îl va ierta pentru felul în care o înșelase. De fapt ar fi chiar scoasă din minți. Și-o putea imagina, neîndurătoare, implacabilă, mândră. L-ar părăsi imediat, la fel cum îl părăsise și pe Ellis Thaler. Ar fi de două ori mai furioasă că fusese înșelată exact în același fel de doi bărbați, unul după altul.

Așadar, de teamă să nu o piardă, continuă să o înșele, asemeni unui om în vârful unei prăpăstii, paralizat de frică.

Desigur, ea știa că *ceva* nu era în regulă; el dedusese asta din felul în care îl privea uneori. Dar era sigur că ea simțea că era o problemă legată de relația lor – nu îi trecuse prin minte că întreaga lui viață era o prefăcătorie monumentală.

Nu era posibil să fie în siguranță totală, dar își luă toate măsurile de precauție pentru a nu fi descoperit de ea sau de oricine altcineva. Când folosea radioul, vorbea codat, nu pentru că rebelii ar putea intercepta convorbirea – ei nu aveau radiouri – ci pentru că armata afgană ar putea-o face și era atât de purificată de trădători că nu avea nici un secret față de Masud. Radioul lui Jean-Pierre era destul de mic pentru a-l putea ascunde pe fundul fals al genții sale medicale sau în buzunarul cămășii sau al vestei când nu avea la el geanta. Dezavantajul lui era că nu putea fi folosit decât pentru conversații scurte. Ar fi avut nevoie de o radiotransmisiune lungă pentru a dicta toate detaliile rutelor și ale sincronizării convoaielor – în special în coduri – și

de un radio și o baterie mult mai mari. Jean-Pierre și Monsieur Leblond au hotărât să nu folosească așa ceva. În consecință, Jean-Pierre trebuia să se întâlnească cu omul lui de legătură pentru a transmite mai departe informațiile.

După un urcuș anevoios, privi în jos. Era la capătul unei văi mici. Poteca pe care se afla cobora într-o altă vale, mergând în unghi drept cu ea și tăiată în două de un pârâu involburat ce strălucea sub soarele după-amiezii. În capătul îndepărtat al pârâului, o altă vale ducea prin munți spre Cobak, destinația lui finală. În locul unde se întâlneau cele trei văi, la capătul apropiat al pârâului, se afla o colibă de piatră. Regiunea era punctată cu astfel de clădiri primitive. Jean-Pierre își imagină că fuseseră întemeiate de nomazi și negustori călători, pentru a le folosi peste noapte.

Porni în josul dealului, în fruntea lui Maggie. Probabil că Anatoly era deja acolo. Jean-Pierre nu știa care era numele lui adevărat sau cu ce se ocupa exact, dar bănuia că făcea parte din KGB și deduse din ceva ce spusese el cândva despre generali că era colonel. Indiferent de gradul pe care îl avea, sigur nu era un funcționar. De aici până la Bagram erau aproximativ 80 km de ținut montan și Anatoly îi parcursese pe jos, singur, într-o zi și jumătate. Era un rus oriental, cu pomeți proeminenți și piele galbenă, și îmbrăcat în haine afgane se dădea drept uzbek, un membru al grupului etnic mongoloid din nordul Afganistanului. Aceasta explica faptul că nu vorbea prea bine Dari – uzbekii aveau propria lor limbă. Anatoly era curajos: desigur, nu vorbea limba uzbekă, deci avea toate șansele să fie demas-

cat; și știa și el că luptătorii de gherilă jucau *buzkashi* cu ofițerii ruși.

Jean-Pierre risca mai puțin venind la aceste întâlniri. Călătoria lui constantă în satele din împrejurimi pentru a da o mână de ajutor la clinicile de acolo nu era prea dubioasă. Totuși, ar fi putut da de bănuir dacă cineva ar fi observat că i se întâmplase să se ciocnească de același uzbek hoinar mai mult de o dată sau de două ori. Și, bineînțeles, dacă se întâmpla ca un afgan care vorbea franceză să audă conversația doctorului cu acel uzbek hoinar, Jean-Pierre nu putea decât să spere la o moarte rapidă.

Sandalele lui nu făcea zgomot deloc pe potecă, iar copitele lui Maggie se afundau silențios în pământul prăfuit, astfel că în timp ce se apropie de colibă fluiera o melodie, ca nu cumva să fie altcineva înăuntru în locul lui Anatoly: avea grijă să nu-i sperie pe afgani, care erau înarmați până-n dinți și puși pe scandal. Își vârî capul pe ușă și intră. Spre surprinderea lui, interiorul răcoros al colibei era gol. Se puse jos cu spatele rezemat de perețele de piatră și începu să aștepte. După câteva minute închise ochii. Era obosit, dar prea încordat pentru a putea dormi. Aceasta era partea cea mai urâtă a ceea ce făcea el: combinația de teamă și plictiseală ce-l năpădea în timpul acestor așteptări lungi. Învățase să accepte întârzierile în această țară în care nu existau ceasuri de mână, dar nu își însușise niciodată răbdarea imperturbabilă a afganilor. Nu putea să nu își imagineze fel și fel de dezastre care s-ar fi putut abate asupra lui Anatoly. Cât de ironic ar fi dacă Anatoly ar călca pe o mină antipersonală rusească, zburându-i piciorul de la loc.

Acele mine răneau mai multe animale decât oameni, fiind însă la fel de eficiente: pierderea unei vaci ar putea ucide o familie afgană la fel ca și în cazul în care casa lor ar fi aruncată în aer cu ei toți înăuntru. Jean-Pierre nu mai râdea când vedea o vacă sau o capră cu un picior de lemn cioplit din topor.

În reveria lui, simți că mai era cineva acolo și-și deschise ochii pentru a vedea fața orientală a lui Anatoly la numai câțiva centimetri de-a lui.

– Te-aș fi putut jefui, spuse Anatoly într-o franceză fluentă.

– Nu dormeam.

Anatoly se așează, cu picioarele încrucișate, pe podeaua de lut. Arăta ca un intrus musculos în cămașa lui de bumbac și pantalonii largi, cu turban, o eșarfă veritabilă și o pătură de lână de culoarea noroiului, numită *pattu*, pe umeri. Lăsă eșarfa să-i cadă de pe față și zâmbi, scoțând la iveală niște dinți îngălbeniți de tutun.

– Ce mai faci, prietene?

– Bine.

– Și soția ta?

Exista ceva sinistru în felul în care Anatoly întreba întotdeauna de Jane. Rușii nu fuseseră nici în ruptul capului de acord cu ideea de a o aduce și pe Jane în Afganistan, argumentând că ea s-ar amesteca în treburile lui. Jean-Pierre subliniase că trebuia oricum să ia cu el o asistentă medicală – politica organizației *Médecins pour la Liberté* era de a trimite întotdeauna perechi – și că probabil va dormi cu oricine va fi trimis cu el atâta vreme cât nu arăta ca și King Kong. În cele din urmă, rușii căzuseră

de acord, dar încă mai aveau rețineri.

– Jane e bine, spuse el. A născut un copil acum șase săptămâni. O fetiță.

– Felicitări! Anatoly păru cu adevărat încântat. Dar nu a fost puțin mai devreme?

– Ba da. Din fericire nu a avut complicații. De fapt, moașa din sat a asistat-o la naștere.

– Nu tu?

– Eu nu eram acasă. Eram cu tine.

– Dumnezeu! Anatoly păru îngrozit. Cum am putut să te țin departe de ea într-o zi atât de importantă...

Pe Jean-Pierre îl încântă îngrijorarea lui Anatoly, dar nu o arătă.

– N-aveam cum să anticipăm așa ceva, spuse el. În plus, a meritat: ai distrus convoiul despre care ți-am spus.

– Da. Informațiile tale sunt foarte bune. Felicitări încă o dată.

Jean-Pierre simți un licăr de mândrie, dar încercă să pară indiferent.

– Sistemul nostru pare să funcționeze foarte bine, spuse el cu modestie.

Anatoly încuviință din cap.

– Care a fost reacția lor după ambuscadă?

– De disperare crescândă. Jean-Pierre își dădu seama, în timp ce vorbea, că un alt avantaj al faptului că se întâlnea personal cu omul lui de legătură era că putea să-i dea și astfel de informații contextuale, sentimente și impresii, lucruri care nu erau suficient de concrete pentru a putea fi transmise codat prin radio. Acum sunt într-o criză permanentă de muniție.

– Și următorul convoi – când va pleca?

– A plecat ieri.

– Sunt disperați. Bun. Anatoly își băgă mâna sub cămașă și scoase o hartă. O desfăcu pe podea. Cuprindea zona dintre Valea celor Cinci Lei și granița pakistaneză.

Jean-Pierre se concentrează puternic, încercând să-și amintească detaliile pe care le memorase în timpul conversației lui cu Mohammed și începu să-i traseze lui Anatoly ruta pe care o va urma convoiul la întoarcerea din Pakistan. Nu știa exact când se vor întoarce, pentru că Mohammed nu știa cât timp vor petrece în Peshawar cumpărându-și lucrurile de care aveau nevoie. Însă Anatoly avea oameni în Peshawar, care urmau să-l anunțe când a plecat convoiul Cinci Lei și astfel își vor putea programa atacul.

Anatoly nu lua nici o notiță, ci memora fiecare cuvânt rostit de Jean-Pierre. Când au terminat au mai repetat încă o dată întreaga istorisire, cu Anatoly repetându-i-o lui Jean-Pierre ca o verificare.

Rusul făcu harta sul și și-o vârî cu grijă înapoi sub cămașă.

– Ce mai știi de Masud? spuse el liniștit.

– Nu l-am văzut de când am vorbit ultima dată cu tine, spuse Jean-Pierre. M-am întâlnit doar cu Mohammed – și el nu e niciodată sigur unde este Masud sau când va apărea.

– Masud e o vulpe, spuse Anatoly într-o străfulgerare rară de emoție.

– Îl vom prinde, spuse Jean-Pierre.

– O, da, îl vom prinde. Știe că vânătoarea e în plin sezon, așa că își acoperă toate urmele. Dar căi-

nii îi simt mirosul și nu ne poate evita la nesfârșit – suntem atât de mulți și atât de puternici, și sângele ne clocotește în vene. Dintr-o dată deveni conștient că-și dădea sentimentele în vileag. Zâmbi și se făcu din nou util. Bateriile, spuse el și scoase un set din cămașă.

Jean-Pierre scoase micul radio transmițător-receptor din compartimentul ascuns pe fundul genții sale medicale, scoase vechile baterii și le schimbă cu altele noi. Făceau acest lucru de fiecare dată când se întâlneau, pentru a se asigura că Jean-Pierre nu va pierde contactul cu el pur și simplu rămânând fără baterii. Anatoly le căra pe cele vechi tot drumul până la Bagram, deoarece nu avea rost să-și asume riscul de a arunca baterii rusești aici în Valea Celor Cinci Lei, unde aparatura electronică lipsea cu desăvârșire.

În timp ce Jean-Pierre își punea radioul înapoi în geanta lui medicală, Anatoly spuse:

– Ai ceva acolo pentru bășici? Picioarele mele... Apoi se opri brusc, se încruntă și își ridică capul, ascultând.

Jean-Pierre se crispă. Până în prezent nu fuseseră niciodată văzuți împreună. Mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâmple, știa asta, și plănuiseră ce vor face, cum s-ar comporta ca niște străini împărțind același loc de odihnă și și-ar continua conversația după ce intrusul ar fi plecat – sau, dacă intrusul dădea semne că avea de gând să stea mai mult, ar pleca împreună, de parcă, din pură coincidență, ar fi avut același drum. Toate acestea fuseseră discutate înainte, dar totuși, Jean-Pierre simțea acum că vina i se citea pe toată fața.

În clipa următoare auzi zgomot de pași afară și sunetul unei respirații greoaie; apoi, o umbră întu-necă intrarea luminată de soarele orbitor și Jane intră înăuntru.

– Jane! spuse el.

Amândoi bărbații săriră în picioare.

Jean-Pierre spuse:

– Ce este? De ce ai venit aici?

– Slavă Domnului că te-am ajuns din urmă, spuse ea cu respirația întretăiată. Cu coada ochiului, Jean-Pierre îl văzu pe Anatoly întorcându-se cu spatele, cum ar face-o un afgan la vederea unei femei nerușinate. Gestul îl ajută pe Jean-Pierre să-și revină din șocul de a o vedea pe Jane. Aruncă o privire rapidă în jur. Din fericire, Anatoly strânsese hărțile cu câteva minute mai devreme. Dar radioul – radioul se ițea la câțiva centimetri de geanta medicală. Totuși, Jane nu-l văzuse – încă.

– Ia loc, spuse Jean-Pierre. Trage-ți răsuflarea. El se așează în același timp și folosi acest gest ca pe o scuză pentru a muta geanta în așa fel încât radioul să fie împins din fața lui și departe de Jane. Ce s-a întâmplat? spuse el.

– O problemă medicală pe care nu o pot rezolva.

Încordarea lui Jean-Pierre slăbi pentru o clipă: îi fusese frică că ea îl urmărise pentru că bănuia ceva.

– Ia o gură de apă, spuse el. Își băgă o mână în geantă, iar cu cealaltă împinse radioul înăuntru cât timp scotoci. Când radioul fu ascuns, scoase flaconul cu apă purificată și i-l înmână. Inima lui începu să-i bată din nou normal. Își recăpăta prezența de spirit. Dovezile erau acum ascunse vederii. Ce

altceva i-ar mai putea da de bănuir? S-ar putea să-l fi auzit pe Anatoly vorbind în franceză – dar acesta nu era un lucru neobișnuit: dacă un afgan vorbea o a doua limbă, aceasta era deseori franceza, iar un uzbek putea vorbi franceză mai bine decât vorbea Dari. Ce spunea Anatoly când intră ea? Jean-Pierre își aminti: îi ceruse un unguent pentru bășicile care i se formaseră la picioare. Era perfect. Afganii cereau mereu medicamente când întâlneau un doctor, chiar dacă erau sănătoși tun.

Jane bău din flacon și începu să vorbească.

– La câteva minute după ce ai plecat, au adus la clinică un băiat de 18 ani cu o rană foarte gravă la coapsă. Mai bău o gură de apă. Îl ignora pe Anatoly, și Jean-Pierre își dădu seama că era atât de preocupată de problema ei medicală că abia de-l observase pe celălalt bărbat. A fost rănit în înfruntarea de lângă Rokha, și tatăl lui îl cărase în brațe tot drumul până în Vale – i-a luat două zile. Când au ajuns, rana era într-un stadiu avansat de cangrenă. I-am injectat 600 miligrame de penicilină, apoi am curățat rana.

– Ai procedat corect, spuse Jean-Pierre.

– Câteva minute mai târziu a fost năpădit de o transpirație rece și a început să delireze. I-am luat pulsul: era rapid, dar slab.

– S-a îngălbenit sau învinețit și a avut probleme cu respirația?

– Da.

– Ce-ai făcut?

– I-am administrat un tratament pentru șoc – i-am ridicat picioarele, l-am acoperit cu o pătură și i-am dat ceai – apoi am venit după tine. Aproape

că plângea. Tatăl lui l-a cărat în brațe două zile – nu-l pot lăsa să moară.

– Nici nu trebuie să moară, spuse Jean-Pierre. Șocul alergic este o reacție rară, dar destul de cunoscută la injecțiile cu penicilină. Tratamentul este jumătate mililitru de adrenalină, injectat în mușchi, urmat de un antihistaminic – să zicem 6 mililitri difenhidramină. Vrei să mă întorc cu tine? Când îi propuse asta se uită la Anatoly, dar rusul nu avu nici o reacție.

Jane oftă.

– Nu, spuse ea. Va muri altcineva în cealaltă parte a dealului. Du-te la Cobak.

– Ești sigură?

– Da.

Se văzu o flacără la capătul chibritului cu care Anatoly își aprinse o țigară. Jane îi aruncă o privire, apoi se uită din nou la Jean-Pierre.

– Jumătate mililitru de adrenalină și apoi 6 mililitri de difenhidramină. Se ridică.

– Exact. Jean-Pierre se ridică deodată cu ea și o sărută. Ești sigură că te descurci?

– Bineînțeles.

– Trebuie să te grăbești.

– Da.

– Vrei să o iei pe Maggie?

Jane se gândi.

– Nu. Pe potecă merg mai repede pe jos.

– Cum crezi tu că e mai bine.

– Pa!

– Pe curând, Jane.

Jean-Pierre o privi ieșind. Stătu nemișcat o vreme. Nici el, nici Anatoly nu spuseră nimic. După

un minut sau două se duse la ușă și privi afară. O putea vedea pe Jane la vreo două sau trei sute de metri depărtare, o siluetă mică și firavă într-o rochiță subțire de bumbac, străbătând hotărâtă valea cu pași mari, singură în peisajul maroniu plin de praf. O privi până ce dispăru după o creastă de deal.

Se întoarse înăuntru și se așeză jos, cu spatele sprijinit de perete. El și Anatoly se uitară unul la altul.

– Sfinte Dumnezeule, spuse Jean-Pierre. Am scăpat ca prin urechile acului.

CAPITOLUL 8

BĂIATUL muri.

Murise aproape de o oră când sosi Jane, înfierbântată, plină de praf și gata să se prăbușească de extenuare. Tatăl o aștepta la gura peșterii, încremenit și plin de dispreț. Își dădu seama din atitudinea lui resemnată și din calmul ochilor lui căprui că totul se sfârșise. El nu spuse nimic. Ea intră în peșteră și se uită la băiat. Prea obosită pentru a se înfuria, fu copleșită de dezamăgire. Jean-Pierre era departe de ea și Zahara își jelea soțul mort, deci nu avea pe nimeni cu cine să-și împartă durerea.

Plânse mai târziu în timp ce stătea întinsă în patul ei de pe acoperișul casei băcanului, cu Chantal, pe o saltea micuță lângă ea, murmurând din când în când, cufundată într-un somn al ignoranței satisfăcătoare. Plânse atât de mila tatălui, cât și de mila fiului mort. Ca și ea, el făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a-și salva băiatul. Cu atât mai apăsătoare îi era acum suferința. Lacrimile ei estompară strălucirea stelelor înainte de a adormi.

Visă că Mohammed veni în patul ei și făcu dragoste cu ea sub privirile întregului sat; apoi, el îi spuse că Jean-Pierre avea o aventură cu Simone, soția lui Raoul Clermont, și că cei doi amanți se

întâlneau în Cobak în vreme ce ea credea că Jean-Pierre se afla la clinica de acolo.

A doua zi o duru tot corpul din cauză că fugise aproape tot drumul până la coliba mică de piatră. Avusese noroc, gândi ea în timp ce-și făcea treburile obișnuite prin casă, că Jean-Pierre se oprise – probabil pentru a se odihni – la coliba din piatră, dându-i șansa de a-l ajunge din urmă. Se simțise atât de ușurată văzând-o pe Maggie legată de un pripon afară și găsimdu-l pe Jean-Pierre în colibă cu acel uzbek nostim și mărunțel. Cei doi se speriaseră de moarte când intrase ea înăuntru. Fusesse aproape comic. A fost pentru prima dată când văzuse un afgan ridicându-se în picioare când intră o femeie.

Urcă versantul montan cu trusa ei medicală și deschise peștera-clinică. În timp ce se ocupa de cazuri obișnuite de malnutriție, malarie, răni infectate și paraziți intestinali, se gândi la criza de ieri. Nu auzise niciodată până atunci de șoc alergic. Fără îndoială că oamenii care trebuiau să dea injecții cu penicilină erau învățați cum să procedeze, dar pregătirea ei fusese atât de pripită că numeroase lucruri fuseseră lăsate pe dinafară. De fapt, detaliile medicale fuseseră aproape în totalitate omise, pe motiv că Jean-Pierre era un doctor calificat și că va fi în preajma ei pentru a-i spune ce să facă.

Ce vremuri emoționante fuseseră atunci, stând în sălile de curs, uneori cu asistente medicale practice, alteori de una singură, încercând să-și însușească regulile și procedurile medicinei și ale educației sănătății, întrebându-se ce o așteaptă în Afganistan. Câteva din cursurile ei fuseseră exact

opusul încurajării. Prima ei sarcină, i se spusese, va fi să-și construiască un cloșet din pământ. De ce? Pentru că modul cel mai rapid de a îmbunătăți sănătatea oamenilor din țările subdezvoltate era de a-i opri să mai folosească râurile și apele curgătoare pe post de toalete, lucru de care îi putea convinge numai dându-le un exemplu bun. Profesoara ei, Stephanie, genul mamei de 40 de ani cu picioarele pe pământ, prost îmbrăcată, cu ochelari și încălțată cu sandale, subliniase întotdeauna pericolele prescrierilor prea generoase de medicamente. Majoritatea maladiilor și rănilor ușoare se vindecă fără ajutor medical, dar oamenii primitivi (și mai puțin primitivi) și-au dorit dintotdeauna pilule și poțiuni. Jane își aminti că acel uzbek mărunțel îi ceruse lui Jean-Pierre un unguent pentru bășici. Probabil că parcursese pe jos distanțe lungi toată viața lui, și totuși, în momentul în care întâlnește un doctor, a spus că îl dor picioarele. Motivul pentru care erau împotriva prescrierilor prea generoase – pe lângă risipa de medicamente – era că un medicament dat pentru o durere ușoară ar putea duce la crearea unei toleranțe din partea pacientului, existând riscul ca atunci când acesta se va îmbolnăvi grav, tratamentul să nu mai funcționeze. Stephanie o mai sfătuisese pe Jane să încerce să lucreze împreună, mai degrabă decât în opoziție cu tămăduitorii tradiționali din comunitate. Avusese succes cu Rabia, moașa, dar nu și cu Abdullah, mola.

Învățarea limbii fusese partea cea mai ușoară. În Paris, când încă nici nu se gândea să vină în Afganistan, studiasse Farsi, limba persană, cu scopul de a-și îmbunătăți utilitatea ca interpret. Farsi și Dari

erau dialecte ale aceleiași limbi. Cealaltă limbă principală din Afganistan era Pashto, limba push-tunilor, însă Dari era limba tajicilor, iar Valea celor Cinci Lei se afla pe teritoriu tajik. Puținii afgani care călătoreau – nomazii, de exemplu – vorbeau de obicei atât Pashto, cât și Dari. Dacă știau și o limbă europeană, aceasta era engleza sau franceza. Uzbekul din coliba de piatră vorbise cu Jean-Pierre în franceză. A fost pentru prima dată când Jane auzise franceza vorbită cu un accent uzbek. Semăna cu un accent rus.

În timpul zilei, mintea îi tot zbură la uzbek. Gândul la el o îngrijoră. Era o senzație pe care o avea uneori când știa că trebuia să facă ceva important, dar nu-și putea aminti ce anume. Poate că el era oarecum ciudat.

La amiază închise clinica, o hrăni și o schimbă pe Chantal, apoi pregăti niște orez cu sos de carne pe care-l mănca împreună cu Fara. Fata îi devenise extrem de devotată lui Jane, gata să facă orice pentru a o mulțumi, nu prea încântată să meargă acasă noaptea. Jane încerca să o trateze mai mult ca pe un egal, dar asta părea să servească numai la intensificarea adorației ei.

În miezul zilei, Jane o lăasă pe Chantal cu Fara și coborî la locul ei secret, acea terasă însorită ascunsă sub o stâncă ce atârna pe versantul montan. Acolo își făcea exercițiile postnatale, hotărâtă să-și recapete silueta. În timp ce își încorda mușchii pelvieni inferiori îl revedea încontinuu pe uzbek ridicându-se în picioare în coliba de piatră și expresia de uimire de pe fața lui orientală. Dintr-un motiv anume, simți apropierea unei tragedii iminente.

Când își dădu seama de adevăr, acesta nu încolți brusc în mintea ei, ci veni ca o avalanșă, la început neînsemnată, dar crescând inexorabil, până ce o coplesii total.

Nici un afgan nu s-ar plânde de bășici la picioare, nici măcar prefăcându-se, pentru că ei nu cunoșteau așa ceva. Și nici un afgan, indiferent de cât de surprins ar fi, nu ar reacționa prin a se ridica în picioare la vederea unei femei intrând pe ușă. Dacă nu era afgan, atunci ce era? Accentul lui îl trădă, deși puțini oameni ar fi sesizat asta: numai datorită faptului că era lingvistă, vorbind atât franceză, cât și rusă, reuși să-și dea seama că vorbise franceză cu un accent rus.

Deci, Jean-Pierre se întâlnise cu un rus deghizat în uzbek, într-o colibă de piatră situată într-un loc pustiu.

Se întâlniseră din întâmplare? Era posibil, deși părea puțin probabil, dar își aminti fața soțului ei când ea intrase înăuntru și acum putea descifra expresia care atunci îi scăpase: o privire vinovată.

Nu, nu a fost o întâlnire întâmplătoare – a fost una plănuită. Probabil nu a fost prima. Jean-Pierre călătorea tot timpul la clinicile din satele aflate în împrejurimi – într-adevăr, își respecta programul vizitelor cu o scrupulozitate de prisos, o stăruință prostească într-o țară fără calendare și agende – dar nu la fel de prostească dacă mai exista și un alt program, o serie clandestină de întâlniri secrete.

De ce se întâlnea cu rusul? Și acest lucru era evident, și ochii lui Jane se umplură de lacrimi fierbinți când ea realizează că obiectivul lui era trădarea. Desigur, le dădea informații. Le spunea de convoaie.

Știa întotdeauna rutele, pentru că Mohhamed folosea hărțile lui. Știa cam în ce moment unde se aflau, pentru că vedea când plecau bărbații din Banda și din alte sate din Valea celor Cinci Lei. În mod evident le dădea aceste informații rușilor; și de aceea ambuscadele rușilor asupra convoaielor fuseseră atât de pline de succes în ultimul an; de aceea erau acum atât de multe văduve jelind și atât de mulți orfani în Vale.

Cu ce am greșit? se întrebă ea într-un acces brusc de autocompătimire, și obrajii îi fură inundați de lacrimi proaspete. Mai întâi Ellis, apoi Jean-Pierre – de ce îi aleg pe acești ticăloși? Există ceva ce mă atrage la un bărbat plin de secrete? Este provocarea de a-i distruge defensiva? Sunt chiar atât de nebună?

Și-l aminti pe Jean-Pierre argumentând că invazia rusă în Afganistan era justificată. La un moment dat își schimbase părerea și ea crezu că îl convinsese că se înșelase. Evident, schimbarea fusese doar o prefăcătorie. Când el se hotărî să vină în Afganistan pentru a fi spionul rușilor, adoptase o atitudine antisovietică ca parte a acoperirii sale.

Era și dragostea lui prefăcută?

Doar întrebarea îi zdrobi inima. Își îngropă fața în mâini. Era aproape de neconceput. Se îndrăgostise de el, se căsătorise cu el, o sărutase pe mama lui cu fața ei acră, se obișnuise cu felul în care făcea dragoste cu ea, supraviețuise primului lor conflict, se luptase pentru a face mariajul lor să meargă și îi născuse copilul speriată și sfâșiată de durere – făcuse ea toate acestea pentru o iluzie, pentru un bărbat care îi era soț doar cu numele, un bărbat

care nu ținea la ea deloc? Era ca și mersul pe jos și fuga pe o distanță de atâtea kilometri pentru a întreba cum să-l trateze pe băiatul de 18 ani, pentru ca apoi, la întoarcere, să-l găsească deja mort. Era mai rău decât asta. Era, își imaginea ea, ceea ce simțise tatăl băiatului după ce două zile la rând își cărase fiul în brațe doar pentru a-l vedea murind.

Își simți sânii plini și își dădu seama că era timpul să o hrănească pe Chantal. Se îmbracă, își șterse fața cu mâneca și făcu cale întoarsă în susul muntelui. După ce durerea i se mai potoli și începu să gândească mai limpede, i se păru că simțise o vagă insatisfacție pe tot parcursul anului de când erau căsătoriți, și acum putea înțelege. Într-un fel *simțise* tot timpul înșelătoria lui Jean-Pierre. Din cauza acelei bariere dintre ei nu au reușit să se apropie mai mult unul de altul.

Când ajunse la peșteră, Chantal plângea în gura mare, iar Fara o legăna. Jane luă copilul și și-l puse la piept. Chantal începu să sugă. Jane simți disconfortul de la început, asemeni unei crampe în stomac, și apoi o senzație în sân care era plăcută și mai degrabă erotică.

Vroia să fie singură. Îi spuse Farei să plece și să-și facă siesta în peștera mamei ei.

Hrănirea lui Chantal îi aduse alinare. Trădarea lui Jean-Pierre începuse să-i pară mai puțin cataclismică. Era sigură că dragostea lui pentru ea nu era prefăcută. Ce rost ar avea? De ce ar fi adus-o aici? Nu-l ajuta cu nimic la spionaj. Trebuie s-o fi făcut pentru că o iubea.

Și dacă o iubea, toate celelalte probleme puteau fi rezolvate. Desigur, va trebui să renunțe să mai

lucreze pentru ruși. Pe moment, nu își putea imagina confruntarea cu el – va spune „Am aflat totul!” de exemplu? Nu. Dar își va găsi cuvintele când va avea nevoie de ele. Apoi va trebui să o ducă pe ea și pe Chantal înapoi în Europa...

Înapoi în Europa. Când își dădu seama că va trebui să se întoarcă acasă, fu invadată de o senzație de ușurare. O luă prin surprindere. Dacă ar fi întrebat-o cineva cum îi place în Afganistan, ar fi spus că ceea ce făcea era fascinant și-și merita osteneala, și că făcea față într-adevăr foarte bine și chiar îi plăcea. Dar acum că avea în față perspectiva reîntoarcerii la civilizație, energia o părăsi și recunoscu că peisajul neprietenos, vremea aspră din timpul iernii, oamenii străini, bombardamentele și șuvoiul nesfârșit de bărbați și băieți mutilați și ciopârțiți o aduseră cu nervii la pământ.

Adevărul este, gândi ea, că e *oribil* aici.

Chantal se opri din supt și adormi. Jane o puse jos, o schimbă și o mută pe salteaua ei, fără să o trezească. Calmul nezdrcinat al copilului era o mare binecuvântare. Dormea în fel și fel de situații limită – nici un zgomot și nici o mișcare nu o trezeau dacă era sătulă și stătea confortabil. Totuși, era sensibilă la stările de spirit ale lui Jane și se trezea deseori când Jane era tristă, chiar și dacă nu era gălăgie mare.

Jane stătea pe saltea cu picioarele încrucișate, privindu-și copilul dormind, gândindu-se la Jean-Pierre. Și-ar fi dorit să fie lângă ea, să-i poată vorbi imediat. Se întrebă de ce nu era mai furioasă – ca să nu spună oripilată – pentru că el trăda convoaiele în favoarea rușilor. Era din cauza faptului că se

împăcase cu gândul că toți bărbații sunt niște mincinoși? Ajunsese ea să creadă că singurele persoane inocente din acest război erau mamele, soțiile și fiicele din ambele tabere? Era pentru că statutul ei de soție și mamă îi schimbase personalitatea, așa încât o astfel de trădare nu o mai revolta? Sau era pur și simplu faptul că îl iubea pe Jean-Pierre? Nu știa.

Totuși, era timpul să se gândească la viitor, nu la trecut. Se vor întoarce în Paris, unde existau poștași, și librării, și apă la robinet. Chantal va avea haine drăguțe, și un cărucior, și scutece de unică folosință. Vor locui într-un apartament mic dintr-un cartier interesant, unde singurul pericol de moarte real l-ar constitui șoferii de taxi. Jane și Jean-Pierre ar lua-o de la capăt și de data aceasta se vor cunoaște cu adevărat. S-ar strădui să facă lumea mai bună prin mijloace treptate și legale, fără intrigă sau trădare. Experiența lor din Afganistan i-ar ajuta să obțină slujbe în dezvoltarea Lumii a Treia, poate la Organizația Mondială a Sănătății. Viața de familie ar fi așa cum și-o imaginase, toți trei simțindu-se bine, fericiți și în siguranță.

Fara intră pe ușă. Ora siestei luă sfârșit. O salută pe Jane cu respect, se uită la Chantal, apoi, văzând că fetița dormea, se așează pe podea cu picioarele încrucișate, așteptând instrucțiunile. Era fiica celui mai mic fiu al Rabiei – Ismael Gul, care era plecat acum cu convoiul...

Jane trase adânc aer în piept. Fara o privi întrebatore. Jane făcu o mișcare dezaprobatore din mână și Fara se uită în altă parte.

Tatăl ei este în convoi, gândi Jane.

Jean-Pierre turnase acel convoi rușilor. Tatăl Farei va muri în ambuscadă – dar ar putea scăpa dacă Jane ar face ceva să împiedice acest lucru. Dar ce să facă? Ar putea trimite pe cineva să întâmpine convoiului la trecătoarea Khyber și să îi schimbe ruta. Mohammed ar putea rezolva asta. Dar Jane ar trebui să-i spună de unde știe că va avea loc o ambuscadă – și, apoi, Mohammed l-ar ucide fără îndoială pe Jean-Pierre, probabil cu mâinile goale.

Dacă cineva trebuia să moară, atunci să fie Ismael acela, mai degrabă decât Jean-Pierre, gândi Jane.

Apoi se gândi la ceilalți treizeci și ceva de oameni din Vale care erau în convoi și îi trecu prin minte: Trebuie să moară *toți* pentru a-mi salva soțul – Kahmir Khan cu smocul său de barbă; și speriatul bătrân Shahazai Gul; și Yussuf Gul, care cântă atât de frumos; și Sher Kador, căprarul; și Abdur Mohammed fără dinți în față; și Ali Ghanim care are paisprezece copii?

Trebuie să existe o altă cale.

Merse la gura peșterii și se uită afară. Acum că siesta se terminase, copiii ieșiseră din peșteri și-și reluaseră jocurile printre stânci și tufișuri spinoase. Acolo era Mousa de 9 ani, singurul fiu al lui Mohammed – acum și mai răsfățat de când avea numai o mână – fălindu-se cu noul cuțit pe care i-l dăruise tatăl său exagerat de grijuliu. O văzu pe mama Farei căznindu-se să urce dealul cu o legătură de lemne pe cap. Mai era nevasta molei spălându-i cămașa lui Abdullah. Nu-l văzu pe Mahomed, nici pe soția lui Halima. Știa că el era în Banda, căci îl văzuse dimineată. O fi mâncat cu soția și

copiii lui în peștera lor – majoritatea familiilor aveau o peșteră a lor. Acum o fi acolo, dar Jane nu îndrăzni să-l caute ostentativ, căci asta ar fi scandalizat întreaga comunitate, iar ea trebuia să fie cât mai discretă.

Ce să îi spun? gândi ea.

Se gândi la o rugămintă directă: *Fă asta pentru mine, pentru că te rog.* Ar fi funcționat în cazul oricărui occidental care se îndrăgostise de ea, dar bărbații musulmani nu păreau să aibă o atitudine romantică față de dragoste – ceea ce simțea Mohammed pentru ea era mai degrabă un fel de poftă trupească tandră. Cu siguranță nu îl făcea să fie la dispoziția ei. Și nu era sigură că el mai simțea ceva pentru ea. Atunci ce să-i spună? El nu-i datora nimic. Nu îl tratase niciodată pe el sau pe soția lui. Dar îl tratase pe Mousa – îi salvase viața băiatului. Mohammed îi era dator pentru această faptă onorabilă.

Fă asta pentru mine pentru că ți-am salvat fiul.
S-ar putea să țină.

Dar Mohammed ar întreba de ce.

Mai multe femei se iviră la orizont, cărând apă sau măturând gunoiul afară din peștera lor, hrănind animalele sau gătind. Jane știa că îl va vedea pe Mohammed în curând.

Ce să-i spun?

Rușii știu ruta convoiului.

Cum au aflat-o?

Nu știu, Mohammed.

Atunci de ce ești atât de sigură?

Nu pot să-ți spun. Am auzit din întâmplare o conversație. Am primit un mesaj de la Serviciul

*Secret Britanic. Am o presimțire. Am ghicit în cărți.
Am avut un vis.*

Asta era: un vis.

Îl văzu. El ieși din peșteră, înalt și frumos, îmbrăcat în haine de lucru: cu căciula rotundă Chitrâli, ca și cea a lui Masud, genul pe care-l purtau majoritatea luptătorilor de gherilă; *pattu*-ul de culoarea noroiului care-i servea drept pelerină, prosop, pătură și camuflaj; și cizmele de piele lungi până la gambă pe care le luase din picioarele unui soldat rus mort. Traversă luminișul cu pasul unui om care avea de făcut un drum lung înainte de apusul soarelui. O luă pe cărarea ce ducea în josul versantului montan spre satul pustiu.

Jane urmări silueta lui înaltă dispărând. Acum ori niciodată, gândi ea; și merse după el. La început merse încet, cu un aer de hoinăreală, pentru a nu se observa că îl urmărea pe Mohammed; apoi, când nu mai putea fi văzută de la peșteri, o rupse la fugă. Aluneca și se împiedica pe cărarea plină de praf, gândindu-se: Mă întreb cum suportă viscerele mele toată această alergătură. Când îl văzu pe Mohammed în fața ei îl strigă. El se opri și o așteptă.

– Domnul fie cu tine, Mohammed Khan, spuse ea când îl ajunse din urmă.

– Și cu tine, Jane Debout, spuse el politico.

Ea făcu o pauză pentru a-și trage răsuflarea. El o privi, arborând o expresie de toleranță amuzată.

– Cum se simte Mousa? Spuse ea.

– E bine și fericit, și învață să-și folosească mâna stângă. Într-o bună zi va ucide cu ea ruși.

Aceasta era o mică glumă: mâna stângă era prin tradiție folosită pentru îndeletniciri „murdare”, cea

dreaptă pentru mâncat. Jane zâmbi ca o confirmare a faptului că-i înțelesese vorba de duh, apoi spuse:

– Mă bucur atât de mult că am reușit să-i salvăm viața.

Dacă o considera o companie neplăcută, nu o arăta.

– Îți sunt dator pentru totdeauna, spuse el.

Exact asta vroia ea să audă.

– Ai putea face ceva pentru mine, spuse ea.

Expresia feței lui era imposibil de citit.

– Dacă-mi stă în putere...

Căută cu privirea în jur un loc unde să se așeze. Stăteau în picioare lângă o casă bombardată. Pe cărare erau împrăștiate pietre și pământ din zidul din față și putea vedea în interiorul clădirii, unde singurele obiecte de interior rămase erau un vas spart și, în mod absurd, o imagine color a unui Cadillac agățată în cui pe perete. Jane se așează pe o grămadă de moloz și, după ce ezită puțin, Mohammed se așează lângă ea.

– Îți stă în putere, spuse ea. Dar îți va cauza o mică problemă.

– Ce este?

– S-ar putea să crezi că e o toană de femeie ne-bună.

– S-ar putea.

– Vei fi tentat să mă minți, fiind de acord cu rugămintea mea și apoi „uitând” să mi-o îndeplinești.

– Nu.

– Îți cer să fii totuși sincer cu mine, fie că accepți ori nu.

– Promit.

Ajunge cu asta, gândi ea.

– Vreau să trimiți pe cineva la convoi și să le ordoni să-și schimbe ruta de întoarcere acasă.

El fu destul de surprins – probabil că se așteptase la o rugămințe banală, gospodărească.

– Dar de ce? spuse el.

– Crezi în vise, Mohammed Khan?

El ridică din umeri.

– Visele sunt vise, spuse el evaziv.

Probabil că nu era cea mai potrivită abordare, gândi ea: o viziune ar merge bine.

– În timp ce stăteam singură în peșteră, întinsă în pat, în mijlocul zilei, mi s-a părut că văd un porumbel alb.

Dintr-o dată, el deveni atent, și ea știu că spusese lucrul potrivit: afganii credeau că porumbeii albi erau uneori posedați de spirite.

Jane continuă:

– Dar trebuie să fi visat, căci pasărea încerca să-mi vorbească.

– A!

El interpretează asta ca pe un semn că ea avusese o viziune, nu un vis, gândi Jane. Ea continuă:

– Nu am putut înțelege ce spunea, deși am ascultat cât am putut de bine. Cred că vorbea în Pashto.

Mohammed avea ochii larg deschiși.

– Un mesager de pe teritoriul pushtun...

– Apoi l-am văzut pe Ismail Gul, fiul Rabiei, tatăl Farei, stând în spatele porumbelului. – Își puse mâna pe brațul lui Mohammed și îl privi în ochi, gândind: Te-aș putea încinge ca pe un bec electric, bărbat stupid și orgolios ce ești. – Avea un cuțit în inimă și plângea cu lacrimi de sânge. Îmi arăta cu mâna mânerul cuțitului, de parcă ar fi vrut să i-l

scot din piept. Mânerul era încrustat cu nestemate. — Undeva în subconștient, ea gândea: De unde am scos toate astea? — M-am ridicat din pat și am mers spre el. Îmi era frică, dar trebuia să-i salvez viața. Apoi, în timp ce mă întindeam să-i scot cuțitul...

— Ce?

— A dispărut. Cred că m-am trezit.

Mohammed își închise gura larg deschisă, își recăpătă stăpânirea de sine și se încruntă cu un aer de importanță, de parcă s-ar fi gândit profund la interpretarea visului. Acum, gândi Jane, e timpul să-l stimulez puțin.

— S-ar putea să fie o prostie, spuse ea cu o expresie copilărească pe față, gata să cedeze judecății lui masculine superioare. De aceea te-am rugat să faci asta *pentru mine*, pentru persoana care a salvat viața fiului tău; pentru a-mi reda liniștea sufletească.

Brusc, el deveni puțin arogant.

— Nu trebuie să invoci pentru asta o datorie de onoare.

— Înseamnă că o vei face?

El îi răspunse cu o întrebare.

— Ce fel de nestemate erau pe mânerul cuțitului?

O, Dumnezeule, gândi ea, care ar trebui să fie răspunsul corect? Se gândi să spună „smaralde”, dar acestea erau asociate cu Valea celor Cinci Lei, deci ar putea sugera că Ismail fusese ucis de un trădător din Vale.

— Rubine, spuse ea.

El dădu încet din cap.

— Ismail nu ți-a vorbit?

— Părea că încerca să o facă, dar nu putea.

El dădu din nou din cap, și Jane gândi: Haide,

hotărăște-te naibii odată. În cele din urmă, el spuse:

– Prevestirea este clară. Trebuie să deviem ruta convoiului.

Slavă Domnului, gândi Jane.

– Sunt atât de ușurată, spuse ea din inimă. Nu știam ce să fac. Acum pot fi sigură că Ahmed va fi salvat. Se întrebă ce ar putea face să-l constrângă pe Mohammed să nu se răzgândească. Nu-l putea pune să facă un jurământ. Se întrebă dacă să dea mâna cu el. În cele din urmă se decise să-i pecetluiască promisiunea cu un gest și mai învechit: se aplecă în față și îl sărută pe buze, repede, dar tandru, nedându-i șansa nici să se împotrivească, nici să-i întoarcă sărutul. Mulțumesc, spuse ea. Știu că ești un om de cuvânt. Ea se ridică în picioare, părând puțin zăpăcită, se întoarse și o luă la fugă pe poteca care ducea sus la peșteri.

În vârful urcușului se opri și privi înapoi. Mohammed cobora dealul cu pași mari, deja la o oarecare distanță de casa bombardată, cu capul sus și mâinile bălăngănindu-i-se pe lângă corp. A fost stimulat puternic de acel sărut, gândi Jane. Ar trebui să-mi fie rușine. M-am jucat cu superstiția, vanitatea și sexualitatea lui. Ca o feministă ce sunt nu ar fi trebuit să-i exploatez ideile preconcepute – femeie sufletistă, femeie supusă, femeie cuceritoare – pentru a-l manipula. Dar a funcționat. A funcționat!

Ea își continuă drumul. Următorul pas va fi să se confrunte cu Jean-Pierre. El trebuia să ajungă acasă pe la lăsarea serii: sigur așteptase până după-amiază, când soarele era mai puțin torid, înainte de a porni la drum, cum făcuse și Mohammed. Simțea că se va descurca mai ușor cu Jean-Pierre decât cu

Mohammed. O dată pentru că îi putea spune adevărul. Apoi pentru că el era cel care greșise.

Ajunse la peșteră. Mica tabără forfotea acum de activitate. O formație de avioane cu reacție rusești brăzdară cerul. Toți se opriră din lucru pentru a le privi, deși erau prea departe și prea sus pentru a-i bombarda. Când acestea dispăruseră, băiețașii își întinseră brațele ca pe niște aripi și începură să fugă de colo-colo, făcând ca motoarele avioanelor cu reacție. În zborul lor imaginar, se întrebă Jane, pe cine bombardau ei?

Intră în peșteră, se uită la Chantal, îi zâmbi Farei și scoase jurnalul. Atât ea, cât și Jean-Pierre scriau în el aproape în fiecare zi. Era în principal un registru medical și urmau să-l ducă cu ei în Europa pentru a le fi de folos celorlalți care vor veni în locul lor în Afganistan. Fuseseră încurajați să consemneze și sentimente și probleme personale, astfel încât ceilalți să știe la ce să se aștepte; iar Jane scrisese destul de detaliat despre sarcina ei și nașterea lui Chantal; dar era o relatare foarte cenzurată a vieții ei afective, care fusese lăsată pe dinafară.

Se așază cu spatele rezemat de peretele peșterii și cu cartea pe genunchi, și scrisese povestea băiatului de 18 ani care murise de șoc alergic. O întristă, dar nu o deprimă – o reacție sănătoasă, își spuse ea.

Adăugă câteva detalii scurte despre cazurile minore de azi, apoi, leneșă, frunzări volumul în urmă. Pasajele care aveau scrisul de mână dezordonat și alambicat al lui Jean-Pierre erau foarte abbreviate, conținând aproape în întregime simptome, diagnostice, tratamente și rezultate: *Viermi*, scria el, sau *Malarie*; apoi *Vindecăt* sau *Stabil* sau uneori

Mort. Jane avea tendința să scrie propoziții precum S-a simțit mai bine dimineața aceasta sau Mama are tuberculoză. Citi despre primele zile ale sarcinii ei, cu sfârcuri dureroase, și coapse tot mai groase, și greață dimineața. Fu surprinsă să vadă că aproape cu un an în urmă scrisese Îmi este frică de Abdullah. Uitase de asta.

Puse jurnalul deoparte. Își petrecu următoarele două ore făcând curățenie și ordine în peștera-clinică împreună cu Fara; apoi se făcu ora să coboare în sat și să se pregătească de culcare. Coborând versantul montan și apoi dereticând prin casa băcanului, Jane se gândi cum să abordeze confruntarea cu Jean-Pierre. Știa ce avea de făcut – îl va lua la o plimbare, gândi ea – dar nu era sigură ce să-i spună exact.

Nu se hotărâse încă nici când sosise Jean-Pierre, câteva minute mai târziu. Îi șterse praful de pe față cu un prosop umed și îi dădu ceai verde într-un ceainic de porțelan. Știa că el era plăcut obosit, mai degrabă decât extenuat: putea să meargă pe jos pe distanțe mult mai lungi. Se așeză lângă el în timp ce Jean-Pierre își bău ceaiul, încercând să nu se uite prea insistent la el, gândind: M-ai mințit. După ce el se odihni puțin, ea spuse:

– Haide să ieșim, cum făceam mai demult.

El fu puțin surprins.

– Unde vrei să mergem?

– Oriunde. Nu-ți mai amintești azi-vară cum ieșeam doar pentru a ne bucura de seară?

El zâmbi.

– Ba da. Ea îl iubea când zâmbea așa. El spuse: O luăm și pe Chantal?

– Nu. Jane nu vroia să-i fie distrasă atenția. Îi va fi bine cu Fara.

– Bine, spuse el puțin năucit.

Jane îi spuse Farei să le pregătească cina – ceai, pâine și iaurt – apoi, ea și Jean-Pierre ieșiră din casă. Lumina zilei dispărea, și aerul de seară era blând și înmiresmat. Acesta era cel mai frumos moment al zilei, vara. În timp ce se plimbau agale printre lanuri, îndreptându-se spre râu, ea își aminti cum se simțise chiar pe această cărare, vara trecută: neliniștită, confuză, emoționată și hotărâtă să reușească. Era mândră că făcuse față atât de bine, dar bucuroasă că aventura era pe punctul de a se sfârși.

Începu să se simtă din ce în ce mai încordată pe măsură ce se apropia tot mai tare momentul confruntării, deși își spunea într-una că ea nu avea nimic de ascuns, nimic de ce să se simtă vinovată și nimic de ce să-i fie teamă. Au trecut râul prin apă într-un loc unde era lat și cu apă mică peste straturi de piatră, apoi au urcat pe o potecă abruptă și șerpuitoare până la stânca din cealaltă parte a dealului. În vârf s-au așezat pe pământ și-și bălăbăneau picioarele deasupra prăpastiei. La o sută de picioare sub ei, Râul celor Cinci Lei curgea repede, rostogolind bolovanii și spumegând în cataracte. Jane aruncă o privire asupra văii. Terenul cultivat era decupat în zigzag de canale de irigație și de pereții teraselor. Culorile verde și auriu-deschis ale recoltelor în plină coacere făceau lanurile să pară niște cioburi de sticlă colorată dintr-o jucărie strivită. Ici și colo, priveliștea era pătată de stricăciunile bombelor – pereți surpați, șanțuri blocate și cratere de

noroi în mijlocul grânelor unduitoare. Rarele căciuli rotunde sau turbane închise la culoare arătau că unii bărbați erau deja la lucru, ocupându-se de recoltele lor în timp ce rușii își parcau avioanele cu reacție și-și depozitau bombele peste noapte. Capurile cu eșarfe sau siluetele mai mici erau femeii și copii mai mari, care ajutau cât mai era lumină. În capătul îndepărtat al Văii, terenul cultivat se căznea să urce pe pantele mai joase ale muntelui, dar ceda în curând locul stâncii prăfuite. Din mănunchiul de case din partea de sud, fumul câtorva sobe de gătit se ridica în văzduh ca niște linii drepte trase de un creion, până ce briza ușoară îl împrăștia. Aceeași briză aducea frânturi indescifrabile din conversația femeilor care făceau baie dincolo de o ramificație a râului, în susul apei. Vocile lor erau supuse, iar râsul zdravăn al Zaharei nu mai putea fi auzit, căci ea era în doliu. Și numai din cauza lui Jean-Pierre...

Acest gând îi dădu curaj lui Jane.

– Vreau să mă duci acasă, spuse ea brusc.

La început, el o înțelese greșit.

– De-abia am ajuns aici, spuse el iritat; apoi se uită la ea și încruntarea lui dispăru. O, spuse el.

Exista o notă de imperturbare în vocea lui pe care Jane o găsi amenințătoare și realizează că nu va obține ceea ce vroia atât de ușor.

– Da, spuse ea fermă. Acasă.

El își petrecu un braț pe după ea.

– Țara aceasta deprimă pe toată lumea uneori, spuse el. Nu se uita la ea, ci la râul năvălitor și îndepărtat de sub picioarele lor. Ești în mod special vulnerabilă la depresie în momentul de față, chiar

după naștere. În câteva săptămâni vei vedea...

– Nu mă lua cu teoriile astea, îi aruncă ea. Nu avea de gând să-l lase să scape cu astfel de prostii. Păstrează-ți consolările pentru pacienții tăi.

– Bine. Ea îi îndepărtă brațul. Am decis, înainte de a veni, că vom sta aici doi ani. Am căzut de acord că tururile scurte sunt inefficiente, din cauza timpului și a banilor iroșiți pe pregătire, călătorie și instalare. Eram hotărâți să avem un impact serios, deci ne-am angajat la o perioadă de doi ani...

– Și apoi am făcut un copil.

– Nu a fost ideea mea.

– Oricum, m-am răzgândit.

– Nu ai *dreptul* să te răzgândești.

– Nu sunt proprietatea ta, spuse ea furioasă.

– Nici să nu te gândești. Haide să nu mai vorbim de asta.

– De-abia am început, spuse ea. Atitudinea lui o înfură. Conversația degenerase într-o ceartă cu privire la drepturile ei ca individ, și într-un fel ea nu vroia să câștige spunându-i că știa de spionajul lui, cel puțin nu încă. Ea vroia ca el să recunoască că era liberă să ia decizii singură.

– Nu ai nici un drept să mă ignori sau să-mi calci în picioare dorințele, spuse ea. Vreau să plecăm vara asta.

– Răspunsul este nu.

Ea se hotărî să încerce să-l convingă.

– Suntem aici de un an. Am *avut* impact. Am mai făcut și sacrificii considerabile, mai multe decât ne-am așteptat. Nu am făcut destule?

– Am fost de acord să stăm doi ani, spuse el cu încăpățănare.

– Asta a fost cu mult timp în urmă și înainte de a o avea pe Chantal.

– Atunci voi două ar trebui să plecați și să mă lăsați pe mine aici.

Jane se gândi o clipă la asta. A călători într-un convoi spre Pakistan cu un copil mic era greu și periculos. Fără un soț ar fi un coșmar. Dar nu era imposibil. Totuși, asta însemna să-l lase pe Jean-Pierre aici. Și-ar putea continua trădarea convoaielor și în fiecare săptămână ar muri alți și alți soți și fii din Vale. Și mai era un motiv pentru care nu-l putea lăsa să rămână aici: le-ar distruge căsătoria.

– Nu, spuse ea. Nu pot merge singură. Trebuie să vii și tu.

– Nu vin, spuse el nervos. Nu vin!

Acum *trebuia* să-l pună față-n față cu ceea ce știa despre el. Trase adânc aer în piept.

– Dar va trebui să vii, începu ea.

– Nu-i adevărat, o întrerupse el. Arată cu degetul spre ea, iar ea îl privi în ochi și văzu acolo ceva ce o speria. Nu mă poți obliga să o fac. Nu încerca așa ceva.

– Dar *pot*...

– Te sfătuiesc să nu o faci, spuse el și vocea lui fu îngrozitor de rece.

Brusc, el păru un străin pentru ea, un bărbat pe care nu-l cunoștea. Ea nu spuse nimic câteva clipe, gândindu-se. Privi un porumbel înălțându-se spre cer din sat și zburând spre ea. Se opri pe o stâncă la mică distanță sub picioarele ei. Nu-l cunosc pe acest bărbat, gândi ea panicată. După un an întreg, tot nu știu cine este.

– Mă iubești? – îl întrebă ea.

– Dacă te iubesc nu înseamnă că trebuie să fac tot ce vrei tu.

– Să înțeleg că răspunsul tău este da?

El o măsură atent din priviri. Ea îl privi la rândul ei fără înfiorare. Încet-încet, acea lumină obscură, maniacă dispăru din ochii lui, și el se relaxă. În cele din urmă zâmbi.

– Este da, spuse el. Ea se aplecă spre el și el își petrecu din nou brațul pe după ea. Da, te iubesc, spuse el cu tandrețe. O sărută pe creștetul capului. Ea își sprijini obrazul pe pieptul lui și privi în jos. Porumbelul pe care-l urmărise își luă zborul din nou. Era un porumbel alb, ca și cel din viziunea inventată de ea. Se îndepărta plutind, planând fără efort în jos, spre malul îndepărtat al râului. Jane gândi: O, Dumnezeule, ce mă fac acum?

Fiul lui Mohammed, Mousa – acum cunoscut ca Mâna Stângă – a fost cel care a văzut primul convoiul întorcându-se. Veni în fugă în luminișul din fața peșterilor și strigă în gura mare: „S-au întors! S-au întors!” Nimeni nu a trebuit să întrebe *cine* s-a întors.

Era dimineată, și Jane și Jean-Pierre erau în peștera-clinică. Jane se uită la Jean-Pierre. O idee vagă de încruntare nedumerită îi cuprinse fața: se întreba de ce rușii nu puseseră în aplicare informațiile, prinzând convoiul în ambuscadă. Jane îi întoarse spatele, ca el să nu poată vedea expresia de triumf care o copleși. Le salvaseră viețile! Yussuf va cânta diseară, și Sher Kador își va număra caprele, și Ali Ghanim îl va săruta pe fiecare dintre cei paisprezece copii ai lui. Yussuf era unul dintre fiii

Rabiei: salvându-i viața o răsplătea pe Rabia pentru că o ajutase să o aducă pe lume pe Chantal. Toate mamele și fiicele care ar fi fost în doliu se bucurau acum.

Se întreba ce simțea Jean-Pierre. Era furios, sau frustrat, sau dezamăgit? Era greu să-ți imaginezi că cineva ar putea fi dezamăgit pentru că *nu* fuseseră uciși oameni. Îi aruncă o privire furtivă, dar fața lui era inexpressivă. Aș vrea să știu ce-i trece prin mințe, gândi ea.

Pacienții lui dispărură în câteva minute: toată lumea cobora în sat pentru a-i întâmpina pe călători.

– Mergem și noi în sat? spuse Jane.

– Du-te tu, spuse Jean-Pierre. Termin aici și apoi vin și eu.

– În regulă, spuse Jane. Avea nevoie de puțin timp pentru a se aduna, presupuse Jane, așa încât să se poată preface că era încântat de întoarcerea lor cu bine când îi va vedea.

O luă pe Chantal și porni pe cărarea abruptă spre sat. Simțea fierbințeala stâncii prin tălpile subțiri ale sandalelor sale.

Tot nu se confruntase încă cu Jean-Pierre. Totuși, nu putea continua așa la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, el va afla că Mohammed a trimis pe cineva să devieze ruta inițială a convoiului. Normal că atunci îl va întreba pe Mahommed de ce făcuse asta, și Mohammed îi va spune de „viziunea” lui Jane. Însă Jean-Pierre știa că Jane nu credea în viziuni...

De ce mi-e frică? se întreabă ea. Nu sunt eu cea vinovată – el este. Și totuși, simt că secretul lui este un lucru de care trebuie să-mi fie rușine.

Ar fi trebuit să vorbesc cu el de asta imediat, chiar în acea seară când am urcat pe vârful stâncii. Tăinuind eu însămi secretul lui de atâta timp, am devenit la rândul meu o trădătoare. Poate asta e. Sau poate e acea privire aparte din ochii lui, care uneori...

Nu renunțase la hotărârea ei de a pleca acasă, dar până acum nu reușise să găsească o modalitate de a-l convinge pe Jean-Pierre să meargă și el. Născocise zeci de planuri bizare, de la falsificarea unui mesaj, prin care îl anunța că mama lui era pe moarte, la otrăvirea iaurtului lui cu ceva care i-ar provoca simptomele unei boli care l-ar fi forțat să se întoarcă în Europa pentru tratament. Cea mai simplă și mai puțin nefirească dintre idei era să-l amenințe că-i spune lui Mohammed că Jean-Pierre era un spion. Desigur, nu o va face niciodată, pentru că a-l demasca era tot una cu a-l ucide. Dar ar *crede* Jean-Pierre că și-ar putea pune în aplicare amenințarea? Probabil că nu. Ar fi nevoie de un om dur, nemilos și cu inimă de piatră pentru a o crede în stare să-și ucidă virtual soțul – și dacă Jean-Pierre era dur, nemilos și cu inimă de piatră s-ar putea să o ucidă el pe Jane.

Tremura în ciuda căldurii. Gândurile ei ucigașe erau grotești. Când doi oameni găsesc atâta desfătare unul în trupul celuilalt cum o facem noi, gândi ea, cum ar putea să-și facă rău unul altuia?

Când fu aproape de sat începu să audă focurile de armă întâmplătoare și exuberante care marcau o celebrare afgană. Își croi drum spre moschee – toate se întâmplau la moschee. Convoiul era în curte, bărbați, și cai, și bagaje, înconjurați de femei zâm-

bind și strunindu-și copiii. A meritat, gândi ea. A meritat toată îngrijorarea și teama, și a meritat și să-l manipuleze pe Mohammed în acel mod nedemn, pentru a putea vedea toate astea, bărbații nevătămați reunindu-se cu soțiile, mamele, fiii și fiicele lor.

Următorul lucru care se întâmplă îi provocă probabil cel mai mare șoc din viața ei.

Acolo în mulțime, printre căciuli și turbane, se ivi un cap cu păr blond cârlionțat.

La început, ea nu-l recunoscuse, deși familiaritatea lui îi răscoli inima. Apoi începu să se distingă din mulțime și ea văzu, ascunsă în spatele unei bărbi blonde incredibil de stufoase, fața lui Ellis Thaler.

Lui Jane i se înmuieră brusc genunchii. Ellis? Aici? Era imposibil.

El veni spre ea. Era îmbrăcat în hainele largi de bumbac ale afganilor, cu o pătură murdară în jurul umerilor lui lați. Porțiunea mică ce se mai vedea din față deasupra bărbii era intens bronzată, astfel încât ochii lui albaștri precum cerul erau și mai frapante ca de obicei, asemeni floricelelor de porumb într-un lan de grâu copt.

Jane rămase mută de uimire.

Ellis stătea în fața ei, cu fața solemnă.

– Bună, Jane.

Ea își dădu seama că nu-l mai ura. Cu o lună în urmă l-ar fi blestemat pentru că o înșelase și îi spionase prietenii; dar acum, furia ei dispăruse. Și era plăcut să audă vorbindu-se engleză pentru prima dată în mai bine de un an.

– Ellis, spuse ea cu o voce stinsă. Ce Dumnezeu faci aici?

– Același lucru ca și tine, spuse el.

Ce însemna asta? Spionaj? Nu, Ellis nu știa ce era Jean-Pierre.

Ellis văzu expresia confuză de pe fața lui Jane și spuse:

– Vreau să spun mă aflu aici pentru a-i ajuta pe rebeli.

Va afla el de Jean-Pierre? Jane se temu brusc pentru soțul ei. Ellis l-ar putea ucide...

– Al cui este copilul? spuse Ellis.

– Al meu. Și al lui Jean-Pierre. O cheamă Chantal. Jane observă că Ellis se întristă brusc. Înțelese că Ellis sperase să o găsească nefericită cu soțul ei. O, Dumnezeuule, cred că încă mă mai iubește, gândi ea. Încercă să schimbe subiectul. Dar cum vei ajuta rebelii?

El își apucă geanta. Era o chestie mare în formă de cârnat din pânză kaki, asemănătoare cu un sac de voiaj soldătesc demodat.

– Am să-i învăț cum să arunce în aer drumuri și poduri, spuse el. Așa că, vezi, în acest război sunt în aceeași tabără cu tine.

Dar nu și în aceeași tabără cu Jean-Pierre, gândi Jane. Ce se va întâmpla acum? Afganii nu-l suspectau deloc pe Jean-Pierre, dar Ellis știa cu ce se mânca trădarea. Mai devreme sau mai târziu va bănuî ce se întâmplă.

– Cât timp vei sta aici? îl întrebă ea.

– Vara asta, spuse el imprecis.

Probabil nu va petrece mult timp în preajma lui Jean-Pierre.

– Unde vei locui? îl întrebă ea.

– În satul acesta.

– O.

El simți dezamăgirea din vocea ei și arboră un zâmbet forțat.

– Cred că nu ar fi trebuit să mă aștept să fii *bucuroasă* să mă revezi...

Mintea lui Jane gonea în perspectivă. Dacă l-ar putea face pe Jean-Pierre să renunțe, el nu ar mai fi în pericol. Dintr-o dată se simți capabilă să se confrunte cu el. De ce? se întrebă ea. Pentru că nu-mi mai este frică de el. Pentru că Ellis este *aici*.

Nu-mi dădusem seama că-mi era frică de soțul meu.

– Dimpotrivă, îi spuse ea lui Ellis, gândind: Cât sunt de calmă! – Mă bucur că ești aici.

Urmă o tăcere. Evident, Ellis nu știa ce să înțeleagă din reacția lui Jane. După o clipă, el spuse:

– Of, am foarte mult explozibil și alte materiale pe undeva prin această grădină zoologică. Aș face bine să merg să le caut.

Jane încuviință din cap.

– Bine.

Ellis se răsuci pe călcâie și dispăru în mulțime. Jane ieși agale din curte, simțindu-se puțin uluită. Ellis era acolo, în Valea celor Cinci Lei, aparent încă îndrăgostit de ea.

Când ajunse la casa băcanului, Jean-Pierre ieși. Trecuse pe acasă în drumul lui spre moschee pentru a-și lăsa geanta medicală. Jane nu știa sigur ce să-i spună.

– Convoiul care a sosit azi a adus pe cineva cunoscut ție, începu ea.

– Un european?

– Da.

– Ei bine, pe cine?

– Du-te și vezi cu ochii tăi. Vei fi surprins.

El plecă în grabă. Ce va face Jean-Pierre în legătură cu Ellis? se întrebă ea. Ei bine, le va spune rușilor. Iar rușii vor vrea să îl ucidă pe Ellis.

Gândul o înfurie. „Trebuie să se înceteze cu uciderea! spuse ea tare. N-am să mai tolerez altele!” Vocea ei o făcu pe Chantal să plângă. Jane o legănă și ea tăcu. Cum să procedez? gândi Jane.

Trebuie să-l opresc să ia legătura cu rușii. Dar cum?

Omul lui de legătură nu se poate întâlni cu el aici în sat. Deci tot ce trebuie să fac este să-l țin pe Jean-Pierre aici.

Îi voi spune: trebuie să-mi promiți că nu vei ieși din sat. Dacă refuzi, am să-i spun lui Ellis că ești un spion și va avea el grijă să nu ieși din sat.

Dar dacă Jean-Pierre îi promite și apoi își încalcă promisiunea?

Atunci *aș ști* că a plecat din sat și *aș ști* că se întâlnește cu omul lui de legătură și l-aș putea avertiza pe Ellis.

Are el alte mijloace de comunicare cu rușii?

Trebuie să aibă un mijloc de a intra în contact cu ei în caz de urgență.

Dar aici nu există nici telefoane, nici poștă, nici serviciu de curierat, nici porumbei poștași...

Trebuie să aibă un radio.

Dacă are un radio, nu am cum să-l opresc.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convinsă că el avea un radio. Trebuia să aranjeze acele întâlniri în colibe de piatră. Teoretic, e posibil ca toate să fi fost programate încă dinainte de a

pleca din Paris, dar practic, acest lucru era aproape imposibil: ce se întâmpla dacă nu putea merge la o întâlnire, sau dacă întârzia, sau dacă trebuia să se întâlnească urgent cu omul lui de legătură?

Trebuie să aibă un radio.

Ce pot face dacă are un radio?

I-l pot lua.

O așeză pe Chantal în leagăn și se uită prin casă. Intră în camera din față. Acolo, pe tezgheaua placată din mijlocul încăperii care fusese băcănie se afla geanta medicală a lui Jean-Pierre.

Era locul cel mai bun în care să caute. Nimeni nu avea dreptul să-i deschidă geanta, cu excepția lui Jane, iar ea nu avusese niciodată vreun motiv s-o facă.

Îi desfăcu clemele și îi scotoci printre lucruri, scoțându-le afară unul câte unul.

Nu era nici un radio.

Nu avea să fie atât de simplu.

Trebuie să aibă unul, gândi ea, și *trebuie* să-l găsească: dacă nu, ori Ellis îl va ucide pe el, ori el îl va ucide pe Ellis.

Căută printre proviziile de medicamente de pe rafturile băcanului, verificând fiecare cutie și pachet ale căror sigilii fuseseră desfăcute, grăbindu-se în același timp de teamă că el s-ar putea întoarce înainte ca ea să-și poată încheia căutarea. Nu găsi nimic.

Intră în dormitor. Îi scotoci printre haine, apoi în așternutul de iarnă depozitat într-un colț. Nimic. Mișcându-se mai rapid, intră în living și căută frenetic locuri în care l-ar fi putut ascunde. Cutia cu hărți! O deschise. Nu erau înăuntru decât hărțile.

Trânti capacul cu putere. Chantal tresări, dar nu plânse, deși aproape că era timpul să o hrănească. Ești un copil cuminte, gândi Jane; slavă Domului! Căută în spatele dulapului cu alimente și ridică puțin carpeta pentru a vedea dacă nu era vreo gaură ascunsă în podea.

Nimic.

Trebuie să fie pe aici pe undeva. Nu-i venea să creadă că el ar risca să-l ascundă *în afara* casei, căci ar exista pericolul iminent de a fi găsit de cineva din întâmplare.

Se întoarce în băcănie. Numai dacă i-ar găsi radioul, și totul ar fi în regulă – el nu ar avea altă alternativă, decât să renunțe.

Geanta lui era locul clar în care trebuia să fie, pentru că o lua cu el oriunde pleca. O ridică. Era grea. Îi pipăi interiorul încă o dată. Avea un fund gros.

Dintr-o dată fu inspirată.

Geanta putea avea un fund fals.

Apăsă cu degetele pe fundul ei. Trebuie să fie aici, gândi ea. *Trebuie.*

Apăsă cu degetele în jos, pe marginea fundului, și trase.

Fundul fals ieși ușor.

Cu sufletul la gură, se uită înăuntru.

Acolo, în compartimentul ascuns, era o cutie neagră de plastic. O scoase.

Ăsta e, gândi ea; ia legătura cu ei prin acest radio mic.

De ce se mai și întâlnește cu ei?

Probabil nu le poate spune informații secrete prin radio de teamă să nu fie ascultați. Probabil

radioul e numai pentru stabilirea întâlnirilor și pentru urgențe.

Cum ar fi când nu poate pleca din sat.

Auzi ușa din spate deschizându-se. Îngrozită, scăpă radioul pe podea și se învârti de colo-colo, cu privirea ațintită spre living. Nu era decât Fara cu o mătură. „O, Iisuse!” spuse ea tare. Se întoarce, inima bătându-i cu putere în piept.

Trebuia să scape de radio înainte de întoarcerea lui Jean-Pierre. Dar cum? Nu-l putea arunca – va fi găsit.

Trebuia să-l sfărme-n bucăți.

Cu ce?

Nu avea ciocan.

Atunci cu o piatră.

Traversă în fugă livingul, ieșind în curte. Curtea era făcută din pietre dure fixate într-un mortar nisipos. Întinse mâna și trase de o piatră din rândul de sus. Era înțepenită. O încercă pe următoarea, și pe următoarea. A patra piatră păru mai puțin înțepenită. Întinse mâna din nou și trase de ea. Se mișcă puțin. „Haide, haide *odată*”, strigă ea. Trase cu putere. Piatra dură îi străpunse pielea de pe mâini. Își luă un avânt puternic și piatra ieși. Ea sări în spate când aceasta căzu jos. Era cam de mărimea unei conserve de fasole: numai bună. O ridică cu ambele mâini și se grăbi să intre în casă.

Intră în camera din față. Luă de jos radio-transmițătorul negru din plastic și îl puse pe tejgheaua placată. Apoi ridică piatra deasupra capului ei și o izbi cu toată puterea de radio.

Carcasa de plastic crăpă.

Va trebui să dea mai tare.

Ridică piatra și lovi din nou. De data aceasta, carcasa se sparse, scoțând la iveală interiorul instrumentului: văzu un circuit imprimat, suportul unui difuzor și o pereche de baterii pe care scria în rusește. Scoase bateriile și le aruncă pe jos, apoi începu să zdrobească mecanismul.

Brusc, fu înșfăcată din spate și vocea lui Jean-Pierre strigă:

– Ce faci?

Ea se luptă să scape din strânsoare, se eliberă pentru o clipă și mai lovi încă o dată micul radio.

El se holbă la radio.

– L-ai stricat, spuse el. Nu mai poate fi reparat. O apucă de cămașă și o trase în picioare. Habar nu ai ce-ai făcut! zbieră el. Ochii lui erau plini de disperare și furie.

– Dă-mi drumul, strigă ea la el. Nu avea nici un drept să se comporte așa atâta timp cât *el* era cel care o mințise. Cum *îndrăznești* să pui mâna pe mine!

– Cum *îndrăznesc*? Îi dădu drumul cămășii, își duse brațul înapoi și o lovi cu putere. Lovitura o nimeri în mijlocul abdomenului. Pentru o fracțiune de secundă, ea fu pur și simplu paralizată de șoc; apoi simți durerea, adânc înăuntru, unde încă o mai durerea din cauza nașterii lui Chantal, și ea strigă și se aplecă în față, cu mâinile ținându-se strâns de mijloc.

Ochii ei erau strâns închiși, pentru a nu vedea cum vine următoarea lovitură.

Pumnul lui o lovi din plin în gură. Ea țipă de durere. De-abia îi venea să creadă că el era în stare să-i facă una ca asta.

Își deschise ochii și se uită la el, îngrozită că o va lovi din nou.

– Cum *îndrăznesc*? răcni el. Cum *îndrăznesc*?

Ea căzu în genunchi pe podeaua murdară și începu să plângă cu suspine, de șoc, și de durere, și de nefericire. O durea gura atât de tare că abia putu vorbi.

– Te rog, nu mă lovi, reuși ea să spună. Nu mă mai lovi. Își ținea o mână în față, încercând să se apere.

El îngenunche, îi împinse mâna la o parte și-și vârâ fața într-a ei.

– De când știi? întrebă el printre dinți.

Ea își linse buzele. I se umflau deja. Și le tamponă cu mâneca, care se îmbibă cu sânge. Ea spuse:

– De când te-am văzut în coliba de piatră... pe drumul spre Cobak.

– Dar n-ai văzut nimic!

– El vorbea cu accent de rus și a spus că avea bășici. Din asta mi-am dat seama.

Urmă o pauză în care spusele ei fură înțelese pe deplin.

– De ce acum? spuse el. De ce nu ai spart radioul înainte?

– N-am îndrăznit.

– Și acum?

– Ellis e aici.

– Și?

Jane își adună puținul curaj care-i mai rămăsese.

– Dacă nu încetezi... să mai fii spion... îi voi spune lui Ellis, și te va opri el.

El o luă de gât.

– Și dacă te strâng de gât, nenorocito?

– Dacă mi se întâmplă ceva... Ellis va vrea să știe de ce. Încă mai e îndrăgostit de mine.

Ea îl fixă din priviri. Ochii lui ardeau de ură.

– Acum n-am să-l mai prind niciodată! spuse el. Ea se întrebă la cine se referea. Ellis? Nu. Masud? Era posibil ca obiectivul final al lui Jean-Pierre să fie uciderea lui Masud? Mâinile lui încă mai erau în jurul gâtului ei. Simți cum o strânge mai tare. Se uită la fața lui speriată.

Apoi, Chantal plânse.

Expresia feței lui Jean-Pierre se schimbă radical. Ostilitatea îi dispăru din ochi, și privirea fixă, încordată de mânie se îmblânzi; și, spre amuzamentul lui Jane, își puse mâinile peste ochi și începu să plângă.

Se uită la el, nevenindu-i să creadă. Se trezi compătimindu-l și gândi: Nu fi proastă, ticălosul tocmai te-a bătut măr. Dar fără să vrea, fu înduioșată de lacrimile lui.

– Nu plânge, spuse ea încet. Vocea ei era surprinzător de blândă. Ea îi atinse obrazul.

– Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare rău pentru ce ți-am făcut. Munca mea de-o viață... totul pentru nimic.

Ea își dădu seama cu uimire și o urmă de dezgust față de ea că nu mai era supărată pe el, în ciuda buzelor ei umflate și a durerii pe care încă o resimțea în burtă. Se lăsă copleșită de acest sentiment și-și petrecu brațele în jurul lui, mângâindu-i spatele de parcă alina un copil.

– Doar din cauza accentului lui Anatoly, îngăimă el. Doar din cauza lui.

– Uită de Anatoly, spuse ea. Vom pleca din

Afganistan și ne vom întoarce în Europa. Vom merge cu următorul convoi.

El își luă mâinile de pe față și se uită la ea.

– Când ne întoarcem în Paris...

– Da?

– Când ajungem acasă... vreau să rămânem împreună. Mă poți ierta? Te iubesc... cu adevărat, te-am iubit întotdeauna. Și suntem căsătoriți. Și apoi mai e și Chantal. Te rog, Jane, te rog, nu mă părăsi. Te rog!

Spre surprinderea ei, ea nu simți nici o ezitare. El era bărbatul pe care îl iubea, soțul ei, tatăl copilului ei; și el avea necazuri și îi cerea ajutorul.

– Nu plec nicăieri, răspunse ea.

– Promite-mi, spuse el. Promite-mi că nu mă vei părăsi.

Buzele ei însângerate îi zâmbiră.

– Te iubesc, spuse ea. Îți promit că nu te voi părăsi.

CAPITOLUL 9

ELLIS ERA FRUSTRAT, nerăbdător și nervos. Era frustrat pentru că se afla în Valea celor Cinci Lei de șapte zile și încă nu-l întâlnise pe Masud. Era nerăbdător pentru că era un iad zilnic să-i vadă pe Jané și pe Jean-Pierre trăind împreună, muncind împreună și împărtășind bucuria oferită de fetița lor fericită. Și era nervos pentru că el și numai el se băgase în această afacere nenorocită.

I se spusese că îl va întâlni pe Masud azi, dar marele om nu se arătase încă. Ellis a mers toată ziua pe jos ieri, pentru a ajunge aici. Se afla la capătul sud-vestic al Văii celor Cinci Lei, pe teritoriul rus. Plecase din Banda însoțit de trei luptători de gherilă – Ali Ghanim, Matullah Khan și Yussuf Gul – dar li s-au mai alăturat câte doi sau trei în fiecare sat și acum erau treizeci de toți. S-au așezat în cerc, sub un smochin, aproape de vârful dealului, mâncând smochine și așteptând.

La poalele dealului pe care stăteau se întindea spre sud o câmpie plană – de fapt, pe toată distanța până la Kabul, deși erau 80 de kilometri până acolo și nu o putea vedea toată. În aceeași direcție, dar mult mai aproape, era baza aeriană Bagram, la doar 16 kilometri depărtare: clădirile ei nu erau vi-

zibile, dar puteau vedea câte un avion cu reacție ridicându-se în aer. Câmpia era un mozaic fertil de lanuri și livezi, traversată în zigzag de ape care convergeau toate în Râul celor Cinci Lei, în timp ce acesta curgea, mai lat și mai adânc acum, dar la fel de repede, spre orașul-capitală. Un drum accidentat trecea pe la poalele dealului și urca Valea până în orașul Rokha, care era limita cea mai nordică a teritoriului rus de aici. Pe drum nu prea era mult trafic: câteva căruțe ale țăranilor și rareori câte o mașină blindată. Unde drumul traversa râul era un pod nou construit de ruși.

Ellis urma să arunce podul în aer.

Cursurile despre explozibili pe care le ținea pentru a-și masca pe cât de mult posibil adevărata misiune erau foarte populare și fusese obligat să limiteze numărul cursanților. Aceasta în ciuda faptului că nu stăpânea prea bine Dari. Își amintea puțină Farsi din Teheran și învățase multă Dari în călătoria sa până aici cu convoiul, așa încât putea vorbi despre peisaj, mâncare, cai și arme, dar tot nu putea spune lucruri precum *Identația din materialul explozibil are efectul de a centra detonarea*. Totuși, ideea de a arunca lucruri în aer le-a surâs în așa măsură afganilor, că avea întotdeauna o audiență atentă. Nu îi putea învăța formulele de calcul pentru cantitatea de TNT necesar unei explozii sau măcar să le arate banda computerizată pentru idioți a armatei americane, deoarece nici unul nu făcuse aritmetică elementară și cei mai mulți dintre ei nu știau să citească. Totuși, a putut să le arate cum să distrugă anumite lucruri în totalitate, folosind în același timp mai puțin *matériel* – ceea ce

era foarte important pentru ei, căci toată artileria lor era redusă. Mai încercase și să-i învețe cum să-și ia precauții de siguranță primare, dar aici eșuase: pentru ei, precauția era un semn al lașității.

Între timp era torturat de Jane.

Era gelos când o vedea atingându-l pe Jean-Pierre; era invidios când îi vedea pe cei doi în peștera-clinică, muncind împreună atât de eficient și armonios; și era mistuit de dorințe carnale când întrezărea în fugă sânul umflat al lui Jane în timp ce ea își alăpta fetița. Noaptea stătea treaz, sub sacul său de dormit în casa lui Ismail Gul, unde era cazat, și se fâstăcea constant, uneori transpirând, alteori tremurând, nereușind să se facă comod pe pardoseala de lut, încercând să nu audă sunetele înfundate scoase de Ismail și soția lui în timp ce făceau dragoste la numai câțiva metri de el, în camera alăturată; iar palmele mâinilor lui ardeau de dorință să o atingă pe Jane.

Era singurul vinovat pentru toate astea. Se oferise voluntar pentru această misiune, sperând prostete că ar putea-o recuceri pe Jane. A fost un gest atât lipsit de profesionalism, cât și imatur. Tot ce mai putea face era să plece de aici cât mai curând posibil.

Și nu putea face nimic până ce nu-l întâlnea pe Masud.

Se ridică și se învârti în jur agitat, totuși atent să nu iasă din umbra copacului, pentru a nu putea fi văzut din drum. La câțiva metri depărtare era o grămadă de fiare contorsionate unde se prăbușise un elicopter. Văzu o bucată subțire de oțel cam de mărimea și forma unei farfurii late, și îi veni o

idee. Se întrebase cum să demonstreze efectul șarjelor modelate și acum găsisese o modalitate.

Își scoase din rucsac o bucată mică și turtită de TNT și un briceag. Luptătorii de gherilă se adunară grămadă în jurul lui. Printre ei se afla Ali Ghanim, un bărbat scund și diform – nas strâmb, dinți deformați și un spate puțin cocoșat – despre care se spunea că avea paisprezece copii. Ellis încrustă numele *Ali* pe TNT, în scriere persană. Li-l arătă. Ali își recunoscuse numele.

– Ali, spuse el, zâmbind și arătându-și dinții hidoși.

Ellis puse explozibilul, cu partea încrustată dedesubt, pe bucata de oțel.

– Sper să funcționeze, spuse el surâzând și toți surâseră la rândul lor, deși nici unul dintre ei nu vorbea engleză. Luă o bobină de fitil din rucsacul său încăpător și tăie o bucată lungă de patru picioare. Își scoase cutia cu capace, luă unul de detonare și introduse capătul fitilului în capacul cilindric. Prinse capacul cu bandă scotch de TNT.

Privi în josul dealului, spre drum. Nu vedea nici un trafic. Își duse micuța bombă pe panta dealului și o puse jos cam la patruzeci de metri depărtare. Aprinse fitilul cu un chibrit, apoi se întoarse la smochin.

Fitilul ardea încet. Ellis se întreabă, în timp ce aștepta, dacă Masud îi pusese pe luptătorii de gherilă să-l supravegheze și să-l analizeze. Aștepta liderul lor o asigurare că Ellis era o persoană serioasă care merita tot respectul luptătorilor de gherilă? Protocolul a fost întotdeauna important în armată, chiar și unul revoluționar. Dar Ellis nu mai putea

sta în gardă prea mult timp. Dacă Masud nu apărea azi, va trebui să renunțe la toată tâmpenia asta cu explozibili, să mărturisească că este un trimis al Casei Albe și să solicite o întâlnire cu liderul rebelilor imediat.

Se auzi o bubuitură deloc impresionantă și apărură un mic nor de praf. Luptătorii de gherilă pădură dezamăgiți de o explozie atât de slabă. Ellis recuperă bucata de metal, folosindu-și fularul în caz că era fierbinte. Numele *Ali* era decupat din ea cu litere persane cu margini zdrențuite. Le-o arată luptătorilor de gherilă și aceștia începură o discuție aprinsă. Ellis era mulțumit: a fost o demonstrație clară a faptului că explozibilul era *mai* puternic acolo unde era crestat, contrar așteptărilor tuturor.

Luptătorii de gherilă tăcură brusc. Ellis aruncă o privire în jur și văzu un alt grup de șapte sau opt bărbați apropiindu-se de peste deal. Puștile și căciulile lor Chitrali rotunde dezvăluiau faptul că erau luptători de gherilă. Când se apropiară de ei, Ali luă poziția de drepti, de parcă urma să-i salute. Ellis spuse:

- Cine este?
- Masud, răspunse Ali.
- Care dintre ei?
- Cel din mijloc.

Ellis studie figura centrală din grup. Masud arăta exact ca și ceilalți la început: un bărbat subțire de înălțime medie, îmbrăcat în haine kaki și cizme rușeti. Ellis îi scrută fața. Avea pielea deschisă la culoare, cu o mustață rară și smocul de barbă al unui adolescent. Avea un nas lung, încovoiat. Ochii lui negri alerți erau înconjurați de riduri

adânci, care-l făceau să pară cu cel puțin cinci ani mai bătrân decât reputata lui vârstă de 28 de ani. Nu avea o față atrăgătoare, dar radia un aer de inteligență vie și autoritate calmă, care-l deosebeau de ceilalți bărbați din jurul lui.

Veni direct la Ellis, cu mâna întinsă.

– Eu sunt Masud.

– Ellis Thaler. Ellis dădu mâna cu el.

– Vom arunca în aer acest pod, spuse Masud în franceză.

– Vreți să începem?

– Da.

Ellis își băgă echipamentul în rucsac în timp ce Masud merse la grupul luptătorilor de gherilă, dând mâna cu câțiva, înclinându-și capul în fața altoră, îmbrățișându-i pe unul sau doi, adresându-i câteva cuvinte fiecăruia.

Când terminară, coborâră dealul dispersați, sperând – presupuse Ellis – să fie luați drept un grup de țărani, mai degrabă decât o unitate de armată a rebelilor. Când ajunseră la poalele dealului nu mai puteau fi văzuți din drum, deși oricine și-ar fi scos capul dintr-un elicopter i-ar fi putut observa: Ellis presupuse că s-ar ascunde dacă ar auzi un elicopter. Se îndreptară spre râu, pe o cărare ce șerpuia printre terenurile cultivate. Trecură pe lângă câteva case mici și fură văzuți de oamenii care lucrau pământul, dintre care unii se forțară să-i ignore, în vreme ce alții le făcură cu mâna și îi salutară în gușa mare. Luptătorii de gherilă ajunseră la râu și meraseră de-a lungul malului său, ascunzându-se pe cât posibil în spatele bolovanilor și vegetației rare de la marginea apei. Când fură la aproximativ 300

de metri de pod, un mic convoi de camioane ale armatei începură să-l traverseze și toți se ascunseră în timp ce autovehiculele huruiră pe lângă ei, îndreptându-se spre Rokha. Ellis era întins sub o salcie și se pomeni cu Masud lângă el.

– Dacă distrugem podul, spuse Masud, le vom suprima linia de aprovizionare din Rokha.

După ce camioanele dispărură, mai așteptară câteva minute, apoi parcurseră pe jos restul distanței până la pod și se îngrămădiră sub el, neputând fi văzuți din drum.

La mijlocul lui, podul era situat cam la 20 de picioare deasupra râului, care părea să fie aici adânc de circa 10 picioare. Ellis observă că era un pod din grinzi simple – două bârne sau bârne lungi din oțel care susțineau o lespede turtită de beton și întinzându-se de pe un mal pe celălalt fără puncte de sprijin intermediare. Betonul se sprijinea în totalitate pe grinzi. Nu trebuia decât să le rupi, și podul se prăbușea.

Ellis începu pregătirile. TNT-ul lui era din bucăți galbene de o jumătate de kilogram. Puse zece bucăți una peste alta și le prinse cu bandă scotch. Apoi mai făcu încă trei grămezi, folosind tot explozibilul pe care-l avea. Folosea TNT deoarece aceasta era substanța cel mai des întâlnită în bombe, mine și grenade de mână, iar luptătorii de gherilă își luau cea mai mare cantitate de provizii din obuzele neexplodate ale rușilor. Explozibilul din plastic ar fi fost mai potrivit pentru ceea ce vroiau ei să facă, deoarece putea fi îndesat în găuri, înfășurat în jurul grinzilor și în general modelat în orice formă era nevoie – dar trebuiau să lucreze cu

materialul pe care l-au putut găsi și oțel. Putea obține ocazional puțin *plastique* de la inginerii ruși, dându-le în schimbul lui marijuana plantată în Vale, dar tranzacția – care implica intermediari din armata afgană – era riscantă și proviziile erau limitate. Ellis aflate toate acestea de la bărbatul din Peshawar care lucra pentru CIA și se dovedise că avea dreptate.

Grinzile de deasupra lui aveau între ele o distanță de circa doi metri și jumătate. Ellis spuse în Dari:

– Îmi trebuie un băț atât de lung, indicând distanța dintre grinzi. Unul dintre luptătorii de gherilă merse pe malul râului și smulse din rădăcini un copac tânăr. – Mai îmi trebuie unul la fel, spuse Ellis.

Puse o legătură de TNT pe buza inferioară a uneia dintre grinzi și îi ceru unui luptător de gherilă să o țină nemișcată. Puse o altă legătură pe cealaltă grindă, într-o poziție asemănătoare; apoi îndesă copacul tânăr între cele două de legătură, pentru a le fixa acolo unde erau.

Traversă râul prin apă și făcu același lucru și la celălalt capăt al podului.

Descrisa tot ce făcea într-o combinație de Dari, franceză și engleză, lăsându-i să înțeleagă ce puteau – lucrul cel mai important pentru ei era să vadă ce făcea el și rezultatele obținute. Puse pe explozibil fitil Primacord, coarda de detonare a unei explozii puternice care ardea 6.300 metri pe secundă, și conectă cele trei legături astfel încât să explodeze simultan. Apoi făcu un laț din fitilul Primacord, legând capetele unul de celălalt. Efectul, îi explică el lui Masud, va fi că această coardă va arde spre TNT din ambele capete, astfel încât dacă se

va produce o deteriorare majoră a cablului într-un anumit loc, explozia tot s-ar declanșa. Recomandă asta ca o precauție de rutină.

Se simți ciudat de fericit în timp ce lucra. Există ceva liniștitor în îndeletnicirile mecanice și calculul monoton al cantității de explozibil. Și acum că Masud apăruse într-un final, își putea continua misiunea.

Trase fitilul Primacord prin apă pentru a fi mai puțin vizibil – ardea la fel de bine și sub apă – și îl scoase pe malul râului. Atașă la capătul lui un capac exploziv, apoi mai adăugă o bucată scurtă de fitil obișnuit, care ardea încet.

– Gata? îi spuse lui Masud.

Masud spuse:

– Da.

Ellis aprinse fitilul.

Se îndepărtară cu toții în fugă, mergând în amonte, pe malul râului. Ellis simți o oarecare bucurie copilărească în legătură cu bubuitura puternică pe care urma să o producă. Și ceilalți părură încântați și se întrebă dacă și el se descurca la fel de prost ca ei să-și ascundă entuziasmul. În timp ce se uita astfel la ei, văzu cum expresia fețelor lor se schimbă radical și, brusc, toți deveniră extrem de atenți, asemeni unor păsări ascultând forfota viermilor de sub pământ; și apoi, Ellis auzi – huruitul îndepărtat al șenilelor de tanc.

Drumul nu era vizibil din locul unde se aflau ei, dar unul dintre luptătorii de gherilă urcă repede într-un copac.

– Două, raportă el.

Masud îl prinse pe Ellis de braț.

– Poți să distrugi podul în timp ce tancurile îl traversează? spuse el.

O, drace, gândi Ellis; ăsta e un test.

– Da, spuse el în grabă.

Masud încuviință din cap, schițând un zâmbet șters.

– Bine.

Ellis se cățăra în copac lângă luptătorul de gherilă și scrută împrejurimile. Două tancuri negre avansau cu greu pe drumul pietros și îngust dinspre Kabul. Se simți foarte încordat: era prima lui întâlnire cu dușmanul. Cu blindajul și armele lor uriașe, păreau invulnerabile, în special în contrast cu luptătorii de gherilă zdrențuroși și puștile lor; și totuși, Valea era plină de rămășițe de tancuri distruse de luptătorii de gherilă cu mine artizanale, grenade bine poziționate și rachete furate. Nu mai erau alte vehicule în afara tancurilor. Nu era deci o patrulă sau o tentativă de atac; probabil că tancurile erau duse în Rokha după ce au fost reparate în Bagram, sau poate că tocmai acum au sosit din Uniunea Sovietică.

El începu să calculeze.

Tancurile mergeau cam cu 10 mile pe oră, deci vor ajunge la pod într-un minut și jumătate. Fitulul ardea de mai puțin de un minut; mai avea să ardă cel puțin trei minute. Cum stăteau lucrurile acum, tancurile urmau să traverseze podul și să se afle la o distanță sigură înainte de a se declanșa explozia. Trebuia să scurteze fitulul.

Sări din copac și începu să fugă, gândind: „Câți ani au trecut de când am fost ultima dată într-o zonă de luptă?”

Auzi zgomot de pași în spatele lui și privi înapoi. Ali fugea chiar în spatele lui, zâmbind oribil, și încă doi bărbați erau în spatele lui. Ceilalți se ascunseră pe malul râului.

În câteva clipe ajunse la pod și se așează pe un genunche lângă fitilul arzând încet, în timp ce-și scoase rapid rucsacul de pe umăr. Continuă să calculeze în timp ce-și deschise rucsacul, scotocind după briceag. Acum, tancurile erau la distanță de un minut, gândi el. Fitilul ardea pe o distanță de treizeci de centimetri cam în treizeci-patruzeci și cinci de secunde. Era acesta un fitil cu ardere încetă, obișnuită sau rapidă? Păru să-și amintească că era cu ardere rapidă. Să zicem un treizeci de centimetri, după care o întârziere de treizeci de secunde. În treizeci de secunde putea alerga cam 130 de metri – suficient pentru a fi în siguranță, dar la limită.

Desfăcu briceagul și i-l înmână lui Ali, care îngenunchease lângă el. Ellis apucă fitilul la o distanță de treizeci de centimetri de locul în care era legat de capacul exploziv și îl ținu cu ambele mâini pentru ca Ali să-l poată tăia. Ținu capătul obturat în mâna stângă și cel arzând în dreapta. Încă nu era sigur dacă era momentul să lege capătul obturat. Trebuia să vadă cât de departe erau tancurile.

Urcă pe taluz, încă mai ținând în mână ambele bucăți de fitil. În spatele lui, Primacord-ul se scufundă în apă. Își ridică capul peste parapetul podului. Masivele tancuri negre se apropiau cu o viteză constantă. Cât de curând? Ghicea la întâmplare. Număra secunde, apreciindu-le avansarea; și apoi, fără să mai calculeze, dar sperând să iasă bine, uni capătul arzând al fitilului deconectat cu ca-

pățul obturat care încă mai era conectat la bombe.

Puse jos cu grijă fitilul arzând și începu să fugă.

Ali și ceilalți doi luptători de gherilă îl urmară.

La început fură ascunși din fața tancurilor de malul râului, dar pe măsură ce tancurile se apropi-au, cei patru bărbați fugind putea fi văzuți foarte clar. Ellis numără încet secundele când huruitul tancurilor se auzi foarte aproape.

Pușcașii din tanc ezitară numai pentru o clipă: afgani fugind nu puteau fi decât niște luptători de gherilă, fiind astfel potriviți pentru exersarea tragerii la țintă. Se auzi un *bubuit* dublu și două gloanțe zburară pe deasupra capului lui Ellis. El își schimbă direcția, fugind într-o parte, îndepărtându-se de râu și gândind: Pușcașul își fixează ținta... acum își îndreaptă țeava puștii spre mine... trage... *acum*. Sare în lateral din nou, virând înapoi spre râu și peste o secundă mai aude o *bubuitură*. Glonțul ateriză suficient de aproape pentru a-l împrășca cu pământ și pietre. Următorul mă va nimeri, gândi el, dacă blestemata de bombă nu explodează. La dracu'. De ce a trebuit să-i arăt lui Masud cât sunt de macho? Apoi auzi o mitralieră desfăcându-se. E greu să nimerești dintr-un tanc în mișcare, gândi el; dar poate se vor opri. Își imaginează ploaia de gloanțe fluturând în jurul lui, apoi o tăie din loc, fugind în zigzag. Brusc își dădu seama că putea ghici următoarea mișcare a rușilor: vor opri tancurile acolo unde vor avea cea mai bună vizibilitate asupra luptătorilor de gherilă puși pe fugă, adică pe pod. Dar va exploda bomba înainte ca mitraliorii să-și nimerească țintele? Fugi și mai tare, inima bătându-i puternic și cu respirația întretăiată. Nu

vreau să mor chiar dacă ea îl iubește pe el, gândi. Văzu cum gloanțele nimeriră un bolovan chiar în fața lui. Coti în lateral, dar rafalele de foc îl urmăriră. Părea să nu mai aibă nici o speranță: era o țință ușoară. Îl auzi pe unul dintre luptătorii de gherilă urlând în spatele lui, apoi fu nimerit, de două ori succesiv simți o durere arzătoare în șold, apoi o izbitură, ca o lovitură puternică în fesa dreaptă. Al doilea glonț îi paraliză piciorul pe loc, se împiedică și căzu, lovindu-se la piept, apoi se rostogoli pe spate. Se ridică în fund, ignorând durerea, și încercă să se ridice. Cele două tancuri se opriseră pe pod. Ali, care fusese chiar în spatele lui, îl luă de subsuori și încercă să-l ridice. Ei doi erau ținte sigure: mitraliorii din tanc nu puteau să nu-i nimească.

Apoi, bomba explodează.

A fost frumos.

Cele patru explozii simultane au secerat podul în ambele capete, lăsând partea din mijloc – cu două tancuri pe ea – fără nici un punct de sprijin. La început căzu încet, capetele sale rupte sfărâmându-se; apoi se eliberă și se prăbuși, spectaculos, în râul învolburat, împrăștiind cu apă în toate direcțiile. Apa se despărți maiestuos, scoțând pentru o clipă la iveală albia râului, apoi se uni din nou, scoțând un sunet tunător.

Când gălăgia se potoli, Ellis îi auzi pe luptătorii de gherilă ovaționând.

Câțiva dintre ei ieșiră din ascunzătoare și fugiră spre tancuri pe jumătate scufundate în apă. Ali îl ridică pe Ellis în picioare. Brusc își simți din nou picioarele și își dădu seama că îl durea ceva. „Nu

sunt sigur că pot umbla” îi spuse lui Ali în Dari. Făcu un pas și ar fi căzut dacă nu l-ar fi ținut Ali.

– O, drace, spuse Ellis în engleză. Cred că am un glonț în cur.

Auzi împușcături. Ridicându-și privirea, îi văzu pe rușii care au supraviețuit încercând să fugă din tancuri, iar luptătorii de gherilă îi lichidau cum ieșeau la iveală. Erau niște ticăloși cu sânge rece acești afgani. Privind în jos, văzu cum cracul drept al pantalonilor lui era îmbibat cu sânge. O fi de la rana de suprafață, presupuse el: simți că glonțul îi rămăsese în cealaltă rană.

Masud urcă la el, zâmbind larg.

– Ai făcut treabă bună cu podul, spuse el în franceza lui cu un accent puternic. Magnific.

– Mulțumesc, spuse Ellis. Dar nu am venit aici să arunc poduri în aer. Se simți slăbit și puțin amețit, dar acum era momentul să spună pentru ce a venit. Am venit să vă propun ceva.

Masud îl privi cu curiozitate.

– De unde ești?

– Din Washington. Casa Albă. Îl reprezintă pe președintele Statelor Unite.

Masud încuviință din cap, fără a părea surprins.

– Bine. Mă bucur.

În momentul, acela Ellis leșină.

Își petrecu acea noapte în compania lui Masud.

Luptătorii de gherilă improvizară o targă și îl cărară în susul Văii, până la Astana, unde se opriseră în amurg. Masud trimisese deja pe cineva în Banda să-l aducă pe Jean-Pierre, care urma să ajungă cândva a doua zi pentru a-i scoate glonțul din dosul

lui Ellis. Între timp se instalară toți în curtea unei case de fermă. Durerea lui Ellis nu mai era atât de acută, dar călătoria îi slăbi puterile. Luptătorii de gherilă îi puseră pe răni bandaje primitive.

La o oră de la sosire, i se dăduse ceai verde dulce și fierbinte, care îl revigoră într-o oarecare măsură și puțin mai târziu mâncară toți dade și iaurt. De obicei așa era cu luptătorii de gherilă, observase Ellis când călătorise cu convoiul din Pakistan în Vale: la o oră sau două după ce ajungeau undeva, apărea mâncarea. Ellis nu știa de unde o aduceau, o comandau sau o primeau în dar, dar presupuse că le era dată gratis, uneori de bunăvoie, alteori forțat.

După ce mâncaseră, Masud se așeză lângă Ellis, și ceilalți luptători de gherilă se îndepărtaseră parcă din întâmplare, lăsându-l pe Masud și doi dintre locoteneții lui singuri cu Ellis. Ellis știa că acum va trebui să vorbească cu Masud, deoarece s-ar fi putut să nu se mai ivească altă ocazie decât peste o săptămână. Totuși, se simți prea slăbit și prea extenuat pentru această sarcină atât de subtilă și de dificilă.

Masud spuse:

– Cu mulți ani în urmă, o țară străină i-a cerut regelui Afganistanului cinci sute de războinici pentru a o ajuta în luptă. Regele afgan i-a trimis cinci oameni din Valea noastră și un mesaj care spunea că era mai bine să aibă cinci lei decât cinci sute de vulpi. Așa a ajuns Valea noastră să fie numită Valea celor Cinci Lei. Zâmbi. Azi ai fost și tu un leu.

Ellis spuse:

– Am auzit o legendă care spunea că au existat cinci războinici măreți, cunoscuți ca și Cei Cinci

Lei, dintre care fiecare păzea una dintre cele cinci căi de acces în Vale. Și am auzit că de aceea îți spun ție Al Șaselea Leu.

– Ajunge cu legendele, spuse Masud zâmbind. Ce trebuie să-mi spui?

Ellis exersase această conversație și în scenariul lui nu începea atât de brusc. Cu siguranță, subtilitatea orientală nu era stilul lui Masud. Ellis spuse:

– Mai întâi trebuie să te întreb cum evaluezi tu războiul.

Masud încuviință din cap, se gândi câteva secunde și spuse:

– Rușii au douăsprezece mii de trupe în orașul Rokha, poarta de intrare în Vale. Tacticile lor sunt aceleași ca întotdeauna: mai întâi terenuri minate, apoi trupe afgane, apoi trupe rusești care să-i împiedice pe afgani să fugă. Așteaptă încă o mie două sute de oameni ca întăriri. Plănuiesc să lanseze un atac major în susul Văii, peste două săptămâni. Obiectivul lor este distrugerea forțelor noastre armate.

Ellis se întrebă de unde avea Masud informații atât de exacte, dar nu fu atât de lipsit de tact încât să-l întrebe. În schimb, spuse:

– Și le va reuși atacul?

– Nu, spuse Masud cu o încredere ascunsă. Când vor ataca, vom dispărea pe dealuri, astfel încât să nu fie nimeni aici cu cine să lupte. Când se vor opri, îi hăituim de sus și le tăiem liniile de comunicație. Treptat, îi epuizăm. Se vor trezi irosindu-și resursele pentru păstrarea unui teritoriu lipsit de orice strategie militară. În cele din urmă se vor retrage. Întotdeauna se întâmplă așa.

Era ca o poveste despre războiul luptătorilor de gherilă, gândi Ellis. Nu exista nici o îndoială că Masud îi putea învăța multe pe ceilalți lideri tribali.

– Cât timp crezi că vor mai continua rușii să întreprindă astfel de atacuri zadarnice?

Masud ridică din umeri.

– Numai Dumnezeu știe.

– Vei reuși să îi alungi din țara ta?

– Vietnamezii i-au alungat pe americani, spuse Masud zâmbind.

– Știu – am fost acolo, spuse Ellis. Știi *cum* au făcut-o?

– Un factor important, după părerea mea, este că vietnamezii primeau de la ruși cele mai moderne arme, în special proiectile de suprafață portabile. Este singurul mod în care gherilele pot lupta împotriva avioanelor și a elicopterelor.

– Sunt de acord, spuse Ellis. Și mai important, guvernul Statelor Unite este de acord. Am vrea să vă ajutăm să intrați în posesia unor arme mai bune. Dar pentru asta trebuie să vedem că obțineți progrese împotriva dușmanului vostru cu acele arme. Americanilor le place să vadă pe ce își dau banii. Cât de curând crezi că rezistența afgană va fi în stare să lanseze atacuri unificate, în întreaga țară, împotriva rușilor, cum au făcut-o vietnamezii spre sfârșitul războiului?

Masud își scutură capul neîncrezător.

– Unificarea Rezistenței este într-un stadiu incipient.

– Care sunt principalele obstacole? Ellis își ținu respirația, rugându-se ca Masud să-i dea răspunsul pe care-l aștepta.

– Neîncrederea între diferite grupuri luptătoare este cel mai mare obstacol.

Ellis scoase un suspin clandestin de ușurare.

Masud continuă:

– Suntem triburi diferite, națiuni diferite și avem comandanți diferiți. Alte grupuri de luptători de gherilă îmi atacă convoaiele și îmi fură proviziile.

– Neîncredere, repetă Ellis. Ce altceva?

– Comunicațiile. Ne trebuie o rețea adevărată de mesageri. În cele din urmă va trebui să intrăm în contact prin radio, dar asta cândva în viitorul îndepărtat.

– Neîncredere și comunicații inadecvate. Exact asta spera Ellis să audă. Să vorbim despre altceva. Se simți îngrozitor de obosit: pierduse destul de mult sânge. Se luptă cu o dorință mistuitoare de a-și închide ochii. Aici în Vale, voi ați îmbunătățit luptele de gherilă mai bine decât oriunde altundeva în Afganistan. Alți lideri încă își mai irosesc resursele apărând teritoriul jos și atacând poziții puternice. Am vrea să antrenăm oameni din alte părți ale țării în tactici de gherilă moderne. Ai fi de acord?

– Da – și cred că știu ce vrei să spui, zise Masud. după un an sau doi, în fiecare zonă a Rezistenței să existe un grup restrâns de oameni care să fie antrenați în Valea celor Cinci Lei. Aceștia vor putea forma o rețea de comunicații. Se vor înțelege unii pe alții, vor avea încredere în mine... vocea lui se stinse, dar Ellis văzu după fața lui că el încă mai chibzuia asupra implicațiilor.

– În regulă, spuse Ellis. Nu mai avea nici un strop de energie, dar aproape terminase. Uite care

ar fi înțelegerea. Dacă poți obține și acordul altor comandanți și pui în aplicare programul de antrenament, SUA vă va furniza lansatoare de rachete RPG-7, proiectile lansate de la sol și echipament radio. Dar există doi comandanți anume care *trebuie* să fie de acord cu asta. Aceștia sunt Jahal Kamil, din valea Pich, și Amal Aziz, comandantul din Faizabad.

Masud zâmbi cu amărăciune:

- I-ai ales pe cei mai duri.
- Știu, spuse Ellis. Poți s-o faci?
- Mă mai gândesc, spuse Masud.
- În regulă. Extenuat, Ellis se întinse pe spate pe pământul rece și închise ochii. În următoarea clipă adormi.

CAPITOLUL 10

JEAN-PIERRE mergea fără țintă printre lanurile luminate de lună, cufundat într-o depresie adâncă. Cu o săptămână înainte fusese un om împlinit, fericit, stăpân pe situație, făcându-se util în timp ce-și aștepta cu nerăbdare marea șansă. Acum, totul se sfârșise, și se simți inutil, un ratat, un om care ar fi putut reuși.

Nu mai exista cale de ieșire. Reflectă iar și iar asupra posibilităților, dar de fiecare dată ajungea la aceeași concluzie: trebuia să plece din Afganistan.

Utilitatea lui ca spion luase sfârșit. Nu mai avea cum să-l contacteze pe Anatoly; și, chiar și dacă Jane nu ar fi distrus radioul, el tot nu putea pleca din sat să se întâlnească cu Anatoly, deoarece Jane ar fi știut imediat ce făcea și i-ar fi spus lui Ellis. Poate că ar fi reușit cumva să o reducă pe Jane la tăcere (*Nu te gândești la asta, nici să nu te gândești la asta*), dar dacă ar fi pățit ceva, Ellis ar fi vrut să știe ce s-a întâmplat. Totul se reducea la Ellis. Aș vrea să-l omor, gândi el, dacă aș avea curajul. Dar cum? Nu am nici o armă. Ce să fac, să-i tai beregata cu un bisturiu? E mult mai puternic decât mine – nu l-aș putea învinge niciodată.

Se gândi la felul în care greșise. El și Anatoly

deveniseră neglijenți. Ar fi trebuit să se întâlnească într-un loc din care să fi avut vizibilitate bună asupra împrejurimilor, astfel încât să fi putut fi avertizați din timp de apropierea cuiva. Dar cine s-ar fi gândit că Jane l-ar putea urmări? Fusesse victima celui mai oribil ghinion: că băiatul rănit era alergic la penicilină; că Jane îl auzise pe Anatoly vorbind; că ea putea recunoaște un accent rus; și că Ellis a ieșit din ascunzătoare să o încurajeze. A fost ghinion. Dar cărțile de istorie nu-i amintesc pe oamenii care *aproape* au înfăptuit un lucru mareț. Am făcut tot ce-am putut, tată, gândi el; și aproape că putu auzi răspunsul tatălui său: Nu mă interesează dacă ai făcut tot ce ai putut, vreau să știu dacă ai reușit sau ai dat greș.

Se apropia de sat. Hotărî să meargă la culcare. Dormea prost, dar nu avea altceva de făcut decât să meargă să se culce. Se îndreptă spre casă.

Într-un fel, faptul că încă o mai avea pe Jane nu era o consolare prea mare. Faptul că ea îi descopere secretul păru să îi facă și mai puțin intimi, nu mai mult. Se crease o nouă distanță între ei, deși își planificau întoarcerea acasă și chiar vorbeau de noua lor viață o dată întorși în Europa.

Cel puțin încă se mai țineau în brațe noaptea, în timp ce dormeau. Era și asta ceva.

Intră în casa băcanului. Se așteptă ca Jane să fie deja în pat, dar spre surprinderea lui, ea încă era trează. Jane îi vorbi cum intră în casă.

— A venit după tine un curier din partea lui Masud. Trebuie să mergi la Astana. Ellis este rănit.

Ellis rănit. Inima lui Jean-Pierre începu să bată puternic.

– Cum?

– Nimic grav. Am înțeles că s-a ales cu un glonț în fund.

– Voi merge dis-de-dimineață.

Jane dădu afirmativ din cap.

– Va merge cu tine și curierul. Te vei putea întoarce până la lăsarea nopții.

– Înțeleg. Jane se asigura că nu avea nici o șansă să se întâlnească cu Anatoly. Precauția ei era inutilă: Jean-Pierre nu avea cum să aranjeze o astfel de întâlnire. În plus, Jane se păzea de un pericol minor, în timp ce ignora unul major. Ellis era *rănit*. Asta îl făcea *vulnerabil*. Ceea ce schimba totul.

Acum, Jean-Pierre îl putea ucide.

Jean-Pierre nu dormi toată noaptea, gândindu-se la asta. Și-l imaginează pe Ellis întins pe o saltea sub un smochin, scrâșnind din dinți de durerea provocată de osul zdrobit sau poate palid și slăbit din cauză că a pierdut mult sânge. Se imaginează preparând o injecție. „Acesta este un antibiotic care previne infectarea răni”, va spune el, apoi îl va injecta cu o supradoză de digitalis, care îi va provoca un atac de cord.

Un atac de cord natural nu prea avea șanse să survină, dar nici într-un caz nu era imposibil la un bărbat de 34 de ani, în special dacă fusese expus la un efort susținut după o perioadă lungă de muncă relativ sedentară. Oricum, nu ar exista nici o anchetă, nici un post-mortem și nici o bănuială: în Vest nu se vor îndoi că Ellis fusese rănit în acțiune și murise din cauza rănilor. Aici în Vale, toată lumea va accepta diagnosticul lui Jean-Pierre. I se

acorda o încredere la fel de mare ca și celor mai apropiați locotenenți ai lui Masud – lucru destul de firesc, deoarece li se părea că el se sacrificase pentru cauză la fel de mult ca oricare dintre ei.

Nu, singura persoană suspicioasă va fi Jane. Și ce ar putea face ea?

Nu era sigur. Jane fusese un oponent extraordinar când îl avusese în spate pe Ellis; dar Jane singură nu era. Jean-Pierre s-ar putea să reușească să o convingă să mai stea în Vale încă un an: i-ar putea promite să nu trădeze convoaiele, apoi să găsească o modalitate de a relua legătura cu Anatoly și să aștepte ocazia de a-l țintui pe Masud în fața rușilor.

Îi dădu lui Chantal sticluta la ora 2 noaptea, apoi se întoarse în pat. Nici măcar nu încerca să doarmă. Era prea agitat, prea nerăbdător și prea speriat. În timp ce stătea întins așteptând ca soarele să răsară, se gândi la toate lucrurile care ar putea merge prost: Ellis ar putea refuza tratamentul, el, Jean-Pierre, ar putea greși doza, Ellis s-ar putea să fi suferit o mică zgârietură și să poată umbla normal, Ellis și Masud s-ar putea chiar să fi plecat deja din Astana.

Somnul lui Jane fu tulburat de vise. Se zvârcoli și se întoarse lângă el, ocazional murmurând silabe de neînțeles. Doar Chantal dormea bine.

Chiar înainte de răsărit, Jean-Pierre se ridică din pat, aprinse focul și merse la râu să se spele. Când se întoarse, curierul era în curtea lui, bând ceai făcut de Fara și mâncând pâinea rămasă de ieri. Jean-Pierre bău puțin ceai, dar nu putu mânca nimic.

Jane o hrănea pe Chantal pe acoperiș. Jean-Pierre

urcă și le sărută pe amândouă de rămas bun. De fiecare dată când o atingea pe Jane își amintea cum o lovise cu pumnul și întreaga lui ființă se cutremura de rușine. Ea părea să-l fi iertat, dar el nu se putea ierta pe sine.

Își conduse iapa bătrână prin sat și în jos, spre malul râului, apoi, cu curierul alături, se îndreptă în aval. De aici până la Astana era un drum sau ceea ce era luat drept drum în Cinci Lei: o dungă de pământ pietros, lat de vreo trei metri și mai mult sau mai puțin nivelat, potrivit pentru căruțele de lemn sau jeepurile armatei, deși ar fi distrus o mașină obișnuită în câteva minute. Valea era alcătuită dintr-o serie de defileuri stâncoase înguste care se lăteau pe alocuri pentru a forma câmpii cultivate lungi de o milă sau două și late de mai puțin de o milă, de unde sătenii își procurau cu greu de-ale gurii din solul neprielnic, prin muncă asiduă și irigații ingenioase. Drumul era suficient de bun pentru ca Jean-Pierre să călărească în josul povârnișului. (Calul nu era destul de bun pentru a putea fi călărit și în susul dealului.)

Valea trebuie să fi fost cândva un loc idilic, gândi el în timp ce călărea spre sud sub razele strălucitoare ale soarelui de dimineață. Udată de Râul celor Cinci Lei, protejată de versanții înalți ai văii, organizată în funcție de vechile tradiții și netulburată decât de câțiva transportatori de unt din Nuri-san și puținii vânzători de panglici din Kabul, trebuie să fi fost o întoarcere în evul mediu. Acum, secolul XX puse stăpânire pe ea din răzbunare. Aproape fiecare sat suferise câteva bombardamente: o moară ruinată, o pajiște punctată de cratere,

un vechi apeduct din lemn făcut țândări, un pod din moloz și mortar redus la câteva pietre pe care se călca pentru a trece râul repede. Efectul tuturor acestor stricăciuni asupra economiei Văii era evident în ochii scrutători ai lui Jean-Pierre. Casa aceasta fusese o măcelărie, dar lespedea de lemn din față nu avea deloc carne pe ea. Locul acesta năpădit de buruieni fusese cândva o grădină de legume, dar proprietarul ei fugise în Pakistan. Mai era și o livadă cu fructele putrezind pe pământ, în loc să se uște pe un acoperiș până ce erau gata să fie depozitate pentru iarna lungă și friguroasă: femeia și copiii care avea grijă de livadă muriseră, iar soțul era luptător de gherilă cu normă întreagă. Acea movilă de lut și piatră fusese o moschee, iar sătenii hotărâseră să nu o reconstruiască, deoarece probabil va fi bombardată din nou. Toată această risipă și distrugere aveau loc pentru că oameni ca Masud încercau să se opună cursului istoriei și îi păcăleau pe țăranii ignoranți să-i susțină. O dată Masud eliminat, toate acestea vor înceta.

Și, fără Ellis în calea lui, Jean-Pierre s-ar putea ocupa de Masud.

Se întrebă când se apropiară de Astana în jurul amiezii, dacă îi va fi greu să înfigă acul. Ideea de a ucide un pacient era atât de grotescă că nici nu știa cum ar reacționa. Văzuse pacienți murind, desigur; dar chiar și atunci era mistuit de regret că nu-i putea salva. Când îl va avea pe Ellis în față, neajutorat, și acul în mână, oare va fi torturat de îndoială ca Macbeth, sau va șovăi ca Raskolnikov din *Crimă și pedeapsă*?

Trecură prin Sangana, cu cimitirul și plaja sa

nisipoasă, apoi urmară drumul din jurul unei cotituri a râului. În fața lor se afla o porțiune de teren agricol și câteva case sus pe coasta dealului. Un minut sau două mai târziu, un băiat de vreo 12 ani se apropie de ei dinspre câmpie și îi conduse nu spre satul de pe deal, ci spre o casă mare de la marginea terenului agricol.

Nici acum, Jean-Pierre nu simțea nici urmă de îndoială, nici urmă de ezitare; doar un fel de temere emoționantă, ca și înaintea unui examen important.

Își luă geanta medicală de pe cal, îi dădu frâiele băiatului și intră în curtea casei.

Vreo douăzeci și ceva de luptători de gherilă erau împrăștiați prin apropiere, ghemuiți și privind în gol, așteptând cu o răbdare aborigenă. Masud nu era acolo, observă Jean-Pierre după ce aruncă o privire în jur, dar două dintre ajutoarele lui cele mai apropiate erau acolo. Ellis se afla într-un colț umbros, întins pe o pătură.

Jean-Pierre îngenunche lângă el. Era clar că glonțul îi provoca lui Ellis o oarecare durere. Era întins pe burtă. Fața îi era crispată, dinții strânși. Pielea îi era palidă și avea broboane de transpirație pe frunte. Respirația lui părea greoaie.

– Doare, hî? spuse Jean-Pierre în engleză.

– Al naibii – de bine spus, zise Ellis printre dinți.

Jean-Pierre trase cearșaful de pe el. Luptătorii de gherilă îi tăiaseră hainele și îi puseseră pe rană un bandaj din cârpe. Jean-Pierre îl îndepărtă. Putu observa imediat că rana nu era gravă. Ellis sângerase mult și era clar că glonțul încă înfipt în mușchi îi provoca o durere îngrozitoare, dar era destul de de-

parte de orice os sau vas de sânge – se va vindeca repede.

Nu, nu se va vindeca, își reaminti Jean-Pierre. Nu se va vindeca deloc.

– Mai întâi am să-ți dau ceva care să-ți ușureze durerea, spuse el.

– Ți-aș fi recunoscător, spuse Ellis cu fervoare.

Jean-Pierre trase pătura. Ellis avea o cicatrice imensă, în formă de cruce, pe spate. Jean-Pierre se întrebă de unde o avea.

Nu voi ști niciodată, gândi el.

Își deschise geanta medicală. Acum am să-l omor pe Ellis, gândi el. Nu am omorât niciodată pe nimeni, nici măcar din greșeală. Cum e să fii criminal? Oamenii o fac în fiecare zi, în întreaga lume: bărbații își ucid soțiile, femeile își ucid copiii, asasinii ucid politicieni, hoții ucid locatari, călăii ucid criminali. Luă o seringă mare și începu să o umple cu digitoxină: medicamentul era în fiole mici și trebuia să golească patru pentru a obține o doză letală.

Cum va fi să-l vadă pe Ellis murind? Primul efect al medicamentului va consta în accelerarea ritmului cardiac al lui Ellis. El ar simți asta, și l-ar face să se îngrijoreze și să se simtă rău. Apoi, după ce otrava îi va fi afectat mecanismul de sincronizare a bătailor inimii, va avea bătaii în plus, câte una mică după fiecare bătaie normală. Pe atunci se va simți foarte rău. În cele din urmă, bătaile inimii vor deveni total neregulate, camera superioară și cea inferioară vor bate independent și Ellis va muri în agonie și teroare. Ce voi face, gândi Jean-Pierre, când va începe să urle de durere, cerându-mi mie,

doctorului, să-l ajut? Îl voi lăsa să afle că vreau să moară? Va ghici că l-am otrăvit? Îi voi spune cuvinte liniștitoare, cât pot eu de bine, încercând să-i ușurez trecerea în neființă? *Relaxează-te, este un efect normal al analgezicului, totul va fi bine.*

Injectia era gata.

O pot face, realizează Jean-Pierre. Îl pot ucide. Doar că nu știu ce mi se va întâmpla după aceea.

Dezgoli partea de sus a brațului lui Ellis, din pură obișnuință, și tamponă o porțiune cu spirt.

În acel moment sosi Masud.

Jean-Pierre nu-l auzi apropiindu-se, așa că îi păru că apăruse de nicăieri, făcându-l pe Jean-Pierre să tresară. Masud îi puse o mână pe braț.

– V-am speriat, *Monsieur le docteur*, spuse el. Îngenunche lângă capul lui Ellis. M-am gândit la propunerea guvernului american, îi spuse lui Ellis în franceză.

Jean-Pierre îngenunche acolo, înlemnit, cu siringa în mână dreaptă. Ce propunere? Ce naiba însemna asta? Masud discuta deschis, de parcă Jean-Pierre era unul dintre camarazii lui – ceea ce și era, într-un fel – dar Ellis... Ellis ar putea să-i sugereze să discute despre asta între patru ochi.

Ellis se ridică în cot, sforțându-se. Jean-Pierre își ținu respirația. Dar tot ce spuse Ellis fu:

– Continuă.

E prea extenuat, gândi Jean-Pierre și îl doare prea tare să se mai gândească să-și ia măsuri de precauție elaborate; și, în plus, nici el, asemeni lui Masud, nu are nici un motiv să mă suspecteze.

– E bună, spunea Masud. Dar mă întreb cum îmi voi îndeplini eu atribuțiile în acest târg?

Desigur! gândi Jean-Pierre. Americanii nu trimit aici un agent secret CIA doar pentru a-i învăța pe luptătorii de gherilă cum să arunce în aer poduri și tuneluri. Ellis se află aici pentru a încheia o înțelegere!

Masud continuă:

– Acest proiect de antrenare a cadrelor din alte zone trebuie explicat celorlalți comandanți. Asta va fi cam greu. Vor fi suspicioși – în special dacă eu sunt cel care le face propunerea. Cred că *tu* trebuie să o faci și să le spui ce le oferă guvernul tău.

Jean-Pierre se luminează. Un proiect de antrenare a cadrelor din alte zone! Care naiba era ideea?

Ellis vorbește cu o oarecare dificultate.

– O voi face bucuros. Tu va trebui să-i aduni laolaltă.

– Bine. Masud zâmbi. Voi convoca o conferință a tuturor liderilor Rezistenței, care se va ține aici în Valea celor Cinci Lei, în satul Darg, peste opt zile. Voi trimite curieri azi cu mesajul că un reprezentant al guvernului Statelor Unite se află aici pentru a discuta despre furnizarea de armament.

O conferință! Furnizare de armament! Jean-Pierre își formează o idee tot mai clară despre propunere. Dar ce ar trebui să facă el în legătură cu asta?

– Vor veni, întreabă Ellis.

– Mulți o vor face, răspunde Masud. Camarazii noștri din deșerturile vestice nu vor veni – e prea departe și nu ne cunosc.

– Dar cei doi pe care îi vrem în mod special – Kamil și Azizi?

Masud ridică din umeri.

– Cum o da Dumnezeu.

Jean-Pierre tremura de emoție. Acesta va fi cel mai important eveniment din istoria Rezistenței afgane.

Ellis scotocea în rucsacul său, care era pe pământ, lângă capul lui.

– E posibil să te pot ajuta să-i convingi pe Kamil și Azizi, spunea el. Scoase din rucsac două pachete mici și deschise unul. Conținea o bucată turtită, rectangulară de metal galben. Aur, spuse Ellis. Fiecare dintre acestea valorează cam cinci mii de dolari.

Era o avere: cinci mii de dolari era mai mult decât venitul mediu al unui afgan în doi ani.

Masud luă bucata de aur în mână.

– Ce e asta? spuse el, indicând o figură crestată în mijlocul rectangularului.

– Sigiliul președintelui Statelor Unite, spuse Ellis.

Inteligentă mișcare, gândi Jean-Pierre. Exact lucrul potrivit pentru a-i impresiona pe liderii de trib, făcându-i în același timp irezistibil de curioși să-l întâlnească pe Ellis.

– Te va ajuta asta să-i convingi pe Kamil și Azizi? spuse Ellis.

Masud încuviință din cap.

– Cred că vor veni.

Poți paria cu *viața* că vor veni, gândi Jean-Pierre.

Și dintr-o dată știu ce trebuie să facă. Masud, Kamil și Azizi, cei trei mari lideri ai Rezistenței, vor fi împreună în satul Darg, peste opt zile.

Trebuia să-i spună lui Anatoly.

Pe urmă, Anatoly îi putea ucide pe toți trei.

Asta e, gândi Jean-Pierre; asta e momentul pe care l-am așteptat mereu de când am venit în Vale.

Îl am pe Masud acolo unde îl vreau – plus încă doi lideri ai rebelilor.

Dar cum aş putea să-i spun lui Anatoly?

Trebuie să existe o modalitate.

– O întâlnire de vârf, spunea Masud. Zâmbi mai degrabă mândru. Va fi un început bun pentru unitatea Rezistenței, nu-i așa?

Ori asta, gândi Jean-Pierre, ori începutul sfârșitului. Își lăsă mâna în jos, îndreptând acul spre pământ, și apăsă sonda, golind seringă. Privi otrava îmbibându-se în pământul uscat. Un nou început sau începutul sfârșitului.

Jean-Pierre îi dădu lui Ellis un anestezic, îi scoase glonțul, îi curăță rana, puse un nou bandaj pe ea și îi injectă antibiotice pentru a preveni infecția. Apoi se ocupă de doi luptători de gherilă, care se aleseră și ei cu câteva răni ușoare în timpul conflictului. Până atunci merse vorba prin sat că doctorul era aici, și un mic grup de pacienți se formă în curtea casei. Jean-Pierre trată un copil suferind de bronșită, trei infecții minore și o mola care avea viermi. Apoi mănă. Cam pe la mijlocul după-amiezii își împachetă geanta și urcă pe Maggie pentru a se întoarce acasă.

Îl lăsă pe Ellis acolo. Îi era mult mai bine să rămână acolo încă câteva zile – rana se va vindeca mai repede, dacă va sta nemișcat și liniștit. Paradoxal, Jean-Pierre era încântat că îmbunătățise starea de sănătate a lui Ellis, căci dacă ar fi murit, s-ar fi anulat conferința.

În timp ce călărea bătrânul cal în susul Văii, își storcea creierii să găsească o modalitate de a lua

legătura cu Anatoly. Desigur, putea pur și simplu să facă cale întoarsă și să meargă în josul Văii până în Rokha, unde să se predea rușilor. Cu condiția ca aceștia să nu-l împuște pe loc, s-ar afla imediat în prezența lui Anatoly. Dar atunci, Jane ar ști unde plecase și ce făcuse și îi va spune lui Ellis, și Ellis ar schimba data și locul conferinței.

Trebuia să-i trimită cumva o scrisoare lui Anatoly. Dar cine să i-o ducă?

Era o forfotă constantă a oamenilor trecând prin Vale în drumul lor spre Charikar, orașul ocupat de ruși, situat la 90 sau 100 de kilometri de câmpie, sau spre Kabul, orașul-capitală, la 160 de kilometri distanță. Erau fermieri de la lăptăriile din Nurisan, cu untul și brânza lor; comisvoiajori care vindeau oale și tigăi; ciobani aducând la piață mici turme de oi; și familii de nomazi ocupându-se de îndeletnicirile lor nomade misterioase. Oricare dintre aceștia putea fi mituit să ducă o scrisoare la un oficiu poștal sau chiar și să o înmâneze unui soldat rus. Pentru a junge în Kabul îți trebuiau trei zile, în Charikar, două. În Rokha, unde erau soldați ruși, dar nici un oficiu poștal, se putea ajunge într-o singură zi. Jean-Pierre era destul de sigur că va găsi pe cineva care să-i accepte propunerea. Desigur, exista un oarecare pericol ca scrisoarea să fie deschisă și citită și Jean-Pierre să fie găsit, torturat și ucis. S-ar putea să fie pregătit să-și asume acest risc. Dar mai era o problemă. După ce mesagerul va primi banii, va mai duce el scrisoarea? Nimic nu-l putea împiedica „să o piardă” pe drum.

Întregul plan era pur și simplu prea *nesigur*.

Nu rezolvase problema nici când ajunsese în Banda,

în amurg. Jane era pe acoperișul casei băcanului, inhalând briza de seară, cu Chantal pe genunchi. Jean-Pierre le făcu cu mâna, apoi intră în casă și-și puse geanta medicală pe tejgheaua placată din camera-magazin. Când își goli geanta, în momentul când văzu pastilele de diamorfină, realizează că exista o persoană căreia îi putea încredința scrisoarea pentru Anatoly.

Găsi un pix în geantă. Luă ambalajul de hârtie de pe un pachet de tamponuri de vată și rupse din ea un dreptunghi perfect – în Vale nu exista hârtie de scris. Începu în limba franceză:

În atenția colonelului Anatoly din KGB –

Suna ciudat de melodramatic, dar nu știa cum altfel să înceapă. Nu știa numele întreg al lui Anatoly și acesta nici nu avea o adresă.

Continuă:

Masud a convocat o adunare a liderilor Rebeliunii. Se întâlnesc de azi în opt zile, joi, 27 august, la Darg, următorul sat din sudul satului Banda. Probabil că vor dormi toți în moschee în acea noapte și vor rămâne împreună toată ziua de vineri, care este o zi sfântă. Conferința a fost convocată pentru a discuta cu un agent CIA cunoscut de mine ca Ellis Thaler, care a ajuns în Vale cu o săptămână în urmă.

Aceasta este șansa noastră!

Adăugă data și se semnă cu Simplex.

Nu avea un plic – nu mai văzuse unul de când plecase din Europa. Se întrebă care ar fi cel mai

bun mod de a sigila scrisoarea. În timp ce se uită în jur, privirea i se opri pe o cutie cu recipiente din plastic pentru preparatele medicale. Acestea aveau și etichete autocolante pe care Jean-Pierre nu le folosea niciodată pentru că nu știa să scrie în persană. Făcu scrisoarea sul și o băgă într-un cilindru pe care-l puse într-unul din recipiente.

Se întrebă cum să-l marcheze. La un moment dat în traseul ei, scrisoarea va ajunge în mâinile unui soldat rus cu grad inferior. Jean-Pierre își imaginează un funcționar agitat cu ochelari, într-un birou rece, sau poate un bou de bărbat care făcea pe santinela în fața unui gard din sârmă ghimpată. Fără îndoială că arta luării de mită funcționa la fel de bine în armata rusă ca și în cea franceză pe vremea când Jean-Pierre își satisfăcuse serviciul militar. Se gândi cum ar putea face cutia să pară destul de importantă pentru a fi înmănată unui ofițer superior. Nu avea nici un rost să scrie *Important* sau *KGB* sau orice altceva în franceză sau engleză, sau nici măcar în Dari, pentru că soldatul nu va fi în stare să citească literele europene sau persane. Jean-Pierre nu știa să scrie deloc în rusă. Era o ironie că femeia de pe acoperiș, a cărei voce o auzea acum fredonând un cântec de leagăn, vorbea fluent limba rusă și i-ar fi putut spune cum se scrie orice, numai dacă ar fi fost de acord. În cele din urmă scrisese *Anatoly – KGB* cu litere europene și lipi eticheta de recipient, apoi băgă recipientul într-o cutie goală de medicamente pe care scria *Otravă!* în cincisprezece limbi și trei simboluri internaționale. Legă cutia cu sfoară.

Cu mișcări rapide, băgă totul înapoi în geanta lui

medicală și înlocui medicamentele pe care le folosisese în Astana. Luă o mână de tablete de diamorfină și și le băgă în buzunarul de la cămașă. În cele din urmă înfășură cutia cu *Otravă!* într-un prosop jerpelit.

Îeși din casă.

– Mă duc la râu să mă spăl, îi strigă el lui Jane.

– Bine.

Merse repede prin sat, plecându-și capul cu respect în fața câtorva oameni și își continuă drumul printre lanuri. Era plin de optimism. Tot felul de riscuri i-au însoțit planurile, dar mai putea spera o dată la un triumf măreț. Merse pe marginea unei pajiști cu trifoi care aparținea molei și coborî mai multe terase. La aproximativ 2 km de sat, pe un promontoriu montan stâncos, se afla o colibă solitară care fusese bombardată. Pe când Jean-Pierre dădu cu ochii de ea, se întuneca deja. Merse încet spre ea, călcând prudent pe pământul denivelat, regretând că nu luase cu el un felinar.

Se opri lângă grămada de moloz care fusese odinioară partea din față a casei. Se gândi să intre, dar mirosul, precum și întunericul, îl convinse să nu o facă. Strigă:

– Hei!

O siluetă ascuțită se ridică de pe pământul de la picioarele lui și îl sperie. Sări în spate, înjurând.

Malang-ul se ridică.

Jean-Pierre se uită la fața scheletică și la barba jerpelită a nebunului. Revenindu-și în fire, spuse în Dari:

– Domnul cu tine, om sfânt.

– Și cu tine, doctore.

Jean-Pierre îl prinse într-o fază de coerență. Asta era bine.

– Cum stai cu stomacul?

Bărbatul mimă o durere de stomac: ca de obicei, vroia medicamente. Jean-Pierre îi dădu o tabletă de diamorfină, arătându-i-le și pe celelalte și apoi punându-le înapoi în buzunar. *Malang*-ul își măncă heroina și spuse:

– Mai vreau.

– Poți avea multe, îi spuse Jean-Pierre. Mult mai multe.

Bărbatul întinse mâna.

– Dar trebuie să faci ceva pentru mine, spuse Jean-Pierre.

Malang-ul încuviință din cap nerăbdător.

– Trebuie să mergi la Charikar și să-i dai asta unui soldat rus. Jean-Pierre alesese Charikar, în ciuda călătoriei mai lungi cu o zi pe care o implica, deoarece se temea că Rokha, fiind un oraș al rebelilor ocupat temporar de ruși, s-ar putea să se afle într-o stare de confuzie totală, și pachetul s-ar putea pierde; în vreme ce Charikar se afla în permanență pe teritoriu rus. Și se hotărâse ca destinația să fie un soldat în locul unui oficiu poștal, deoarece *malang*-ul s-ar putea să nu se descurce să cumpere un timbru și să expedieze ceva.

Se uită atent la fața nespălată a bărbatului. Se întrebase dacă individul va înțelege chiar și aceste instrucțiuni simple, dar privirea speriată de pe fața lui la aducerea în discuție a unui soldat rus îi sugeră că înțelesese perfect.

Acum, exista vreo modalitate prin care să se asigure că *malang*-ul îi va respecta într-adevăr ordi-

nele? Și el ar putea arunca pachetul și să se întoarcă jurând că își îndeplinisese sarcina, căci dacă era suficient de inteligent pentru a înțelege ce avea de făcut, ar putea fi capabil și să mintă în legătură cu asta.

Lui Jean-Pierre îi veni o idee.

– Și cumpără-mi un pachet de țigări rusești, spuse el.

Malang-ul își întinse în față mâinile goale.

– Nu am bani.

Jean-Pierre știa că nu avea bani. Îi dădu 100 de afghanis. Asta l-ar asigura că a fost în Charikar. Exista vreun mod în care să-l constrângă să-i ducă pachetul?

Jean-Pierre spuse:

– Dacă faci asta, îți voi da câte pastile vrei. Dar să nu trișezi – pentru că dacă o vei face, voi afla și durerea ta de stomac va fi tot mai chinuitoare, și te vei umfla, și măruntaiele îți vor exploda ca o grenadă, și vei muri în agonie. Ai înțeles?

– Da.

Jean-Pierre se uită fix la el în lumina difuză. Albul ochilor lui nebuni lucea în întuneric. Părea îngrozit. Jean-Pierre îi dădu restul de tablete de diamorfina.

– Ia câte una în fiecare dimineață, până când te întorci în Banda.

El încuviință din cap hotărât.

– Acum du-te și nu încerca să mă tragi pe sfoară.

Bărbatul se răsuci pe călcâie și începu să fugă pe cărarea accidentată, cu umbletul lui ciudat, de animal. În timp ce-l privea dispărând în întunericul ce-l înghițea, Jean-Pierre gândi: Viitorul acestei

țări este în mâinile tale mizerabile, nebun amărât ce ești.

Trecu o săptămână și *malang*-ul nu se întorsese încă.

Miercuri, cu o zi înainte de conferință, Jean-Pierre era înnebunit. În fiecare oră își spunea că nebunul ar putea sosi în următoarea oră. La sfârșitul fiecărei zile își spunea că va veni mâine.

Activitatea aeriană din Vale se întetise, de parcă pentru a-i spori grijile lui Jean-Pierre. Toată săptămâna, avioanele cu reacție au huruit deasupra capului, bombardând satul. Banda avusese noroc: o singură bombă ateriză și abia dacă făcu o gaură considerabilă pe pajiștea de trifoi a lui Abdullah; dar zgomotul și primejdia constantă le întinse tuturor nervii la maximum. Tensiunea făcuse să se adune în clinica lui Jean-Pierre un număr mare, de altfel previzibil, de pacienți cu simptome ale stresului: pierderi de sarcini, accidente casnice, vomă inexplicabilă și dureri de cap. Copiii erau cei care aveau dureri de cap. În Europa, Jean-Pierre le-ar fi recomandat psihiatria. Aici, îi trimitea la mola. Nici psihiatria, nici islamismul nu le putea face prea mult bine, deoarece ceea ce era în neregulă cu acești copii era războiul.

Îi consultă pe pacienții de dimineață mecanic, punându-le întrebările lui de rutină în Dari, comunicându-i lui Jane diagnosticul în franceză, pansând răni, dând injecții și împărțind recipiente din plastic cu pastile și sticlute cu preparate colorate. Trebuie să-i fi luat *malang*-ului două zile pentru a merge pe jos până în Charikar. Să-i mai fi luat o zi

pentru a se obișnui cu ideea de a se apropia de un soldat rus și o noapte pentru a-și reveni. Pornind în dimineața următoare, mai avea de făcut o călătorie de două zile. Ar fi trebuit să se întoarcă alaltăieri. Ce se întâmplase? Pierduse pachetul și acum se ascundea speriat și tremurând? Luase toate pastilele deodată și i se făcuse rău? Căzuse în blestematul de râu și se înecase? Îl folosiseră rușii pentru a exersa pe el tragerea la țintă?

Jean-Pierre se uită la ceasul lui de mână. Era 10:30. *Malang*-ul ar putea sosi în orice clipă acum, cu un pachet de țigări rusești drept mărturie că fusese în Charikar. Jean-Pierre se întrebă brusc ce îi va spune lui Jane în legătură cu țigările, pentru că el nu fuma. Decise că nu era nevoie de nici o explicație pentru faptele unui nebun.

Bandaja mâna unui băiețel din valea alăturată, care se arsesese la o sobă, când se auzi de afară ropotul de pași și saluturi care anunțau că venise cineva. Jean-Pierre își înăbuși nerăbdarea și continuă să-i bandajeze mâna băiatului. Când o auzi pe Jane vorbind, se uită în jur și, spre marea lui dezamăgire, văzu că nu era *malang*-ul, ci doi străini.

Cel din față spuse:

– Domnul fie cu tine, doctore.

– Și cu tine, spuse Jean-Pierre. Pentru a evita un schimb lung de politețuri, spuse: Care e problema?

– A avut loc un bombardament îngrozitor la Skabun. Sunt mulți morți și răniți.

Jean-Pierre se uită la Jane. Încă tot nu putea pleca din Banda fără acordul ei, pentru că îi era frică că el ar putea lua cumva legătura cu rușii. Dar nu putea să nu răspundă unor astfel de cereri.

– Merg eu? îi spuse el în franceză. Sau mergi tu? Nu vroia deloc să meargă, pentru că asta însemna cel mai probabil să rămână acolo peste noapte și era disperat să fie aici când avea să sosească *malang-ul*.

Jane ezită. Jean-Pierre știe că ea se gândea că dacă va merge ea va trebui să o ia și pe Chantal. În plus, ea știa că nu se descurca cu rănilor mai grave.

– Tu decizi, spuse Jean-Pierre.

– Mergi tu, spuse ea.

– Bine. Skabun era la distanță de două ore. Dacă va lucra repede și dacă nu vor fi prea mulți răniți, va putea pleca de acolo în amurg. El spuse: Voi încerca să mă întorc diseară.

Ea veni la el și îl sărută pe obraz.

– Mulțumesc, spuse ea.

Își verifică geanta în grabă: morfină pentru durere, penicilină pentru prevenirea infecțiilor, ace și ață chirurgicală, pansamente din plin. Își puse o băscuță în cap și o pătură peste umeri.

– Nu o voi lua pe Maggie, îi spuse el lui Jane. Skabun nu e departe și drumul e foarte prost. O sărută din nou, apoi se întoarse spre cei doi mesageri. Să mergem, spuse el.

Coborâră spre sat, apoi trecură râul și urcară treptele abrupte de pe celălalt mal. Jean-Pierre se gândea la cum o sărutase pe Jane. Dacă planul lui va reuși și rușii îl vor ucide pe Masud, cum va reacționa ea? Va ști că el fusese în spatele acestor întâmplări. Dar nu îl va trăda, era sigur de asta. Dar îl va mai iubi? O dorea. De când erau împreună, suferiseră tot mai puțin de depresiile profunde care îl asaltau regulat. Numai prin faptul că îl iubea

Îl făcea să simtă că era bine. Își dorea asta. Dar își mai dorea și să reușească în această misiune. Gândi: Presupun că trebuie să-mi doresc mai mult succesul decât fericirea și de aceea sunt pregătit să o pierd de dragul uciderii lui Masud.

Cei trei merseră spre sud-vest de-a lungul cărării de pe stâncă, cu râul năvălitor bubuindu-le în urechi. Jean-Pierre întrebă:

- Câți oameni au murit?
- Mulți, spuse unul dintre mesageri.

Jean-Pierre era obișnuit cu astfel de situații. El spuse cu răbdare:

- Cinci? Zece? Douăzeci? Patruzeci?
- O sută.

Jean-Pierre nu-l crezu: nu erau o sută de locuitori în Skabun.

- Câți au fost răniți?
- Două sute.

Era ridicol. Se poate să nu știe? – se întrebă Jean-Pierre. Sau exagera de teamă că dacă îi va da cifre mici, doctorul va face cale înapoi? Sau poate pur și simplu nu știa să numere decât până la zece.

- Ce fel de răni? – îl întrebă Jean-Pierre.
- Găuri, și tăieturi, și sângerări.

Acestea semănau mai mult cu răni de luptă. Bombardamentul provoca contuzii, arsuri și striviri sub clădirile care se prăbușeau. Acest bărbat era evident un martor slab. Nu mai avea nici un rost să-l chestioneze.

La câteva mile de Banda se abătură de la cărarea de pe stâncă și se îndreptară spre nord, pe o cărare necunoscută de Jean-Pierre.

- Țasta e drumul spre Skabun? – întrebă el.

– Da.

Evident, era o scurtătură pe care el nu o descoperise niciodată. Cu siguranță se îndreptau în direcția potrivită.

Peste câteva minute văzură una din micile colibe de piatră în care călătorii puteau să se odihnească sau să-și petreacă noaptea. Spre surprinderea lui Jean-Pierre, mesagerii se îndreptară spre intrarea ei fără ușa.

– Nu avem timp să ne odihnim, le spuse el iritat. Ne așteaptă oameni suferinzi.

Apoi, Anatoly ieși din colibă.

Jean-Pierre amuți. Nu știa dacă să se bucure că acum îi putea spune lui Anatoly despre conferință, sau să se teamă că afganii îl vor omorî pe Anatoly.

– Nu-ți face griji, spuse Anatoly, citindu-i pe față îngrijorarea. Sunt soldați din armata afgană regulată. Eu i-am trimis după tine.

– Dumnezeu! Ce inteligent. Nu avusese loc nici un bombardament la Skabun – acesta fusese un șiretlic născocit de Anatoly pentru a-l face pe Jean-Pierre să vină aici. Mâine, spuse Jean-Pierre cu înflăcărare, mâine să întâmplă ceva extraordinar de important...

– Știu, știu, am primit mesajul tău. De aceea mă aflu aici.

– Deci îl vei prinde pe Masud...?

Anatoly zâmbi trist, dezvelindu-și dinții îngălbeniți de tutun.

– Îl vom prinde pe Masud. Calmează-te.

Jean-Pierre își dădu seama că se comportă ca un copil nerăbdător înainte de Crăciun. Se sforță să-și înăbușe entuziasmul.

– Când am văzut că *malang*-ul nu se mai întoarce, am crezut...

– A ajuns în Charikar ieri, spuse Anatoly. Dumnezeu știe ce i s-a întâmplat pe drum. De ce nu ți-ai folosit radioul?

– S-a stricat, spuse Jean-Pierre. Nu vroia să-i spună acum de Jane. *Malang*-ul ar face orice pentru mine, pentru că îl aprovizionez cu heroină, de care este dependent.

Anatoly se uită atent la Jean-Pierre preț de o clipă și în ochii lui se citea un fel de admirație.

– Mă bucur că ești de partea mea, spuse el.

Jean-Pierre zâmbi.

– Vreau să știu mai multe, spuse Anatoly. Își petrecu un braț peste umerii lui Jean-Pierre și-l conduse în colibă. Se așezară pe pardoseala de lut și Anatoly își aprinse o țigară. De unde știi de această conferință? începu el.

Jean-Pierre îi spuse de Ellis, de rana provocată de glonț, despre Masud vorbind cu Ellis în timp ce Jean-Pierre se pregătea să-i facă injecție, despre bucățile de aur, și proiectul de antrenament, și armele promise.

– Fantastic, spuse Anatoly. Unde e Masud acum?

– Nu știu. Dar probabil că va veni azi în Darg. Cel târziu mâine.

– De unde știi?

– El a convocat întrunirea – cum ar putea să nu vină?

Anatoly încuviință din cap.

– Descrie-l pe bărbatul de la CIA.

– Ei bine, un metru optzeci, cam 80 de kilograme, păr blond și ochi albaștri, 34 de ani, dar pare

puțin mai bătrân, cu studii superioare.

– Am să notez toate astea pe calculator. Anatoly se ridică. Ieși afară și Jean-Pierre îl urmă.

Anatoly își scoase din buzunar un mic radio-transmițător. Îi întinse antena telescopică, apăsă pe un buton și murmură în rusă. Apoi se întoarse spre Jean-Pierre.

– Prietenul meu, ți-ai îndeplinit cu succes misiunea, spuse el.

E adevărat, gândi Jean-Pierre. Am reușit.

El spuse:

– Când vei ataca?

– Bineînțeles că mâine.

Mâine. Jean-Pierre simți un val de bucurie sălbatică. Mâine.

Ceilalți se uitau în sus. Le urmări privirea și văzu un elicopter aterizând: probabil că Anatoly îl chemase prin radio-transmițător. Rusul era acum atent la vânt: jocul aproape se sfârșise, aceasta era ultima mână, iar secretul și prefăcătoria urmau să fie înlocuite de curaj și viteză. Elicopterul coborî și ateriză, greu, pe un mic petec de pământ nivelat, cam la o sută de metri depărtare.

Jean-Pierre merse până la elicopter împreună cu ceilalți trei bărbați. Se întrebă unde să meargă după plecarea lor. Nu avea nimic de făcut în Skabun, dar nu se putea întoarce în Banda acum, fără a se da de gol că nu avusese de tratat nici o victimă a unui bombardament. Se hotărî că ar fi mai bine să rămână în coliba de piatră încă câteva ore, apoi să se întoarcă acasă.

Se întinse să dea mâna cu Anatoly.

– *Au revoir.*

Dar Anatoly nu-i strânse mâna.

– Urcă.

– Ce?

– Urcă în elicopter.

Jean-Pierre fu năucit.

– De ce?

– Vii cu noi.

– Unde? În Bagram? Pe teritoriul rus?

– Da.

– Dar nu pot...

– Nu te mai codi și ascultă, spuse Anatoly cu răbdare. În primul rând, tu ți-ai terminat treaba. Misiunea ta în Afganistan a luat sfârșit. Ți-ai atins scopul. Măine îl vom prinde pe Masud. Poți pleca acasă. În al doilea rând, acum reprezinți un risc pentru securitate. Știi ce plănuim să facem mâine. Așadar, pentru a putea păstra secretul, nu poți rămâne în teritoriul rebelilor.

– Dar nu voi spune nimănui!

– Și dacă te torturează? Și dacă o torturează pe soția ta în fața ochilor tăi? Și dacă sfâșie din micuța ta bucată cu bucată, în fața soției tale?

– Dar ce se va întâmpla cu ele dacă vin cu voi?

– Măine, în timpul atacului, le vom prinde și ți le vom aduce aici.

– Nu-mi vine să cred. Jean-Pierre știu că Anatoly avea dreptate, dar ideea de a nu se mai întoarce în Banda fu atât de neașteptată, încât îl derută. Vor fi Jane și Chantal în siguranță? Le vor lua rușii într-adevăr? Îi va lăsa Anatoly pe toți trei să se întoarcă la Paris? Cât de curând puteau pleca?

– Urcă, repetă Anatoly.

Cei doi mesageri afgani stăteau de o parte și de

alta a lui Jean-Pierre și își dădu seama că nu avea de ales: dacă ar fi refuzat să urce, l-ar fi luat pe sus și l-ar fi împins înăuntru.

Urcă în elicopter.

Anatoly și afganii săriră înăuntru după el și elicopterul decolă. Nimeni nu închise ușa.

Când elicopterul fu sus, Jean-Pierre avu o primă vedere aeriană asupra Văii celor Cinci Lei. Râul alb șerpuind pe pământul de culoarea dunelor îi amintea de cicatricea lăsată de un cuțit vechi pe fruntea maronie a lui Shahazai Gul, fratele moașei; vedea satul Banda, cu peticele galbene și verzi de pământ cultivat. Se uită atent la vârful dealului, unde erau peșterile, dar nu văzu nici un semn că ar fi locuite: sătenii își aleseseră bine ascunzătorile. Elicopterul urcă mai sus și se întoarse, și nu mai putu vedea Banda. Căută alte puncte de reper. Mi-am petrecut acolo un an din viață, gândi el, și acum n-am să-l mai văd niciodată. Identifică satul Darg, cu moscheea lui ruinată. Această Vale era fortăreața Rezistenței, gândi el. De mâine va fi un memorial al unei rebeliuni înfrânte. Și totul din cauza mea.

Brusc, elicopterul viră spre sud și survolă muntele, iar Valea dispăru cu desăvârșire.

CAPITOLUL 11

CÂND FARA află că Jane și Jean-Pierre vor pleca cu următorul convoi, plânse o zi întreagă. Se atașase foarte puternic de Jane și o iubea nespus de mult pe Chantal. Jane era mulțumită, dar stânjenită: uneori i se părea că Fara o prefera pe Jane în locul propriei ei mame. Totuși, Fara păru să se obișnuiască cu ideea că Jane va pleca și în ziua următoare reveni la normal, mai devotată ca niciodată, dar nu mai avea inima sfâșiată.

Însăși Jane avea emoții legate de călătoria de întoarcere acasă. Din Vale până în trecătoarea Khyber era un traseu de 250 km. Venirea înapoi le luase 14 zile. I se făcuseră bășici și avusese diaree, pe lângă celelalte suferințe și dureri inevitabile. Acum va trebui să facă această călătorie de întoarcere cu un copil de 2 luni. Vor fi cai, dar mare parte a drumului va fi periculos să-i călărească, deoarece convoaiele călătoresc pe potecile montane cele mai înguste și mai abrupte, deseori noaptea.

Își făcu un fel de hamac din bumbac, pentru a o căra pe Chantal. Jean-Pierre va trebui să care proviziile de care aveau nevoie în timpul zilei, căci – după cum aflate Jane când venise aici – caii și oamenii se deplasau cu viteze diferite, caii mergând

mai repede decât oamenii la deal și mai încet la vale, astfel încât oamenii erau departe de bagaje perioade lungi.

A decide *ce* provizii să ia era problema care o preocupă în această după-amiază, cât timp Jean-Pierre era în Skabun. Va fi o trusă medicală de bază – antibiotice, pansamente, morfină – pe care o va pregăti Jean-Pierre. Vor trebui să ia ceva mâncare. Când au venit, au avut multe rații energizante, ciocolată și supe la plic și mâncarea preferată a exploratorului, Kendal Mint Cake. La întoarcere vor avea numai ce puteau găsi în Vale: orez, fructe uscate, brânză uscată, pâine neagră și ce mai puteau cumpăra de pe drum. Era un lucru bun, totuși, faptul că nu trebuiau să-și facă probleme pentru mâncarea lui Chantal.

Numai că existau alte probleme legate de copil. Mamele de aici nu foloseau scutece, ci lăsaus partea din spate a copilului descoperită și spălau prosopul pe care erau așezați. Jane consideră că era un procedeu mult mai sănătos decât sistemul occidental, dar nu era potrivit pentru o călătorie. Jane făcu trei scutece din prosoape și improvază o pereche de chiloți pentru Chantal din ambalajele de polietilenă ale medicamentelor lui Jean-Pierre. Va trebui să spele un scutec în fiecare seară – bineînțeles, cu apă rece – și să încerce să-l usuce peste noapte. Dacă nu se va usca, va mai avea unul de rezervă; și dacă ambele erau umede, Chantal se va irita. Nici un copil nu a murit niciodată de așa ceva, își spuse ea. Cu siguranță, convoiul nu se va opri pentru ca un bebeluș să doarmă sau să fie hrănit și schimbat, astfel încât Chantal va trebui să mănânce

și să moțăie în mișcare, și să fie schimbată de câte ori se ivea ocazia.

Într-un fel, Jane era mai puternică decât fusese cu un an în urmă. Pielea picioarelor ei era tare, iar stomacul ei era rezistent la bacteria locală a oamenilor de rând. Picioarele, care o duruseră atât de tare când venise încoace, îi erau acum obișnuite să străbată mile întregi. Dar sarcina părea să o fi făcut dispusă la durerile de spate și își făcea probleme cum va căra în brațe un copil cât e ziua de lungă. Corpul ei părea să se fi refăcut după trauma nașterii. Simțea că ar putea face dragoste, deși nu-i spusese asta lui Jean-Pierre – nu era sigură de ce.

Făcuse o mulțime de poze când ajunsese aici prima dată, cu aparatul ei Polaroid. Va lăsa aparatul aici – era unul ieftin – dar, desigur, vroia să ia cea mai mare parte a pozelor. Se uită prin ele, întrebându-se pe care să le arunce. Avea poze cu majoritatea sătenilor. Aici erau luptătorii de gherilă, Mohammed, și Alishan, și Kahmir, și Matullah, pozând în posturi eroice hilare și părând firoși. Aici erau femeile, voluptoasa Zahara, zbârcita bătrână Rabia și Halima cu ochi negri, toate chicotind ca niște școlărițe. Aici erau copiii: cele trei fete ale lui Mohammed; băiatul său, Mousa; țăncii Zaharei, de doi, trei, patru și cinci ani; și cei patru copii ai molei. Nu o putea arunca pe nici una; va trebui să le ia pe toate cu ea.

Împacheta haine într-o geantă, în timp ce Fara mătura pe jos și Chantal dormea în camera alăturată. Coborâseră de la peșteri devreme, pentru a-și termina treaba. Totuși, nu avea multe de împachetat: pe lângă scutecele lui Chantal, o pereche de

pantaloni scurți curați pentru ea și una pentru Jean-Pierre și o pereche de șosete de rezervă pentru fiecare. Nici unul din ei nu-și va schimba hainele exterioare. Chantal nu avea oricum haine – era înfășurată într-un șal sau nu avea nimic pe ea. Pentru Jane și Jean-Pierre, o pereche de pantaloni, o cămașă, o eșarfă și o pătură *pattu* le vor ajunge pentru întreaga călătorie și probabil că vor fi arse într-un hotel din Peshawar în semn de sărbătorire a întoarcerii lor la civilizație.

Acest gând îi va da putere pe parcursul călătoriei. Își amintea vag că hotelul Dean din Peshawar era primitiv, dar era greu să-și amintească ce *anume* era în neregulă cu el. Să fi fost că se plânsese că aerul condiționat făcea prea mult zgomot? Cel puțin are *dușuri*!

– Civilizație, spuse ea cu voce tare, și Fara se uită la ea cu o expresie mirată și întrebătoare. Jane zâmbi și spuse în Dari:

– Sunt fericită că mă întorc în marele oraș.

– Îmi plac orașele mari, spuse Fara. Am fost o dată în Rokha. Continuă să măture. Fratele meu este plecat în Jalalabad, adăugă ea cu o umbră de invidie.

– Când se va întoarce? întrebă Jane, dar Fara muți și se rușină, și, după o clipă, Jane își dădu seama de ce: din curte se auzea un fluierat și zgomot de pași, după care urmă o bătaie în ușă și vocea lui Ellis Thaler spuse:

– E cineva acasă?

– Intră, strigă Jane. El intră șchiopătând. Deși pe plan sentimental ea nu mai era atrasă de el, fusese totuși îngrijorată de rănirea lui. El rămăsese în

Astana pentru a se reface. Trebuie să se fi întors azi. Cum te simți? îl întrebă ea.

– Ridicol, spuse el cu un zâmbet amar. E un loc rușinos în care să fii împușcat.

– Dacă simți numai rușine înseamnă că se face bine.

El dădu afirmativ din cap.

– Doctorul e aici?

– A plecat la Skabun, spuse Jane. A avut loc un raid de bombardamente nimicitor și au trimis după el. Te pot ajuta cu ceva?

– Doar am vrut să-l anunț că am ieșit din convalescență.

– Se întoarce diseară sau mâine dimineață. Ea studia înfățișarea lui Ellis: cu coama lui de păr blond și barba aurie cârlionțată arăta ca un leu. De ce nu te tunzi?

– Luptătorii de gherilă mi-au cerut să mi-l cresc și să nu mă bărbieresc.

– Întotdeauna spun asta. Scopul este ca occidentalii să nu fie atât de ușor remarcați. În cazul tău are efect invers.

– Voi fi remarcat în această țară, indiferent că sunt tuns sau nu.

– E adevărat. Jane își dădu seama că era prima dată când ea și Ellis erau împreună, fără Jean-Pierre. Reveniseră foarte ușor la vechiul lor stil de conversație. Era greu să-și amintească cât fusese de furioasă pe el.

El se uită cu curiozitate la împachetatul ei.

– Pentru ce e asta?

– Pentru călătoria de întoarcere acasă.

– Cum veți călători?

– Cu un convoi, cum am și venit.
– Rușii au ocupat mult teritoriu în ultimele zile, spuse el. Nu știai?

Jane simți un fior de spaimă.

– Ce vrei să spui?

– Rușii și-au lansat atacul de vară. Au acaparat porțiuni mari din țară prin care trec de obicei convoaiele.

– Vrei să spui că ruta spre Pakistan e închisă?

– Ruta *normală* este închisă. Nu poți ajunge de aici în trecătoarea Khyber. S-ar putea să existe și alte rute...

Jane își văzu visul de a merge acasă năruindu-se.

– Nu mi-a spus nimeni! spuse ea furioasă.

– Cred că Jean-Pierre nu știa. Am stat prin preajma lui Masud mult timp și sunt la curent cu ce se întâmplă.

– Da, spuse Jane fără să se uite la el. Probabil că Jean-Pierre chiar nu știa asta. Sau poate că știa, dar nu îi spusese nimic pentru că oricum nu dorea să se întoarcă în Europa. Oricare ar fi fost cazul, ea nu avea de gând să accepte situația. Mai întâi se va asigura că Ellis avea dreptate. Apoi va căuta modalități de a rezolva problema.

Se duse la lada lui Jean-Pierre și scoase hărțile americane ale Afganistanului. Erau făcute sul într-un cilindru și legate cu elastic. Nerăbdătoare, smulse elasticul și trânti hărțile pe podea. Undeva în străfundul conștiinței, o voce îi spunea: Acela se poate să fi fost singurul elastic pe o rază de 150 de kilometri.

Calmează-te, își spuse ea.

Îngenunche pe podea și începu să caute pe hărți.

Erau la o scară foarte mare, așa încât trebui să pună mai multe una lângă alta pentru a vedea tot teritoriul dintre Vale și trecătoarea Khyber. Ellis se uită peste umărul ei.

– Sunt niște hărți bune! spuse el. De unde le ai?

– Jean-Pierre le-a adus din Paris.

– Sunt mai bune decât ce are Masud.

– Știu. Mohammed le folosește întotdeauna pe astea pentru a planifica convoaiele. Bun. Arată-mi până unde au avansat rușii.

Ellis îngenunche pe covor lângă ea și trasă cu degetul o linie de-a lungul hărții.

Jane simți un licăr de speranță.

– Nu mi se pare că trecătoarea Khyber ar fi închisă, spuse ea. De ce nu putem merge pe aici? trasă o linie imaginară peste hartă, puțin mai la nord de frontul rus.

– Nu știu dacă aceea e o rută, spuse Ellis. S-ar putea să fie inaccesibilă – va trebui să-i întrebi pe luptătorii de gherilă. Dar mai e ceva, și anume că informațiile lui Masud sunt vechi de cel puțin o zi sau două, iar rușii continuă să avanseze. O vale sau o trecătoare poate fii deschisă azi și închisă mâine.

– La naiba! Nu se va da bătută. Se aplecă peste hartă și se uită de aproape la zona de graniță. Uite, trecătoarea Khyber nu este singurul drum.

– Valea unui râu se întinde de-a lungul întregii granițe, cu munți pe partea afgană. S-ar putea să nu poți ajunge decât până la celelalte trecători din sud – adică de pe teritoriul ocupat de ruși.

– Nu mai are rost să speculăm, spuse Jane. Adună hărțile și le făcu sul.

– Cineva trebuie să știe.

– Cred că da.

Ea se ridică.

– Trebuie să existe mai multe drumuri de ieșire din țara asta blestemată, spuse ea. Își îndesă hărțile sub braț și ieși, lăsându-l pe Ellis în genunchi, pe covor.

Femeile și copiii se întorseseră de la peșteri și satul prinse viață. Fumul sobelor era suflat peste pereții curților. În fața moscheii, cinci copii stăteau în cerc, jucând un joc numit (aparent fără nici o relevanță) Pepene. Era un joc de spus povești, în care povestitorul se oprea înainte de sfârșit și următorul copil trebuia să continue. Jane îl reperă pe Mousa, fiul lui Mohammed, stând în cerc, purtând la cingătoare cuțitul cu un aspect mai degrabă urât pe care i-l dăruise tatăl său după accidentul cu bomba. Mousa spunea povestea. Jane auzi: „... și ursul încercă să-i smulgă mâna băiatului, dar băiatul își scoase cuțitul...”

Se îndreptă spre casa lui Mohammed. S-ar putea ca Mohammed să nu fie acasă – nu-l văzuse de mult timp – dar locuia cu frații lui, în obișnuita familie afgană numeroasă, și ei, la rândul lor, erau luptători de gherilă – toți tinerii în formă erau – deci dacă îi va găsi acasă, i-ar putea da câteva informații. Ezită în fața casei. După obicei, ar trebui să se oprească în curte și să vorbească cu femeile, care erau acolo pregătind cina; și apoi, după un schimb de politețuri, cea mai în vârstă dintre femei ar intra în casă pentru a-i întreba pe bărbați dacă sunt de acord să vorbească cu Jane. Auzi vocea mamei sale spunând: „Nu te face de râs!” Jane spusese tare: „Du-te la dracu’, mamă.” Intră, ignorând

femeile din curte, și păși direct în camera din față – salonul bărbaților.

Erau trei bărbați acolo: fratele de 18 ani al lui Mohammed, Kahmir Khan, cu o față atrăgătoare și o barbă rară; cumnatul său, Matullah; și Mohammed în persoană. Era un lucru neobișnuit ca atâția luptători de gherilă să fie acasă. Toți își ridicară privirile spre ea, tresărind.

– Domnul fie cu tine, Mohammed Khan, spuse Jane. Fără a-i lăsa timp să-i răspundă, ea continuă: Când te-ai întors?

– Azi, răspunse el automat.

Ea se ghemui în aceeași poziție ca ei. Erau prea uimiți pentru a spune ceva. Își întinse hărțile pe jos. Cei trei bărbați se aplecară deasupra lor gânditori, pentru a se uita la ele: deja uitaseră de încălcare a lui Jane a etichetei.

– Uite, spuse ea. Rușii au avansat până aici – am dreptate? Ea retrasă linia pe care i-o arătase Ellis.

Mohammed încuviință din cap.

– Deci ruta normală a convoiului este blocată.

Mohammed încuviință din nou.

– Care este cea mai bună rută de ieșire acum?

Toți păreau nesiguri și-și scuturau negativ capul. Era normal: când se vorbea de dificultăți, le plăcea să facă pe gânditorii. Jane credea că era din cauza faptului că cunoștințele lor locale erau singura putere pe care o aveau asupra străinilor ca ea. De obicei era tolerantă, dar azi nu avea răbdare.

– De ce nu asta? întrebă ea irevocabil, trasând o linie paralelă cu frontul rus.

– Prea aproape de ruși, spuse Mohammed.

– Atunci pe aici. Trasă o rută mult mai atentă,

urmând contururile teritoriului.

– Nu, spuse el din nou.

– De ce?

– Aici... Indică un loc pe hartă, între capurile a două văi, unde Jane trecuse cu degetul fericită peste un lanț muntos. Aici nu este spinare.

Spinare însemna trecătoare.

Jane trasă o rută și mai nordică.

– Pe aici?

– Și mai rău.

– *Trebuie* să existe un drum de ieșire! strigă Jane.

Avu un sentiment că ei se bucurau de frustrarea ei. Se hotărî să spună ceva ușor ofensator, pentru a-i însufleți puțin.

– Țara asta este o casă cu o singură ușă, ruptă de restul lumii pentru simplul motiv că nu se poate ajunge până la trecătoarea Khyber? Sintagma *o casă cu o singură ușă* era un eufemism pentru cei izolați.

– Bineînțeles că nu, spuse Mohammed înțepat. Vara avem Drumul Untului.

– Arată-mi-l.

Degetul lui Mohammed trasă o rută complexă care începea în estul Văii, continuându-se printr-o serie de trecători înalte și râuri secate, apoi o lua spre nord în Himalaya și, în sfârșit, trecea granița pe lângă intrarea culoarului Waikhan nelocuit, înainte de a coti la sud-est, spre orașul Pakistani din Chitral.

– Pe aici își duc oamenii din Nuristan untul, iaurtul și brânza spre piața din Paskistan. Zâmbi și își atinse căciula rotundă. De aici ne luăm pălăriile. Jane își aminti că se numeau căciuli Chitrali.

– Bine, spuse Jane. Vom merge acasă pe acolo.

Mohammed scutură dezaprobator din cap.

– Nu puteți.

– De ce?

Kahmir și Matullah zâmbiră în cunoștință de cauză. Jane îi ignoră. După o clipă, Mohammed spuse:

– Prima problemă este altitudinea. Această rută se ridică deasupra liniei ghețurilor. Aceasta înseamnă că zăpada nu se topește niciodată și nu este apă curgătoare nici măcar vara. A doua este relieful. Dealurile sunt foarte abrupte, iar cărările înguste și înșelătoare. E greu să-ți dai seama pe unde s-o iei: chiar și localnicii se rătăcesc. Dar cea mai mare problemă o constituie oamenii. Regiunea se numește Nuristan, dar odinioară se numea Kafiristan, pentru că oamenii erau necredincioși și mari băutori de vin. Acum sunt credincioși adevărați, dar încă îi mai înșală, jefuiesc și uneori chiar omoară pe călători. Această rută nu e bună pentru europeni și imposibilă pentru femei. Numai cei mai tineri și mai puternici bărbați o pot folosi – și chiar și atunci, mulți călători sunt uciși.

– Vei trimite convoaie pe acolo?

– Nu. Vom aștepta până când se va redeschide ruta nordică.

Ea îi studie fața frumoasă. Își dădu seama că nu exagera: era cât se poate de realist. Ea se ridică și începu să-și adune hărțile. Era profund dezamăgită. Întoarcerea ei acasă se va amâna cu siguranță. Viața grea din Vale îi păru brusc insuportabilă și îi veni să plângă. Își băgă hărțile într-un cilindru și se sforță să fie politicoasă.

– Ai fost plecat mult timp, îi spuse ea lui Mohammed.

– Am fost la Faizabad.

– O călătorie lungă. Faizabad era un oraș mare din nordul îndepărtat. Rezistența era foarte puternică acolo: armata se răsculase și rușii nu au mai preluat conducerea niciodată. Nu ești obosit?

Era o întrebare formală, ca și *Ce mai faci?* în engleză și Mohammed îi dădu un răspuns la fel de formal:

– Încă mai răsufli!

Își îndesă sulul de hărți sub braț și ieși. Femeile din curte o priviră cu teamă în timp ce trecu pe lângă ele. Ea o salută din cap pe Halima, soția cu ochi negri a lui Mohammed, și primi în schimb un zâmbet nervos.

Luptătorii de gherilă călătoreau mult în ultima vreme. Mohammed fusese la Faizabad, fratele lui Fara mersese la Jalalabad... Jane își aminti că unul dintre pacienții ei, o femeie din Dasht-i-Rewat, spusese că soțul fusese trimis la Pagam, lângă Kabul. Iar cumnatul Zaharei, Yussuf Gul, fratele soțului ei decedat, fusese trimis în valea Logar, dincolo de Kabul. Toate cele patru locuri erau fortărețe rebele.

Se întâmpla ceva.

Jane uită pentru o vreme de dezamăgirea ei, în timp ce încerca să-și dea seama ce se întâmpla. Masud trimisese mesageri la mulți – poate la toți – comandanții Rezistenței. Era o coincidență faptul că asta se întâmpla atât de curând după sosirea lui Ellis în Vale? Dacă nu, ce punea Ellis la cale? Probabil, SUA colaborează cu Masud în organizarea unei

ofensive stabilite de comun acord. Dacă toți rebelii ar acționa împreună, ar realiza ceva – probabil ar putea prelua temporar Kabulul.

Jane intră în casa ei și aruncă hărțile în ladă. Chantal dormea. Fara pregătea mâncarea pentru cină: pâine, iaurt și mere. Jane spuse:

– De ce a plecat fratele tău la Jalalabad?

– A fost trimis, spuse Fara cu aerul unei persoane care spune un lucru evident.

– Cine l-a trimis?

– Masud.

– Pentru ce?

– Nu știu. Fara păru surprinsă că Jane pune o astfel de întrebare: cine ar putea fi atât de prost să creadă că un bărbat i-ar spune surorii lui motivul pentru care pleacă într-o călătorie?

– Avea ceva de făcut acolo, sau a dus un mesaj, sau ce?

– Nu știu, repetă Fara. Începuse să pară că-și pierde răbdarea.

– Las-o baltă, spuse Jane zâmbind. Dintre toate femeile din sat, Fara avea cele mai puține șanse să știe ce se întâmpla. Dar cine putea ști totuși?

Jane luă un prosop și se îndreptă spre râu.

Zahara nu mai era în doliu după soțul ei, deși era cu mult mai puțin vorbăreață ca înainte. Jane se întreabă cât timp va trece până când se va recăsători. Zahara și Ahmed fuseseră singurul cuplu afgan întâlnit de Jane care păruseră cu adevărat îndrăgostiți unul de altul. Totuși, Zahara era o femeie foarte senzuală, care ar avea probleme dacă ar trăi fără bărbat foarte mult timp. Fratele mai tânăr al lui Ahmed, Yussuf, cântărețul, locuia în aceeași casă

cu Zahara și încă nu era căsătorit la vârsta de 18 ani: femeile din sat speculau că Yussuf s-ar putea căsători cu Zahara.

Frații locuiau împreună aici; surorile erau întotdeauna despărțite. Mireasa mergea de obicei să trăiască cu soțul ei, în casa socrilor. Era o modalitate în plus prin care bărbații din această țară își opreau femeile.

Jane merse cu pași mari de-a lungul cărării printre lanuri. Câțiva bărbați lucrau în lumina serii. Culesul recoltei se apropia de sfârșit. În curând va fi oricum prea târziu să o ia pe Drumul Untului, gândi Jane: Mohammed spusese că era o rută numai de vară.

Ajunse pe plaja femeilor. Opt sau zece femei din sat făceau baie în râu sau în ochiuri de apă la marginea râului. Zahara era în mijlocul râului, improșcând cu apă în toate direcțiile ca de obicei, dar fără să mai râdă sau să glumească.

Jane își lăsă prosopul jos și își făcu drum prin apă. Se hotărî să fie mai puțin directă cu Zahara decât fusese cu Fara. Desigur, nu va putea să o prostească pe Zahara, dar va încerca să dea impresia că mai degrabă flecărea, decât interoga. Nu se apropie de Zahara imediat. Când celelalte femei ieșiră din apă, Jane făcu la fel după un minut sau două și se șterse cu prosopul în tăcere. Doar când Zahara și alte câteva femei începură să se îndrepte înapoi spre sat, Jane vorbi.

— Când se întoarce Yussuf? O întrebă ea pe Zahara în Dari.

— Azi sau mâine. A plecat în valea Logar.

— Știu. A plecat singur?

– Da, dar a spus că s-ar putea să se întoarcă cu cineva.

– Cu cine?

Zahara ridică din umeri.

– O soție, probabil.

Jane fu pe moment deconcentrată. Indiferența Zaharei părea mult prea calmă. Aceasta însemna că-și făcea griji: nu vroia ca Yussuf să-și aducă acasă o nevastă. Se părea că zvonurile din sat erau adevărate. Jane spera să fie. Zahara avea nevoie de un bărbat.

– Nu cred că s-a dus să-și aducă o nevastă, spuse Jane.

– De ce?

– Se întâmplă ceva important. Masud a trimis mulți mesageri. Nu se poate ca toți să fie în căutare de neveste.

Zahara continuă să încerce să pară indiferentă, dar Jane își dădu seama că era mulțumită. Avea vreo importanță, se întrebă Jane, posibilitatea ca Yussuf să fi plecat în valea Logar pentru a aduce pe cineva?

Se lăsa noaptea în timp ce ele se apropiau de sat. Din moschee răsună încet un cântec: sunetul sinistru al celor mai însetați oameni de rugăciune din lume. De fiecare dată îi amintea lui Jane de Josef, un tânăr soldat rus care supraviețuise prăbușirii unui elicopter chiar pe muntele din Banda. Câteva femei îl aduseseră la casa băcanului – asta se întâmplă în iarnă, înainte de a muta clinica în peșteră – și Jean-Pierre și Jane îi îngrijiseră rănila în timp ce fusese trimis un mesager la Masud pentru a-l întreba ce era de făcut. Jane aflase care fusese

răspunsul lui Masud într-o seară când Alishan Karim intră în camera din fața a băcăniei, unde Josef stătea întins cu bandaje, și pusese botul puștii lui la urechea băiatului și îi zburase creierii. Fusesse cam pe la ora asta și sunetul bărbaților rugându-se plutea în aer în timp ce Jane spăla sângele de pe pereți și aduna creierii băiatului de pe podea.

Femeile urcară ultima porțiune de cărare de la râu și se opriră în fața moscheii, terminându-și conversațiile înainte de a merge fiecare la casele lor. Jane aruncă o privire în moschee. Bărbații se rugau în genunchi, cu Abdullah, mola, în fruntea lor. Armele, obșnuita combinație de puști vechi și semiautomate moderne, erau puse grămadă într-un colț. Rugăciunile erau pe terminate. Când bărbații se ridicară, Jane observă că erau printre ei și câțiva străini. Îi spuse Zaharei:

– Cine sunt aceștia?

– După turbane, trebuie să fie din valea Pich și Jalalabad, răspuse Zahara. Sunt pushtuni – în mod normal ne sunt dușmani. De ce sunt aici? În timp ce vorbea, un bărbat foarte înalt cu un ochi acoperit ieși din mulțime. Acesta trebuie să fie Jahan Kamil – dușmanul înverșunat al lui Masud!

– Dar uite că Masud vorbește cu el, spuse Jane și adăugă în engleză: Îți dai seama!

Zahara o imită:

– Îț dei sama!

Era prima glumă pe care o făcuse Zahara de când murise soțul ei. Era un semn bun: Zahara își revenea.

Bărbații începură să iasă și femeile se împrăștiară spre casele lor, toate cu excepția lui Jane. Crezu

că începea să înțeleagă ce se întâmpla; și avea nevoie de o confirmare. Când Mohammed ieși, ea se apropie de el și îi vorbi în franceză.

– Am uitat să te întreb dacă călătoria ta în Faizabad a fost reușită.

– A fost, spuse el fără a se opri din mers: nu vroia ca pushtunii sau camarazii lui să-l vadă răspunzând la întrebările unei femei.

Jane se grăbi să meargă alături de el, în timp ce el se îndrepta spre casă.

– Deci comandantul din Faizabad este aici?

– Da.

Jane presupuse corect: Masud îi invitase aici pe toți comandanții rebelilor.

– Ce părere ai despre asta? îl întreabă ea. Încă mai căuta detalii.

Mohammed păru îngândurat și se aplecă puțin, cum o făcea întotdeauna când devenea interesat de o conversație.

– Totul depinde de ce va face Ellis mâine, spuse el. Dacă îi impresionează ca om de onoare și le câștigă respectul, cred că vor fi de acord cu planul lui.

– Și crezi că planul lui e bun?

– Evident că va fi un lucru bun dacă Rezistența se unește și primește arme de la Statele Unite.

Deci asta era! Arme americane pentru rebeli, cu condiția ca ei să lupte împreună împotriva rușilor, în loc să se lupte între ei jumătate din timp.

Ajunseră la casa lui Mohammed și Jane se îndepărtă. Își simțea sânii plini: era timpul să o hrănească pe Chantal. Sânul drept părea puțin mai greu, pentru că la ultima alăptare începuse cu cel

stâng, și Chantal îl golea întotdeauna mai bine pe primul.

Jane ajunse acasă și intră în dormitor. Chantal stătea goală pe un prosop împăturit în leagănul ei, care era de fapt o cutie de carton tăiată în două. Nu avea nevoie de haine în aerul cald al verii afgane. Noaptea era acoperită cu un cearșaf, atâta tot. Rebelii și războiul, Ellis, și Mohammed, și Masud, toți au trecut pe planul doi când Jane își privi copilul: întotdeauna crezuse că bebelușii sunt urâți, dar Chantal îi părea foarte frumoasă. În timp ce Jane o privi, Chantal tresări, își deschise gura și plânse. Sânul drept al lui Jane lăsă imediat lapte în semn de răspuns, și o pată caldă, umedă se contură pe cămașa ei. Își desfăcu nasturii și o ridică pe Chantal.

Jean-Pierre spunea că ar trebui să-și spele sânii cu spirt sanitar înainte de a alăpta, dar nu o făcuse niciodată, pentru că știa că lui Chantal nu i-ar fi plăcut gustul. Se așeză pe un preș cu spatele reze-mat de perete și o ținea pe Chantal culcată pe mâna ei dreaptă. Fetița dădu din mânuțele ei grăsuțe și-și mișcă capul dintr-o parte în alta, căutând frenetic cu gura deschisă. Jane o ghidă spre sfârc. Gingiile lipsite de dinți strânseră cu putere și fetița începu să sugă cu poftă. Jane tresări la prima ei înghițitură, apoi la a doua. A treia fu mai blândă. O mână mică, durdulie se ridică și atinse partea rotundă a sânelui umflat al lui Jane, apăsându-l cu o mângâiere oarbă, stângace. Jane se relaxă.

Alăptatul copilului o făcea să se simtă foarte tandră și protectivă. De asemenea, spre surprinderea ei, era excitant. La început se simți vinovată de faptul că o excită, dar decise în curând că dacă era

natural, nu putea fi rău și începu să-i placă.

Abia aștepta să se laude cu Chantal, dacă se vor mai întoarce vreodată în Europa. Fără îndoială, mama lui Jean-Pierre îi va spune că nu face nimic bine, iar propria ei mamă ar vrea să o boteze, dar tatăl ei ar adora-o pe Chantal printre aburii alcoolului, iar sora ei ar fi mândră și entuziasmată. Cine mai era? Tatăl lui Jean-Pierre murise...

Se auzi o voce din curte.

– E cineva acasă?

Era Ellis.

– Intră, strigă Jane. Nu simți că ar trebui să se acopere: Ellis nu era afgan și, oricum, el fusese cândva iubitul ei.

El intră, o văzu alăptându-și copilul și îi mai aruncă o a doua privire.

– Să plec?

Ea dădu negativ din cap.

– Mi-ai mai văzut țâțele și înainte.

– Nu prea cred, spuse el. Trebuie să ți le fi schimbat.

Ea râse.

– Sarcina îți face țâțele frumoase. Ellis fusese căsătorit o dată, ea știa asta, și avusese un copil, deși el dădea impresia că nu o mai văzuse nici pe mamă, nici pe copil. Acesta era unul din lucrurile despre care nu vorbea niciodată prea mult. Nu-ți amintești de când a fost nevasta ta însărcinată?

– Am ratat momentul, spuse el pe acel ton concis pe care-l folosea când vroia să te facă să taci. Am fost plecat.

Ea era prea relaxată pentru a-i da un răspuns pe măsură. De fapt îi era milă de el. Își distrusese

viața, dar nu numai din vina lui; și cu siguranță fusese pedepsit pentru păcatele sale – nu în ultimul rând de ea.

– Jean-Pierre nu s-a întors, spuse Ellis.

– Nu. Suptul se potoli o dată cu golirea sânelui lui Jane. Își retrase cu blândețe sfârcul din gura lui Chantal și o ridică pe fetiță pe umăr, mângâindu-i spatele îngust pentru a o face să râgâie.

– Masud ar vrea să-i împrumute hărțile, spuse Ellis.

– Desigur. Știi unde sunt. Chantal râgâi zgomotos. Fetiță cuminte, spuse Jane. Își puse copilul la sânul stâng. Flămândă din nou după răgâieli, Chantal începu să sugă. Cedând unui impuls, Jane spuse: De ce nu îți vizitezi copilul?

El scoase hărțile din ladă, închise capacul și se îndreptă.

– Îl vizitez, dar nu foarte des.

Jane fu șocată. Aproape că am trăit cu el șase luni, gândi ea, și nu l-am cunoscut bine niciodată.

– Fată sau băiat?

– Fată.

– Trebuie să aibă...

– 13 ani.

– Dumnezeule! Era practic mare. Jane deveni brusc foarte curioasă. De ce nu-l întrebasese niciodată de toate astea? Probabil că nu o interesau înainte de a avea propriul ei copil. Unde locuiește?

El ezită.

– Nu-mi spune, zise ea. Îi putea citi fața. Erai pe punctul de a mă minți.

– Ai dreptate, spuse el. Dar înțelegi *de ce* trebuie să mint în legătură cu asta?

Ea se gândi o clipă.

– Ție teamă că dușmanii tăi te vor ataca prin copilul tău?

– Da.

– E un motiv întemeiat.

– Mulțumesc. Și mulțumesc și pentru astea. Flutură hărțile în fața ei, apoi ieși.

Chantal adormise cu sfârcul lui Jane în gură. Jane i-l scoase ușor și o ridică la nivelul umărului. Râgâi, dar fără să se trezească. Fetița putea dormi oricum.

Jane și-ar fi dorit ca Jean-Pierre să se fi întors. Era convinsă că nu putea face nici un rău, dar în același timp s-ar fi simțit mai ușurată dacă ar fi fost sub ochii ei. Nu-i putea contacta pe ruși pentru că îi spărsese radioul. Nu mai era nici un alt mijloc de comunicație între Banda și teritoriul rus. Masud putea trimite mesageri prin curieri, desigur; dar Jean-Pierre nu avea curieri și, oricum, dacă ar trimite pe cineva, ar afla tot satul. Singurul lucru pe care l-ar fi putut face era să meargă pe jos până în Rokha, dar nu avea timp pentru așa ceva.

Pe lângă că era îngrijorată, nici nu-i plăcea să doarmă singură. În Europa nu-i păsase, dar aici îi era frică de tribalii brutali și imprevizibili, care considerau că un bărbat care își bate nevasta e la fel de normal ca o mamă care își strunește copilul. Și Jane nu era o femeie obișnuită în ochii lor: cu vederile ei largi, și privirea ei directă, și cu atitudinea ei impunătoare era un simbol al plăcerilor sexuale interzise. Nu respectase convențiile comportamentului sexual și singurele femei pe care le cunoșteau să fi făcut același lucru erau târfele.

Când Jean-Pierre era cu ea, întotdeauna îl căuta cu mâna și-l atingea înainte de a adormi. El dormea întotdeauna ghemuit, cu spatele la ea, și deși se mișca mult în somn, nu o lua niciodată în brațe. Singurul bărbat cu care mai împărțise patul pentru o perioadă mai lungă fusese Ellis, iar el fusese exact contrariul: toată noapte o atingea, îmbrățișând-o și sărutând-o; uneori pe jumătate treaz, alteori dormind adânc. De două sau trei ori încercase să facă dragoste cu ea în somn: ea chicotea și încerca să-i facă pe plac, dar după câteva secunde, el se întorcea și începea să sforăie, iar dimineața nu-și mai amintea ce făcuse. Cât era de diferit de Jean-Pierre. Ellis o atingea cu o afecțiune stângace, ca un copil jucându-se cu un animal îndrăgit; Jean-Pierre o atingea în felul în care un violonist ar mânui un Stradivarius. O iubiseră în moduri diferite, dar o trădaseră la fel.

Chantal gânguri. Se trezi. Jane o luă în poală, sprijinindu-i capul astfel încât să se poată uita direct una la alta, și începu să îi vorbească, fie cu silabe fără sens, fie cu cuvinte adevărate. Lui Chantal îi plăcea asta. După o vreme, Jane nu mai avu ce spune și începu să cante. Era în mijlocul cântecului *Tati a plecat la Londra cu un tren pufăind*, când fu întreruptă de o voce ce venea de afară.

– Intră, strigă ea. Îi spuse lui Chantal: Avem vizitatori tot timpul, nu-i așa? E ca și cum am locui la Galeria Națională, nu-i așa? Își strânse cămașa pe lângă corp, pentru a-și ascunde decolteul.

Mohammed intră și spuse în Dari:

– Unde e Jean-Pierre?

– A plecat la Skabun. Te pot ajuta cu ceva?

– Când se întoarce?

– Dimineață, cred. Ai de gând să-mi spui care e problema sau intenționezi să continui să vorbești ca un polițai din Kabul?

El îi zâmbi. Când ea îi vorbi nepoliticos, el o găsi sexy, ceea ce nu era efectul scontat de ea. El spuse:

– Alishan a sosit cu Masud. Mai vrea pastile.

– A, da. Alishan Karim era fratele molei și suferea de angină. Desigur, nu avea de gând să renunțe la activitățile lui de gherilă, astfel că Jean-Pierre îi dăduse să ia trinitrin chiar înaintea unei bătălii sau a unui efort.

– Îți voi da eu câteva pastile, spuse Jane. Se ridică și i-o înmână pe Chantal lui Mohammed.

Mohammed luă copilul automat și apoi păru stânjenit. Jane îi zâmbi și intră în camera din față. Găsi pastilele pe un raft de sub tejgheaua fostei băcănii. Turnă cam 100 într-un recipient și se întoarce în living. Chantal se holba, fascinată, la Mohammed. Jane luă copilul și îi dădu pastilele.

– Spune-i lui Alishan să se odihnească mai mult, zise ea.

Mohammed dezaprobă din cap.

– Nu îi este frică de mine, spuse el. Spune-i-o tu.

Jane râse. Venind din partea unui afgan, această glumă era aproape feministă.

Mohammed spuse:

– De ce a plecat Jean-Pierre la Skabun?

– Azi dimineață a avut loc acolo un bombardament.

– Nu a avut.

– Bineînțeles că a... Jane se opri brusc.

Mohammed ridică din umeri.

– Am fost acolo toată ziua cu Masud. Cred că te înșeli.

Încercă să pară cât mai naturală.

– Da, probabil că am înțeles greșit.

– Mulțumesc pentru pastile. El ieși.

Jane se aruncă apăsât pe un scaun. Nu avusese loc nici un bombardament la Skabun. Jean-Pierre plecase să se întâlnească cu Anatoly. Nu prea își dădea seama cum putuse aranja asta, dar totuși, nu avea nici o îndoială.

Ce să facă?

Dacă Jean-Pierre știa de adunarea de mâine și le-ar putea spune rușilor de ea, atunci rușii ar putea ataca...

Ar putea șterge de pe fața pământului întreaga conducere a Rezistenței, într-o singură zi.

Trebuie să se întâlnească cu Ellis.

Înfășură un șal în jurul lui Chantal – aerul era puțin mai răcoros acum – și ieși din casă, îndreptându-se spre moschee. Ellis era în curte cu restul bărbaților, aplecat peste hărțile lui Jean-Pierre împreună cu Masud, Mohammed și bărbatul cu ochiul acoperit. Unii luptători de gherilă își treceau unul de la altul o pipă, alții mâncau. Toți căscară ochii de uimire când o văzură intrând cu copilul sprijinit de sold.

– Ellis, spuse ea. El își ridică privirea. Trebuie să vorbesc cu tine. Vii te rog afară?

El se ridică și amândoi trecură pe sub arcadă și se opriră în fața moscheii.

– Ce este?

– Știe Jean-Pierre de întâlnirea pe care ai organi-

zat-o cu toți liderii Rezistenței?

– Da – când am vorbit prima dată cu Masud despre ea, el era chiar acolo, scoțându-mi glonțul din cur. De ce?

Inima lui Jane se făcu cât un purice. Ultima ei speranță fusese că Jean-Pierre s-ar putea să nu știe. Acum nu avea de ales. Se uită în jur. Nu era nimeni prin apropiere; și oricum, vorbeau în engleză.

– Am ceva să-ți spun, zise ea, dar vreau să-mi promiți că nu va păți nimic.

El se holbă la ea preț de o clipă.

– O, *drace*, spuse el cu fervoare. O, la naiba, o, drace. Lucrează pentru ei. Desigur! Cum de n-am ghicit? În Paris, el trebuie să-i fi adus pe nenorociții ăia în apartamentul meu! Le spune despre convoaie – de aceea au pierdut atât de multe! *Ticălo-sul...* se opri brusc și vorbi mai blând. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine.

– Da, spuse ea. Fără să poată face nimic, fața ei se schimonosi, ochii i se umplură de lacrimi și începu să suspine. Se simți slabă, și proastă, și rușinată că plânge, dar mai simțea și că i se luase o piatră mare de pe inimă.

Ellis își petrecu un braț în jurul ei și al lui Chantal.

– Biata de tine, spuse el.

– Da, spuse ea. A fost îngrozitor.

– De când știi?

– De câteva săptămâni.

– Nu ai știut când te-ai măritat cu el?

– Nu.

– Amândoi, spuse el. Amândoi ți-am făcut asta.

– Da.

– Te-ai înhăităt cu cine nu trebuie.

– Da.

Ea își îngropă fața în cămașa lui și plânse fără nici o reținere pentru toate minciunile, și trădările, și timpul trecut, și dragostea irosită. Chantal plângea și ea. Ellis o ținea pe Jane strâns în brațe și o mângâia pe păr până când, în cele din urmă, ea se opri din scuturat, începu să se calmeze și își șterse nasul cu mâneca.

– Știi, i-am spart radioul, spuse ea, și apoi am crezut că nu mai avea cum să ia legătura cu ei; dar azi a fost chemat la Skabun pentru a-i trata pe răniții bombardamentului, dar nu a avut loc nici un bombardament la Skabun...

Mohammed ieși din moschee. Ellis îi dădu drumul lui Jane și păru stânjenit.

– Ce se întâmplă? – îl întrebă pe Mohammed în franceză.

– Se ceartă, spuse el. Unii spun că e un plan bun și că ne va ajuta să-i învingem pe ruși. Alții întreabă de ce Masud este considerat singurul conducător bun și cine e Ellis Thaler să-i judece pe liderii afgani? Trebuie să te întorci și să încerci să mai vorbești cu ei.

– Așteaptă, spuse Ellis. Lucrurile au luat o întorsătură nouă.

Jane gândi: O, Dumnezeuule, Mohammed va uci-de pe cineva când aude de asta...

– A avut loc o scurgere de informații.

– Ce vrei să spui, zise Mohammed amenințător.

Ellis ezită, de parcă nu vroia să dea nimic în vi-leag; și apoi păru să se hotărască că nu are altă alternativă.

– S-ar putea ca rușii să știe de conferință...

– Cine? întrebă Mohammed plin de furie. Cine este trădătorul?

– E posibil să fie doctorul, dar...

Mohammed se întoarce spre Jane.

– De când știi de asta?

– Ori îmi vorbești frumos, ori nu avem ce discuta, îi aruncă ea.

– Încetați, spuse Ellis.

Jane nu avea de gând să treacă cu vederea că Mohammed îi vorbise pe un ton incriminator.

– Te-am avertizat, spuse ea. Ți-am spus să schimbi ruta convoiului. Ți-am salvat viața-ți nenorocită, așa că nu arăta cu degetul spre *mine*.

Mânia lui Mohammed se evaporă și părul puțin sfios.

Ellis spuse:

– Deci de aceea a fost schimbată ruta. Se uită la Jane cu o oarecare admirație.

Mohammed spuse:

– Unde este el acum?

– Nu știm sigur, răspunse Ellis.

– Când se întoarce, trebuie ucis.

– Nu! spuse Jane.

Ellis puse o mână pe umărul lui Jane, ținând-o în loc și spunându-i lui Mohammed:

– Ai ucide un om care a salvat viețile atâtor camarazi de-ai tăi?

– Trebuie să fie tras la răspundere, insistă Mohammed.

Mohammed pusese problema *dacă* se întoarce și Jane își dădu seama că ea fusese sigură că se va întoarce. Cu siguranță nu le va abandona și pe ea și pe fetiță.

Ellis spunea:

– Dacă este un trădător și dacă a reușit să ia legătura cu rușii, atunci le-a spus de întâlnirea de mâine. Mai mult ca sigur că vor ataca și vor încerca să-l captureze pe Masud.

– Asta e foarte grav, spuse Mohammed. Masud trebuie să plece imediat. Conferința va trebui anulată...

– Nu neapărat, spuse Ellis. Gândește-te. Am putea întoarce asta în avantajul nostru.

– Cum?

Ellis spuse:

– De fapt, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi surâde mai mult. Până la urmă s-ar putea să fie cel mai bun lucru care s-ar fi putut întâmpla vreodată...

CAPITOLUL 12

AU EVACUAT satul Darg în zori. Oamenii lui Masud au mers din casă-n casă, trezindu-i încet pe locuitori și spunându-le că satul lor urma să fie atacat de ruși în cursul zilei de azi și că trebuie să meargă în susul Văii, în Banda, luându-și cu ei lucrurile cele mai valoroase. Până la răsăritul soarelui, un șir zdrențuit de femei, copii, bătrâni și animale își croiau drum afară din sat, de-a lungul drumului murdar care mergea în paralel cu râul.

Darg avea o formă diferită de Banda. În Banda, casele erau grupate în capătul estic al câmpiei, unde Valea se îngusta și pământul era stâncos. În Darg, toate casele erau îngrămădite pe o terasă subțire între poalele stâncii și malul râului. Era un pod chiar în fața moscheii, iar lanurile erau pe cealaltă parte a râului.

Era un loc bun pentru ambuscadă.

Masud își făcuse planul în timpul nopții, și acum, Mohammed și Alishan dădeau instrucțiuni. Se mișcau cu o eficiență taciturnă, Mohammed înalt, și frumos, și grațios, Alishan scund și cu o privire răutăcioasă, ambii dând instrucțiunile pe o voce joasă, imitând stilul nepretențios și ferm al liderilor lor.

Ellis se întrebă, în timp ce-și așeza încărcătura, dacă vor veni rușii. Jean-Pierre nu reapăruse, deci părea sigur că reușise să ia legătura cu stăpânii lui; și era aproape de neconceput ca ei să reziste tentației de a-l prinde sau ucide pe Masud. Dar totul era ipotetic. Și dacă nu vor veni, Ellis va părea un nebun, după ce l-a pus pe Masud să născocească o capcană elaborată pentru o victimă inexistentă. Luptătorii de gherilă nu vor încheia un pact cu un nebun. Dar dacă rușii vor veni într-adevăr, gândi Ellis, și dacă ambuscada dă rezultate bune, creșterea prestigiului meu și al lui Masud ar putea fi de ajuns pentru a încheia întreaga afacere.

Încerca să nu se gândească la Jane. Când își petrecu brațul în jurul ei și al copilului și ea îi udase cămașa cu lacrimi, pasiunea lui pentru ea se înflăcăra din nou. Era ca și cum ai arunca benzină pe foc. Ar fi vrut să oprească acea clipă, cu umerii ei înguști cutremurându-se sub brațele lui și capul ei sprijinit de pieptul lui. Sărmana Jane. Era atât de cinstită, iar bărbații ei atât de trădători.

Trase coarda de detonare în râu și îi scoase capetele din apă în locul unde se afla el, adică într-o casă mică cu o singură cameră, la câțiva metri în amonte de moschee. Atașă de coardă capacul explozibil, apoi termină asamblarea cu un simplu dispozitiv soldătesc de detonare.

Fu de acord cu planul lui Masud. Ellis învățase despre ambuscade și contraambuscade la Fort Bragg timp de un an, între cele două tururi ale sale în Asia, și i-ar fi dat capcanei lui Masud nota 9 din 10. Punctul pierdut se datora nereușitei lui Masud de a veni cu o rută de ieșire pentru trupele sale, în

cazul în care erau prinse în luptă. Desigur, Masud s-ar putea nici să nu se fi gândit la asta.

Până la ora 9 totul era pregătit și luptătorii de gherilă își luară micul dejun. Chiar și acesta făcea parte din ambuscadă: toți puteau să-și ocupe pozițiile în câteva minute, dacă nu chiar secunde, și atunci, satul văzut din aer ar arăta mai natural, de parcă sătenii ar fi fugit să se ascundă de elicoptere, lăsând în urma lor castroanele, rogojinele și sobele de gătit; astfel încât comandantul forței ruse nu ar avea nici un motiv să bănuiască vreo capcană.

Ellis mănca ceva pâine și bău mai multe cești de ceai verde, apoi se puse să aștepte în timp ce soarele se ridica tot mai sus deasupra Văii. Întotdeauna se aștepta mult. Își aminti de Asia. În acele zile deseori fusese drogat, cu marijuana sau cocaină, și atunci așteptarea nu prea îl deranja pentru că se simțea bine.

Era nostim, gândi el, cum își pierduse interesul pentru droguri după război.

Ellis aștepta atacul ori în această după-amiază sau mâine în zori. Dacă ar fi fost el comandantul rus, s-ar fi gândit că liderii rebeli se adunaseră ieri și vor pleca mâine, și ar fi vrut să atace suficient de târziu, pentru a-i prinde și pe eventualii întârziați, dar nu prea târziu, după ce unii dintre ei s-ar putea să fi plecat deja.

Cam pe la mijlocul dimineții sosise artileria grea, două Dashoka, mitraliere antiaerene de 12,7 mm, fiecare trasă de-a lungul drumului pe cele două roți ale sale de un luptător de gherilă. Urma un măgar încărcat cu cutii de gloanțe antiblindaj chinezești de 5-0.

Masud anunță că una dintre mitraliere va fi mânuită de Yussuf, cântărețul, care, conform zvonurilor din sat, era posibil să se căsătorească cu prietena lui Jane, Zahara; cealaltă, de către un luptător de gherilă din valea Pich, unul Abdur, pe care Ellis nu-l cunoștea. Se spunea că Yussuf doborâse deja trei elicoptere cu Kalașnikovul său. Ellis era sceptic vizavi de asta: pilotase elicoptere în Asia și știa că era aproape imposibil să dobori unul cu o pușcă. Totuși, Yussuf explică cu un zâmbet că trucul consta în a urca mai sus decât ținta și a trage în ea de sus, de pe un versant montan, o tactică care nu era posibilă în Vietnam pentru că relieful era diferit.

Deși Yussuf avea azi o armă mult mai mare, avea de gând să folosească aceeași tehnică. Armele fură descărcate, apoi urcate, fiecare de câte doi bărbați, pe treptele abrupte săpate în stânca ce se înălța desupra satului. Urmară montura și muniția.

Ellis privea de jos cum reasamblau armele. Pe vârful stâncii se afla o platformă lată de 4,5 metri, apoi versantul montan se continua în sus cu o pantă mai domoală. Luptătorii de gherilă montară armele cam la 9 metri una de alta, pe platformă, apoi le camuflară. Desigur, piloții elicopterelor vor afla curând unde se află armele, dar le va fi foarte greu să le distrugă acolo.

Când terminară cu asta, Ellis își relua poziția din căsuța cu o singură cameră de la malul râului.

Mintea lui continua să zboare la anii 1960. Începuse acea decadă ca școlar și o terminase ca soldat. Plecase în Berkley în 1967, încrezător că știa ce îi rezervă viitorul: vroia să fie producător de filme documentare și, de vreme ce era inteligent și cre-

ativ, și se afla în California, unde oricine se putea realiza dacă se străduia îndeajuns, nu existase nici un motiv care să-l facă să creadă că nu și-ar putea atinge scopul. Apoi fusese copleșit de pace, marșurile antirăzboi și aventuri amoroase, The Doors, jeanși mulați și LSD; și încă o dată crezuse că știa ce îi rezervă viitorul: urma să schimbe lumea. Și acest vis avuse viață scurtă și curând fu din nou copleșit, de data aceasta de brutalitatea demențială a armatei și oroarea drogată din Vietnam. De fiecare dată când privea înapoi, își dădea seama că acelea au fost vremurile când avea încredere că viața îl va bombarda cu schimbări cu adevărat majore.

Amiaza trecu fără prânz. Aceasta pentru că luptătorii de gherilă nu aveau mâncare. Ellis găsea că era greu să te obișnuiești cu ideea în esență destul de simplă că atunci când nu era de mâncare nimeni nu putea lua prânzul. Îi trecu prin minte că poate de aceea aproape toți luptătorii de gherilă erau fumători înrăiți: tutunul le scădea pofta de mâncare.

Era cald chiar și la umbră. Se așeză pe pragul căsuței, încercând să prindă puțină briză care adia. Putea vedea lanțurile, râul cu podul lui arcuit din moloz și mortar, satul cu moscheea lui și stânca suspendată. Cei mai mulți luptători de gherilă se aflau pe poziții, ceea ce îi ferea de soare și îi ascundea vederii. Majoritatea lor erau în case din apropierea stâncii, unde elicopterelor le-ar fi fost greu să le bombardeze din plin; dar, inevitabil, unii se aflau în poziții înaintate mai vulnerabile, mai aproape de râu. Fațada dură din piatră a moscheii era străpunsă de trei portaluri în formă de arc și câte un luptător de gherilă stătea cu picioarele încru-

cișate sub fiecare. Îl făcură pe Ellis să se gândească la gardienii din boxele santinelei. Ellis îi cunoștea pe toți trei: Mohammed era sub arcul cel mai îndepărtat; fratele său Kamir, cel cu barbă rară, în mijloc; și sub arcul cel mai apropiat, Ali Ghanim, bărbatul urât cu spinarea încovoiată și o familie de 14 copii, bărbatul care fusese rănit împreună cu Ellis pe câmpie. Fiecare din cei trei avea un Kalașnikov pe genunchi și o țigară în gură. Ellis se întrebă care dintre ei va mai fi mâine viu.

Primul eseu pe care-l scrisese în facultate fusese despre așteptarea de dinainte de luptă, după viziunea lui Shakespeare. Făcuse o comparație între două discursuri care preced bătălia: cel inspirațional din *Henric al V-lea*, în care regele spune: „Încă o dată pe breșă, prietenii mei, încă o dată; sau blocați zidul cu englezii noștri morți”; și monologul cinic al lui Falstaff despre onoare din *Henric al IV-lea*: „Poate onoarea înlocui un picior? Nu. Sau un braț? Nu... atunci, onoarea nu are aptitudini chirurgicale? Nu... cine le are? Cel care a murit miercuri.” Ellis de 19 ani primise un 10 pentru asta – primul și ultimul său eseu, pentru că după aceea fusese prea ocupat pentru a mai argumenta că Shakespeare și într-adevăr întreaga conduită engleză erau „irelevante”.

Reveria lui fu întreruptă de mai multe strigăte. Nu înțelese cuvintele în Dari folosite, dar nici nu era cazul: știu, din tonul alarmant al vocii, că santinelele de pe coastele dealurilor din jur reperaseră în depărtare elicoptere și îl semnalizară pe Yussuf din vârful stâncii, care împrăștiase vorba mai departe. Era mare forfotă în întregul sat care se pră-

jea la soare, în timp ce luptătorii de gherilă își ocupau pozițiile, retrăgându-se în ascunzătorile lor, verificându-și armele și aprinzându-și câte o țigară. Cei trei bărbați de sub arcadele moscheii dispărură în interiorul ei umbros. Acum, satul văzut din aer va părea părăsit, cum și era de obicei în timpul celei mai călduroase perioade a zilei, când majoritatea oamenilor se odihneau.

Ellis ascultă cu atenție și auzi zgomotul amenințător al rotoarelor de la elicopterele care se apropiu. Îi tremura stomacul: emoții. Așa s-au simțit și ei, gândi Ellis, ascunzându-se în jungla deasă, când au auzit mitraliera elicopterului meu apropiindu-se de ei printre norii de ploaie. Ce semeni aia culegi, băiete.

Scoase acele de siguranță de la dispozitivul de tras focuri.

Elicopterele huruiră și mai aproape, dar totuși nu le putea vedea încă. Se întrebă câte erau: nu-și dădea seama după zgomot. Văzu ceva cu coada ochiului și se întoarse pentru a vedea un luptător de gherilă aruncându-se în râu de pe malul îndepărtat și începând să înoate spre el. Când silueta se apropie, Ellis văzu că era speriosul bătrân Shahazai Gul, fratele moașei. Specialitatea lui Shahazai erau minele. Trecu în fugă pe lângă Ellis și se ascunse într-o casă.

Preț de câteva clipe, satul fu liniștit și nu se auzi nimic decât zgomotul paletelor de la rotoare, iar Ellis gândi *Dumnezeule, câți naiba au trimis?* și apoi primul apăru la iveală deasupra stâncii, mergând cu viteză și virând în jos, spre sat. Plană șovăielnic deasupra podului ca un colibri uriaș.

Era un Mi-24, cunoscut în Vest sub numele de Căprioara (rușii le numeau Cocoșate din cauza celor două motoare turbo masive montate deasupra cabinei pentru pasager). Pușcașul stătea în partea de jos a botului elicopterului, cu pilotul în spatele și deasupra lui, ca niște copii jucând lapte gros; și geamurile din jurul cabinei de zbor arătau ca ochii unei insecte monstruoase. Elicopterul avea un șasiu cu trei roți și aripi scurte butucănoase, cu lansatoare de rachete fixate pe ele.

Cum naiba ar putea câțiva tribari jerpeliți lupta împotriva unor astfel de mașinării?

Urmară încă cinci Căprioare, într-o succesiune rapidă. Zburară peste sat și pământul din împrejurimi, căutând, presupuse Ellis, pozițiile inamice. Aceasta era o precauție de rutină – rușii nu aveau nici un motiv să se aștepte la o rezistență puternică, deoarece credeau că atacul lor va fi unul surpriză.

Un al doilea tip de elicopter începu să apară și Ellis își dădu seama că era Mi-8, cunoscut ca Șold. Mai mare ca și Căprioara, dar mai puțin înspăimântător, putea transporta douăzeci sau treizeci de persoane și era destinat transportului de trupe, mai degrabă decât atacului. Primul plană deasupra satului, apoi coborî brusc într-o parte și ateriză în lanul de orz. Fu urmat de alte cinci. O sută cincizeci de oameni, gândi Ellis. În timp ce Șoldurile aterizau, trupele săreau din ele și se întindeau pe burtă, îndreptându-și armele spre sat, dar fără să tragă. Pentru a intra în sat trebuiau să treacă râul, și pentru a trece râul trebuiau să meargă pe pod. Dar ei nu știau asta. Pur și simplu erau prudenți: se așteptau ca elementul de surpriză să le permită să domine ușor.

Ellis se îngrijoră ca satul să nu pară prea părăsit. Acum, la câteva minute după apariția primului elicopter, în mod normal ar fi trebuit să fie văzuți câțiva oameni fugind. Își ascuți auzul pentru a auzi prima împușcătură. Nu îi mai era frică. Se concentra puternic la prea multe lucruri deodată pentru a mai putea simți frica. Îi trecu prin minte: întotdeauna e așa, o dată ce începe.

Shahazai puse mine în lanul de orz, își aminti Ellis. De ce nu explodase încă nici una dintre ele? O clipă mai târziu găsi răspunsul. Unul dintre soldați se ridică în picioare – probabil un ofițer – și dădu un ordin. Douăzeci sau treizeci de oameni săriră în picioare și fugiră spre pod. Dintr-o dată se auzi o bubuitură asurzitoare, care acoperi chiar și vuietul scos de huruitul elicopterelor, apoi alta și alta, în timp ce pământul părea să explodeze sub picioarele soldaților fugind – Ellis se gândi că *Shahazai își condimentase minele cu mai mult TNT* – și nori de pământ maro și orz auriu îi învăluiră pe toți, cu excepția unui om care fusese aruncat sus în aer și ateriză încet, întorcându-se iar și iar ca un acrobat, până ce căzu pe pământ ca un sac. Când ecourile se stinseră se auzi un alt zgomot, un tunet puternic, cutremurător, care veni din vârful stâncii când Yussuf și Abdur deschiseră focul. Rușii se retraseră în dezordine când luptătorii de gherilă din sat începură să tragă cu Kalașnikovurile lor peste râu.

Surpriza le dădu luptătorilor de gherilă un avantaj extraordinar, dar aceasta nu va dura o veșnicie: comandantul rus își va reorganiza trupele. Dar înainte trebuia să-și elibereze drumul spre pod.

Unul dintre Șoldurile din lanul de orz explodează și Ellis își dădu seama că Yussuf și Abdur trebuie să îl fi nimerit. Era impresionat: deși Dashoka băteau la o milă și elicopterele erau la mai puțin de jumătate de milă depărtare, trebuia să țintești foarte bine pentru a putea distruge unul de la această distanță.

Căprioarele – elicopterele cocoșate – erau tot în aer, zburând în cercuri deasupra satului. Acum, comandantul rus le puse să acționeze. Unul dintre ele coborî deasupra râului și deschise focul asupra câmpului minat al lui Shahazai. Yussuf și Abdur traseră spre el, dar nu-l nimeriră. Bombele lui Shahazai explodară una după alta, fără să rănească pe nimeni. Ellis gândi neliniștit: Aș fi vrut ca bombele să fi răpus mai mulți dușmani – vreo douăzeci de oameni din o sută cincizeci nu era cine știe ce. Căprioara se ridică din nou, alungată de Yussuf; dar coborî o alta și bombardă intens câmpul minat din nou. Yussuf și Abdur trăgeau în el cu o rafală de foc continuă. Dintr-o dată, elicopterul se clătină, o parte dintr-o aripă căzu și botul i se înfipse în râu; și Ellis gândi: Ai tras frumos, Yussuf! Dar calea spre pod era liberă, iar rușii încă mai aveau peste o sută de oameni și zece elicoptere, și Ellis realizează cu înfiorare că luptătorii de gherilă ar putea pierde această bătălie.

Apoi, rușii prinseră curaj și majoritatea lor – vreo optzeci de oameni, estimează Ellis – începură să se îndrepte spre pod pe burtă, trăgând încontinuu. Nu pot fi atât de neinspirati sau nedisciplinai precum spun ziarele americane, gândi Ellis, cu excepția cazului în care acesta era un echipaj de elită. Apoi își dădu seama că toți soldații păreau să fie

albi. Nu era nici un afgan în această trupă. Era exact ca și în Vietnam, unde arvinii erau întotdeauna excluși din acțiunile cu adevărat importante.

Dintr-o dată se făcu liniște. Rușii din lanul de orz și luptătorii de gherilă din sat schimbă focuri peste râu într-un mod dezordonat, rușii trăgând mai mult sau mai puțin la întâmplare, luptătorii de gherilă folosindu-și muniția cu economie. Ellis se uită în sus. Căprioarele din aer ținteau către Yussuf și Abdur aflați pe vârful stâncii. Comandantul rus a identificat corect armamentul greu ca principala lui țintă.

Când o Căprioară se lăsa în jos spre pușcașii de pe stâncă, Ellis admiră pentru o clipă pilotul pentru că zburase direct în bătaia puștii: știa cât curaj trebuia să ai pentru a face o astfel de manevră. Elicopterul viră, îndepărtându-se: ținta fu ratată de ambele părți.

Șansele lor erau aproape egale, gândi Ellis: îi era mai ușor lui Yussuf să țintească bine pentru că stătea pe loc, în vreme ce elicopterul se mișca; dar din aceeași perspectivă, el era o țintă mai ușoară, pentru că stătea pe loc. Ellis își aminti că la o Căprioară, rachetele montate pe aripi erau lansate de pilot, în vreme ce pușcașul manevra mitraliera din botul elicopterului. Era greu ca un pilot să țintească corect în împrejurări atât de terifiante, gândi Ellis; și, de vreme ce armele Dashoka aveau o bătaie mai lungă decât arma de tip Gatling cu patru țevi a elicopterului, probabil că Yussuf și Abdur aveau un mic avantaj.

Sper, pentru binele nostru, gândi Ellis.

O altă Căprioară coborî spre stâncă asemeni

unui vultur năpustindu-se asupra unui iepure, dar armele bubuiră și elicopterul explodează în aer. Lui Ellis îi veni să strige de bucurie – ceea ce era ironic, deoarece cunoștea atât de bine teroarea și panica de-abia controlată a echipajului unui elicopter asupra căruia se trăgea.

Coborî o altă Căprioară. De data aceasta, pușcașii ratară la milimetru, dar împușcară coada elicopterului și acesta își pierdu controlul și se izbi de stâncă, iar Ellis gândi: Iisuse Christoase, s-ar putea, totuși, să-i luăm pe toți! Dar zgomotul scos de arme se schimbă și Ellis realizează că numai unul trăgea. Celălalt fusese răpus. Ellis privi atent prin praf și văzu o căciulă Chitrali mișcându-se acolo. Yussuf era încă în viață. Abdur fusese omorât.

Cele trei Căprioare rămase zburară în cercuri și se re poziționară. Unul se ridică sus deasupra câmpului de luptă: comandantul rus trebuie să fie în acela, gândi Ellis. Celelalte două se năpustiră asupra lui Yussuf, într-o mișcare de clește. O acțiune inteligentă, gândi Ellis neliniștit, căci Yussuf nu putea trage în amândouă deodată. Ellis le privi coborând. Când Yussuf trase într-unul, celălalt se lăsă mai jos. Ellis observă că rușii zburau cu ușile deschise, la fel ca și americanii în Vietnam.

Căprioarele atacă. Unul se lăsă în picaj peste Yussuf, viră și se îndepărtă, dar Yussuf îl nimeri din plin și fu cuprins de flăcări; apoi se lăsă în jos al doilea, cu rachetele și mitralierele improșcând foc, și Ellis gândi *Yussuf nu are nici o șansă!* Și apoi a două Căprioară păru să ezite în aer. Fusese nimerit? Se prăbuși brusc, căzând în gol 7-8 metri – *când îți moare motorul*, spusese instructorul din

școala de aviație, *elicopterul va aluneca precum un pian imens* – și se izbi de pământ la doar câțiva metri de Yussuf; dar după aceea, motoarele lui pă-rură să pornească din nou și, spre surprinderea lui Ellis, începu să se ridice. Este mai rezistent decât un blestemat de Huey, gândi el; elicopterele se îmbunătățiseră în ultimii zece ani. Mitraliera lui tră-gea într-una, dar acum se opri. Ellis văzu de ce și inima începu să-i bată cu putere. Un Dashoka se rostogoli pe marginea stâncii într-o' învâlmășeală de camuflaj, tufișuri și crengi; și fu imediat urmat de o grămadă de culoarea noroiului care era Yus-suf. În timp ce cădea în josul versantului stâncos se opri într-o ridicătură cam la jumătatea lui și căciu-la sa Chitrali rotundă îi sări din cap. Un moment mai târziu dispăru din câmpul vizual al lui Ellis. Aproape că câștigase bătălia de unul singur: nu va primi nici o medalie, dar povestea lui va fi spusă în jurul focurilor de tabără din munții afgani răcoroși o sută de ani de acum înainte.

Rușii pierduseră patru din cele șase Căprioare, un Șold și cam douăzeci și cinci de oameni; dar luptătorii de gherilă își pierduseră ambele arme grele și acum nu mai aveau nici un mijloc de apă-rare, în timp ce cele două Căprioare rămase înce-pură să bombardeze satul. Ellis se ghemui în inte-riorul cocioabei, dorindu-și să nu fi fost făcută din lut. Bombardamentul era o tactică de înviorare: du-pă un minut sau două, de parcă la un semn, rușii din lanul de orz se ridicară de pe pământ și fugiră spre pod.

Asta e, gândi Ellis; acesta e sfârșitul, într-un fel sau altul.

Luptătorii de gherilă deschiseră focul asupra trupelor aflate în fugă, dar fură zădărniciți de camuflajul lor și puțin ruși căzuseră. Aproape toți rușii erau acum în picioare, optzeci sau nouăzeci de oameni, trăgând la nimereală peste râu în timp ce fugeau. Strigau plini de entuziasm, încurajați de apărarea slabă. Împușcăturile luptătorilor de gherilă deveniră puțin mai precise când rușii ajunseră la pod și mai căzură câțiva, dar nu suficienți pentru a opri atacul. Câteva secunde mai târziu, primii dintre ei traversară râul și își căutau ascunzători printre casele din sat.

Erau cam șaiszeci de oameni pe pod și lângă el, când Ellis trase de mânerul dispozitivului de foc.

Piatra veche din care era făcut podul explodează ca un vulcan.

Ellis pusese explozibil pentru a ucide, nu pentru o demolare perfectă, și explozia împrăstie bucăți letale de zidărie, ca o rafală puternică dintr-o mitralieră uriașă, prinzându-i pe toți oamenii de pe pod și mulți dintre cei care mai erau în lan. Ellis se furișă înapoi în colibă în timp ce peste sat ploua cu moloz. Când încetă, se uită din nou afară.

Acolo unde fusese podul, acum era doar o grămadă joasă de pietre și cadavre, într-un amestec oripilant. O parte din moschee și două case din sat se prăbușiseră, de asemenea. Și rușii erau în plină retragere.

Când se uită, cei douăzeci sau treizeci de oameni rămași în viață se înghesuiau pe ușile deschise ale Șoldurilor. Ellis nu-i învinui. Dacă stăteau în lanul de orz, fără nici o acunzătoare, urmau să fie măturați încet de pe fața pământului de luptătorii de

gherilă situați în poziții strategice în sat; și dacă încercau să traverseze râul, urmau să fie prinși în apă ca peștii dintr-un butoi.

Câteva secunde mai târziu, cele trei Șolduri supraviețuitoare decolară de pe câmpie pentru a se alătura celor două Căprioare din aer și, apoi, fără a trage un foc de plecare, elicopterele se înălțară deasupra stâncii și dispărură.

Când hurelul rotoarelor lor se stinse, auzi un alt zgomot. După o clipă își dădu seama că era zgomotul oamenilor strigând de bucurie. Am câștigat, gândi el. La naiba, am câștigat. Și începu și el să strige.

°

CAPITOLUL 13

– ȘI UNDE au dispărut toți luptătorii de gherilă? întrebă Jane.

– S-au împrăștiat, răspunse Ellis. Asta este tehnica lui Masud. Dispare printre dealuri înainte ca rușii să apuce să-și tragă răsuflarea. S-ar putea să se întoarcă cu întăriri – s-ar putea chiar să fie acum în Darg – dar nu vor găsi pe nimeni cu cine să se lupte. Luptătorii de gherilă au plecat toți, cu excepția acestor câțiva.

Erau șapte răniți în clinica lui Jane. Nici unul dintre ei nu era pe moarte. Încă doisprezece fuseseră tratați pentru răni ușoare și trimiși în drumul lor. Numai doi oameni muriseră în luptă, dar dintr-un ghinion sfâșietor de dureros, unul din ei era Yussuf. Zahara va fi în doliu din nou – și din nou din cauza lui Jean-Pierre.

Jane se simți deprimată, în ciuda euforiei lui Ellis. Trebuie să încetez să mă mai torturez atâta, gândi ea. Jean-Pierre plecase și nu se va mai întoarce, și nu avea nici un rost să mă mai necăjesc. Ar trebui să gândesc pozitiv. Ar trebui să mă intereseze și viețile altor oameni.

– Cum rămâne cu conferința ta? îl întrebă pe Ellis. Dacă toți luptătorii de gherilă au dispărut...

– Au fost toți de acord, spuse Ellis. Au fost atât de încântați, după succesul ambuscadei, că erau gata să spună da la orice. Într-un fel, ambuscada a dovedit un lucru de care unii se îndoiseră: că Masud este un lider excelent și că, unindu-se sub el, pot obține victorii mărețe. De asemenea, am câștigat și eu încrederea lor, ceea ce a ajutat.

– Deci ai reușit.

– Da. Ba chiar am un pact semnat de toți liderii rebelilor în prezența molei.

– Trebuie să fii mândru. Ea întinse mâna și îl strânse de braț, apoi și-o retrase rapid. Era atât de bucuroasă că el era acolo, ajutând-o să nu fie singură, că se simți vinovată că fusese supărată pe el atâta timp. Dar îi era teamă că, din întâmplare, îi va da impresia greșită că încă mai ținea la el ca pe vremuri, ceea ce ar fi fost neplăcut.

Se întoarse cu spatele la el și aruncă o privire în jurul peșterii. Bandajele și seringile erau în cutiile lor și medicamentele erau în geanta ei. Luptătorii de gherilă răniți stăteau confortabil pe rogojine sau păături. Vor rămâne în peșteră toată noaptea: era prea dificil să-i ducă pe toți la poalele dealului. Aveau apă și puțină pâine, și doi sau trei dintre ei erau suficient de sănătoși pentru a se ridica și a face ceai. Mousa, fiul cu o mână al lui Mohammed, stătea ghemuit la gura peșterii, absorbit de un joc misterios în praf, cu cuțitul pe care i-l dăduse tatăl său: el va rămâne cu oamenii răniți și în cazul puțin probabil că unul dintre ei ar avea nevoie de îngrijire medicală în timpul nopții, băiatul va fugi la poalele dealului și o va aduce pe Jane.

Totul era înăuntru. Le ură noapte bună, îl mân-

gâie pe Mousa pe cap și ieși. Ellis o urmă. Jane simți o răcoare vagă în briza de seară. Era primul semn al sfârșitului verii. Se uită în sus la vârfurile montane îndepărtate ale Hindu Kush, de unde va veni iarna. Piscurile înzăpezite erau roz de la reflecția soarelui apunând. Era o țară frumoasă: lumea uita ușor asta, în special în zilele încărcate. Mă bucur că am văzut-o, gândi ea, deși abia aștept să merg acasă.

Coborî dealul împreună cu Ellis. Se uita la el din când în când. Apusul de soare făcea ca fața lui să arate bronzată și suptă. Își dădu seama că probabil nu dormise prea mult noaptea trecută.

– Pari obosit, spuse ea.

– A trecut mult timp de când am luat parte la un război adevărat, răspunse el. Pacea te înmoaie.

Era foarte realist în legătură cu asta. Cel puțin nu savurase măcelul, cum o făcuseră afganii. Îi spusese simplul fapt că aruncase în aer podul din Darg, dar unul din luptătorii de gherilă răniți îi dăduse mai multe detalii, explicându-i cum sincronizarea exploziei schimbase cursul luptei și descriindu-i grafic carnagiul.

Jos, în satul Banda, plutea un aer de sărbătoare. Bărbați și femei discutau însuflețiți în grupuri, în loc să se retragă în curțile lor. Copiii jucau gălăgi-oși jocuri cu război, prinzând în ambuscadă ruși imaginari, imitându-i pe frații lor mai mari. Undeva, un bărbat cânta acompaniat de o tobă. Dintr-o dată, gândul de a-și petrece seara singură i se păru lui Jane insuportabil de trist și, din impuls, îi spuse lui Ellis:

– Haide să bei un ceai cu mine – dacă nu te

deranjează că o alăptez pe Chantal.

– Mi-ar face plăcere, spuse el.

Copilul plângea când ei intrară în casă și, ca de obicei, trupul lui Jane reacționează: dintr-un sân îi curse brusc o picătură de lapte. Ea spuse în grabă:

– Ia loc și Fara îți va aduce ceai, apoi țâșni în cealaltă cameră, înainte ca Ellis să poată vedea patul stânjenitoare de pe cămașa ei.

Își desfăcu repede nasturii și luă copilul. Urmă obișnuitul moment de orbecăială, când Chantal căuta sfârscul, apoi începu să sugă, dureros de tare la început și apoi mai blând. Jane se simțea penibil să se întoarcă în cealaltă cameră. Nu fi proastă, își spuse ea; l-ai întrebat și a spus că e în regulă și, oricum, cândva ți-ai petrecut practic fiecare noapte în patul lui.

... Totuși, simți că roșește puțin când trecu pragul ușii.

Ellis se uita la hărțile lui Jean-Pierre.

– Acesta a fost cel mai inteligent lucru, spuse el. Știa toate rutele pentru că Mohammed folosea întotdeauna hărțile lui. Își ridică privirea spre ea, îi văzu expresia feței și spuse în grabă: Dar să nu mai vorbim despre asta. Ce vei face acum?

Se așeză pe pernă, cu spatele rezemat de perete, poziția ei preferată pentru alăptat. Ellis nu păru stânjenit de sânul ei dezvelit și ea începu să se simtă mai în largul ei.

– Trebuie să aștept, spuse ea. Imediat ce se deschide ruta spre Pakistan și convoaiele încep din nou, voi merge acasă. Dar tu?

– La fel. Mi-am terminat treaba aici. Acordul va trebui supravegheat, desigur, dar Agenția are

oameni în Pakistan care o pot face.

Fara aduse ceaiul. Jane se întrebă care va fi următoarea misiune a lui Ellis: complotul unei lovitură în Nicaragua, sau șantajarea unui diplomat sovietic din Washington, sau poate asasinarea unui comunist african? Îl întrebase, când erau iubiți, de plecarea în Vietnam și el îi spusese că toată lumea așteptase de la el să eșueze, dar el fu un ticălos opus și făcu exact contrariul. Ea nu era sigură că credea asta, dar chiar dacă era, nu explica de ce rămăsese în acest domeniu violent de activitate chiar și după ce terminase armata.

– Deci ce vei face după ce te întorci acasă? întreba ea. Te vei apuca iar de născocirea unor modalități drăguțe de a-l omorî pe Castro?

– Agenția nu trebuie să se ocupe de asasinări, spuse el.

– Dar o face.

– Există un element nebunesc care ne strică renumele. Din nefericire, președinții nu pot rezista tentației de a întreprinde jocuri cu agenți secreți, și aceasta încurajează fracțiunile politice nebune.

– De ce nu le întorci spatele tuturor, pentru a te alătura rasei umane?

– Uite. America e plină de oameni care cred că alte țări, precum țara lor, au dreptul să fie libere – dar aceștia sunt genul de oameni care întorc spatele și se alătură rasei umane. În consecință, Agenția angajează prea mulți psihopați și prea puțini cetățeni decenti, miloși. Apoi, când Agenția răstoarnă un guvern din capriciul unui președinte, toți întreabă cum poate fi posibil un astfel de lucru. Răspunsul este pentru că ei au permis să se întâmple. Țara

mea este democratică, deci nu am pe cine să învinuiesc în afară de mine când lucrurile merg prost; și dacă lucrurile pot fi îndreptate, trebuie s-o fac, pentru că e responsabilitatea mea.

Jane fu nedumerită.

– Vrei să spui că modalitatea de reformare a KGB-ului este alăturându-i-te?

– Nu, pentru că KGB nu este controlat în totalitate de oameni. Agenția este.

– Controlul nu este atât de simplu, spuse Jane. CIA spune minciuni oamenilor. Nu-i poți controla dacă nu știi ce fac.

– Dar la urma urmelor este agenția noastră și responsabilitatea noastră.

– Ai putea munci să o distrugi, în loc să i te alături pur și simplu.

– Dar avem nevoie de o agenție de informații secrete. Trăim într-o lume ostilă și avem nevoie de informații despre dușmanul nostru.

Jane oftă.

– Dar uite la ce duce, spuse ea. Plănuiești să-i trimiți lui Masud arme mai multe și mai mari, pentru ca el să poată ucide oameni mai mulți și mai rapid. Și la asta ajungeți *de fiecare dată*.

– Nu este numai pentru a ucide mai mult și mai rapid, protestă Ellis. Afganii luptă pentru libertatea lor – și luptă *împotriva* unei haite de criminali...

– Toți luptă pentru libertatea lor, îl întrerupse Jane. PLO, exilații cubanezi, IRA, sud-africanii albi și Armata Galezilor Liberi.

– Unii au dreptate, alții nu.

– Și CIA poate face diferența?

– Ar trebui...

– Dar nu o face. Pentru libertatea cui luptă Masud de fapt?

– Pentru libertatea tuturor afganilor.

– Tâmpenii, spuse Jane pe un ton violent. Este un fundamentalism musulman și dacă vreodată va prelua puterea, primul lucru pe care-l va face va fi să defavorizeze femeile. Nu le va da niciodată dreptul la vot – vrea să le ia și puținele drepturi pe care le au. Și cum crezi că își va trata adversarii, ținând cont de faptul că eroul lui politic este Aya-tollah Khomeini? Vor avea libertate academică oamenii de știință și profesorii? Ce se va întâmpla cu hindușii, budiștii, ateii și Frăția Plymouth?

Ellis spuse:

– Chiar crezi că regimul lui Masud va fi mai rău decât cel al rușilor?

Jane se gândi o clipă.

– Nu știu. Singurul lucru care e sigur este că regimul lui Masud ar fi o tiranie afgană în locul unei tiranii ruse. Și nu merită să omori oameni pentru a schimba un dictator local cu unul străin.

– Se pare că afganii cred că merită.

– Cei mai muți dintre ei nu au fost întrebați niciodată.

– Cred că e evident. Oricum, de regulă nu fac acest tip de muncă. De obicei sunt mai mult tipul detectivului.

Exista un lucru de care Jane era curioasă de un an.

– Care a fost mai exact misiunea ta în Paris?

– Când ți-am spionat toți prietenii? Zâmbi vag. Nu ți-a spus Jean-Pierre?

– Mi-a spus că nu prea știa.

– Poate că nu știa. Vânam teroriști.

– Printre prietenii noștri?
– De obicei, acolo sunt de găsit – printre disidenți, paria și criminali.

– Rahmi Coskun era terorist? Jean-Pierre spusese că Rahmi fusese arestat din cauza lui Ellis.

– Da. El fusese responsabil pentru bombardarea de la Turkish Airlines din Avenue Felix Faure.

– Rahmi? De unde știi?

– Mi-a spus el. Și când l-am arestat plănuia un nou bombardament.

– Ți-a spus și asta?

– Mi-a cerut să-l ajut cu bomba.

– Dumnezeu! Frumușelul de Rahmi, cu ochii lui mieroși și ura lui pasionată față de guvernul țării sale mizerabile...

Ellis nu terminase.

– Îl mai ții minte pe Pepe Gozzi?

Jane se încruntă.

– Vrei să spui corsicanul acela mic și amuzant care avea un Rolls-Royce?

– Da. El furniza arme și explozibili fiecărui cuib de nebuni din Paris. Ar fi vândut oricui care-și permitea prețurile lui, dar s-a specializat în „clienți politici”.

Jane era uluită. Presupusese că Pepe avea o oarecare reputație proastă, pur și simplu pe motiv că era și bogat și corsican; dar crezuse că era în cel mai rău caz implicat în infracțiuni banale, precum contrabanda sau drogurile. Și când te gândești că vindea arme criminalilor! Jane începu să se simtă de parcă trăise într-un vis, în vreme ce intriga și violența aveau loc în lumea reală, pretutindeni în jurul ei. Sunt chiar atât de naivă? gândi ea.

Ellis continuă cu detaliile.

– Am mai prins un rus care finanțase o grămadă de asasinate și răpiri. Apoi, Pepe a fost interogat și i-a turnat pe jumătate din teroriștii Europei.

– Asta făceai tot timpul cât am fost împreună, spuse Jane visătoare. Își aminti petrecerile, concertele rock, demonstrațiile, discuțiile politice din cafenele, nesfârșitele sticle de *vin rouge ordinaire* din atelierele de la mansardă... De când se despărțiseră, ea presupuse vag că el scria mici rapoarte despre toți radicalii, spunând cine avea influență, cine era extremist, cine avea bani, cine avea cea mai mare trecere printre studenți, cine avea legături cu Partidul Comunist și așa mai departe. Era greu acum să accepte ideea că el căuta criminali adevărați și că și găsisese câțiva printre prietenii lor. Nu-mi vine să cred, spuse ea uimită.

– A fost un mare triumf, dacă vrei să știi tot adevărul.

– Poate că nici nu ar trebui să-mi spui toate astea.

– Nu ar trebui. Dar când te-am mințit în trecut, am regretat că am făcut-o – ca să nu spun mai mult.

Jane se simți prost și nu știu ce să spună. O mută pe Chantal la sânul ei stâng, apoi, surprinzând privirea lui Ellis, și-l acoperi pe cel drept cu cămașa. Conversația devenea incomod de personală, dar era foarte curioasă să afle mai multe. Acum putea vedea cum se justifica el – deși nu era de acord cu raționamentul lui – dar totuși se întreba care era motivația lui. Dacă nu aflu acum, gândi ea, s-ar putea să nu mai am niciodată ocazia. Ea spuse:

– Nu înțeleg ce-l determină pe un bărbat să se

decidă să-și petreacă viața făcând așa ceva.

El se uită în altă parte.

– Mă pricep la asta și merită să o fac, și salariul e foarte mare.

– Și presupun că îți place regimul de pensiune și meniul de la cantină. E în regulă – nu trebuie să te justifici în fața mea dacă nu vrei.

El se uită atent la ea, de parcă încerca să-i citească gândurile.

– Ba vreau să-ți spun, spuse el. Ești sigură că vrei să auzi?

– Da. Te rog.

– Are legătură cu războiul, începu el, și brusc, Jane știu că el urma să-i spună ceva ce nu spusese nimănui, niciodată. Unul din lucrurile cele mai îngrozitoare legate de zborul în Vietnam a fost faptul că era atât de greu să faci diferența între vietnamezi și civili. De fiecare dată când asistam din aer trupele terestre, să spunem, sau când minam o potecă din junglă, sau declaram o zonă cu foc deschis, știam că vom ucide mai multe femei, copii și bătrâni decât luptători de gherilă. Obișnuiam să spunem că adăposteau inamicul, dar cine știe? Și cui îi pasă? I-am omorât. *Atunci, noi eram teroriștii.* Și nu vorbesc de cazuri izolate – deși am văzut și atrocități – vorbesc de tacticile noastre zilnice obișnuite. Și, vezi, nu aveam nici o justificare; pur și simplu așa se proceda. Am făcut toate acele lucruri oribile în numele unei cauze care se dovedise a fi în întregime numai minciună, și corupție, și amăgire. Eram în tabăra greșită. Fața lui era trasă, de parcă simțea o durere persistentă, provocată de o leziune internă. În lumina tremurândă a lămpii,

pielea lui era întunecată și pământie. Nu există nici o scuză, înțelegi; nici o iertare.

Cu tandrețe, Jane îl încurajă să mai povestească.

– Atunci de ce ai mai stat? îl întreabă ea. De ce te-ai oferit voluntar și a doua oară?

– Pentru că atunci nu vedeam lucrurile atât de clar; pentru că luptam pentru țara mea și nu poți fugi de război; pentru că eram un ofițer bun și dacă aș fi mers acasă, postul meu ar fi putut fi ocupat de vreun cretin și oamenii mei ar fi fost uciși: și nici unul dintre aceste motive nu este suficient de bun, desigur, așa că la un moment dat m-am întrebat *Ce ai de gând să faci în legătură cu asta?* Am vrut... nu mi-am dat seama pe atunci, dar am vrut să fac ceva prin care să-mi răscumpăr greșelile.

În anii 1960 am fi numit-o o cursă a vinovăției.

– Bine, dar... el păru atât de nesigur și vulnerabil, încât lui Jane îi era greu să-i pună întrebări directe, dar el avea nevoie să vorbească și ea vroia să audă, așa că insistă. Dar de ce *asta*?

– Eram în Spionaj, spre sfârșit, și mi-au oferit ocazia de a-mi continua activitatea în același domeniu, în lumea civilă. Mi-au spus că voi putea lucra sub acoperire pentru că eram cunoscut în zonă. Îmi cunoșteau trecutul radical, înțelegi. Mi s-a părut că prinzând teroriști aș putea îndrepta unele lucruri pe care le făcusem. Așa că am devenit un expert contraterorist. Sună simplist când o spun în cuvinte – dar am avut succes, să știi. Agenția nu mă agreează pentru că uneori refuz câte o misiune, cum a fost când l-au ucis pe președintele din Chile, iar agenții nu au voie să refuz misiunile; dar sunt responsabil pentru încarcerarea unor oameni

îngrozitori și sunt mândru de mine.

Chantal dormea. Jane o așează în cutia care-i era leagăn. Îi spuse lui Ellis:

– Presupun că ar trebui să spun... că se pare că te-am judecat greșit.

El zâmbi.

– Slavă Cerului pentru asta.

Preț de o clipă fu cuprinsă de nostalgie, în timp ce se gândea la vremea – numai cu un an și jumătate în urmă? – când ea și Ellis fuseseră fericiți și nimic din toate astea nu se întâmplase: nici CIA, nici Jean-Pierre, nici Afganistan. Totuși, nu poți șterge cu buretele, nu-i așa? spuse ea. Tot ce s-a întâmplat – minciunile tale, furia mea.

– Nu. El stătea pe scaun, uitându-se în sus la ea în timp ce Jane stătea în fața lui, studiind-o intens. El își întinse brațele, ezitând, apoi își puse mâinile pe umerii ei, într-un gest care putea însemna afecțiune frățească sau mai mult. Apoi, Chantal făcu „Mamamamammm...” Jane se întoarse și se uită la ea, și Ellis își lăsă mâinile să cadă. Chantal era trează, fluturându-și mâinile și picioarele în aer. Jane o ridică și ea râgâi imediat.

Jane se întoarse cu fața spre Ellis. El își încrucisase brațele peste piept și o privea, zâmbind. Dintr-o dată, ea nu mai vroia ca el să plece. Din impuls, ea spuse:

– De ce nu rămâi să luăm cina împreună? Deși nu am decât pâine și lapte bătut.

– În regulă.

I-o întinse pe Chantal.

– Mă duc să o anunț pe Fara.

El luă copilul și ea ieși în curte. Fara încălzea

apă pentru baia lui Chantal. Jane verifică temperatura cu cotul și o găsi numai bună.

– Te rog să faci pâine pentru două persoane, spuse ea în Dari. Fara căscă ochii mari, și Jane își dădu seama că era șocant ca o femeie singură să invite un bărbat la cină. La naiba cu toate astea, gândi ea. Ridică oala cu apă și-o duse înapoi în casă.

Ellis stătea pe perna mare de sub lampa cu petrol, jucându-se cu Chantal pe genunchi, spunând ceva rimat cu voce joasă. Brațele lui mari și păroase îi încercuiră trupul ei mic și rozaliu. Ea se uita în sus la el, gângurind fericită și dând din piciorușele ei grase. Jane se opri în prag, copleșită de scenă, și îi trecu prin minte un gând spontan: Ellis ar fi trebuit să fie tatăl lui Chantal.

Este adevărat? se întrebă ea în timp ce-i privea. Chiar îmi doresc asta? Ellis își termină poezia și își ridică privirea spre ea, zâmbind puțin sfios, iar ea gândi: Da, îmi doresc cu adevărat.

Urcau pe versantul montan la miezul nopții, Jane în față, Ellis urmând-o, cu sacul lui mare de dormit sub braț. O îmbăiaseră pe Chantal, își luaseră cina săracă din pâine și lapte bătut, o hrăniseră din nou pe Chantal și o puseră la culcare pe acoperiș, unde dormea acum dusă lângă Fara, care o va proteja cu viața ei. Ellis vruse să o scoată pe Jane din casa în care fusese soția altcuiva, și Jane simțise același lucru, așa că spusese:

– Știu un loc în care putem merge.

Acum, ea se abătu de la poteca montană și-l conduse pe Ellis peste pământul alunecos, pietros, spre refugiul ei secret, terasa ascunsă unde făcuse

plajă goală și își dăduse burta cu ulei înainte de a o naște pe Chantal. Îl găsi ușor la lumina lunii. Se uită în jos spre sat, unde jarul sobelor de gătit sclipea în curți și câteva lămpi încă mai licăreau în spatele geamurilor de sticlă. Putu doar întrezări forma casei sale. În câteva ore, imediat ce se va crăpa de zi-uă, va putea vedea siluetele dormind pe acoperiș ale lui Chantal și Fara. Va fi fericită: era prima dată când plecase de lângă Chantal noaptea.

Se întoarse. Ellis desfăcu complet fermoarul de la sacul de dormit și îl întinse pe pământ ca pe o pătură. Jane se simți stânjenită și nu era în largul ei. Valul de căldură și senzualitate care o copleșise în casa ei când îl văzu recitându-i copilului ei o poezie rimată dispăruse. Toate sentimentele ei vechi reveniseră, momentan: impulsul de a-l atinge, plăcerea pe care o simțea când îl vedea zâmbind stângaci, nevoia de a-i simți mâinile mari atingându-i pielea, dorința obsesivă de a-l vedea dezbrăcat. Cu câteva săptămâni înainte de nașterea lui Chantal, își pierduse apetitul sexual și nu îi revenise până în acest moment. Dar această senzație dispăruse, treptat, în orele care urmară, în timp ce încercau stângaci să găsească modalități de a fi singuri, ca o pereche de adolescenți care încearcă să scape de părinți pentru un moment tandru de mângâieri.

– Haide și așează-te, spuse Ellis.

Se așează lângă el pe sacul de dormit. Amândoi se uitară la satul cufundat în întuneric. Nu se atingeau. Urmă un moment de tăcere tensionată.

– Nu a mai fost nimeni aici, remarcă Jane doar pentru a spune ceva.

– Pentru ce-l foloseai?

– O, doar pentru a face plajă și a mă gândi aiurea, spuse ea, apoi gândi *O, ce naiba, și spuse*: Nu, nu e chiar adevărat, îl foloseam pentru a mă masturba.

El râse, apoi își petrecu brațul pe după ea și o îmbrățișă.

– Mă bucur că nu ai învățat încă să vorbești pe ocolite, spuse el.

Ea se întoarse cu fața spre el. El o sărută tandru pe buze. Mă place pentru defectele mele, gândi ea: lipsa de tact, și temperamentul meu iute, și înjurăturile mele, și încăpățânarea mea, și faptul că țin la părerea mea.

– Nu vrei să mă schimbi, spuse ea.

– O, Jane, mi-a fost atât de dor de tine. El închise ochii și murmură: Cea mai mare parte a timpului nici nu mi-am dat seama că mi-era dor de tine. Se întinse pe spate, trăgând-o după el, astfel încât ea ajunse să stea peste el. Ea îl sărută suav pe față. Senzația de stânjeneală dispărea rapid. Ea gândi: Ultima dată când l-am sărutat nu avea barbă. Simți mâinile lui mișcându-se: îi desfăcea nasturii de la cămașă. Nu purta sutien – nu avea unul suficient de mare – și își simții sânii foarte goi. Ea își strecură mâna sub cămașa lui și îi atinse părul lung din jurul sfârcurilor. Aproape că uitase cum era să fii cu un bărbat. Luni în șir, viața ei fusese plină de voci line și fețe blânde de femei și copii: acum, dintr-o dată vroia să simtă piele aspră, fese tari și obraji țepoși. Își petrecu degetele prin barba lui și îi deschise gura cu limba. Mâinile lui găsiră sânii ei umflați, ea simți un fior de plăcere – și apoi știu

ce urma să se întâmple, dar nu avea nici o putere să se opună, căci și atunci când se îndepărtă brusc de el, simți cum ambele ei sfârcuri îl stropiră pe mâini cu lapte cald și se roși de rușine, spunând:

– O, Dumnezeuule, îmi pare rău, ce dezgustător, n-am ce-i face...

El o făcu să tacă punându-i degetul pe buze.

– E în regulă, spuse el. Îi mângâie sânii în timp ce vorbi și aceștia deveniră alunecoși peste tot. E normal. Se întâmplă întotdeauna. E sexy.

Nu poate fi sexy, gândi ea, dar el își schimbă poziția și se apropie cu fața de pieptul ei și începu să-i sărute sânii, mângâindu-i în același timp, și, treptat, ea se relaxă și începu să savureze senzația. În cele din urmă simți un alt fior acut de plăcere când îi curse lapte din nou, dar de această dată nu o mai deranjă. Ellis gemu: „Aah!” și limba lui îi atinse sfârcurile moi, iar ea gândi: Dacă mi-i sugere, mă termin.

Parcă îi citise gândurile. Își strânse buzele în jurul unui sfârc lung, îl trase în gură și-l supse în timp ce îl ținea pe celălalt între degetul mare și arătător, strângându-l încet și ritmic. Neajutorată, Jane gemu de plăcere. Și când sânii ei lăsară lapte, unul într-o mână de-a lui, celălalt în gură, senzația fu atât de puternică că ea se cutremură incontrolabil și gemu: „O, Doamne, o, Doamne, o Doamne” până când se potoli și ea se urcă pe el.

O vreme nu-i trecu nimic prin minte, decât ceea ce simțea: respirația lui caldă pe sânii ei uzi, barba lui zgâriindu-i pielea, aerul răcoros de noapte adăind peste obraji ei înfierbântați, sacul de dormit din nailon și pământul tare de dedesubt. După o

vreme, vocea lui înfundată spuse:

– Mă sufoc.

Ea se dădu jos de pe el.

– Suntem ciudați? spuse ea.

– Da.

Ea chicoti.

– Ai mai făcut așa ceva vreodată?

El ezită, apoi spuse:

– Da.

– Ce... Încă se mai simțea puțin stânjenită. Ce gust are?

– Cald și dulce. Ca și laptele la conservă. Te-ai terminat?

– Nu ai observat?

– Nu eram sigur. La femei e greu să-ți dai seama uneori.

Ea îl sărută.

– Am avut orgasm. Unul mic, dar sigur. Un orgasm cutremurător.

– Eu aproape m-am terminat.

– Serios? Îl mângâie cu mâna pe corp. Era îmbrăcat cu o cămașă ca de pijama din bumbac subțire și pantaloni de care poartă toți afganii. Îi putu simți coastele și oasele soldurilor: pierduse stratul subțire de grăsime de sub piele prezent la toți occidentali, cu excepția celor mai slabi. Mâna ei dădu peste penisul lui, ridicat sub pantaloni și spuse: Ahhh! și-l apucă. Ce bun e, spuse ea.

– Și la capătul celălalt.

Ea vru să-i ofere tot atâta plăcere câtă îi oferise și el. Se ridică în șezut, îi desfăcu șnurul de la pantaloni și îi scoase penisul. Mângâindu-l cu tandrețe, se aplecă și îi sărută capătul. Apoi, drăcușorul

își băgă coada și o puse să-l întrebe:

– Cu câte femei ai fost de când te-ai despărțit de mine?

– Continuă să faci ce faci și am să-ți spun.

– Bine. Începu să-l mângâie și să-l sărute. El tăcea. Bine, spuse ea după un minut, câte?

– Așteaptă, încă le număr.

– Ticălosule! spuse ea și-l mușcă de penis.

– Au! Nu multe, serios... Jur!

– Ce faci când nu ai o femeie?

– Ai trei încercări.

Nu putea fi redusă la tăcere.

– Ți-o faci cu mâna?

– O, măiculiță, domnișoară Janey, sunt rușinos.

– Ți-o faci, spuse ea triumfător. La ce te gândești în timp ce o faci?

– Îți vine să crezi că la prințesa Diana?

– Nu.

– Acum chiar că mi-e rușine.

Jane murea de curiozitate.

– Trebuie să-mi spui adevărul.

– Pam Ewing.

– Cine naiba mai e și asta?

– Ai cam rămas în urmă. Soția lui Bobby Ewing, din Dallas.

Jane își aduse aminte de serial și de actriță, și fu uimită.

– Nu pot să cred.

– Mi-ai cerut adevărul.

– Dar e făcută din plastic!

– Vorbim de *fantezii* aici.

– Nu poți avea fantezii cu o femeie liberă?

– Fanteziile nu se discută.

– Sunt șocată. Ezită. Cum ți-o faci?

– Ce?

– Ce-ți faci. Cu mâna.

– Cam ce faci tu, dar mai tare.

– Arată-mi.

– Acum nu numai că mi-e rușine, spuse el. Sunt de-a dreptul chinuit.

– Te rog. Te rog, arată-mi. Întotdeauna mi-am dorit să văd un bărbat făcând-o. Înainte, n-am avut niciodată curajul să-ți cer așa ceva – dacă mă refuzi, s-ar putea să nu văd niciodată. Îi luă mâna și i-o puse în locul mâinii ei. După o clipă, el începu să-și miște mâna încet. Făcuse câteva mișcări fără prea mare tragere de inimă, apoi oftă, închise ochii și începu să și-o frece ca lumea.

– Ești așa de dur cu ea, exclamă Jane.

El se opri.

– Nu o pot face... decât dacă ți-o faci și tu.

– În regulă, spuse ea nerăbdătoare. Rapid își dădu jos pantalonii și chiloții. Îngenunche lângă el și începu să se mângâie.

– Vino mai aproape, spuse el. Vocea lui păru puțin răgușită. Nu te pot vedea.

El stătea întins pe spate. Ea se târâse mai aproape, până când stătu în genunchi lângă capul lui, cu sfârcurile și părul pubian sclipind la lumina lunii. El începu să-și frece penisul din nou, de data aceasta mai repede, și se uită încremenit la mâinile ei, în timp ce ea se mângâia.

– O, Jane, spuse el.

Ea începu să savureze bine cunoscutele valuri de plăcere provocate de vârful degetelor ei. Văzu cum soldurile lui Ellis începură să se miște în sus și în

jos, în același ritm cu mâna.

– Vreau să-ți dai drumul, spuse ea. Vreau să văd cum țâșnește. O parte din ea era șocată de comportamentul ei, dar acea parte era înăbușită de excitare și dorință.

El gemu. Ea se uită la fața lui. Gura lui era deschisă și respira greu. Ochii lui erau fixați pe păsărica ei. Ea își mângâie labiile cu degetul mijlociu.

– Bagă-ți degetul înăuntru, spuse el printre gemete. Vreau să văd cum intră degetul în tine.

În mod normal, ea nu făcea asta. Își împinse vârful degetului înăuntru. Simți că e ud și alunecos. Și-l băgă tot. El gâfâi și faptul că îl excita atât de tare ce făcea ea o excită și pe Jane. Își întoarse din nou privirea spre penisul lui. Soldurile lui zvâcneau mai rapid în timp ce și-o trăgea cu mâna. Ea își băga și-si scotea degetul din vagin cu o plăcere crescândă. Brusc, el își curbă spatele, ridicându-și pelvisul sus în aer, gâfâind, și o dungă de spermă albă țâșni din el.

Involuntar, Jane strigă:

– O, Dumnezeule! apoi, în timp ce privea, fascinată gaura mică din vârful organului lui, țâșni un alt jet, și un altul, și un al patrulea, împrăștiindu-se în aer, licărind în lumina lunii și aterizând pe pieptul lui, pe mâna și în părul ei; și apoi, când el se prăbuși, ea fu la rândul ei zguduită de spasme de plăcere, alimentate de mișcările repezi ale degetului ei, până când și ea fu epuizată.

Se trânti, întinsă lângă el, pe sacul de dormit, cu capul pe coapsa lui. Penisul lui încă era tare. Se aplecă stoarsă de puteri și-l sărută. Simți gustul sărat de spermă din vârful lui. Simți fața lui făcân-

du-și loc între coapsele ei drept răspuns.

Tăcură o vreme. Singurele sunete erau respirația lor și râul gonind în cealaltă parte a Văii. Jane se uită la stele. Erau foarte strălucitoare și nu era nici un nor. Aerul nopții devenea tot mai rece. Va trebui să ne băgăm în curând în sacul de dormit, gândi ea. Abia aștepta să adoarmă aproape de el.

– Suntem ciudați? spuse Ellis.

– Și încă ce ciudați, spuse ea.

Penisul lui căzu într-o parte, sprijinit pe burtă. Îi mângâie cu degetele părul roșcat-auriu de pe stîngia lui. Aproape că uitase cum e să facă dragoste cu Ellis. Era atât de diferit de Jean-Pierre. Lui Jean-Pierre îi plăcea să facă multe pregătiri: baie cu ulei, parfum, lumânări, vin, viori. Era un iubit pretențios. Îi plăcea ca ea să se spele înainte de a face dragoste și întotdeauna se grăbea la baie după ce o făceau. Nu a atins-o niciodată când era la ciclu și cu siguranță nu i-ar fi supt sânii și înghițit laptele cum o făcuse Ellis. Ellis ar face orice, gândi ea, și cu cât era mai neigienic, cu atât era mai bine. Ea zâmbi în întuneric. Îi trecu prin minte că nu fusese niciodată pe deplin convinsă că lui Jean-Pierre îi plăcea să facă sex oral, deși era bun la asta. În ceea ce-l privea pe Ellis nu avea nici o îndoială.

Gândul o determină să vrea ca el să o facă. Își desfăcu coapsele ademenitor. Îl simți sărutând-o, buzele lui perindu-i părul ei sărmos, apoi limba lui începu să se miște lasciv între pliurile labiilor ei. După o vreme o rostogoli pe spate, îngenunche între coapsele ei și-i ridică picioarele peste umerii lui. Se simți complet goală, extrem de deschisă și vulnerabilă și, totuși, foarte iubită. Limba lui se

mișca făcând curbe lungi și lente, începând de la baza șirei spinării ei – *O, Doamne, gândi ea, îmi amintesc cum o face* – lingând de-a lungul despicăturii feselor ei, oprindu-se pentru a intra adânc în vaginul ei, apoi urcând pentru a mângâia pielea sensibilă de unde se uneau labiile și clitorisul furtivă dintre ele. După șapte sau opt linsături lungi, ea îi opri capul deasupra clitorisului, făcându-l să se concentreze asupra lui, și începu să-și miște șoldurile în sus și în jos, spunându-i prin apăsarea degetelor pe tâmpilele lui să lingă mai tare sau mai încet, mai sus sau mai jos, la stânga sau la dreapta. Îi simți mâna între picioare, intrând în interiorul umed și ghici ce urma să facă: o clipă mai târziu își retrase mâna și apoi îi băgă încet un deget în anus. Își aminti cât fu de șocată când el făcuse asta pentru prima dată și cât de repede începuse să-i placă. Jean-Pierre n-ar fi făcut asta nici într-o mie de ani. În timp ce mușchii ei se încordau în așteptarea orgasmului, îi trecu prin minte gândul că îi fusese dor de Ellis mai mult decât vruse vreodată să recunoască; într-adevăr, motivul pentru care fusese mult timp atât de supărată pe el era că nu încetase niciodată să-l iubească și încă îl mai iubea; și când recunoscuse asta, i se ridică o mare piatră de pe inimă și începu să-și dea drumul, tremurând ca frunzele unui copac, și Ellis, știind ce-i place, își vârî limba adânc în ea, în timp ce Jane își împingea cu frenezie sexul în fața lui.

I se păru că va dura o veșnicie. De fiecare dată când senzațiile slăbeau, el își băga degetul tot mai adânc în anusul ei, sau îi lungea clitorisul, sau o mușca de labiile păsăricii și o lua iar de la capăt;

până când, din pură extenuare, ea îl imploră: „Oprește-te, oprește-te, nu mai am energie, mă omori” și, în sfârșit, el își ridică fața din sexul ei și îi puse picioarele pe pământ.

El se aplecă peste ea, sprijinit în mâini, și o sărută pe buze. Mirosul păsăricii ei îi rămăsese pe barbă. Ea se întinse cu fața în jos, prea extenuată pentru a-și deschide ochii, prea extenuată chiar și pentru a-l săruta înapoi. Îi simți mâna în păsărică, deschizându-i-o, apoi își îndesă în ea penisul, și ea gândi: *A trecut atâta vreme, o, Doamne, e atât de bine.*

El începu mișcarea de dute-vino, la început încet și apoi mai tare. Ea deschise ochii. Fața lui era deasupra ei și o privea intens. Apoi își îndoi gâtul și se uită în jos, la locul în care trupurile lor se uneau. Ochii lui erau larg deschiși și gura îi era deschisă în timp ce privea cum penisul lui intră și iese din ea, iar priveliștea îl înflăcăra într-atât încât și-ar fi dorit să vadă și ea. Brusc, își încetini ritmul, penetrând-o tot mai adânc, și ea își aminti că făcea asta înainte de orgasm. El o privi în ochi. „Sărută-mă în timp ce-mi dau drumul”, spuse el, și-și coborî buzele cu miros de păsărică spre ale ei. Ea își vârî limba în gura lui. Îi plăcea când el își dădea drumul. Spatele i se încordă și își ridică capul, scoțând un geamăt de animal, și ea îl simți țâșnind înăuntrul ei.

Când totul se sfârși, își aplecă capul spre umerii ei și buzele lui tandre atinseră pielea ei moale de pe gât, șoptind cuvinte pe care ea nu le putea descifra. După un minut sau două, el scoase un geamăt de satisfacție, o sărută pe gură, apoi se ridică în ge-

nunchi și-i sărută fiecare sân în parte. În cele din urmă îi sărută păsărica. Trupul ei reacționează instantaneu și își împinse șoldurile spre buzele lui. Știind că ea încă mai era excitată, începu să lingă; și, ca de obicei, gândul că el îi lingea sexul în timp ce încă mai curgea spermă din ea aproape că o scoase din minți și își dădu drumul imediat, strigându-i numele până la ultimul spasm.

În sfârșit se trânti lângă ea. Se puseră automat în poziția în care stătuseră întotdeauna după ce făceau dragoste: brațul lui în jurul ei, capul ei pe umărul lui, coapsa ei peste șoldurile lui. El căscătare și ea chicoti. Se atinseră letargic, ea întinzându-se să se joace cu penisul lui adormit, el băgându-și și scoțându-și degetele din vaginul ei zemos. Ea îl linse pe piept și simți gustul sărat al transpirației de pe pielea lui. Se uită la gâtul lui. Luna îi accentua ridurile, trădându-i vârsta. E cu zece ani mai bătrân decât mine, gândi Jane. Poate de aceea e atât de bun la pat, pentru că e mai bătrân.

– De ce ești atât de bun la pat? spuse ea cu voce tare. El nu răspunse; dormea. Iar ea spuse: Te iubesc, dragul meu, somn ușor, și apoi închise și ea ochii.

După un an petrecut în Vale, Jean-Pierre găsi orașul Kabul amețitor și înspăimântător. Clădirile erau prea înalte, mașinile mergeau prea repede și erau prea mulți oameni. Trebuia să-și acopere urechile când uriașele camioane rusești treceau pe acolo în convoi. Era șocat de atâtea lucruri noi: blocuri cu apartamente, școlărițe în uniforme, iluminat stra-

dal, lifturi, fețe de masă și gustul vinului. După douăzeci și patru de ore tot agitat era. Era ironic: doar era parizian!

I se dăduse o cameră în clădirea ofițerilor nefamiliști. I se promisese că va primi un apartament imediat după sosirea lui Jane și a lui Chantal. Între timp, se simțea de parcă locuia într-un hotel ieftin. Probabil, clădirea fusese hotel înainte de venirea rușilor. Dacă Jane va sosi acum – trebuia să sosească din clipă în clipă – ei trei vor trebui să se mulțumească cu ce aveau la dispoziție pentru restul nopții. Nu mă pot plânge, gândi Jean-Pierre: nu sunt un erou – încă.

Stătea la geam, privind panorama Kabulului noaptea. Vreo două ore se întrerupse curentul în tot orașul, probabil din cauza omologilor urbani ai lui Masud și ai luptătorilor lui de gherilă, dar acum câteva minute venise din nou și era o strălucire slabă deasupra centrului orașului, unde străzile erau iluminate. Singurul zgomot era scos de huruitul motoarelor în timp ce mașini, camioane și tancuri de armată mișunau prin oraș, grăbindu-se spre destinațiile lor misterioase. Ce era atât de urgent la miezul nopții în Kabul? Jean-Pierre își satisfăcuse serviciul militar și gândi că, dacă armata rusă semăna cât de cât cu cea franceză, tipul de operațiune făcută în pas alergător la miezul nopții era ceva gen transportul a cinci sute de scaune dintr-o baracă într-o sală din celălalt capăt al orașului, ca parte a pregătirilor pentru un concert care urma să aibă loc peste două săptămâni și care, probabil, nu se va mai ține. Nu putea mirosi aerul de afară, pentru că geamul lui era bătut în cuie. Ușa nu era încuiată,

dar un sergent rus stătea de planton pe un scaun cu spătar, în capătul coridorului, lângă toaletă, și Jean-Pierre simți că dacă ar fi vrut să plece, probabil că acesta nu l-ar fi lăsat.

Unde era Jane? Raidul asupra Darg-ului trebuie să fi luat sfârșit până la căderea serii. Un elicopter care să o ia pe Jane și pe Chantal ar fi avut nevoie de câteva minute. Acesta putea ajunge din Banda în Kabul în mai puțin de o oră. Dar probabil forța atacantă se întorcea la Bagram, baza aeriană de lângă gura Văii, caz în care Jane s-ar fi putut să trebuiască să vină din Bagram pe șosea, fără îndoială însoțită de Anatoly.

Va fi atât de fericită să-și revadă soțul că va fi dispusă să-i ierte trădarea, să înțeleagă punctul de vedere referitor la Masud și să treacă peste tot ce-a fost, gândi Jean-Pierre. O clipă se întrebă dacă visa cu ochii deschiși. Nu, se hotărî el; o cunoștea destul de bine și, în general, o avea la degetul mic.

Și ea va *ști*. Numai câțiva oameni vor cunoaște secretul și vor aprecia grandoarea faptelor sau: era fericit că ea se număra printre ei.

Spera ca Masud să fi fost prins, mai degrabă decât ucis. Dacă ar fi fost prins, rușii l-ar fi putut da în judecată, pentru ca toți rebelii să știe că era terminat. Moartea era aproape la fel de bună, cu condiția să aibă cadavrul. Dacă nu ar avea nici un cadavru sau unul de nerecunoscut, propagandiștii rebelilor din Peshawar ar publica în ziare că el încă mai trăiește. Desigur, s-ar fi crezut până la urmă că era mort, dar impactul ar fi fost puțin diminuat. Jean-Pierre spera că au corpul lui.

Auzi zgomot de pași pe coridor. Să fie Anatoly

sau Jane – sau amândoi? Păreau pași de bărbați. Deschise ușa și văzu doi ruși destul de mari și un al treilea, un bărbat mai mic în uniformă de ofițer. Fără îndoială că veniseră să-l ducă unde se aflau Anatoly și Jane. Era dezamăgit. Se uită întrebător la ofițer care gesticula din mână. Cei doi soldați intrară în cameră cu grosolănie. Jean-Pierre făcu un pas în spate, gata să protesteze, dar înainte să poată spune ceva, cel mai apropiat de el dintre cei doi îl apucă de cămașă și-i dădu un pumn puternic în față.

Jean-Pierre scoase un urlet de durere și spaimă. Ceilalți soldați îl loviră cu picioarele sub centură. Durerea era dementială și Jean-Pierre căzu în genunchi, știind că sosise cel mai îngrozitor moment din viața lui.

Cei doi soldați îl ridicară și-l ținură în picioare, câte unul de fiecare braț, și intră ofițerul. Printr-o perdea de lacrimi, Jean-Pierre văzu un tânăr scund și îndesat, cu un fel de deformare care-i făcea o parte a feței să pară roșie și umflată, și un zâmbet șiret pe buze. În mână avea o bâta.

În următoarele câteva minute, soldații îl ținură pe Jean-Pierre, care se zbătea și tremura, în vreme ce ofițerul îl lovea neconținut cu bâta de lemn peste față, umeri, genunchi, tibie, în burtă și sub centură – întotdeauna sub centură. Fiecare lovitură era atent plasată și dată cu putere, și exista întotdeauna o pauză între ele, astfel încât agonia ultimei să dispară suficient cât să-i permită lui Jean-Pierre să se îngrozească preț de o secundă de următoarea, înainte de o primi. Fiecare lovitură îl făcu să strige de durere și fiecare pauză îl făcea să urle, anticipând-o pe următoarea. În cele din urmă fu o pauză mai

lungă și Jean-Pierre începu să îngaime, neștiind dacă îl puteau înțelege sau nu:

– O, vă rog, nu mă loviți, vă rog, nu mă mai loviți, domnule, fac orice doriți, vă rog, nu mă loviți, nu, nu mă loviți...

– *Ajunge!* spuse o voce în franceză.

Jean-Pierre își deschise ochii și încercă să-l întrezărească printre șiroaiele de sânge care-i curgeau pe față pe salvatorul său care spusese *Ajunge*. Era Anatoly.

Cei doi soldați îi dădură încet drumul lui Jean-Pierre, care căzu jos. Își simțea corpul de parcă era în flăcări. Fiecare mișcare era o agonie. Își simțea fiecare os rupt, ambele testicule zdrobite, fața extrem de umflată. Deschise gura și ieși sânge. Înghiți și vorbi printre buzele sparte:

– De ce... de ce-mi fac asta?

– Știi bine de ce, spuse Anatoly.

Jean-Pierre își mișca încet capul dintr-o parte în alta și încercă din răputeri să nu o ia razna.

– Mi-am riscat viața pentru voi... Am dat tot ce-am putut... de ce?

– Ne-ai întins o cursă, spuse Anatoly. Azi au murit din cauza ta optzeci și unu de oameni.

Atacul trebuie să fi eșuat, realizează Jean-Pierre, și cumva era învinuit pentru asta.

– Nu, spuse el, eu nu...

– Te așteptai să fii la kilometri distanță în momentul lansării atacului, continuă Anatoly. Dar ți-am făcut o surpriză, forțându-te să urci în elicopter și să vii cu mine. Deci ești aici pentru a-ți lua pedeapsa – care va fi dureroasă și foarte, foarte lungă. Se întoarce.

– Nu, spuse Jean-Pierre. Așteaptă!

Anatoly se întoarse din nou cu fața la el.

Jean-Pierre se sforță să gândească, în ciuda durerii.

– Am venit aici... mi-am riscat viața... v-am dat informații despre convoaie... le-ați atacat... le-ați făcut mai mult rău decât pierderea a optzeci de oameni... nu e logic, n-are logică. Își adună puterile pentru a spune o propoziție coerentă. Dacă aș fi știut ceva de vreo capcană, v-aș fi putut avertiza ieri, implorându-vă mila.

– Atunci de unde au știut că vom ataca satul? întrebă Anatoly.

– Trebuie să fi ghicit...

– Cum?

Jean-Pierre își stoarse creierii.

– A fost Skabun bombardat?

– Nu cred.

Asta a fost, realizează Jean-Pierre; cineva a aflat că nu avusese loc nici un bombardament la Skabun.

– Ar fi trebuit să-l bombardați, spuse el.

Anatoly păru foarte îngândurat.

– Cineva acolo se pricepe foarte bine să facă legături.

Cine altcineva decât Jane, gândi Jean-Pierre, și pentru o clipă o urî.

Anatoly spuse:

– Ellis Thaler are vreun semn particular?

Jean-Pierre vru să nu răspundă, dar îi era frică că îl vor lovi din nou.

– Da, spuse el nefericit. O cicatrice mare pe spate, în forma unei cruci.

– Atunci el e, spuse Anatoly aproape în șoaptă.

– Cine?

– John Michael Raleigh de 34 de ani, născut în New Jersey, cel mai mare fiu al unui constructor. A renunțat la Universitatea din California, în Berkley, și a fost căpitan în Marina Statelor Unite. E agent CIA din 1972. Stare civilă: divorțat o dată, un singur copil și reședința familiei secretă. Dădu din mână ca și cum ar fi vrut să șteargă astfel de detalii. Fără îndoială, el mi-a anticipat prezența în Dargazi. E inteligent și foarte periculos. Dacă aș putea alege pe care să-l prind dintre toți agenții națiunilor imperialiste occidentale, cu siguranță m-aș opri la el. În ultimii zece ani ne-a produs daune iremediabile de cel puțin trei ori. Anul trecut în Paris, a distrus o rețea pentru înființarea căreia am investit șapte sau opt ani de muncă asiduă. Cu un an înainte a prins un agent pe care l-am introdus în Serviciul Secret în anul 1965 – un om care l-ar fi putut asasina pe președinte într-o singură zi. Și acum – acum îl avem aici.

Jean-Pierre, în genunchi pe podea și cuprinzându-și trupul vlăguit, își lăsă capul să-i cadă în față și își închise ochii de disperare. În tot acest timp stătuse departe de casă, dedicându-se cu drag confruntării cu marii maestri din acest joc nemilos, un copil neajutorat într-o cușcă de lei.

Nutrise atâtea speranțe. De unul singur, fusese pe punctul de a da o lovitură Rezistenței afgane din care aceasta nu și-ar mai fi revenit niciodată. Ar fi schimbat cursul istoriei din acea parte a globului. Și s-ar fi răzbunat pe capii contrabandiștilor din Occident; ar fi trădat și desființat instituția care îl trădase și ucisese pe tatăl său. Dar în locul celui

triumf, fusese înfrânt. Totul îi fusese luat în ultimul moment – de Ellis.

Auzi vocea lui Anatoly ca un murmur îndepărtat.

– Putem fi siguri că a obținut ceea ce a vrut de la rebeli. Nu cunoaștem detaliile, dar ne ajunge ideea de bază: un pact de uniune între liderii bandiților, în schimbul armelor americane. Așa ceva poate face ca rebeliunea să mai dureze ani la rând. Trebuie să-i oprim înainte de a începe.

Jean-Pierre deschise ochii și întreabă cum:

– Cum?

– Trebuie să-l prindem pe acest om înainte de a se întoarce în Statele Unite. Astfel, nimeni nu va afla că a obținut acordul pactului, rebelii nu-și vor primi niciodată armele și toată treaba va fi lăsată baltă.

Jean-Pierre ascultă, fascinat în ciuda durerii. Era posibil să mai existe o șansă de a-și duce la bun sfârșit răzbunarea?

– Dacă îl prinde aproape că vom compensa pierderea lui Masud, continuă Anatoly, și inima lui Jean-Pierre se umplu de speranță. Nu numai că vom neutraliza cel mai periculos agent al imperia-liștilor. Gândiți-vă: un agent CIA adevărat prins aici în Afganistan... de trei ani, mașina de propagandă americană susține că luptătorii afgani sunt luptători ai libertății, ducând o luptă eroică, ca și cea a lui David cu Goliat, împotriva atotputernicei Uniuni Sovietice. Acum ni s-a *confirmat* ceea ce am spus dintotdeauna – că Masud și ceilalți nu sunt decât niște lachei ai imperialismului american. Îl putem da pe Ellis în judecată...

– Dar ziarele occidentale vor nega totul, spuse

Jean-Pierre. Presa capitalistă...

– Cui îi pasă de Occident? Țările nealiate, cele care fac valuri în Lumea a Treia și națiunile musulmane sunt cele pe care vrem să le impresionăm.

Era posibil, realiză Jean-Pierre, să transform această situație într-un triumf; și va fi tot un triumf personal, pentru că el a fost cel care i-a avertizat pe ruși de prezența unui agent CIA în Valea celor Cinci Lei.

– Ei bine, spuse Anatoly, *unde* va fi Ellis diseară?

– Va fi cu Masud, spuse Jean-Pierre.

Prinderea lui Ellis era mai grea decât credeau ei. Lui Jean-Pierre îi luase un an întreg să-l prindă pe Masud.

– Nu văd de ce ar continua să fie cu Masud, spuse Anatoly. Avea o bază?

– Da, locuia la o familie din Banda, teoretic. Dar rareori era acolo.

– Totuși, acesta este, bineînțeles, locul cu care să începem.

Da, desigur, gândi Jean-Pierre. Dacă Ellis nu e în Banda, cineva de acolo ar putea ști unde a plecat.

... Cineva cum ar fi Jane. Dacă Anatoly va pleca în Banda să-l caute pe Ellis, ar putea-o găsi în același timp și pe Jane. Durerea lui Jean-Pierre păru să mai scadă când își dădu seama că încă ar mai putea să se răzbune pe instituție, să-l prindă pe Ellis, care-i furase triumful, și să le recupereze pe Jane și Chantal.

– Vin și eu cu tine în Banda? – întrebă el.

Anatoly stătu pe gânduri.

– Cred că da. Cunoști satul și oamenii – s-ar putea să-mi fie de folos să te am la îndemână.

Jean-Pierre se ridică cu greu în picioare, strângând din dinți din cauza durerii dintre picioare.

– Când plecăm?

– Acum, spuse Anatoly.

CAPITOLUL 14

ELLIS SE GRĂBEA să prindă un tren și era panicat, deși știa că visează. Mai întâi nu reuși să-și parcheze mașina – conducea Honda lui Gill – apoi nu putu găsi casa de bilete. Hotărându-se să urce în tren fără bilet, se trezi îmbulzindu-se într-o mulțime de oameni, pe peronul nesfârșit al Grand Central Station. La un moment dat își aminti că mai avuse acest vis și înainte, de mai multe ori, chiar destul de recent, și niciodată nu prinsese trenul. Visele îl lăsau întotdeauna cu un sentiment insuportabil că toată fericirea îl ocolise, pentru totdeauna, și acum era îngrozit că i se va întâmpla același lucru. Își croia drum prin mulțime cu violență și ajunsese în cele din urmă la terminal. Aici stătuse ultima dată, privind capătul trenului dispărând în depărtări; dar azi era în gară. Fugi de-a lungul peronului și sări în tren chiar când acesta se puse în mișcare.

Era atât de încântat că prinsese trenul încât aproape că delira. Își ocupase locul și nu-i părea deloc ciudat că era într-un sac de dormit cu Jane. Dincolo de geamurile trenului se crăpa de ziuă în Valea celor Cinci Lei.

Nu exista o delimitare clară între somn și starea de veghe. Trenul dispăru treptat, până când tot ce-a

mai rămas era sacul de dormit, și Valea, și Jane, și senzația de încântare. La un moment dat, în noaptea scurtă, au tras fermoarul sacului, și acum stăteau foarte aproape unul de altul, abia putând să se miște. Simțea pe gât respirația ei caldă și sânii ei mari îi apăsau coastele. Oasele ei îl împungeau, soldul și genunchiul ei, dar îi plăcea. Întotdeauna au dormit apropiați, își aminti el. Patul antic din apartamentul ei parizian era oricum prea mic pentru a dormi altfel. Propriul lui pat fusese mai mare, dar chiar și în acela dormeau îmbrățișați. Ea pretindea întotdeauna că el o molesta în timpul nopții, dar el nu-și mai amintea dimineața nimic.

Trecuse mult timp de când nu mai dormise o noapte întreagă cu o femeie. Încercă să-și amintească cine a fost ultima și-și dădu seama că fusese Jane: fetele pe care le dusesese în apartamentul lui din Washington nu rămăseseră la el niciodată până dimineată.

Jane era ultima și *singura* persoană cu care făcuse sex atât de dezinvolt. Își derulă în minte lucrurile pe care le făcuseră aseară și începu să aibă erecție. Părea să nu existe o limită la cât de multe ori putea face dragoste cu ea. În Paris, stătuseră uneori în pat toată ziua, ridicându-se doar pentru a da o raită prin frigider sau pentru a deschide o sticlă de vin, iar el se termina de cinci sau șase ori, în timp ce ea pierdea numărul orgasmelor. El nu se considerase niciodată un expert în arta de a face dragoste, și experiența lui dovedea acest lucru, decât când era cu ea. Ea dezlănțuia ceva ce era încătușat în el de frică, sau vină, sau de altceva, când era cu o altă femeie. Nimeni nu-i mai făcuse asta,

deși o femeie fusese pe aproape: o vietnameză cu care avusese o aventură scurtă și furtunoasă, în 1970.

Era evident că nu încetase niciodată să o iubească pe Jane. În ultimul an muncise, ieșise cu femei, o vizitase pe Petal și mersese la cumpărături ca un actor care-și interpretează rolul, pretinzând de dragul verosimilului că așa era el în realitate, dar știind în adâncul sufletului că nu era adevărat. Ar fi jelit după ea o viață întreagă, dacă nu ar fi venit în Afganistan.

I se păru că deseori nu vedea unele lucruri importante legate de el. Nu realizase, în 1968, că vroia să lupte pentru țara lui; nu realizase că nu vroia să se căsătorească cu Gill; în Vietnam nu realizase că era împotriva războiului. Fiecare dintre aceste revelații îl uimise și-i dăduse viața peste cap. Faptul că se mințea singur nu era neapărat ceva rău, credea el: altfel nu ar fi putut supraviețui războiului și ce ar fi făcut dacă nu ar fi venit în Afganistan decât să-și spună că nu o dorea pe Jane?

O am acum? se întrebă el. Ea nu-i spusese prea multe, în afară de *Te iubesc, dragul meu, somn ușor* chiar înainte ca el să adoarmă. Găsi că era cel mai încântător lucru pe care-l auzise vreodată.

– De ce zâmbești?

El deschise ochii și se uită la ea.

– Credeam că dormi, răspunse el.

– Te priveam. Părai atât de fericit.

– Da. Respiră adânc aerul răcoros al dimineții și se ridică în coate pentru a privi peste Vale. Lanurile erau aproape lipsite de culoare în lumina răsăritului și cerul era gri-perlat. Era pe punctul de a-i

spune de ce era fericit când auzi un bâzâit. Își înălță capul, pentru a asculta.

– Ce este? întrebă ea.

El îi puse un deget pe buze. O clipă mai târziu auzi și ea. În câteva secunde, zgomotul se transformă în ceea ce era negreșit un sunet de elicoptere. Ellis presimți un pericol iminent.

– O, drace, spuse el din suflet.

Elicopterele se vedeau deja deasupra lor, apărând de după munte: trei Căprioare cocoșate, ticsite cu armament și un Șold mare ce transporta trupele.

– Bagă-ți capul înăuntru, îi spuse Ellis în grabă lui Jane. Sacul de dormit era maro și plin de praf, ca pământul din jurul lor: dacă ar putea sta în el, s-ar putea să nu poată fi văzuți din aer. Luptătorii de gherilă foloseau același principiu pentru a se ascunde de avioane – se acopereau cu păături de culoarea noroiului, numite *pattu*, pe care le purtau toți cu ei.

Jane se îndesă în sacul de dormit. Sacul avea o prelungire la capătul deschis unde se punea perna, deși nu era acum nici o pernă acolo. Dacă și-ar trage prelungirea peste ei, aceasta le-ar acoperi capurile. Ellis o ținu pe Jane strâns în brațe și se rostogoli, iar fața de pernă căzu peste ei. Practic, acum erau invizibili.

Stăteau întinși pe burtă, el pe jumătate deasupra ei, și se uitau în jos, peste sat. Elicopterele păreau să coboare.

Jane spuse:

– Sper că n-au de gând să aterizeze *aici*.

Ellis spuse încet:

– Eu cred că da...

Jane începu să se ridice, spunând:

– Trebuie să cobor...

– Nu! Ellis o ținea de umeri, folosindu-se de greutatea lui pentru a o țintui la pământ. Așteaptă – așteaptă câteva secunde să vezi ce se întâmplă...

– Dar Chantal...

– Așteaptă!

Ea renunță să se mai zbată, dar el continua să o țină strâns. Pe acoperișurile caselor, oamenii somnoroși stăteau în picioare, frecându-se la ochi și holbându-se buimaci la elicopterele masive care brăzdau aerul deasupra lor, ca niște păsări uriașe. Ellis reperă casa lui Jane. O putea vedea pe Fara stând în picioare și înfășurând un cearșaf pe lângă ea. Acolo, lângă ea, era salteaua micuță pe care era culcată Chantal, ascunsă sub așternut.

Elicopterele zburau în cercuri, prudente. Au de gând să aterizeze aici, gândi Ellis, dar sunt precauți după ambuscada din Darg.

Sătenii erau alarmați. Unii fugeau din casele lor, în vreme ce alții fugeau în ele. Copiii și animalele erau adunate și băgate grămadă în case. Mai mulți oamenii încercară să fugă, dar unul dintre elicoptere zbură la altitudine mică deasupra cărărilor și îi forță să se întoarcă.

Scena îl convinse pe comandantul rus că nu exista pericolul unei ambuscade aici. Elicopterul care transporta trupele și unul dintre cele trei Căprioare se angajară în coborârea lor greoaie și aterizară într-un lan. Câteva secunde mai târziu, din Șold ieșiră soldații, sărind din el ca din burta unei insecte uriașe.

– N-are nici un rost, strigă Jane.

– Ascultă! spuse Ellis. Nu i se va întâmpla nimic – orice ar vrea rușii, cu siguranță nu vor copii. Dar s-ar putea să fi venit după *tine*.

– Trebuie să fiu lângă ea...

– Termină cu panica asta! strigă el. Dacă ești cu ea, o pui în pericol. Dacă stai aici, e în siguranță. Nu îți dai seama? Fugind la ea este cel mai rău lucru pe care l-ai putea face.

– Ellis, *nu pot*...

– *Trebuie* să poți.

– O, Dumnezeuule! Ea închise ochii. Ține-mă strâns în brațe.

El o apucă de umeri și o strânse în brațe.

Trupele încercuiră micul sat. O singură casă fusese lăsată pe dinafară: casa molei, care se afla la o distanță de aproximativ 450 de metri de restul caselor, pe cărarea ce ducea în susul versantului montan. În timp ce Ellis observă toate astea, un bărbat ieși în goană din casă. Era destul de aproape pentru ca Ellis să-i poată vedea barba vopsită cu henna: era Abdullah. Trei copii de înălțimi diferite și o femeie cu un al patrulea în brațe ieșiră după el din casă și fugiră în spatele lui pe cărarea montană.

Rușii îl văzură imediat. Ellis și Jane își traseră și mai tare sacul peste cap când elicopterul de deasupra satului viră pentru a veni să planeze deasupra cărării. Ieși o rafală de foc din mitraliera de sub botul elicopterului și praful explodează într-o linie dreaptă la picioarele lui Abdullah. El se opri brusc, arătând aproape comic, cum era să cadă, apoi se întoarse și o luă la fugă înapoi, dând din mâini și strigând la familia lui să se întoarcă. Când se apropiară de casă, o altă rafală de avertizare din mitralieră

îi împiedică să intre, și după o clipă, întreaga familie mergea în josul dealului, spre sat.

Printre bătăile opresive ale paletelor rotoarelor se auzeau împușcături sporadice, dar soldații păreau să tragă în aer pentru a-i face pe săteni să se supună. Intrau în case și îi scoteau afară pe ocupanții lor. Căprioara care îi atacase pe mola și pe familia lui începu acum să înconjoare satul, zburând foarte jos, căutând parcă și alți fugari.

– Ce vor face? spuse Jane cu o voce tremurândă.

– Nu știu.

– Este... un represaliu?

– Ferească Dumnezeu.

– Atunci, ce? insistă ea.

Lui Ellis îi venea să spună *De unde dracu să știu eu*, dar în loc de asta spuse:

– S-ar putea să fie o altă încercare de a-l prinde pe Masud.

– Dar el nu stă niciodată în preajma locului unei bătălii.

– S-ar putea ca ei să spere că el devenise neglijent sau leneș, sau că ar putea fi rănit... În realitate, Ellis habar nu avea ce se întâmpla, dar se temea de un masacru de proporții.

Sătenii erau înghesuiți cu toții în curtea moscheii, de soldați care păreau să se comporte cu ei dur, dar nu brutal.

Dintr-o dată, Jane strigă:

– Fara!

– Ce este?

– Ce face?

Ellis localizează acoperișul casei lui Jane. Fara stătea în genunchi lângă salteaua micuță a lui Chantal

și Ellis putu vedea ițindu-se un căpșor rozaliu. Chantal părea să doarmă încă. Fara îi dăduse o sticlă de lapte cam pe la miezul nopții, dar, deși lui Chantal nu îi era încă foame, zgomotul elicoptere-
lor ar fi putut-o trezi. Ellis speră să nu se trezească.

O văzu pe Fara punând o pernă lângă capul lui Chantal, apoi trăgând un cearșaf peste fața ei.

– O ascunde, spuse Jane. Perna ține cearșaful ridicat, pentru a lăsa să intre aer.

– E o fată isteată.

– Aș vrea să fiu *acolo*.

Fara mototoli cearșaful, apoi înveli trupul lui Chantal cu un altul, la fel de mototolit. Făcu o pauză, studiind rezultatul. De la distanță, copilul arăta exact ca o grămadă de așternuturi aruncată acolo în grabă. Fara păru satisfăcută de ceea ce vede, pentru că se îndreptă spre marginea acoperișului și coborî pe scări în curte.

– O lasă singură, spuse Jane.

– Chantal este cât se poate de în siguranță, în împrejurările de față...

– Știu, știu!

Fara fu împinsă în moschee, lângă ceilalți. A fost printre ultimii care au intrat.

– Toți copiii sunt cu mamele lor, spuse Jane. cred că Fara ar fi trebuit să o ia pe Chantal...

– Nu, spuse Ellis. Așteaptă și ai să vezi. Nici acum nu știa exact ce se va întâmpla, dar dacă urma să aibă loc un masacru, Chantal era în siguranță acolo unde se afla.

Când toată lumea păru să fie în interiorul zidurilor moscheii, soldații începură din nou să caute prin sat, intrând și ieșind în fugă din case și trăgând

focuri în aer. Nu duceau lipsă de muniție, gândi Ellis. Elicopterul care rămase în aer zbură jos și scrută marginile satului, făcând tot mai multe cercuri.

Unul dintre soldați intră în curtea casei lui Jane. Ellis o simți tresărind.

– Totul va fi bine, îi șopti în ureche.

Soldatul intră în casă. Ellis și Jane se uitau fix la ușă. După câteva secunde ieși afară și urcă în fugă scările exterioare.

– O, Doamne, apăr-o, șopti Jane.

Stătu în picioare pe acoperiș, aruncă o privire la așternuturile mototolite, se uită împrejur la celelalte acoperișuri din vecini și își îndreptă atenția din nou spre cel al lui Jane. Salteaua Farei era cea mai apropiată de el: Chantal era chiar după ea. Lovi cu piciorul salteaua Farei.

Brusc făcu cale întoarsă și coborî scările în fugă.

Ellis respiră din nou și se uită la Jane. Era albă ca varul.

– Ți-am spus că totul va fi bine, spuse el. Ea începu să tremure.

Ellis se uită la moschee. Nu putea vedea decât o parte din interiorul curții. Sătenii păreau să stea jos, pe rânduri, dar era și o oarecare forfotă. Încercă să ghicească ce se întâmpla acolo. Li se puneau întrebări despre Masud și locul unde se afla el? Existau doar trei oameni acolo care ar fi putut ști, trei luptători de gherilă care erau din Banda și care nu-și pierduseră urma printre dealuri ieri, împreună cu Masud: Shahazai Gul, cel cu cicatricea, Alishan Karim, fratele lui Abdullah, mola, și Sher ador, căprarul. Shahazai și Alishan aveau amândoi

vreo 40 de ani și se puteau preface ușor că sunt niște bătrânei gârboviți. Sher Kador avea numai 14 ani. Toți trei puteau spune cu convingere că nu știau nimic despre Masud. Aveau noroc că Mohammed nu era acolo: pe el, rușii nu l-ar fi crezut atât de ușor. Armele luptătorilor de gherilă erau ascunse cu măiestrie în locuri în care rușii nu vor căuta: în acoperișul unei private, printre frunzele unui dud, într-o groapă adâncă de pe malul râului.

– O, uită-te! icni Jane. Uită-te la bărbatul din fața moscheii!

Ellis se uită.

– Ofițerul rus cu pălăria țuguiață?

– Da. Știu cine e – l-am mai văzut o dată. E bărbatul care a fost în coliba de piatră cu Jean-Pierre, e Anatoly.

– Omul lui de legătură, spuse Ellis printre dinți. Se uită atent, încercând să distingă trăsăturile bărbatului: de la acea distanță părea oarecum oriental. Ce fel de om era? Se aventurase singur pe teritoriul rebelilor pentru a se întâlni cu Jean-Pierre, deci era curajos. Azi, cu siguranță era nervos, pentru că-i împinsese pe ruși într-o capcană în Darg. Ar vrea să se răzbune rapid, să reia inițiativa...

Speculațiile lui Ellis fură întrerupte brusc când o altă figură ieși din moschee, un bărbat cu barbă, într-o cămașă albă desfăcută la gât și pantaloni occidentali închiși la culoare.

– Dumnezeuule mare! spuse Ellis. E Jean-Pierre.

– O! strigă Jane.

– Acum ce naiba mai e? murmură Ellis.

– Am crezut că nu-l voi mai vedea niciodată, spuse Jane. Ellis se uită la ea. Pe fața ei se citea o

expresie ciudată. După o clipă își dădu seama că era vorba de remușcare.

Se concentrează din nou asupra scenei din sat. Jean-Pierre vorbea cu ofițerul rus, gesticulând și arătând cu degetul spre munte.

– Stă ciudat, spuse Jane. Cred că s-a rănit.

– Arată spre noi? întrebă Ellis.

– Nu știe de acest loc – nimeni nu știe. Ne poate vedea?

– Nu.

– Dar noi îl vedem, spuse ea neîncrezătoare.

– El stă în picioare, pe un fundal deschis. Noi stăm întinși pe burtă, trăgând cu ochiul de sub o pătură, de pe un deal pătat. Nu ne-ar putea repera decât dacă ar ști unde să se uite.

– Atunci trebuie să arate spre peșteri.

– Da.

– Cred că le spune rușilor să caute și acolo.

– Da.

– Dar e *îngrozitor*... Cum poate... Vocea ei se stinse și, după o pauză, spuse: Dar e clar, asta a făcut din prima clipă când a sosit aici – i-a trădat pe oameni rușilor.

Ellis observă că Anatoly părea să vorbească la un walkie-talkie. După câteva momente, una dintre Căprioarele care zburau în cercuri, hurui pe deasupra capurilor acoperite ale lui Ellis și Jane, pentru a ateriza, încă auzindu-se, dar nemaiputând fi văzute, pe vârful dealului.

Jean-Pierre și Anatoly se îndepărtau de moschee. Jean-Pierre șchiopăta.

– E rănit, spuse Ellis. Mă întreb ce s-a întâmplat.

Lui Ellis i se păru că Jean-Pierre fusese bătut,

dar nu spuse nimic. Se întreba ce era în mintea lui Jane. Acolo era soțul ei, alături de un ofițer al KGB-ului – un colonel, gândi Ellis, după uniformă. Aici era ea, într-un sac de dormit, cu un alt bărbat. Se simțea vinovată? Rușinată? Necredincioasă? Sau nu se căia deloc? Îl ura pe Jean-Pierre sau doar era puțin dezamăgită de el? Fusesse îndrăgostită de el: oare îl mai iubea? El spuse:

– Ce *simți* față de el?

Îi aruncă lui Ellis o privire lungă, pătrunzătoare, și pentru o clipă el crezu că Jane își va ieși din fire, dar ea nu făcu decât să-i ia întrebarea foarte în serios. În cele din urmă spuse:

– Tristețe. Își întoarse privirea spre sat.

Jean-Pierre și Anatoly se îndreptau spre casa lui Jane, unde Chantal dormea ascunsă pe acoperiș.

Jane spuse:

– Cred că pe mine mă caută.

I se citea pe față spaima care o încerca în timp ce se uita fix la cei doi bărbați de jos. Ellis nu crezu că rușii au bătut atâta drum, cu așa de mulți oameni și mașinării doar pentru Jane, dar nu spuse asta.

Jean-Pierre și Anatoly traversară curtea casei băcanului și intrară în clădire.

– Nu plânge, fetița mea, șopti Jane.

Era un miracol că fetița încă mai dormea, gândi Ellis. Poate că totuși nu dormea: poate că era trează și plângea, dar plânsetul ei era acoperit de zgomotul elicopterelor. Poate că soldatul nu o auzise, pentru că-i trecuse chiar atunci un elicopter pe deasupra capului. Poate că urechile mai sensibile ale tatălui ei vor auzi sunete care nu au reușit să capteze atenția unui străin dezinteresat. Poate...

Cei doi bărbați ieșiră din casă.

Stătură o clipă în curte, vorbind înflăcărat. Jean-Pierre merse șchiopătând până la scările care duceau pe acoperiș. Urcă prima treaptă cu un efort evident, apoi coborî înapoi. Mai urmă un schimb scurt de cuvinte și rusul urcă scările.

Ellis își ținu respirația.

Anatoly ajunse în vârful scărilor și păși pe acoperiș. Ca și soldatul dinaintea lui, el aruncă o privire la așternuturile mototolite, se uită în jur la celelalte case, apoi își îndreptă din nou atenția spre acoperișul pe care se afla. Asemeni soldatului, dădu cu vârful cizmei în salteaua Farei. Apoi îngenunche lângă Chantal.

Ridică încet cearșaful.

Jane scoase un strigăt nearticulat când fața rozalie a lui Chantal ieși la iveală.

Dacă au venit după Jane, o vor lua pe Chantal, deoarece știau că ea se va preda pentru a putea fi din nou cu copilul ei.

Anatoly se holbă câteva secunde la micul ghemotoc.

– O, Dumnezeu, nu mai suport, gemu Jane.

Ellis o ținu strâns și spuse:

– Așteaptă, așteaptă să vezi.

El își încordă privirea pentru a distinge expresia de pe fața copilului, dar distanța era prea mare.

Rusul părea să stea pe gânduri.

Brus, păru că se hotărâse.

Lăsă jos cearșaful, acoperind cu el copilul, se ridică și plecă.

Jane izbucni în plâns.

Anatoly vorbi cu Jean-Pierre de pe acoperiș,

dând din cap negativ. Apoi coborî în curte.

– De ce-*o* fi făcut asta? medită Ellis, gândind cu voce tare. Dând din cap negativ însemna că Anatoly îl mințea pe Jean-Pierre, spunând: „Nu e nimeni pe acoperiș.” Concluzia era că Jean-Pierre ar fi vrut să ia copilul, dar nu și Anatoly. Aceasta însemna că Jean-Pierre vroia să o găsească pe Jane, dar pe rus nu îl interesa persoana ei.

Atunci *ce* îl interesa?

Era evident. Venise după Ellis.

– Cred că am dat-o-n bară, spuse Ellis mai mult pentru el. Jean-Pierre le vrea pe Jane și pe Chantal, dar Anatoly mă caută pe mine. Anatoly vroia să se răzbune pentru umiliința de ieri; vroia să-l împiedice pe Ellis să se întoarcă în Occident cu tratatul semnat de comandanții rebelilor; și vroia să-l dea pe Ellis în judecată, pentru a demonstra lumii că CIA-ul era în spatele rebeliunii afgane. Trebuia să mă fi gândit la toate astea ieri, reflectă Ellis cu amărăciune, dar am fost copleșit de succes și nu m-am gândit decât la Jane. În plus, Anatoly nu avea de unde să *știe* că eram aici – aș putea fi în Darg, sau în Astana, sau ascuns printre dealuri cu Masud – deci trebuie să fi fost o presupunere vagă. Dar aproape că reușise. Anatoly avea instincte bune. Era un adversar formidabil – și bătălia nu se sfârșise încă.

Jane plângea. Ellis o mângâie pe păr și scoase sunete liniștitoare, în timp ce-i umărea pe Jean-Pierre și Anatoly întorcându-se în elicoptere, care încă erau în lanuri, sfâșiind aerul cu rotoarele lor.

Căprioara care aterizase pe vârful dealului, lângă peșteri, decolă din nou și se ridică deasupra capu-

rilor lui Ellis și Jane. Ellis se întreabă dacă cei șapte luptători de gherilă răniți, din peștera-clinică, fuseseră interogați, sau luați prizonieri, sau ambele.

Totul se sfârșise foarte repede. Soldații ieșiră din moschee câte doi și se îngrămădiră imediat în elicopter. Jean-Pierre și Anatoly se urcară într-o Căprioară. Elicopterele urâte decolară, unul câte unul, ridicându-se încet până când ajunseră deasupra dealului și apoi gonind spre sud, în linie dreaptă.

Ellis, știind ce era în mintea lui Jane, spuse:

– Mai așteaptă câteva secunde, până când dispar toate elicopterele – nu strica totul acum.

Încuvîntă din cap cu ochii în lacrimi.

Sătenii începură să iasă din moschee, părând speriați. Ultimul elicopter decolă și se îndreptă spre sud. Jane se târî afară din sacul de dormit, își trase pe ea pantalonii, își aruncă pe umeri cămașa și fugi în josul dealului, alunecând și împiedicându-se și încheindu-și nasturii la cămașă în timp ce mergea. Ellis o privi plecând, simțind că într-un fel îl jignise, știind că sentimentul era irațional și totuși incapabil să scape de el. Nu o va urma încă, gândi el. O va lăsa puțin singură cu Chantal.

Ea dispăru după casa molei. Ellis se uită în jos spre sat. Începea să-și reentre pe făgașul normal. Putea auzi voci ridicate și strigăte. Copiii alergau făcând pe elicopterele sau ținteau cu puști imagina-re, fugărind puii în curți pentru a fi interogați. Majoritatea adulților se întorceau încet spre casele lor, părând gârboviți.

Ellis își aminti de cei șapte luptători de gherilă răniți, din peștera-clinică. Se hotărî să meargă la ei. Își luă hainele pe el, își rulă sacul de dormit și se

porni pe cărarea care ducea în susul muntelui.

Își aminti de Allen Winderman, cu costumul lui gri și cravata în dungi, ciugulind dintr-o salată într-un restaurant din Washington și spunând: „Care sunt șansele ca rușii să-l prindă pe omul nostru?” *Slabe*, spusese Ellis. *Dacă nu-l pot prinde pe Masud, cum ar putea fi în stare să prindă un agent sub acoperire trimis să se întâlnească cu Masud?* Acum știa răspunsul la acea întrebare: cu ajutorul lui Jean-Pierre.

– Lua-te-ar naiba, Jean-Pierre, spuse Ellis cu voce tare.

Ajunse în luminiș. Nu se auzea nici un zgomot din peștera-clinică. Speră că rușii nu-l luaseră și pe copil, Mousa, pe lângă luptătorii de gherilă – Mohammed ar fi de neconsolat.

Intră în peșteră. Soarele era pe cer acum și putu vedea destul de clar. Toți erau acolo, nemișcați și tăcuți.

– Sunteți bine? întrebă Ellis în Dari.

Nu primi nici un răspuns. Nici unul nu se mișcă.

– O, Dumnezeuule, șopti Ellis.

Îngenunche lângă cel mai apropiat luptător de gherilă și-i atinse fața bărboasă. Bărbatul zăcea într-o baltă de sânge. Fusesse împușcat direct în cap.

Mișcându-se rapid, Ellis îl verifică pe fiecare în parte.

Toți erau morți.

La fel și copilul.

CAPITOLUL 15

JANE FUGI prin sat într-o panică oarbă, dându-i pe oameni la o parte, lovindu-se de ziduri, împiedicându-se, și căzând, și ridicându-se din nou, suspinând, și gâfâind, și gemând, toate în același timp. „Trebuie să fie bine”, își spuse ea, repetând aceste cuvinte ca pe o litanie; dar în același timp, în mintea ei răsunau întrebările *De ce nu s-a trezit Chantal?* și *Ce a făcut Anatoly?* și *E copilul meu rănit?*

Se împiedică în curtea casei băcanului și urcă câte două trepte o dată până pe acoperiș. Căzu în genunchi și trase cearșaful de pe salteaua cea mică. Ochii lui Chantal erau închiși. Jane gândi: Oare respiră? Oare respiră? Apoi, fetița își deschise ochii, se uită la mama ei și – pentru prima dată în viața ei – zâmbi.

Jane o ridică și o strânse în brațe cu râvnă, simțind că-i explodează inima. Chantal plânse din cauza apucăturii bruște și Jane plânse și ea, copleșită de bucurie și ușurare că fetița ei era tot acolo, vie, caldă și zbierând, și pentru că schițase primul ei zâmbet.

După o vreme, Jane se calmă, și Chantal, simțind schimbarea, tăcu. Jane o legănă, mângâind-o pe spate constant și sărutând-o pe creștetul capului

ei moale și chel. În cele din urmă, Jane își aminti că mai erau și alți oameni în lume și se întrebă ce se întâmplase cu oamenii din moschee și dacă erau teferi. Coborî în curte și acolo o întâlni pe Fara.

Jane se uită la fată preț de o clipă; tăcuta, emoționata Fara, timidă și atât de ușor de șocat: cum a avut curajul, și prezența de spirit, să o ascundă pe Chantal sub un cearșaf mototolit în timp ce rușii aterizau cu elicopterele și trăgeau cu mitralierele la o distanță de numai câțiva metri?

– Ai salvat-o, spuse Jane.

Fara păru speriată, de parcă i s-ar fi adus o acuzație.

Jane o mută pe Chantal pe șoldul ei stâng și-și petrecu brațul drept pe după Fara, îmbrățișând-o.

– Mi-ai salvat copilul! spuse ea. Mulțumesc! Mulțumesc!

Fara zâmbi pentru o clipă, de plăcere, apoi izbucni în plâns.

Jane o alină, mângâind-o pe spate cum făcuse mai devreme și cu Chantal. Când Fara se opri din plâns, Jane spuse:

– Ce s-a întâmplat în moschee? Ce au făcut? A fost cineva rănit?

– Da, spuse Fara buimacă.

Jane zâmbi: nu puteai să-i pui Farei trei întrebări una după alta și să aștepti un răspuns rezonabil.

– Ce s-a întâmplat când ai mers la moschee?

– Au întrebat unde e americanul.

– Pe cine au întrebat?

– Pe toată lumea. Dar nimeni nu a știut. Doctorul m-a întrebat unde sunteți dumneavoastră și fetița și i-am spus că nu știu. Apoi au ales trei bărbați: mai

întâi pe unchiul meu Shahazai, apoi pe mola, apoi pe Alidhan Karim, fratele molei. I-au întrebat din nou, dar inutil, căci bărbații nu știau unde plecase americanul. Așa că i-au bătut.

– Sunt răniți tare?

– Doar bătuți.

– Am să-i consult. Alishan avea probleme cu inima, își aminti Jane emoționată. Unde sunt acum?

– Tot în moschee.

– Vino cu mine. Jane intră în casă și Fara o urmă. În camera din față, Jane își găsi geanta ei medicală pe tejgheaua băcanului. Mai băgă în ea niște pastile de nitroglicerină și ieși din nou. În timp ce se îndrepta spre moschee, încă strângând-o pe Chantal în brațe, îi spuse Farei:

– Ți-au făcut vreun rău?

– Nu. Doctorul părea foarte nervos, dar nu m-au bătut.

Jane se întrebă dacă Jean-Pierre era nervos pentru că presupusese că ea își petrece noaptea cu Ellis. Îi trecu prin minte că întregul sat presupunea același lucru. Se întrebă cum vor reacționa. Această s-ar putea să fie ultima dovadă că ea era târfa Babilonului.

Totuși, nu o vor alunga încă, nu atâta vreme cât mai erau oameni răniți de care să aibă grijă. Ajunse la moschee și intră în curte. Soția lui Abdullah o văzu, se grăbi spre ea dându-și importanță și o conduse la locul în care el stătea întins. La prima vedere păru să nu aibă nimic grav și Jane își făcu griji pentru inima lui Alishan și plecă de lângă mola – ignorând protestele indignate ale soției lui – îndreptându-se Alishan, care era întins în apropiere.

Era vânăt la față și respira greu și avea o mână pe piept: după cum se temuse Jane, bătaia i-a provocat un atac de angină. Îi dădu o tabletă, spunând:

– Mestec-o, n-o înghiți.

O puse pe Chantal în brațele Farei și-l consultă rapid pe Alishan. Era foarte vânăt, dar nu avea nici un os rupt.

– Cum te-au bătut? întrebă ea.

– Cu puștile, răspunse el răgușit.

Ea încuviință din cap. Avusese noroc. Singurul rău adevărat pe care i l-au făcut a fost că l-au supus stresului, care era atât de dăunător inimii lui, dar deja își revenea. Îl dădu cu iod pe tăieturi și îi spuse să stea cam o oră întins acolo unde era.

Se întoarse la Abdullah. Totuși, când mola o văzu apropiindu-se, îi făcu nervos semn cu mâna să plece, bombănind. Știa ce-l înfuriase: el credea că avea prioritate la tratament și fusese jignit că ea îl consultase mai întâi pe Alishan. Jane nu avea de gând să-și ceară scuze. Îi spusese înainte că ea trata oamenii în funcție de urgență, nu de statut. Acum, ea plecă. Nu avea nici un rost să insiste să-l consulte pe acest bătrân nebun. Dacă era în stare să strige la ea, cu siguranță nu va muri.

Merse la Shahazai, bătrânul luptător sperios. Fusese deja examinat de sora lui, Rabia, moașa, care-i spăla tăieturile. Alifiile naturiste ale Rabiei nu erau destul de antiseptice, dar Jane gândi că oricum făceau mai mult bine decât rău, așa că se mulțumi să-i ceară să-și miște degetele de la mâini și de la picioare. Nu avea nimic grav.

Am avut noroc, gândi Jane. Rușii au venit, dar am scăpat cu niște răni ușoare. Slavă Cerului. Poa-

te că acum putem spera că ne vor lăsa în pace pentru o vreme – poate până când se redeschide ruta spre trecătoarea Khyber...

– Doctorul e rus? întrebă brusc Rabia.

– Nu. Pentru prima dată, Jane se întrebă ce anume fusese în capul lui Jean-Pierre. Dacă m-ar fi găsit, gândi ea, ce mi-ar fi spus? Nu, Rabia, nu e rus. Dar se pare că a trecut de partea lor.

– Deci este un trădător.

– Da, cred că este. Acum, Jane se întrebă ce era în mintea bătrânei Rabia.

– Poate o creștină să divorțeze de soțul ei pentru că acesta este un trădător?

În Europa putea divorța de el pentru lucruri și mai mărunte, gândi Jane, așa că spuse:

– Da.

– De aceea te-ai căsătorit acum cu americanul?

Jane înțelese ce gândea Rabia. Faptul că-și petrecuse noaptea pe munte cu Ellis confirmase, într-adevăr, acuzația lui Abdullah că era o târfă occidentală. Rabia, care era de multă vreme cel mai mare sprijin al lui Jane din sat, plănuia să combată această acuzație printr-o interpretare alternativă, conform căreia Jane divorțase rapid de trădător, în conformitate cu legile creștine străine, necunoscute adevăraților credincioși, și că acum era căsătorită cu Ellis pe baza acelorași legi. Așa să fie, gândi Jane.

– Da, spuse, de aceea m-am căsătorit cu americanul.

Rabia încuviință din cap, satisfăcută.

Jane aproape că simți că era un sâmbure de adevăr în epitetul molei. La urma urmelor, trecuse din

patul unui bărbat în patul altuia, cu o rapiditate indecentă. Îi fu puțin rușine, apoi își reveni în fire: nu permisesese niciodată ca altcineva să-i spună cum să se comporte. N-au decât să creadă ce vor ei, își spuse ea.

Nu se considera măritată cu Ellis. Mă simt divorțată de Jean-Pierre? Se întreabă ea. Răspunsul era nu. Totuși, simțea că obligațiile ei față de el luaseră sfârșit. După ceea ce a făcut, gândi ea, nu-i sunt cu nimic datoare. Ar fi trebuit să se simtă ușurată, dar în loc de asta nu simțea decât tristețe.

Meditațiile ei fură întrerupte. La intrarea în moschee se derula o activitate efervescentă și Jane se întoarse pentru a-l vedea pe Ellis intrând cu ceva în mână. Când se apropie de ea, putu citi pe fața lui o mânie de nestăpânit și îi trecu prin minte că-l mai văzuse o dată așa, în trecut: când un taximetrist neatent făcuse brusc o întoarcere dintr-o singură mișcare și lovisese un motociclist tânăr, rănindu-l destul de grav. Ellis și Jane asistaseră la întreaga scenă și chemaseră ambulanța – pe atunci, ea nu știa prea multe despre medicină – și Ellis spusese la nesfârșit: „Atât de inutil, a fost atât de inutil.”

Reuși să-și dea seama ce era ghemotocul din brațele lui: era un copil, și ea își dădu seama că expresia feței lui spunea că era mort. Prima ei reacție, demnă de rușine, fu să-și spună în gând *Slavă Domnului* că nu e copilul meu; apoi, când se uită mai de aproape, văzu că era singurul copil din sat care uneori părea a fi al ei – Mousa cel cu o singură mână, băiatul căruia îi salvase viața. Simți o senzație puternică de dezamăgire și pierdere care o încercase când le murise un pacient după ce ea și

Jean-Pierre se luptaseră mult și din răspuțeri pentru viața lui. Dar de data aceasta era cu atât mai dureros cu cât Mousa fusese curajos și hotărât să-și depășească handicapul; și tatăl lui era atât de mândru de el. De ce el? – gândi Jane în timp ce-i dădeau lacrimile. De ce el?

Sătenii se adunară în jurul lui Ellis, dar el se uita la Jane.

– Au murit toți, spuse el în Dari, pentru a fi înțeleș de toată lumea. Câteva dintre femei începură să jelească.

– Cum? – întrebă Jane.

– Împușcați de ruși, fiecare în parte.

– O, Doamne. Doar cu o seară înainte spusese că *Nici unul dintre ei nu va muri* – din cauza rănilor lor, la asta se referise ea, și prevăzuse că fiecare se va face bine, mai repede sau mai încet, și își va recăpăta puterile sub îngrijirea ei. Acum – toți morți. Dar de ce au ucis copilul? strigă ea.

– Cred că i-a enervat.

Jane se încruntă, perplexată.

Ellis mișcă încet poziția copilului din brațele lui, așa încât mâna lui Mousa ieși la iveală. Degetele mici era strâns încleștate în jurul cuțitului pe care i-l dăruise tatăl său. Pe lama lui era sânge.

Brusc se auzi un strigăt puternic și Halima își croi drum prin mulțime. Luă copilul fiului ei din brațele lui Ellis și căzu la pământ cu băiețelul mort în brațe, strigându-i numele. Femeile se adunară în jurul ei. Jane se întoarse.

Făcându-i semn Farei să o urmeze cu Chantal, Jane părăsi moscheea și se îndreptă încet spre casă. Cu numai câteva minute în urmă se gândise că

satul scăpase ușor. Acum, șapte bărbați și un băiețel erau morți. Jane nu mai avea lacrimi de atâta plâns: se simțea doar slăbită și îndurerată.

Intră în casă și se puse să o hrănească pe Chantal. „Cât ai fost de răbdătoare, micuța mea”, spuse ea în timp ce o puse pe fetiță la pieptul ei.

După un minut sau două, Ellis intră în casă. Se aplecă peste ea și o sărută. O privi o clipă, apoi spuse:

– Pari supărată pe mine.

Jane își dădu seama că era.

– Bărbații sunt atât de cruzi, spuse ea cu amărăciune. E evident că acel copil încercase să atace cu cuțitul lui de vânătoare trupele rusești înarmate – cine l-a învățat să fie atât de cutezător? Cine i-a spus că scopul vieții lui era să ucidă soldați ruși? Când s-a repezit la bărbatul cu un Kalașnikov în mână, cine era idolul lui? În nici un caz mama lui. Ci tatăl lui; a murit din vina lui Mohammed; din vina lui Mohammed și a ta.

Ellis păru surpins.

– De ce și a mea?

Ea știa că era prea dură, dar nu se putea abține.

– I-au bătut pe Abdullah, Alishan și Shahazai, încercând să-i facă să spună unde ești, spuse ea. Pe tine te căutau. Tu erai ținta lor.

– Știu. Și asta mă face vinovat că l-au împușcat pe băiat?

– S-a întâmplat pentru că ești aici, unde nu ți-e locul.

– Poate. Oricum, am o soluție la *această* problemă. Plec. Prezența mea aici duce la violență și vărsare de sânge, după cum te-ai grăbit și tu să-mi

spui. Dacă rămân, nu numai că am toate șansele să fiu prins – pentru că am avut mare noroc azi-noapte – dar și planul meu fragil de a uni aceste triburi împotriva dușmanului lor comun va cădea. E mai rău decât atât, de fapt. Rușii mă vor judeca în public, pentru a face maximă propagandă. „Priviți cum CIA încearcă să exploateze problemele interne ale unei țări din Lumea a Treia.” Ceva de genul ăsta.

– Ești o pradă valoroasă, nu-i așa? Părea ciudat că ceea ce s-a întâmplat aici în Vale, între aceste grupuri restrânse de oameni, avea consecințe mondiale atât de importante. Dar nu poți pleca. Ruta prin trecătoarea Khyber e blocată.

– Mai e o rută: Drumul Untului.

– O, Ellis, e foarte greu – și periculos. Și-l imaginează cățărându-se pe toate acele trecători înalte, în bătaia vântului. S-ar putea rătăci și muri înghețat în zăpadă, sau jefuit și ucis de tâlhari. Te rog nu face asta.

– Dacă aș avea de ales, aș alege.

Deci îl va pierde din nou și va rămâne singură. Gândul o întristă puternic. Era suprinzător. Petrecuse doar o noapte cu el. La ce se așteptase? Nu era sigură. În orice caz la mai mult decât această despărțire bruscă.

– Nu m-am gândit că te voi pierde din nou atât de repede, spuse ea. O mută pe Chantal la celălalt sân.

El îngenunche în fața ei și o prinse de mână.

– Nu te-ai gândit prea bine la situația în care te afli, spuse el. Gândește-te la Jean-Pierre. Nu știi că te vrea înapoi?

Jane se gândi la asta. Ellis avea dreptate, realizează ea. Jean-Pierre era acum umilit și vlăguit: singurul lucru care i-ar vindeca rănilor ar fi să o aibă din nou, în patul și sub controlul lui.

– Dar ce va face cu mine? spuse ea.

– Va vrea ca tu și Chantal să trăiți pentru tot restul vieții într-un oraș minier din Siberia, în vreme ce el va spiona în Europa și vă va vizita din doi în doi ani, dacă nu chiar trei, într-o vacanță luată între misiuni.

– Ce ar putea face dacă aș refuza?

– Te-ar putea obliga sau te-ar putea ucide.

Jane își aminti cum o lovise Jean-Pierre. I se făcu greață.

– Îl vor ajuta rușii să mă găsească? spuse ea.

– Da.

– Dar de ce? De ce le-ar păsa de mine?

– În primul rând pentru că îl au pe el. În al doilea rând pentru că își dau seama că tu îl faci fericit. În al treilea rând pentru că știi prea multe. Îl cunoști pe Jean-Pierre îndeaproape și l-ai văzut pe Anatoly: ai putea să-i descrii destul de exact pe amândoi pentru computerul CIA-ului, dacă ai reuși să te întorci în Europa.

Deci va mai fi vărsare de sânge, gândi Jane; rușii vor face raiduri prin sate, vor interoga oameni și-i vor bate și tortura pentru a afla de la ei unde era ea.

– Ofițerul acela rus... îl cheamă Anatoly. Cred că a văzut-o pe Chantal. Jane își strânse mai tare copilul în brațe pentru o clipă, în timp ce-și aminti acele secunde îngrozitoare. Am crezut că o va lua. Nu și-a dat el seama că, dacă ar fi luat-o, m-aș fi predat de una singură, numai să fiu cu ea?

Ellis încuviință din cap.

– Și pe mine m-a uimit asta atunci. Dar eu sunt mai important pentru ei decât tine; și cred că s-a hotărât că, în vreme ce vrea să te prindă în cele din urmă, să se folosească de tine până atunci.

– Cum anume? Ce ar vrea să fac?

– Să mă zădărnicești pe mine.

– Făcându-te să rămâi aici?

– Nu, venind cu mine.

Nici nu bine spuse el asta, că ea își și dădu seama câtă dreptate avea și o tristețe apăsătoare se lăsa peste ea ca un vâl. Trebuia să meargă cu el, ea și fetița; nu avea altă alternativă. Dacă va fi să murim, vom muri, gândi ea cu fatalism. Așa să fie.

– Cred că am mai multe șanse să scap de aici împreună cu tine decât din Siberia singură, spuse ea.

Ellis încuviință din cap.

– Cam așa stau lucrurile.

– Încep să-mi fac bagajele, spuse Jane. Nu aveau timp de pierdut. Ar fi bine să plecăm mâine dimineață la prima oră.

Ellis dădu din cap negativ.

– Vreau să dispărem de aici într-o oră.

Jane intră în panică. Plănuise să plece, desigur, dar nu atât de brusc; și acum simțea că nu avea timp să se *gândească*. Începu să se agite prin casă, aruncând de-a valma haine, mâncare și medicamente în niște geamantane, îngrozită că va uita ceva crucial, dar prea grăbită să-și facă bagajele pe îndelete.

Ellis îi înțelese starea de spirit și o opri. O prinse de umeri, o sărută pe frunte și îi vorbi calm.

– Spune-mi ceva, zise el. Știi cumva care e cel

mai înalt munte din Marea Britanie?

Ea se întrebă dacă el nu o luase razna.

– Ben Nevis, spuse ea.

– E în Scoția.

– Ce înălțime are?

– Peste 1.200 metri.

– Câteva din trecătorile pe care vom urca noi sunt la înălțimi de 4.800-5.000 metri – adică de *patru ori* mai sus decât cel mai înalt munte din Marea Britanie. Deși distanța până acolo e de numai 240 kilometri, ne va lua cel puțin două săptămâni. Deci oprește-te, și fă-ți un plan. Dacă îți trebuie mai mult de o oră să faci bagajele e destul de rău – dar e mai bine decât să mergi fără antibiotice.

Ea fu de acord cu el, respiră adânc și începu din nou.

Avea două rucsacuri care puteau fi duse în spate. În unul băgă haine: scutecele lui Chantal, un schimb de chiloți pentru fiecare, pufoaica lui Ellis din New York și pardesiul cu blană pe care și-l adusese din Paris. Celălalt rucsac îl folosi pentru medicamente și mâncare – câteva conserve în caz de urgențe. Desigur, nu aveau prăjituri Kendal, dar Jane găsisese un înlocuitor local, o prăjitură făcută din dunde uscate și alune, aproape nedigerabilă, dar cu o mare valoare energetică. Mai avea și mult orez și o bucată de brânză tare. Singurul suvenir luat de Jane fu colecția ei de fotografii Polaroid cu sătenii. Și-au mai luat și sacii de dormit, o tigaie și rucsacul militar al lui Ellis, în care mai era ceva explozibil și echipament de detonare – singura lor armă. Ellis încarcă toate bagajele pe Maggie, iapa unidirecțională.

Plecarea lor grăbită fu scăldată în lacrimi. Jane fu îmbrățișată de Zahara, bătrâna Rabia, și chiar și de Halima, soția lui Mohammed. Abdullah, care tocmai trecea pe acolo înainte ca ei să plece, făcu o mutră acră și scuipă pe jos, grăbindu-și familia să meargă mai departe; dar după câteva secunde, soția lui se întoarse, părând speriată, dar hotărâtă, și-i puse în mână lui Jane un cadou pentru Chantal, o păpușă primitivă din zdrențe, cu șal și vâl în miniatură.

Jane o îmbrățișă și o sărută pe Fara, care era de neconsolat. Fata avea 13 ani: în curând va avea un soț pe care să-l adore. Peste un an sau doi se va căsători și se va muta în casa părinților soțului ei. Va face opt sau zece copii, dintre care probabil că jumătate vor trăi mai mult de 5 ani. Fiicele ei se vor căsători și vor pleca de acasă. Aceia dintre băieții ei care vor supraviețui luptelor se vor însura și-și vor aduce acasă nevestele. În cele din urmă, când familia va fi prea numeroasă, ginerii, nurorile și nepoții vor începe să se mute, pentru a-și întemeia propriile lor familii numeroase. Apoi, Fara va deveni moașă, asemeni bunicii ei Rabia. Sper, gândi Jane, că-și va aminti câteva din lucrurile pe care am învățat-o.

Ellis fu îmbrățișat de Alishan și Shahazai și apoi au plecat, în strigăte de „Domnul fie cu voi!”, iar copiii din sat îi însoțiră până la cotitura râului. Jane se opri acolo și se uită pentru o clipă înapoi la grămjăjoara de case pământii care fusese căminul ei timp de un an. Știa că nu se va mai întoarce aici niciodată, dar avu un sentiment că, dacă va supraviețui, le va spune nepoților ei povești despre Banda.

Mergeau rapid pe malul râului. Jane se trezi ascuțindu-și urechea pentru a auzi zgomot de elicopter. Cât de curând vor începe rușii să-i caute? Vor trimite câteva elicoptere pentru a-i vâna, mai mult sau mai puțin la întâmplare, sau vor investi ceva timp pentru a organiza o căutare asiduă?

Le luă mai puțin de o oră să ajungă în Dasht-i-Rewat, „Câmpia cu Fort”, un sat plăcut unde colibe și curțile lor umbroase erau răsfirate de-a lungul malului nordic al râului. Aici se termina ruta trasată pe hartă – cărarea din lut plină de gropi, șerpuitoare, pe care ba o vedeai, ba n-o vedeai și care trecea drept drum în Valea celor Cinci Lei. Orice automobil destul de robust pentru a face față drumului trebuia să se oprească aici, ceea ce aducea satului o mică afacere cu transportul pe cai. Fortul menționat în nume era sus, pe o latură a văii și era acum închisoare, condusă de luptătorii de gherilă, găzduind câteva trupe guvernamentale prinse, un rus sau doi și câte un tâlhar. Jane o vizitase odată, pentru a trata un nomad prăpădit, din deșertul vestic, care fusese recrutat în armata regulată și făcuse pneumonie în iarna friguroasă din Kabul și dezertase. Era „reeducat” înainte de a i se permite să se alăture luptătorilor de gherilă.

Era mijlocul zilei, dar nici unul dintre ei nu vroia să se oprească sau să mănânce. Sperau să ajungă la Saniz, la 16 kilometri distanță în capătul Văii, până la căderea nopții; și deși 16 kilometri nu era o distanță mare de parcurs pe drum întins, în acest peisaj le-ar fi putut lua mai multe ore.

Ultima porțiune de drum șerpuia printre casele de pe malul nordic. Malul sudic era o stâncă înaltă

de 61 de metri. Ellis ducea calul de căpăstru, iar Jane o ducea pe Chantal în lațul pe care-l improvizase ea, care îi permitea să o hrănească pe Chantal fără să se oprească. Satul se termină la o moară de apă aproape de gura porțiunii văii numite Riwat, care ducea la închisoare. După ce au trecut de acel punct, nu au mai putut merge atât de repede. Pământul începu să urce, la început treptat și apoi mai abrupt. Urcau constant sub soarele dogoritor. Jane își acoperi capul cu *pattu*-ul ei, pătura maro pe care o cărau cu ei toți călătorii. Lui Chantal îi ținea umbră lațul. Ellis purta căciula lui Chitralli, un dar de la Mohammed.

Când ajunseră în vârful trecătorii, ea observă, cu o oarecare satisfacție, că nici măcar nu respira greu. Niciodată în viața ei nu fusese într-o condiție fizică atât de bună — și probabil că nici nu va mai fi vreodată. Ellis nu numai că găfâia, ci și transpira, observă ea. El era într-o formă destul de bună, dar nu era atât de obișnuit să meargă ore în șir pe jos ca ea. Aceasta o făcu să se simtă puțin îngâmfată, dar își aminti că numai cu nouă zile în urmă el fusese împușcat cu două gloanțe.

Dincolo de trecătoare, cărarea mergea pe lângă munte, deasupra Văii celor Cinci Lei. Aici, în mod neobișnuit, râul era leneș. Unde era adânc și liniștit, apa era de un verde-deschis, culoarea smaraldelor care se găseau pretutindeni în Dasht-i-Riwat și duse în Pakistan pentru a fi vândute. Jane se sperie când auzul ei hipersensibil captă zgomotul unor avioane îndepărtate: nu aveau unde să se ascundă pe vârful gol al stâncii și fu cuprinsă de o dorință bruscă de a sări de pe stâncă în râul aflat la 30 de

metri sub ei. Dar nu erau decât niște avioane cu reacție, care zburau prea sus pentru a putea vedea pe cineva pe pământ. Totuși, începând cu acel moment, Jane scană constant teritoriul, în căutare de copaci, tufe și gropi în care s-ar putea ascunde. Un diavol din lăuntrul ei spuse *Nu trebuie să faci asta, ai putea să te întorci, ai putea să te predai și să te reunești cu soțul tău*, dar îi părea cumva o chestiune academică, tehnică.

Cărarea urca și acum, dar mai domol, așa încât aveau o viteză mai bună. Erau reținuți din drum cam din trei în trei kilometri de către afluenții care năvăleau din văile laterale, pentru a se vărsa în râul principal. Cărarea se scufunda sub apă, unde exista un pod din butuci sau o albie, și Ellis trebuia să o tragă pe încăpățânata Maggie prin apă, cu Jane strigând și aruncând cu pietre în ea din spate.

Un canal de irigație se întindea pe toată lungimea strâmtoarii, pe versantul stâncos de deasupra râului. Menirea lui era extinderea zonei agrare pe câmpie. Jane se întrebă de câtă vreme nu mai avusesese Valea destul timp, și oameni și liniște pentru a întreprinde un astfel de proiect ingineresc: de sute de ani, probabil.

Strâmtoarea se îngustă și râul de sub ea era plin de bolovani de granit. În stâncile din piatră de var erau peșteri: Jane își dădu seama că le puteau folosi ca locuri în care să se ascundă. Peisajul deveni sumbru și un vânt rece suflă prin Vale, făcând-o pe Jane să tremure pentru un moment, chiar dacă era soare. Terenul stâncos și stâncile înalte erau un habitat ideal pentru păsări: erau zeci de gaițe asiatice.

În sfârșit, strâmtoarea se deschidea într-o altă

câmpie. Departe în est, Jane putu vedea un șir de dealuri și deasupra lor erau vizibili munții albi din Nuristan. O, Dumnezeuule, până acolo mergem noi, gândi Jane; și i se făcu frică.

Pe câmpie se afla un mănunchi mic de case sărăcăcioase.

– Cred că am ajuns, spuse Ellis. Bun venit în Saniz.

Merseră pe câmpie, căutând o moschee sau una din colibele de piatră pentru călători. Când ajunseră în dreptul primei case, o siluetă ieși din ea și Jane recunoscă fața frumoasă a lui Mohammed. Și el fu la fel de surprins ca și ea. Surpriza ei se transformă în groază când își dădu seama că va trebui să-i spună că fiul lui fusese ucis.

Ellis îi dădu lui Jane timp să-și pună gândurile în ordine, spunând în Dari:

– Ce faci aici?

– Masud este aici, răspunse Mohammed. Jane își dădu seama că aceasta trebuie să fi fost o ascunzătoare a luptătorilor de gherilă.

– Dar tu ce faci *aici*?

– Plecăm în Pakistan.

– Pe aici? Fața lui Mohammed deveni gravă. Ce s-a întâmplat?

Jane știa că ea trebuia să fie cea care să-i spună, pentru că ea îl cunoștea de mai mult timp.

– Avem vești proaste, prietenul meu Mohammed. Au venit rușii în Banda. Au ucis șapte bărbați – și un copil... El ghici ce urma să spună ea și expresia de durere de pe fața lui o făcu pe Jane să-i vină să plângă. Mousa a fost copilul, termină ea.

Mohammed își reveni în fire.

– Cum a murit fiul meu?

– Ellis l-a găsit, spuse Jane.

Ellis, sforțându-se să găsească în Dari cuvintele de care avea nevoie, spuse:

– A murit... cu cuțitul în mână, cu sânge pe cuțit. Mohammed căscă ochii larg.

– Spune-mi tot.

Jane preluă discuția, pentru că putea vorbi mai bine limba lor.

– Rușii au venit în zorii zilei, începu ea. Ne căutau pe Ellis și pe mine. Noi eram sus pe munte și nu ne-au găsit. I-au bătut pe Alidhan, Shahazai și Abdullah, dar nu i-au ucis. Apoi au găsit peștera. Cei șapte mujahedini erau acolo, și Mousa era cu ei, pentru a fugi în sat în caz că aveau nevoie de îngrijiri medicale în timpul nopții. Când rușii au plecat, Ellis a mers la peșteră. Toți bărbații fuseseră uciși, la fel și Mousa...

– Cum? O întrerupse Mohammed. Cum a fost ucis?

Jane se uită la Ellis. Ellis spuse:

– Kalașnikov, folosind un cuvânt care nu avea nevoie de traducere. Își duse mâna la inimă pentru a-i arăta unde îl nimerise glonțul.

Jane adăugă:

– Trebuie să fi încercat să-i apere pe bărbații răniți, pentru că avea sânge pe vârful cuțitului.

Mohammed se îmbujoră de mândrie chiar și atunci când îi dădură lacrimile în ochi.

– I-a atacat – oameni în toată firea, înarmați cu puști – s-a repezit la ei cu cuțitul! Cu cuțitul pe care i-l dăruise tatăl lui! Băiatul cu o mână e acum cu siguranță în raiul războinicilor.

A muri într-un război sfânt era cea mai mare onoare posibilă pentru un musulman, își aminti Jane. Micuțul Mousa probabil că va deveni un mic sfânt. Se bucura că Mohammed avea măcar atâta consolare, dar nu putea să nu gândească cu cinism: Așa se consolează războinicii – vorbind despre glorie.

Ellis îl îmbrățișă pe Mohammed cu solemnitate, fără să spună nimic.

Jane își aminti brusc de fotografiile ei. Avea câteva cu Mousa. Afganii iubeau fotografiile și Mohammed ar fi foarte fericit dacă ar avea una cu fiul lui. Deschise unul din geamantanele de pe spatele lui Maggie și scormoni printre medicamente până când găsi cutia de carton cu poze. Găsi o poză cu Mousa, o scoase și închise la loc geamantanul.

Nu văzuse niciodată un bărbat afgan atât de profund mișcat. Nu putea nici să vorbească. Pentru o clipă, parcă îi venea să plângă. Se întoarse, încercând să se controleze. Când se întoarse din nou spre ei, fața lui era liniștită, dar plină de lacrimi.

– Veniți cu mine, spuse el.

Ei îl urmară prin micul sat până la marginea râului, unde un grup de cincisprezece sau douăzeci de luptători de gherilă stăteau în jurul focului. Mohammed păși în mijlocul lor și, fără nici un fel de introducere, începu să le spună povestea morții lui Mousa, printre lacrimi și gesticulând.

Jane se întoarse cu spatele. Văzuse prea multă durere.

Se uită în jur îngrijorată. Unde vom fugi dacă vin rușii? se întrebă ea. Cât vedeai cu ochii erau numai câmpia, râul și câteva colibe. Dar se pare că

Masud îl considerase un loc sigur. Poate că satul era prea mic pentru a atrage atenția armatei.

Nu mai avea energie să se îngrijoreze. Stătea pe pământ cu spatele rezemată de un copac, recunoscătoare că-și poate odihni picioarele, și începu să o hrănească pe Chantal. Ellis o legă pe Maggie de un pripon și descărcă bagajele, și calul începu să pască verdeța bogată de lângă râu. A fost o zi lungă, gândi Jane; și una groaznică. Și nu prea am dormit azi-noapte. Schiță un zâmbet ascuns când își aminti ce făcuse noaptea trecută.

Ellis scoase hărțile lui Jean-Pierre și se așeză lângă Jane să le studieze în lumina tot mai slabă a serii. Jane se uită peste umărul lui. Ruta planificată de ei continua să meargă în susul Văii până într-un sat numit Comar, unde urmau să o ia spre sud-est, printr-o vale lăturalnică ce ducea în Nuristan. Și acea vale se numea Comar, la fel ca și prima trecătoare înaltă care le va ieși în cale.

– 4.575 metri, spuse Ellis, arătând cu degetul trecătoarea. Aici se face cu adevărat frig.

Jane tremură.

Când Chantal termină de supt, Jane îi schimbă scutecul și îl spală în râu. Se întoarse, găsindu-l pe Ellis discutând înflăcărat cu Masud. Ea se ghemui lângă ei.

– Ai luat o hotărâre corectă, spunea Masud.

– Trebuie să ieși din Afganistan, cu tratatul nostru în buzunar. Dacă te prind rușii, totul e pierdut.

Ellis încuviință din cap. Jane gândi: nu l-am văzut niciodată pe Ellis așa – îl tratează pe Masud cu respect.

Masud continuă:

– Totuși, este o călătorie extrem de dificilă. Cea mai mare parte a rutei este deasupra ghețurilor. Uneori, ruta e greu de găsit în zăpadă și dacă te rătăcești acolo, mori.

Jane se întrebă la ce vor duce toate acestea. I se păru de rău augur faptul că Masud îi spunea toate acestea lui Ellis, nu ei.

– Te pot ajuta, continuă Masud. Dar, ca și tine, vreau să facem un pact.

– Continuă, spuse Ellis.

– Ți-l voi da pe Mohammed ca ghid, să te ducă prin Nuristan până în Pakistan.

Inima lui Jane tresări. Mohammed ca ghid. Călătoria lor va fi cu totul diferită.

– Ce trebuie să fac eu? întrebă Ellis.

– Să mergi singur. Soția doctorului și copilul rămân aici.

Lui Jane îi fu dureros de clar că trebuia să fie de acord cu asta. Era o nebunie să creadă că vor reuși ei singuri – probabil că vor muri amândoi. În acest fel putea cel puțin să-i salveze viața lui Ellis.

– Trebuie să spui da, îi zise ea.

Ellis îi zâmbi și se uită la Masud.

– Nici vorbă de așa ceva.

Masud se ridică, vizibil ofensat, și se întoarse la cercul de luptători de gherilă.

Jane spuse:

– O, Ellis, e bine ce faci?

– Nu, spuse el. O luă de mână. Dar nu am de gând să renunț la tine atât de ușor. Ea îl strânse de mână.

– Nu... nu ți-am făcut nici o promisiune.

– Știu, spuse el. Când vom ajunge înapoi la civi-

lizație, vei fi liberă să faci ce vrei – trăiește cu Jean-Pierre dacă asta îți dorești și dacă-l poți găsi. Eu mă voi mulțumi cu umătoarele două săptămâni, dacă asta e tot ce pot avea. Oricum, s-ar putea nici să nu trăim până atunci.

Era adevărat. De ce să ne facem griji despre viitor, gândi ea, când probabil nici nu avem un viitor?

Masud se întoarse, zâmbind din nou.

– Nu sunt un negociator bun. Ți-l voi da pe Mohammed oricum.

CAPITOLUL 16

DECOLARĂ cu o jumătate de oră înainte de zorii zilei. Unul câte unul, elicopterele se ridicară de pe fâșia de beton și dispărură pe cerul întunecat, în spatele reflectoarelor. La rândul lui, Căprioara în care se aflau Jean-Pierre și Anatoly se ridică cu greu în aer, ca o pasăre dizgrațioasă și se alătură convoiului. În curând, luminile bazei aeriene nu mai puteau fi văzute și, din nou, Jean-Pierre și Anatoly zburau peste vârful munților spre Valea celor Cinci Lei.

Anatoly săvârșise un miracol. În mai puțin de douăzeci și patru de ore pusese în aplicare ceea ce era probabil cea mai mare operațiune din istoria războiului afgan – și el o conducea.

Ieri își petrecuse aproape toată ziua vorbind la telefon cu Moscova. A trebuit să stimuleze birocrăția comodă a armatei sovietice, explicându-le, mai întâi superiorilor lui din KGB, apoi mai multor persoane militare importante, cât era de vital să-l prindă pe Ellis Thaler. Jean-Pierre ascultase fără să înțeleagă cuvintele, dar admirând combinația exactă de autoritate, calm și urgență din tonul vocii lui Anatoly.

A obținut oficial permisiunea după-masa târziu

și, atunci, Anatoly fusese pus față în față cu provocarea de a pune totul în aplicare. Pentru a obține numărul de elicoptere de care avea nevoie a cerut să i se facă niște favoruri, și-a sunat vechile cunoștințe și a împrăștiat cu amenințări și promisiuni de la Jalalabad la Moscova. Când un general din Kabul a refuzat să-i dea elicopterele fără un ordin scris, Anatoly a sunat la KGB-ul din Moscova și și-a convins un vechi prieten să arunce o privire prin dosarul personal al generalului, apoi l-a sunat pe general și l-a amenințat că-i suspendă aprovizionarea cu pornografie pedofilă din Germania.

Sovieticii aveau șase sute de elicoptere în Afganistan: la ora 5 dimineța, cinci sute din ele erau pe pista din Bagram, sub conducerea lui Anatoly.

Jean-Pierre și Anatoly își petrecuseră ultimele ore aplecați peste niște hărți, hotărând unde să meargă fiecare elicopter și dând ordine exacte unui șir de ofițeri. Desfășurările erau precise, grație atenției încordate a lui Anatoly asupra detaliilor și datorită faptului că Jean-Pierre cunoștea foarte bine terenul.

Deși Ellis și Jane nu fuseseră în sat ieri, când Jean-Pierre și Anatoly veniseră să-i caute, era totuși mai mult ca sigur că auziseră de raid și că se ascunseseră. Nu vor fi în Banda. S-ar putea să fie într-o moschee din alt sat – vizitatorii pe termen scurt dormeau de obicei în moschei – sau, dacă au simțit că satele nu erau sigure, s-ar putea să se fi mutat în una din colibe din piatră pentru călători, cu o singură cameră, care împânzeau zona rurală. Puteau fi oriunde în Vale sau puteau fi în una din numeroasele văi lăturalnice.

Anatoly incluse toate aceste posibilități.

Elicopterele vor ateriza în fiecare sat din Vale și în fiecare cătun din toate văile lăturalnice. Piloții vor zbura pe deasupra tuturor cărărilor și potecilor, trupele – peste o sută de oameni – au fost instruite să caute în fiecare clădire și să se uite sub fiecare copac mare și în toate peșterile. Anatoly era hotărât să nu dea greș din nou. Azi îl vor găsi pe Ellis.

Și pe Jane.

Interiorul Căprioarei era strâmt și gol. Nu era nimic în cabina pasagerului, decât o banchetă fixată de fuselaj, față în față cu ușa. Jean-Pierre stătea pe ea cu Anatoly. Puteau vedea cabina de zbor. Scaunul pilotului era ridicat cu 60-70 centimetri de la podea, cu o treaptă de acces lângă el. Toți banii fuseseră cheltuiți pe armamentul, viteza și manevrabilitatea aparatului de zbor, și nu pe confort.

În timp ce zburau spre nord, Jean-Pierre medita. Ellis pretinsese că îi era prieten, în vreme ce el lucra de fapt pentru americani. Folosindu-se de această prietenie, el stricase planul lui Jean-Pierre de a-l prinde pe Masud, distrugând astfel munca lui scrupuloasă de un an. Și, în final, gândi Jean-Pierre, mi-a sedus nevasta.

Mintea lui se învârtea în cercuri, întotdeauna întorcându-se la partea cu seducția. Se holba în întunericul de afară, privind luminile celorlalte elicoptere și și-i imagină pe cei doi iubiți în ipostaza în care trebuie să se fi aflat cu o noapte în urmă, întinși pe o pătură sub stele, pe cine știe ce câmpie, jucându-se unul cu trupul celuilalt și șoptindu-și cuvinte de dragoste. Se întrebă dacă Ellis era bun la pat. O întrebase pe Jane care dintre ei doi era cel

mai bun iubit, dar ea spuse că nici unul nu era mai bun, doar că erau diferiți. I-o fi spus același lucru și lui Ellis? Sau i-a șoptit *Ești cel mai bun, iubitule, cel mai cel?* Jean-Pierre începea să o și urască. Cum se putea întoarce la un bărbat care era cu 9 ani mai bătrân ca ea, un american necioplit și un spion al CIA-ului?

Jean-Pierre se uită la Anatoly. Rusul stătea nemîșcat, lipsit de orice expresie, ca o statuie de piatră. Dormise foarte puțin în ultimele douăzeci și patru de ore, dar nu părea obosit, doar stăruitor. Jean-Pierre vedea o altă latură a lui. La întâlnirile lor din ultimul an, Anatoly fusese relaxat și afabil, dar acum era crispat, lipsit de emoții și neobosit, trăgând de el și de colegii lui fără strop de îndurare. Era obsedat, dar calm.

Când se crăpă de ziuă, putură să vadă și celelalte elicoptere. Era o priveliște fascinantă: era ca un nor uriaș de albine uriașe roind deasupra munților. Bâzâitul lor trebuia să fie asurzitor pe pământ.

Când se apropiară de Vale, începură să se împartă în grupuri mai mici. Jean-Pierre și Anatoly se aflau în zborul care mergea spre Comar, cel mai nordic sat din Vale. În ultima parte a zborului urmaseră cursul râului. Lumina tot mai puternică a dimineții scotea la iveală rânduri ordonate de snopi în lanul de grâu: bombardamentele nu au întrerupt de tot agricultura aici, în partea de sus a Văii.

Soarele le bătea în ochi în timp ce coborau în Comar. Satul era un mănunchi de case cocoțate pe panta unui deal. Îi amintea lui Jean-Pierre de satele de pe dealurile din sudul Franței. Ce bine ar fi să meargă acasă și să audă o franceză vorbită impecabil

și să mănânce pâine proaspătă sau mâncare gustoasă, sau să urce într-un taxi și să meargă la cinematograf!

Își schimbă poziția pe scaunul tare. Pe moment ar fi bine doar să se dea jos din elicopter. Avusese mai mult sau mai puțin dureri de când fusese bătut. Dar mai rea decât durerea era amintirea umilinței, a felului în care strigase, și plânsese, și le implorase mila: de fiecare dată când se gândea la asta se cutremura din toată ființa și-și dorea să se poată ascunde. Simțea că nu va mai putea dormi liniștit până nu îl va răsplăti cu aceeași monedă pe Ellis. Și era un singur mod în care să o facă. Vroia să-l vadă pe Ellis bătut în același fel, de aceeași brute de soldați, până când va plânge, și va striga și le va implora mila, dar cu ceva în plus: totul să se petreacă în prezența lui Jane.

Pe la mijlocul după-amiezii, nereușita le ieși din nou în cale. Căutaseră în satul Comar, în toate cătunele din jurul lui, în toate văile lăturalnice din zonă și în fiecare fermă de pe terenul aproape sterp din nordul satului. Anatoly ținea în permanență legătura prin radio cu comandanții celorlalte echipe. Și aceștia întreprinseră căutări amănunțite în întreaga Vale. Găsiseră ascunzători de arme în câteva peșteri și case; avuseră câteva conflicte cu mai multe grupuri de oameni, probabil luptători de gherilă, în special pe dealurile din jurul Sanizului; dezveliseră fețele tuturor femeilor care purtau vâl și examinau culoarea pielii fiecărui bebeluș; și tot nu-i găsiseră pe Ellis, sau pe Jane, sau pe Chantal.

Jean-Pierre și Anatoly și-au încheiat căutarea la

o fermă de cai de pe dealurile de deasupra Comarului. Locul nu avea nici un nume: cuprindea o mână de case de piatră goale și o pajiște plină de praf pe care câțiva cai pășteau iarba rară. Singurul locuitor de sex masculin părea să fie proprietarul cailor, un bătrân desculț cu o cămașă lungă și o glugă voluminoasă care să țină la distanță muștele. Mai erau și câteva femei tinere și câțiva copii speriați. Cu siguranță, tinerii erau luptători de gherilă și erau plecați undeva cu Masud. Nu le-a luat mult timp să caute în cătun. Când terminară, Anatoly se așează pe pământul prăfuit, cu spatele rezemat de un zid de piatră, părând îngândurat. Jean-Pierre se așează lângă el.

Dincolo de dealuri se putea vedea vârful alb al Mesmer-ului, înalt de aproape 6.000 metri, cândva o atracție pentru alpinistii din Europa. Anatoly spuse:

– Vezi dacă poți face rost de puțin ceai.

Jean-Pierre se uită în jur și-l văzu pe bătrânul cu glugă pitit nu departe de ei.

– Fă niște ceai, îi strigă Jean-Pierre în Dari. Bărbatul dipăru, fugind cu pași mărunți. După o clipă îl auzi strigând la femei.

– Sosește imediat ceaiul, îi spuse el lui Anatoly în franceză.

Oamenii lui Anatoly, văzând că vor mai zăbovi puțin aici, opriră motoarele elicopterelor și se pușeră și ei jos, așteptând răbdători.

Anatoly se uita în gol. I se putea citi pe față extenuarea.

– Am dat-o-n bară, spuse el.

Jean-Pierre simți că e de rău augur faptul că se referise la amândoi.

Anatoly continuă:

– În meseria noastră, e bine să minimalizăm importanța unei misiuni până nu suntem siguri de reușită, moment în care începem să o exagerăm. Pentru a mi se pune la dispoziție cinci sute de elicoptere și o mie de oameni, a trebuit să-mi conving superiorii cât de important este să-l prindem pe Ellis Thaler. A trebuit să le expun clar pericolele cu care urma să ne confruntăm dacă va scăpa. Am reușit. Dar acum, vor fi cu atât mai supărați pe mine dacă *nu-l* prind. Și viitorul tău, desigur, e legat de al meu.

Până acum, Jean-Pierre nu pusese astfel problema.

– Ce ne vor face?

– Cariera mea se va sfârși pur și simplu. Salariul meu va rămâne același, dar voi pierde toate privilegiile. Gata cu Rive Gauche pentru nevastă-mea, gata cu vacanțele de familie la Marea Neagră, gata cu blugii și casetele cu Rolling Stones pentru copiii mei... dar aș putea trăi fără aceste lucruri. Ce nu aș putea suporta ar fi plictiseala genului de slujbă dat rataților din profesia mea. Mă vor trimite într-un oraș mic din Estul Îndepărtat, unde nu prea există muncă de securitate. Știu cum își petrec timpul și cum își justifică existența oamenii noștri în astfel de locuri. Trebuie să te dai bine pe lângă oameni nemulțumiți, să le câștigi încrederea și să-i faci să vorbească cu tine, să-i încurajezi să critice guvernul și partidul și apoi să-i arestezi pentru subminare. E așa o pierdere de timp... Păru să-și dea seama că bate câmpii și se opri.

– Și eu, spuse Jean-Pierre. Ce se va întâmpla cu mine?

– Vei deveni un nimeni, spuse Anatoly. Nu vei mai lucra pentru noi. S-ar putea să te lase să locuiești la Moscova, dar cel mai probabil te vor trimite acasă.

– Dacă Ellis scapă, nu mă voi putea întoarce niciodată în Franța – mă vor ucide.

– Nu ai comis nici o crimă în Franța.

– Nici tatăl meu, și totuși l-au ucis.

– Poate ai putea pleca într-o țară neutră – să zicem Nicaragua sau Egipt.

– La naiba.

– Dar să nu renunțăm cu totul la speranță, spuse Anatoly puțin mai vesel. Oamenii nu se pot evapora în aer pur și simplu. Fugarii noștri trebuie să fie pe *undeva*.

– Dacă nu-i putem găsi cu o mie de oameni, presupun că nu-i putem găsi nici cu zece mii, spuse Jean-Pierre amărât.

– Nu vom mai avea nici măcar o mie, ce să mai vorbim de zece mii, spuse Anatoly. De acum înainte trebuie să ne folosim creierul și resursele minime. Mai mult de-atât nu putem obține. Să privim lucrurile dintr-o altă perspectivă. Gândește-te: cineva trebuie să-i fi ajutat să se ascundă. Asta înseamnă că cineva știe unde sunt.

– Dacă au fost ajutați, probabil că ajutorul le-a venit din partea luptătorilor de gherilă – oamenii cel mai puțin probabil să-i trădeze.

– Alții s-ar putea să *știe* de asta.

– Poate. Dar vor vorbi?

– Fugarii noștri trebuie să aibă *câțiva* dușmani, insistă Anatoly.

Jean-Pierre dădu dezaprobator din cap.

– Ellis e aici de prea puțin timp să-și fi făcut deja dușmani și Jane e o eroină – o tratează ca pe Ioana d’Arc. Nu e nimeni care să nu o placă – o! Chiar în timp ce vorbea își dădu seama că nu era adevărat.

– Ei bine?

– Mola.

– Aaa!

– Pur și simplu nu o suporta. Parțial din cauză că tratamentele ei erau mai eficiente decât ale lui, dar nu numai asta, pentru că și ale mele erau, dar mie nu mi-a purtat pică pentru asta.

– Probabil că o considera o târfă occidentală.

– Cum ai ghicit?

– Întotdeauna fac așa. Unde locuiește această mola?

– Abdullah locuiește în Banda, într-o casă cam la jumătate de kilometru de sat.

– Va vorbi?

– Probabil că o urăște suficient pe Jane încât să o demaște în fața noastră, spuse Jean-Pierre meditativ. Dar nu poate fi *văzut* făcând asta. Nu putem ateriza pur și simplu în sat și să mergem la el fără nici un motiv – toată lumea va ști ce s-a întâmplat și el nu va mai vorbi. Va trebui să mă întâlnesc cu el cumva în secret... Jean-Pierre se întreabă la ce pericole s-ar putea expune dacă va pune în aplicare acest plan. Apoi își aminti umilința pe care o suferise: răzbunarea era mai importantă decât orice pericol. Dacă mă lași lângă sat, m-aș putea furișa pe cărarea dintre sat și casa lui și aș putea aștepta până când trece pe acolo.

– Dar dacă nu trece pe acolo toată ziua?

– Da...

– Va trebui pur și simplu să ne asigurăm că o face. Anatoly se încruntă. Îi vom băga pe toți sătenii în moschee, cum am făcut și data trecută – și apoi le vom da drumul. Mai mult ca sigur că Abdullah se va întoarce acasă.

– Dar va fi singur?

– Hmmm. Dar dacă le lăsăm mai întâi pe femei să plece și le ordonăm să se întoarcă acasă? Atunci, când bărbații vor fi eliberați, cu toții vor vrea să știe cum au ajuns acasă nevestele lor. Mai locuiește cineva lângă Abdullah?

– Nu.

– Atunci *ar trebui* să se grăbească pe acea cărare singur. Tu ieși din spatele unui tufiș...

– Și el îmi taie de tot beregata.

– Are la el cuțit?

– Ai întâlnit vreun afgan care nu are?

Anatoly ridică din umeri.

– Îți dau pistolul meu.

Jean-Pierre era mulțumit și puțin surprins că i se acordă atâta încredere, deși nu știa cum să folosească o armă.

– Presupun că l-aș putea amenința cu el, spuse el nerăbdător. Voi avea nevoie de niște haine indigene, în cazul în care mă vede totuși și altcineva în afară de Abdullah. Dar dacă mă întâlnesc cu cineva care mă cunoaște? Va trebui să-mi acopăr fața cu o eșarfă sau ceva...

– Nu e mare lucru, spuse Anatoly. Strigă ceva în rusă și trei soldați săriră în picioare. Aceștia dispărură în casă și ieșiră din ea după câteva secunde însoțiți de bătrânul crescător de cai.

– Poți lua hainele lui.

– În regulă. Gluga îmi va ascunde fața. Trecu la Dari și strigă la bătrân: Dezbracă-te.

Bărbatul începu să protesteze: goliciunea era îngrozitor de rușinoasă pentru afgani. Anatoly strigă o comandă scurtă în rusă și soldații îl aruncară pe bărbat la pământ și-i smulseră cămașa. Toți râseră cu poftă la vederea picioarelor lui subțiri care-i ieșeau din șort. Îi dădură drumul și el plecă în fugă, acoperindu-și cu mâinile organele genitale, care îi făcură să râdă și mai tare.

Jean-Pierre era prea nervos pentru a găsi ceva de râs în asta. Își scoase cămașa și pantalonii europeni și-și trase pe el cămașa cu glugă a bătrânului îngrijitor de cai.

– Miroși a pișat de cal, spuse Anatoly.

– Să vezi cum miroase când ești îmbrăcat în ea, răspunse Jean-Pierre.

Se urcară în elicoptere. Anatoly luă căștile pilotului și vorbi mult în rusă la microfonul radioului. Pe Jean-Pierre îl neliniștea ce urma să facă. Dacă vor veni pe munte trei luptători de gherilă și-l vor surprinde amenințându-l pe Abdullah cu pistolul? Era cunoscut de toată lumea din sat. Vestea că venise în Banda cu rușii trebuie să se fi răspândit rapid. Fără îndoială, majoritatea oamenilor aflaseră deja că era spion. Cu siguranță era Inamicul Public Numărul Unu. Îl vor sfâșia în bucăți.

Poate că suntem prea precauți, gândi el. Am putea pur și simplu să aterizăm în Banda, să-l luăm pe Abdullah și să-l batem până ne spune adevărul.

Nu, am încercat asta ieri și nu a funcționat. Aceasta e singura modalitate.

Anatoly îi înapoie căștile pilotului, care își ocupă

locul și începu să încâlzească motorul elicopterului. În timp ce așteptau, Anatoly își scoase arma și i-o arătă lui Jean-Pierre.

– E un Makarov de 9 mm, spuse el printre zgomotele rotoarelor. Îi scoase încărcătorul. Avea opt gloanțe. Îl puse la loc. Îi arătă o clapetă pe partea stângă a pistolului. Aceasta este siguranța. Când punctul roșu e acoperit, e pusă siguranța. Ținând arma în mâna stângă, se folosi de mâna dreaptă pentru a-i arăta cum funcționează. Așa se încarcă pistolul. Când tragi, apasă lung pe trăgaci pentru a reîncărca arma. Îi înmână pistolul lui Jean-Pierre.

Chiar are încredere în mine, gândi Jean-Pierre și, preț de o clipă, un licăr de plăcere înlocui senzația de teamă.

Elicopterele decolară. Urmară Râul celor Cinci Lei spre sud-vest, mergând în josul Văii. Jean-Pierre se gândea că el și Anatoly făceau o echipă bună. Anatoly îi amintea de tatăl său: un bărbat inteligent, hotărât și curajos, cu un devotament inconfundabil față de comunismul mondial. Dacă acum reușim, gândi Jean-Pierre, probabil că vom mai putea lucra împreună, pe un alt câmp de luptă. Gândul îl încântă nespus de mult.

La Dasht-i-Rewat, unde începea partea joasă a Văii, elicopterele o luară spre sud-est, urmând afluentul Riwat în amonte, printre dealuri, pentru a se apropia de Banda, din spatele muntelui.

Anatoly folosi din nou căștile pilotului, apoi se întoarse pentru a-i striga lui Jean-Pierre în ureche.

– Deja sunt toți în moschee. Cât îi trebuie nevestei molei să ajungă acasă?

– Cinci sau zece minute, strigă Jean-Pierre.

– Unde vrei să te lăsăm?

Jean-Pierre chibzui.

– *Toți* sătenii sunt în moschee, da?

– Da.

– Au verificat și peșterile?

Anatoly luă din nou radioul și întrebă. Se întoar-se și spuse:

– Au verificat și peșterile.

– Bine. Lăsați-mă acolo.

– În cât timp ajungi la ascunzătoare?

– Dați-mi zece minute, apoi eliberați femeile și copiii, după care mai așteptați zece minute și elibe-rați și bărbații.

– În regulă.

Elicopterul coborî în umbra muntelui. După-amiaza era pe sfârșite, dar mai era cam o oră până să se întunece. Aterizară în spatele crestei, la câțiva metri de peșteri. Anatoly îi spuse lui Jean-Pierre:

– Nu merge încă. Stai să mai verificăm o dată peșterile.

Prin ușa deschisă, Jean-Pierre văzu o altă Căprioară aterizând. Din ea ieșiră șase oameni care tre-cură în fugă dincolo de creastă.

– Cum te anunț să aterizezi și să mă iei când ter-min? întrebă Jean-Pierre.

– Te vom aștepta aici.

– Ce veți face dacă vin câțiva dintre săteni aici, înainte să mă întorc?

– Îi vom împușca.

Un alt lucru pe care Anatoly îl avea în comun cu tatăl său: cruzimea.

Plutonul de recunoaștere se întoar-se și unul din-tre bărbați le făcu semn că au cale liberă.

– Du-te, spuse Anatoly.

Jean-Pierre deschise ușa și sări din elicopter, încă mai ținând în mână pistolul lui Anatoly. Fugi de sub elicele care brăzdau aerul, cu capul plecat. Când ajunse la creastă, se uită înapoi: ambele elicoptere încă mai erau acolo.

Traversă bine cunoscutul luminiș din fața vechii sale peșteri-clinică și privi în jos spre sat. Putea vedea chiar în curtea moscheii. Nu putea identifica nici una dintre persoanele pe care le vedea acolo, dar era foarte posibil ca una dintre ele să se uite în sus într-un moment nepotrivit și să-l vadă – el știa că vederea lor era mai bună decât a lui – așa că-și trase gluga de la cămașă pe cap, pentru a-și ascunde cât mai bine fața.

Inima îi bătea tot mai tare, pe măsură ce se îndepărta de siguranța oferită de elicopterele rușilor. Se grăbi în josul dealului, trecând pe lângă casa molei. Valea părea ciudat de liniștită, în ciuda zgomotului omniprezent al râului și murmurului îndepărtat al elicelor elicopterelelor. Lipseau vocile copiilor, își dădu el seama.

O luă într-o parte și realizează că nu putea fi văzut din casa molei. Lângă cărare erau câteva smocuri de iarba-cămillei și tufișuri de ienupăr. Se ascunse în spatele lor și se ghemui. Era bine ascuns și vedea foarte bine cărarea. Se puse să aștepte.

Se gândi la ce să-i spună lui Abdullah. Mola era un misogin isteric: poate s-ar putea folosi de asta. O izbucnire bruscă de voci îndepărtate, de jos din sat, îl anunțase că Anatoly dăduse instrucțiuni ca femeile și copiii să fie eliberați din moschee. Sătenii se vor întreba de ce au făcut rușii asta, dar o vor

pune pe seama nebuniei notorii a armatelor de pretutindeni.

După câteva minute, soția molei urcă poteca, ținând copilul în brațe și urmată de trei copii mai mari. Jean-Pierre se crispă: era destul de bine ascuns? Vor fugi copiii de pe cărare, împiedicându-se de tufișul lui? Ce umilitor ar fi să fie descoperit de copii. Își aminti de arma din mână. Aș putea împușca copii? – se întrebă el.

Trecură de el și o cotiră spre casa lor.

La scurt timp după aceea, elicopterele rusești începură să decoleze din lanul de grâu: asta însemna că și bărbații fuseseră eliberați. În timp util, Abdullah urcă dealul pufăind, un bondoc cu turban și jachetă englezească cu dungi subțiri. Europa și Estul trebuie să facă afaceri de amploare cu haine folosite, gândi Jean-Pierre, pentru că atâția dintre acești oameni poartă haine care fără îndoială au fost făcute în Paris sau Londra și au fost trimise aici, probabil din cauză că se demodaseră, cu mult înainte de a se deteriora. Asta e, gândi Jean-Pierre în timp ce silueta comică se apropia tot mai mult; acest clown în jachetă de broker ar putea deține cheia viitorului meu. Se ridică în picioare și ieși din spațele tufișului. Mola se holbă și scoase un strigăt de șoc. Se uită la Jean-Pierre și-l recunoscu.

– Tu! spuse el. Își duse mâna la curea. Jean-Pierre îi arată arma. Abdullah păru speriat.

– Nu-ți fie teamă, spuse Jean-Pierre în Dari. Tremurul din vocea lui îi trădă starea de agitație și făcu un efort să și-o controleze. Nimeni nu știe că mă aflu aici. Soția și copiii tăi au trecut fără să mă vadă. Sunt în siguranță.

Abdullah îl privi neîncrezător.

– Ce vrei?

– Soția mea e o adulteră, spuse Jean-Pierre și, deși se prefăcea dinadins că are aceleași prejudecăți ca mola, mânia lui nu era în totalitate prefăcută. Mi-a luat copilul și m-a părăsit. A plecat să mă înșele cu acel american.

– Știu, spuse Abdullah și Jean-Pierre văzu cum indignarea îi era tot mai mare.

– O caut pentru că vreau să o aduc înapoi și să o pedepsesc.

Abdullah încuviință din cap entuziasmat și i se putea citi în ochi răutatea: îl încânta ideea de a le pedepsi pe femeile necredincioase.

– Dar cei doi nenorociți s-au ascuns, spuse Jean-Pierre rar și cu grijă: în acel moment, fiecare cuvânt cântărea greu. Ești un om al lui Dumnezeu. Spune-mi unde sunt. Nimeni nu va ști niciodată cum aflat, în afară de tine, eu și Dumnezeu.

– Au plecat, scuipe Abdullah și saliva i se prelinsese pe barba vopsită roșcat.

– Unde? Jean-Pierre își ținu respirația.

– Au plecat din Vale.

– *Dar unde au plecat?*

– În Pakistan.

În Pakistan! Ce tot îndruga acest bătrân nebun?

– Rutele sunt închise, strigă Jean-Pierre exasperat.

– Nu și Calea Untului.

– *Mon Dieu*, șopti Jean-Pierre în limba lui maternă.

– Calea Untului. Fu uimit de curajul lor și în același timp profund dezamăgit, pentru că acum era

imposibil să-i mai găsească. Au luat și copilul?

– Da.

– Atunci n-o să-mi mai văd fetița niciodată.

– Vor muri toți în Nuristan, spuse Abdullah cu satisfacție. O femeie din Occident cu un copil mic nu va supraviețui niciodată acelor trecători înalte, iar americanul va muri încercând s-o salveze. Astfel îi pedepsește Dumnezeu pe cei care încalcă dreptatea oamenilor.

Jean-Pierre își dădu seama că ar trebui să se întoarcă cât mai urgent la elicoptere.

– Acum du-te acasă, îi spuse el lui Abdullah.

– O dată cu ei va muri și tratatul, pentru că e la Ellis, adăugă Abdullah. Acesta e un lucru bun. Deși avem nevoie de armele americanilor, e periculos să încheiem pacturi cu infideli.

– Du-te! spuse Jean-Pierre. Dacă nu vrei ca familia ta să mă vadă, nu-i lăsa să iasă din casă câteva minute.

Abdullah păru pe moment indignat că i se dau ordine, dar își dădu seama că nu era prea indicat să protesteze în timp ce era amenințat cu un pistol, așa că se îndepărtă în grabă.

Jean-Pierre se întrebă dacă vor muri toți în Nuristan, după cum prezisese Abdullah. Nu era ceea ce-și dorea. Nu i-ar asigura nici răzbunarea, nici nu i-ar oferi satisfacție. O vroia pe Jane vie și sub controlul lui. Vroia ca Ellis să simtă durere și umilință.

Îi dădu lui Abdullah timp să intre în casă, apoi își trase gluga peste față și o porni descumpănit în susul dealului. Își ținu capul plecat când trecu pe lângă casă, în cazul în care unul dintre copii s-ar fi uitat pe geam.

Anatoly îl aștepta în luminișul din fața peșterilor. Întinse mâna după pistol și spuse:

– Ei bine?

Jean-Pierre îi dădu arma înapoi.

– Ne-au scăpat, spuse el. Au plecat din Vale.

– N-au cum *să ne fi scăpat*, spuse Anatoly furios. Unde au plecat?

– În Nuristan. Jean-Pierre arată cu mâna în direcția elicopterelor. N-ar trebui să plecăm?

– Nu putem vorbi în elicopter.

– Dar dacă vin sătenii...

– Dă-i dracului de săteni! Nu mai face pe înfrântul. Ce caută în Nuristan?

– Se îndreaptă spre Pakistan pe o rută numită Calea Untului.

– Dacă le știm ruta, îi putem găsi.

– Nu prea cred. Într-adevăr e o singură rută, dar are mai multe variante.

– Vom zbura peste toate.

– Nu poți urma acele cărări din aer. De-abia le poți urma *pe jos* fără un ghid din partea locului.

– Putem folosi hărți.

– Ce hărți? Spuse Jean-Pierre. Le-am văzut pe ale tale și nu sunt cu nimic mai bune decât cele americane ale mele, care sunt tot ce putem avea mai bun – și nu marchează aceste cărări și trecători. Nu știi că există zone ale lumii care nu au fost niciodată puse cum trebuie pe hartă? Chiar acum te afli în una din ele!

– Știu – fac parte din Serviciul de Spionaj, ai uitat? Anatoly își coborî vocea. Ești prea ușor descurajat, prietene. Gândește-te. Dacă Ellis poate afla un ghid din partea locului pentru a-i arăta drumul,

atunci și eu pot face același lucru.

Era posibil? se întrebă Jean-Pierre.

– Dar sunt mai multe drumuri pe care se poate merge.

– Să zicem că sunt zece variante. Avem nevoie de zece ghizi care să conducă zece patrule de căutare.

Entuziasmul lui Jean-Pierre crescuse rapid, când își dădu seama că încă mai avea șanse să le găsească pe Jane și pe Chantal, și să-l vadă pe Ellis prins.

– S-ar putea să nu fie chiar atât de rău, spuse el entuziasmat. Putem pur și simplu întreba pe drum. O dată ieșiți din această Vale uitată de lume, oamenii s-a putea să nu mai fie atât de scumpi la vorbă. Nuristanii nu sunt atât de implicați în război ca și acești oameni.

– Bine, spuse Anatoly brusc. Se întunecă. Avem multe de făcut. Începem dimineață la prima oră. Să plecăm!

CAPITOLUL 17

JANE SE TREZI speriată. Nu știa unde se afla, sau cu cine era, sau dacă rușii au prins-o. Se uită o clipă la acoperișul găurit din nuiele, gândind *E o închi-soare?* Apoi se ridică brusc, inima bătându-i cu putere, și-l văzu pe Ellis în sacul lui de dormit, dormind liniștit cu gura deschisă, și-și aminti *Am plecat din Vale. Am scăpat. Rușii nu știu unde suntem și nu ne pot găsi.*

Se întinse din nou, așteptând ca bătăile inimii să-i revină la normal.

Nu urmau ruta stabilită inițial de Ellis. În loc să meargă la nord de Comar și apoi spre est, de-a lungul văii Comar, până în Nuristan, se întorseseră spre sud din Saniz și se îndreptaseră spre est, de-a lungul văii Aryu. Mohammed le sugerase această rută pentru că îi scotea din Vale mai repede, și Ellis fusese de acord.

Plecaseră înainte de a se face ziuă și merseseră toată ziua în susul dealului, Ellis și Jane cărând-o pe Chantal cu schimbul, iar Mohammed ducând-o pe Maggie. Pe la amiază se opriseră în satul Aryu și cumpăraseră pâine de la un bătrân suspicios, cu un câine rău. Cu satul Aryu, civilizația lua sfârșit: după el nu era nimic pe distanțe de kilometri întregi,

decât râul pietros și munții uriași de culoarea fildeşului de o parte și de alta, până când ajunseră în acest loc spre sfârșitul după-amiezii. Jane se ridică din nou. Chantal dormea lângă ea, respirând regulat și radiind căldură ca o sticlă cu apă fierbinte.

Ellis era în sacul lui de dormit; ar fi putut uni cei doi saci pentru a face unul mare, dar Jane se temuse că Ellis se va întoarce peste Chantal în timpul nopții, așa că dormiseră separat, mulțumindu-se să fie aproape unul de altul și să se atingă din când în când. Mohammed era în camera alăturată.

Jane se ridică cu grijă, încercând să nu o deranjeze pe Chantal. Când își luă cămașa pe ea și-și trase pantalonii, simți junghiuri de durere la spate și în picioare: era obișnuită să meargă pe jos, dar nu toată ziua, urcând neîncetat, pe un teren atât de accidentat.

Se încălță cu cizmele, fără să-și lege șireturile, și ieși. Clipi în lumina puternică și răcoroasă a muntelui. Era pe o pajiște alpină, un câmp verde, vast, cu o apă șerpuind pe el. Pe o parte a pajiștii, muntele se ridica abrupt, iar la poalele lui erau adăposite câteva case din piatră și țarcuri de animale. Casele erau goale și animalele nu mai erau: era o pășune de vară, și vitele plecaseră pentru a ierna în grajduri. Încă era vară în Valea celor Cinci Lei, dar la această altitudine, toamna venea în septembrie.

Jane se îndreptă spre râu. Era destul de departe de casele din piatră pentru a se putea dezbrăca fără a se teme să nu-l ofenseze pe Mohammed. Când ajunse la râu, intră rapid în apă. Era rece ca gheața. Ieși din ea imediat, dinții clănțănindu-i incontrolabil: „S-o ia naiba de *baie!*” spuse ea cu voce tare.

Va rămâne nespălată până când se va întoarce la civilizație, se hotărî ea.

Se îmbracă la loc – avea un singur prosop și acela îi era rezervat lui Chantal – și fugi înapoi la casă, strângând pe drum câteva bucăți de lemn. Puse lemnele pe ce mai rămăsese din focul de aseară și suflă peste cărbuni până când se aprinseră. Își ținu mâinile înghețate deasupra flăcărilor până când simți că-i reveniseră la normal.

Puse o oală cu apă pe foc, pentru a o spăla pe Chantal. În timp ce aștepta să se încălzească se treziră și ceilalți, unul câte unul: mai întâi Mohammed, care ieși afară să se spele, apoi Ellis, care se plânse că-l dor toate, și în cele din urmă Chantal, care ceru să fie hrănită și cerința-i fu îndeplinită.

Jane era ciudat de euforică. Ar fi trebuit să fie îngrijorată, gândi ea, că-și adusese copilul de numai două luni într-unul din cele mai sălbatice locuri din lume; dar într-un fel, acea îngrijorare era înăbușită de fericirea ei. De ce sunt fericită? – se întrebă ea și răspunsul îi veni din străfundul conștiinței: pentru că sunt cu Ellis.

Și Chantal părea fericită, de parcă laptele mamei o umplea de mulțumire. Nu reușiseră să cumpere mâncare aseară, pentru că turmele de vite plecaseră și nu mai era nimeni altcineva de la cine să cumpere. Totuși, au avut niște orez și sare, pe care le-au fiert – nu foarte simplu, pentru că durează o veșnicie până când fierbe apa la o astfel de altitudine. Acum, la micul dejun, aveau restul de orez rece rămas de aseară. Asta îi tăie puțin din buna dispoziție lui Jane.

Ea mănă în timp ce o alăpta pe Chantal, apoi o

spălă și o schimbă. Scutecul de rezervă, spălat ieri în râu, se uscaseră lângă foc, peste noapte. Jane i-l puse lui Chantal și îl duse pe cel murdar la râu. Îl va agăța de bagaje și spera că vântul și căldura emanată de corpul calului îl vor usca. Ce ar spune mama ei că nepoata-i poartă un singur scutec toată ziua? Ar fi oripilată. Nu contează...

Ellis și Mohammed încărcară calul și îl îndreptară în direcția bună. Azi va fi mai greu ca ieri. Trebuiau să traverseze lanțul muntos care timp de secole izolase mai mult sau mai puțin Nuristanul de restul lumii. Vor urca prin trecătoarea Aryu, la o înălțime de 4.270 metri. Cea mai mare parte a drumului vor trebuie să se lupte cu troienii de zăpadă și cu gheața. Sperau să ajungă în satul nuristan Linar: era la numai 16 kilometri distanță în linie dreaptă, dar vor fi fericiți dacă vor ajunge acolo după-amiaza târziu.

Soarele strălucea când se porniră la drum, dar aerul era rece. Jane purta șosete groase, mănuși cu un deget și un sveter de lână sub haina ei căptușită cu blană. O căra pe Chantal în laț, între sveter și haină, cu nasturii de sus descheiați pentru a lăsa să intre aerul.

Plecaseră de pe pajiște, mergând în susul râului Aryu, și peisajul deveni imediat aspru și ostil din nou. Stâncile reci erau lipsite de vegetație. O dată, Jane văzu în depărtare, un pâlț de corturi ale nomazilor pe o pantă pustie: nu știa dacă să se bucure că mai erau și alți oameni prin zonă sau să-i fie teamă de ei. Cealaltă vietate pe care o văzuse fu un vultur pleșuv care plutea în vântul neîndurător.

Nu era nici o potecă vizibilă. Jane era nespus de

bucuroasă că Mohammed venise cu ei. La început, el urmase cursul râului, dar când acesta se îngustă și dispăru, el continuă să meargă cu o încredere de nezdruncinat. Jane îl întreabă cum recunoaște drumul și el îi spuse că ruta era marcată din loc în loc cu grămezi de pietre.

În curând apăru un strat subțire de zăpadă pe pământ și lui Jane i se făcu frig la picioare, în ciuda șosetelor ei groase și a cizmelor.

În mod surprinzător, Chantal dormi cea mai mare parte a timpului. Din două în două ore se opreau pentru a se odihni câteva minute și Jane profita de ocazie să o hrănească, tremurând când își expunea sânii fragili la aerul rece ca gheața. Îi spuse lui Ellis că Chantal era remarcabil de cuminte, iar el zise: „De necrezut, de necrezut.”

Pe la amiază se opriră într-un loc, din care vedeau trecătoarea Aryu, pentru o bine venită pauză de o jumătate de oră. Jane era deja obosită și o dură spatele. Mai era și moartă de foame. Înfulecă prăjitura cu dudge și nuci pe care o avea pentru prânz.

Întinderea până la trecătoare era teribil de descurajantă. Uitându-se la urcușul acela abrupt, Jane își pierdu curajul. Cred că voi mai sta puțin aici, gândi ea; dar era frig și începu să tremure, iar Ellis observă asta și se ridică.

– Să mergem până nu înghețăm de tot, spuse el pe un ton vesel și Jane gândi: Aș vrea să nu fii atât de vesel.

/ Ea se ridică cu greu. Ellis spuse:

– Lasă-mă s-o duc eu pe Chantal.

Jane îi dădu copilul recunoscătoare. Mohammed era în fața lor, ducând-o pe Maggie de căpăstru.

Sleită de puteri, Jane se sforța să țină pasul. Ellis mergea în spatele ei.

Panta era abruptă și alunecoasă din cauza zăpezii. După câteva minute, Jane era mai obosită decât fusese înainte de a se opri pentru a face pauză. În timp ce se tot împiedica, gâfâind și simțind durere, își aminti cum îi spusese lui Ellis: *Cred că am mai mari șanse să scap de aici împreună cu tine decât singură din Siberia*. Poate că nu mă descurc în nici una din situații, gândi ea acum. Nu știam că va fi chiar așa. Apoi se îmbărbătă. Bineînțeles că ai știut, își spuse ea; și știi că va fi din ce în ce mai rău. Revino-ți făptură patetică. În acel moment alunecă pe o stâncă plină de gheață și căzu într-o parte. Ellis, chiar în spatele ei, o prinse de braț și o ridică. Ea își dădu seama că Ellis o supraveghează îndeaproape și simți un val de iubire pentru el. Ellis o prețuia cum Jean-Pierre n-o făcuse niciodată. Jean-Pierre ar fi mers singur în față, presupunând că dacă ea ar fi avut nevoie de ajutor, i-ar fi cerut; și dacă s-ar fi plâns de această atitudine a lui, el ar fi întrebat-o dacă vroia sau nu să fie tratată ca un egal.

Erau aproape în vârf. Jane se aplecă în față pentru a urca panta, gândind: Încă puțin, încă puțin. Se simțea amețită. În fața ei, Maggie alunecă pe pietre apoi făcu câțiva pași mărunți și rapizi, forțându-l pe Mohammed să alerge o dată cu ea. Jane se târî în urma ei, numărând pașii. În cele din urmă ajunse în vârf. Ea se opri. I se învârtea capul. Brațul lui Ellis o cuprinse și ea închise ochii, sprijinind-se de el.

— De acum încolo coborâm numai toată ziua, spuse el.

Ea deschise ochii. Nu-și putu imagina niciodată un peisaj atât de aspru: nimic altceva decât zăpadă, vânt, munți și pustietate la nesfârșit.

– Ce loc uitat de lume, spuse ea.

Scrutară preț de o clipă priveliștea, apoi Ellis spuse:

– Trebuie să continuăm să mergem.

Merseră mai departe. Coborârea era și mai abruptă. Mohammed, care o ținuse pe Maggie de căpăstru tot drumul până sus, era acum agățat de coada ei, pentru a fi ca un fel de frână care să împiedice ca iapa să alunece în josul pantei, fără să se mai poată opri. Peșterile erau greu de reperat printre stâncile îngreunate de zăpadă, dar nu ezita deloc în ce parte s-o ia. Jane gândi că ar trebui să se ofere să o ia pe Chantal, pentru ca Ellis să se poată reface puțin, dar știa că nu o va putea căra.

În timp ce coborau, zăpada se subție și apoi dispăru și cărarea deveni vizibilă. Jane continua să audă un sunet fluierător ciudat și în cele din urmă își adună puterile să-l întrebe pe Mohammed ce era. Drept răspuns, el folosi un cuvânt în Dari pe care ea nu-l cunoștea. El nu știa echivalentul în franceză. Într-un final, îi arătă cu mâna și văzu un animal mic asemănător cu veverița fugind din drum: o marmotă. După aceea văzu mai multe și se întrebă ce găseau să mănânce aici.

În curând mergeau de-a lungul altui pârâu, îndreptându-se în aval de data aceasta și nesfârșita stâncă gri și albă era acum înlocuită pe alocuri de iarbă mică și câteva tufișuri joase pe malul apei; dar vântul încă mai șuiera în trecătoare și trecea prin hainele lui Jane, ca niște ace.

La fel cum urcuşul devenea tot mai rău, coborârea devenea tot mai uşoară: cărarea devenind tot mai nivelată, aerul tot mai cald şi peisajul tot mai prietenos. Jane tot extenuată era, dar nu se simţea oprimată şi deprimată. După câţiva kilometri, ajunseră în primul sat din Nuristan. Bărbaţii de aici purtau svetere groase fără mâneci, cu un model strident în negru şi alb, şi vorbeau o limbă pe care Mohammed abia o putea înţelege. Totuşi, reuşi să cumpere nişte pâine cu banii afgani ai lui Ellis.

Jane fu tentată să-l roage pe Ellis să rămână aici peste noapte, pentru că se simţea extrem de slăbită; dar încă mai aveau câteva ore de lumină şi căzuseră de acord că vor încerca să ajungă în Linar azi, aşa că îşi muşcă limba şi-şi forţă picioarele vlăguite să meargă mai departe.

Spre marea ei uşurare, cei câţiva kilometri care le mai rămăseseră fură mai uşori şi ajunseră cu mult înainte de lăsarea nopţii. Jane se trânti jos la pământ sub un dud uriaş şi pur şi simplu stătu nemişcată o vreme. Mohammed aprinse un foc şi începu să facă ceai.

Într-un fel, Mohammed le dădu oamenilor de înţeles că Jane era o soră medicală din Occident şi mai târziu, în timp ce o schimba şi o hrănea pe Chantal, se adunară un grup de pacienţi, aşteptând la o distanţă respectabilă. Jane îşi adună puterile şi îi consultă. Întâlni obişnuitele răni infectate, paraziţi intestinali şi afecţiuni bronhice, dar aici erau mai puţini copii subnutriţi decât în Valea celor Cinci Lei, probabil datorită faptului că războiul nu afectase prea mult această sălbăticie îndepărtată.

Drept mulţumire pentru consultaţiile ei, Mo-

hammed primi un pui, pe care îl fierse în oală. Jane ar fi preferat să se culce, dar se sforță să aștepte mâncarea, pe care o mănca cu poftă când fu gata. Carnea era ațoasă și lipsită de gust, dar nu îi fusese atât de foame niciodată în viața ei.

Ellis și Jane primiră o cameră într-o casă din sat. Aveau o saltea și un leagăn din lemn pentru Chantal. Și-au alipit sacii de dormit și au făcut dragoste cu o tandrețe vlăguită. Lui Jane îi făcu plăcere să stea întinsă la căldură aproape la fel de mult ca și când făcu dragoste. Ellis adormi pe loc. Jane rămase trează câteva minute. Acum că se relaxa, o dureau și mai tare mușchii. Se gândi cum ar fi să stea întinsă pe un pat adevărat, într-un dormitor normal, cu luminile de pe stradă strălucind printre draperii și uși de mașini trântindu-se afară, cu o toaletă la care se trage apa și un robinet cu apă caldă, și un magazin pe colț de unde îți poți cumpăraampoane și pampers și șampon Johnson pentru bebeluși. Am scăpat de ruși, gândi ea în timp ce adormi; poate că vom ajunge într-adevăr acasă. Poate că vom ajunge cu adevărat.

Jane se trezi deodată cu Ellis, simțindu-i încordarea bruscă. El stătu o clipă nemișcat lângă ea, fără să respire, ascultând cum latră doi câini. Apoi ieși rapid din sac.

Camera era cufundată în întuneric. Ea auzi cum se aprinde un chibrit; apoi o lumânare licări în colț. Se uită la Chantal: copilul dormea liniștit.

– Ce este? îi spuse ea lui Ellis.

– Nu știu, spuse el în șoaptă. Își luă pe el blugii, își încălță cizmele și-și luă haina, apoi ieși.

Jane își puse și ea ceva haine pe ea și îl urmă. În camera alăturată, lumina lunii care pătrundea prin fereastră scoase la iveală patru copii înșiruiți pe un pat, toți privind cu ochii larg deschiși de sub aceeași pătură. Părinții lor dormeau în cameră. Ellis stătea pe prag, privind afară.

Jane se opri lângă el. Sus pe deal putea vedea, la lumina lunii, o siluetă singuratică fugind spre ei.

– Căinii l-au auzit, șopti Ellis.

– Dar cine e? spuse Jane.

Imediat apăru o altă siluetă lângă ei. Jane tresări, apoi îl recunoscă pe Mohammed. Lama unui cuțit strălucea în mâna lui.

Silueta se apropie. Alura lui îi păru cunoscută lui Jane. Brusc, Mohammed scoase un mormăit și lăsă cuțitul în jos.

– Ali Ghanim, spuse el.

Jane recunoscă mersul aparte al lui Ali, care fugea așa din cauză că avea spatele puțin încovoiat.

– Dar de ce? șopti ea.

Mohammed făcu un pas în față și îi făcu semn cu mâna. Ali îl văzu, îi făcu înapoi cu mâna și fugi spre coliba lângă care stăteau ei trei. El și Mohammed se îmbrățișară.

Jane așteptă cu nerăbdare ca Ali să-și tragă răsuflarea. În cele din urmă spuse:

– Rușii sunt pe urmele voastre.

Lui Jane îi tresări inima în piept. Crezuse că scăpaseră de ei. Unde au greșit?

Ali respiră greu încă câteva secunde, apoi continuă:

– Masud m-a trimis să vă avertizez. În ziua în care ați plecat, v-au căutat în toată Valea celor

Cinci Lei, cu sute de elicoptere și mii de oameni. Azi, nereușind să vă găsească, au trimis patrula de căutare pe toate văile care duc spre Nuristan.

– Ce spune? – interveni Ellis.

Jane ridică o mână pentru a-l opri pe Ali în timp ce-i traducea lui Ellis, care nu putea urmări cavalcada de cuvinte a lui Ali.

Ellis spuse:

– De unde știi că am plecat în Nuristan? Ne-am fi putut decide să ne ascundem oriunde în blestemata asta de țară.

Jane îl întreabă pe Ali. Acesta nu știa.

– Este o patrulă de căutare și în valea asta? îl întreabă Jane pe Ali.

– Da. I-am depășit chiar înainte de trecătoarea Aryu. S-ar putea să fi ajuns în ultimul sat până la căderea nopții.

– O, nu, spuse Jane disperată. Îi traduse lui Ellis. Cum se pot mișca atât de repede față de noi? – spuse ea. Ellis ridică din umeri și ea își răspunse singură la întrebare: Pentru că nu sunt încetiniți de o femeie cu un copil. O, la naiba.

Ellis spuse:

– Dacă pornesc dimineață devreme, ne vor ajunge din urmă mâine.

– Ce putem face?

– Să plecăm acum.

Jane își simți trupul epuizat și simți o aversiune irațională față de Ellis.

– Nu ne-am putea ascunde undeva? spuse ea iritată.

– Unde? spuse Ellis. Nu e decât un singur drum aici. Rușii au destui oameni pentru a căuta în toate

casele – nu sunt prea multe. În plus, localnicii nu sunt neapărat de partea noastră. Le-ar putea spune foarte ușor rușilor unde ne ascundem. Nu, singura noastră șansă este să ne ținem la distanță de cei care ne caută.

Jane se uită la ceas. Era două dimineața. Se simți gata să renunțe.

– Voi încărca iapa, spuse Ellis. Tu hrănește-o pe Chantal. Trecu la Dari și îi spuse lui Mohammed: Vrei să faci puțin ceai? Și dă-i ceva de mâncare lui Ali.

Jane intră în casă, își luă și restul hainelor pe ea și apoi o hrăni pe Chantal. În timp ce făcea asta, Ellis îi aduse ceai verde dulce într-un vas din lut. Ea îl sorbi recunoscătoare.

În timp ce Chantal sugea, Jane se întrebă cât de implicat era Jean-Pierre în căutarea neobosită a ei și a lui Ellis. Știa că el îi ajutase cu atacul lansat asupra Bandei, pentru că îl văzuse. Când au căutat în Valea celor Cinci Lei, cunoștințele lui despre acea regiune trebuie să le fi fost indispensabile. Trebuie să știe că-i vânează nevasta și copilul niște câini gonind după rațe. Cum putea să îi ajute? Dragostea lui trebuie să se fi transformat în ură alimentată de resentimentul și gelozia lui.

Chantal se săturase. Cât de plăcut trebuie să fie, gândi Jane, să nu știi ce înseamnă pasiunea, gelozia sau trădarea, să nu simți nimic altceva decât frigul sau căldura sau că ești sătul sau flămând.

– Bucură-te cât mai poți, fetița mea, spuse Jane.

Își încheie nasturii în grabă și-și trase pe cap sweaterul gros. Își puse lațul pe după gât și o așeză pe Chantal confortabil în el, apoi își luă haina și ieși.

Ellis și Mahomed studiau harta la lumina unei lanterne. Ellis îi arătă lui Jane ruta.

– Vom urma cursul Linarului până jos unde se varsă în râul Nuristan, apoi urcăm din nou dealul, urmând Nuristanul spre nord. Apoi o luăm pe una din aceste văi lăturalnice – Mohammed nu e sigur pe care, până ce nu ajungem acolo – și ne vom îndrepta spre trecătoarea Kantiwar. Aș vrea să ieșim din valea Nuristan azi – astfel le va fi și mai greu rușilor să ne urmărească, pentru că nu vor ști exact pe care vale lăturalnică am luat-o.

– Cât e de departe? spuse Jane.

– E la numai 24 kilometri – dar dacă e greu sau ușor de ajuns acolo depinde numai de teren.

Jane încuviință din cap.

– Să pornim, spuse ea. Era mândră de ea că putea să pară mai veselă decât era.

Porniră la drum sub lumina lunii. Mohammed mergea cu pași repezi și biciuia calul cu o fâșie de piele când se opintea. Pe Jane o durea puțin capul și simțea o senzație de goliciune și greață în stomac. Totuși, nu îi era somn, ci era mai degrabă cu nervii întinși și vlăguită.

Găsi cărarea înfricoșătoare în timpul nopții. Uneori mergeau pe iarba rară de lângă râu, ceea ce era în regulă, dar apoi cărarea se cocoța pe versantul montan, pentru a se continua până la stânca situată la o înălțime de câteva sute de metri, unde pământul era acoperit cu zăpadă, și Jane era îngrozită să nu alunece și să cadă în prăpastie cu copilul în brațe.

Uneori trebuiau să aleagă: cărarea se bifurca, o parte mergând în sus, cealaltă în jos. De vreme ce

nici unul dintre ei nu ştia în ce parte să o ia, îl lăsau pe Mahommed să decidă. Prima dată hotărî să nu urce şi se dovedi că avuse dreptate: cărarea îi duse pe o mică plajă unde trebuiră să-şi facă drum printr-o apă puţin adâncă, dar le-a scurtat cu mult drumul. Totuşi, a doua oară când au trebuit să aleagă, au luat-o din nou pe malul râului, dar de data aceasta au regretat: după doi-trei kilometri, cărarea se înfunda într-o stâncă uriaşă pe care nu puteau să o ocolească decât înotând. Epuizaţi, au făcut cale întoarsă până la bifurcaţie şi au urcat apoi pe cărarea ce ducea în vârful stâncii.

Cu următoarea ocazie au coborât pe malul râului din nou. De data aceasta, cărarea i-a scos într-o potecă ce mergea de-a lungul stâncii cam la 30 de metri deasupra râului. Calul deveni agitat, probabil din cauză că poteca era atât de îngustă. Şi lui Jane îi era frică. Stelele nu luminau îndeajuns râul de dedesubt, aşa încât strămtoarea părea ca un hău fără fund la picioarele ei. Maggie se tot oprea şi Mohammed trebuia să tragă de frâie pentru a o urni din loc.

Când cărarea coti pe lângă stânca abruptă, Maggie refuză să ia curba şi începu să se împotrivească tot mai mult. Jane se dădu în spate, speriată de picioarele opintite în pământ ale calului. Chantal începu să plângă, fie din cauză că simţise momentul de tensiune, fie pentru că nu fusese pusă la culcare după ce mâncase la ora două dimineaţa. Ellis i-o dădu pe Chantal lui Jane şi plecă în faţă să-l ajute pe Mohammed cu calul.

Ellis se oferî să ia frâiele, dar Mohammed îl refuză nepoliticos: încordarea îl afecta şi pe el. Ellis

se mulțumi să împingă animalul din spate, strigând *cea și dii*. Jane tocmai se gândea că fusese aproape caraghios când Maggie o porni din loc, în timp ce Mohammed scăpă frâiele și se împiedică, iar calul dădu înapoi peste Ellis, dând cu el de pământ.

Din fericire, Ellis căzu în stânga, oprindu-se în versantul stâncos. Când calul se dădu înapoi spre Jane, ea era pe partea greșită, cu picioarele pe marginea potecii, când Maggie trecu pe lângă ea. Jane se prinse de o sacoșă legată de hamurile ei, ținându-se de ea cu toată puterea ca, în cazul în care Maggie ar azvârli-o într-o parte, să nu cadă în prăpastie.

– Animal prost, țipă ea. Chantal, strivită între mama sa și cal, țipă și ea. Jane fu târâtă câțiva metri, temându-se să dea drumul sacoșii. Apoi, luându-și inima în dinți, îi dădu drumul, își întinse mâna dreaptă pentru a prinde căpăstrul, luă o poziție fermă, trecu pe lângă cal pentru a sta aproape de capul lui, trase tare de căpăstru și spuse cu voce tare: „Stai!”

Spre surprinderea ei, Maggie se opri.

Jane se întoarse. Ellis și Mohammed se ridicau în picioare.

– Ați pățit ceva, îi întrebă ea în franceză.

– Aproape, spuse Ellis.

– Am pierdut lanterna, spuse Mohammed.

Ellis zise în engleză:

– Sper ca împuțitii de ruși să pățească la fel.

Jane își dădu seama că ei nu văzuseră cum calul aproape că o împinsese în prăpastie. Decise nici să nu le spună. Îi dădu hățul lui Ellis.

– Să ne continuăm drumul, spuse ea. Ne putem

linge rănilor mai târziu. Trecu pe lângă Ellis și îi spuse lui Mohammed: Condu-ne.

Mohammed se înveseli după câteva minute fără Maggie. Jane se întrebă dacă chiar aveau nevoie de un cal, dar își dădu seama că da: aveau prea mult bagaj să-l poată căra ei, și totul era esențial – într-adevăr ar fi trebuit să-și aducă mai multă mâncare.

Trecură în grabă printr-un cătun liniștit, somnoros, cu doar o mână de case și o cascadă. La una din colibe un câine lătra isteric, până când cineva îl reduse la tăcere cu o înjurătură. Apoi ieșiră din nou în sălbăticie.

Cerul se transforma din negru în cenușiu: se lumina de ziuă. Jane se întrebă ce-or fi făcând rușii. Probabil că ofițerii îi trezeau acum pe soldați, strigând în gura mare și lovindu-i cu piciorul pe cei care ieșeau prea încet din sacii lor de dormit. Un bucătar făcea cafeaua, în vreme ce comandantul își consulta harta. Sau poate că se treziseră mai devreme, acum o oră, când încă era întuneric, și porniseră la drum în câteva minute, mergând în șir indian pe malul râului Linar; probabil că trecuseră deja prin satul Linar; probabil că o luaseră numai pe cărările bune și erau chiar acum la numai un kilometru sau doi în spatele lor.

Jane merse puțin mai repede.

Poteca șerpui pe lângă stâncă, apoi coborî spre malul râului. Nu era nici urmă de agricultură, dar versanții montani de pe ambele părți erau împăduriți și, când se luminează, Jane își dădu seama că erau stejari. Îi arătă lui Ellis cu mâna, spunând:

– De ce nu ne putem ascunde în pădure?

– În ultimă instanță o vom face, spuse el. Dar

rușii își vor da seama în curând că ne-am oprit, pentru că îi vor interoga pe săteni și li se va spune că nu am trecut pe acolo; așa că se vor întoarce și ne vor căuta peste tot.

Jane încuviință resemnată. Căuta scuze să se oprească.

Chiar înainte de răsăritul soarelui, trecuseră de o cotitură și se opriseră brusc: o alunecare de teren umpluse trecătoarea cu pământ și bucăți rupte din stâncă, blocând-o complet.

Lui Jane îi veni să plângă. Meraseră doi sau trei kilometri pe mal și pe acea potecă îngustă: să se întoarcă ar însemna încă cinci kilometri, inclusiv porțiunea care o speriasse atât de tare pe Maggie.

Cei trei stătură o clipă, uitându-se la drumul blocat.

– Am putea urca pe el? spuse Jane.

– Calul nu poate, spuse Ellis.

Jane era furioasă pe el că spunea niște adevăruri de la sine înțelese.

– Unul dintre noi s-ar putea întoarce cu calul, spuse ea nerăbdătoare. Ceilalți doi s-ar putea odihni în timp ce așteaptă calul să-i ajungă din urmă.

– Nu cred că e bine să ne despărțim.

Jane urî tonul lui care spunea că decizia lui era cea hotărâtoare.

– Să nu crezi că vom face toți ce crezi *tu* că e bine, îi aruncă ea.

El păru surprins.

– Foarte bine. Dar mai cred și că acea movilă de pământ și bolovani va aluneca dacă încercăm să o escaladăm. De fapt, aș putea să vă spun încă de pe acum că eu nu am de gând să încerc să o escaladez,

indiferent de ce veți face voi doi.

– Deci nici măcar nu vrei să discutăm despre asta. Înțeleg. Furioasă, Jane se întoarce și o porni înapoi pe cărare, lăsându-i pe cei doi bărbați să o urmeze. De ce oare, se întrebă ea, iau bărbații acea atitudine de știe-tot ori de câte ori apare o problemă fizică sau mecanică?

Ellis nu era fără cusur, gândi ea. Se putea contrazice singur: în ciuda faptului că susținea sus și tare că era un expert antiterorism, el încă mai lucra pentru CIA, care probabil că era cel mai mare grup de teroriști din lume. Fără îndoială exista o latură a lui căreia îi plăcea pericolul, violența și înșelăciunea. Nu alege un tip macho romantic, gândi ea, dacă vrei ca un bărbat să te respecte.

Un lucru care putea fi spus sigur despre Jean-Pierre era că nu lua niciodată femeile de sus. Te-ar fi putut neglija, înșela sau ignora, dar nu te-ar fi înjosit niciodată. Poate pentru că era mai tânăr.

Trecuse de locul în care se opintise Maggie. Nu-i așteptă pe bărbați: de data aceasta n-au decât să se descurce singuri cu calul.

Chantal protesta, dar Jane o ignoră deocamdată. Continuă să meargă cu pași mari până ce ajunse într-un loc unde păru să existe o cărare care ducea în vârful stâncii. Se așează acolo și decise irevocabil să facă o pauză. Ellis și Mohammed o ajunseră din urmă după un minut sau două. Mohammed scoase din bagaj o bucată de prăjitură cu dudge și nuci și o dădu mai departe. Ellis nu vorbea cu Jane.

După pauză, urcară dealul. Când ajunseră în vârf, ieșiră la soare, și Jane începu să nu mai fie atât de furioasă. După o vreme, Ellis își petrecu

brațul pe după ea și spuse:

- Îmi cer scuze că am dat comenzi.
- Mulțumesc, spuse Jane înțepată.
- Nu crezi că ai exagerat puțin?
- Fără îndoială că am făcut-o. Scuze.
- Se acceptă. Dă-mi-o pe Chantal.

Jane îi dădu copilul. Când scăpă de greutatea ei, își dădu seama că o dorea spatele. Chantal nu îi *pă-ruse* niciodată grea, dar distanța își spusese cuvântul. Era ca și cum ai căra o plasă zece kilometri.

Aerul devenea mai călduț în timp ce soarele urca pe cer. Jane se descheie la haină și Ellis și-o scoase pe-a lui. Mohammed își lăsă pe el paltonul militaresc rusesc, cu indiferența caracteristică afganilor în fața schimbării vremii.

Spre amiază ieșiră din strâmtoarea îngustă din Linar în valea Nuristan. Aici, drumul era din nou marcat destul de clar, cărarea fiind aproape la fel de bună ca și drumul de căruțe din Valea celor Cinci Lei. O luară spre nord, mergând în amonte și în susul dealului.

Jane se simți îngrozitor de obosită și descurajată. După ce se trezise la ora două dimineața, mersese pe jos timp de zece ore – dar străbătuseră numai patru sau cinci kilometri. Ellis mai vroia să facă încă zece kilometri azi. Era a treia zi consecutivă de mers pe jos a lui Jane și știu că nu va putea continua să meargă până la căderea nopții. Chiar și Ellis avea o expresie de indispoziție care, gândi Jane, era un semn că era epuizat. Doar Mohammed părea neobosit.

În valea Linar nu mai văzuse pe nimeni în afara satelor, dar aici erau câțiva călători, cei mai mulți

îmbrăcați în robe albe și turbane albe. Nuristanii se uitară curioși la cei doi occidentali palizi și extenuați, dar îl salutară pe Mohammed cu mult respect, fără îndoială datorită Kalașnikovului atârnat de umărul său.

În timp ce se târau în susul dealului de lângă râul Nuristan, au fost luați prin surprindere de un tânăr cu barbă neagră și ochi senini, care avea la el pești înșirați pe o botă. Îi vorbi lui Mohammed într-un amestec de limbi – Jane recunoscuse câteva cuvinte în Dari și ocazionalul cuvânt Pashto – și se înțeleseră destul de bine unul cu celălalt pentru ca Mohammed să poată cumpăra de la el trei pești.

Ellis numără banii și îi spuse lui Jane:

– Cinci sute de afgani pentru un pește – cât vine asta?

– Cinci sute de afgani sunt cincizeci de franci francezi.

– Zece dolari, zise Ellis. Cam scump peștele ăsta.

Jane și-ar fi dorit să nu mai trângănească atât: ea de-abia își târa picioarele și el vorbea de prețul peștilor.

Tânărul, al cărui nume era Halam, spuse că prinsese peștele din lacul Mundol, mai în josul văii, deși probabil că-l cumpărase pentru că nu arăta deloc a pescar. Își încetini pasul, pentru a merge alături de ei, vorbind întruna, aparent nu prea interesat dacă-l înțelegeau sau nu.

Ca și Valea celor Cinci Lei, Nuristanul era un canion stâncos care se lărgea din loc în loc, deschizându-se în câmpii cultivate. Cea mai mare diferență o constituia pădurea de stejari care acoperea

versanții montani la fel cum lâna acoperă spatele oilor, și pe care Jane o considerase o ascunzătoare bună în ultimă instanță.

Acum 'avansau mai bine. Nu mai existau pe munte diversiuni care să-i înfurie, fapt pentru care Jane era profund recunoscătoare. Într-un loc, drumul era blocat de o alunecare de teren, dar de această dată, Ellis și Jane reușiseră să treacă peste ea, și Mohammed și calul trecuseră prin albia râului și reveniseră pe drum câțiva metri mai în amonte. Puțin mai târziu, drumul se continua peste forma unui postament șubred din lemn pe care Maggie refuzase să-l treacă, și Mohammed rezolvă din nou problema trecând prin apă.

Jane era pe punctul de a se prăbuși. Când Mohammed se întoarse de la râu, ea spuse:

– Trebuie să mă odihnesc puțin.

Mohammed spuse:

– Aproape că am ajuns la Gadwal.

– Cât mai e până acolo?

Mohammed se consultă cu Halam în Dari și franceză, apoi spuse:

– O jumătate de oră.

Lui Jane îi păru o veșnicie. *Sigur* că mai pot merge o jumătate de oră, își spuse ea și încercă să își ia gândul de la durerea de spate și nevoia de a sta jos.

Dar apoi, după următoarea cotitură, văzură satul.

Era o priveliște pe cât de înfricoșătoare, pe atât de bine venită: casele din lemn era cocoțate pe versantul montan abrupt ca niște copii cocoțați unul în cârca celuilalt, dând impresia că dacă o casă s-ar prăbuși, întregul sat s-ar rostogoli la vale în apă.

Când ajunseră în dreptul primei case, Jane pur și simplu se opri și se puse jos pe malul râului. O dureau toți mușchii și abia avu putere să o ia pe Chantal de la Ellis, care se așeză lângă ea cu o nerăbdare care sugera că și el era extenuat. O față curioasă îi privi din casă și Halam începu imediat să-i vorbească femeii, probabil spunându-i ceea ce știa despre Jane și Ellis. Mohammed o legă pe Maggie de un pripon într-un loc unde putea să pască iarba pipernicită de pe malul râului, apoi se ghemui lângă Ellis.

– Trebuie să cumpărăm pâine și ceai, spuse Mohammed.

Jane se gândi că toți aveau nevoie de ceva mai consistent.

– Dar ce facem cu peștele? spuse ea.

Ellis zise:

– Ne va lua prea mult timp să-l curățăm și să-l pregătim. Îl vom mânca diseară. Nu vreau să stăm mai mult de o jumătate de oră aici.

– Bine, spuse Jane, deși nu era sigură că va fi în stare să-și continue drumul după o pauză de numai o jumătate de oră. Poate că puțină mâncare îi va da puteri, gândi ea.

Halam îi strigă. Jane își ridică privirea și-l văzu făcându-le semn cu mâna. Femeia făcea la fel: îi invita în casă. Ellis și Mohammed se ridicară în picioare. Jane o puse pe Chantal jos, se ridică și se aplecă să ridice copilul. Brusc, privirea i se încețoșă și începu să se clatine pe picioare. Pentru un moment rezistă să se țină în picioare, văzând doar fața mică a lui Chantal învăluită în ceață; apoi i se înmuiară genunchii, se prăbuși jos și totul se întunecă.

Când își deschise ochii, văzu un cerc de fețe neliniștite ținute deasupra ei: Ellis, Mohammed, Halam și femeia. Ellis spuse:

– Cum te simți?

– Prost, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

– Ai leșinat.

Ea se ridică.

– Îmi va trece.

– Nu-i adevărat, spuse Ellis. Azi n-ar mai trebui să mergi pe jos.

Lui Jane i se limpezi capul. Știa că avea dreptate. Corpul ei nu va mai rezista și oricât de hotărâtă era, nu putea schimba asta. Începu să vorbească în franceză, astfel încât să poată înțelege și Mohammed:

– Dar rușii sigur vor ajunge azi aici.

– Va trebui să ne ascundem, spuse Ellis.

Mohammed spuse:

– Uită-te la oamenii ăștia. Crezi că ar putea ține un secret?

Jane se uită la Halam și la femeie. Amândoi îi priveau, captivați de conversația lor, deși nu înțelegeau nici un cuvânt. Sosirea străinilor era probabil cel mai interesant moment al anului. În câteva minute, întregul sat va fi aici. Ea îl studie pe Halam. A-i spune să nu vorbească ar fi ca și cum i-ai spune unui câine să nu latre. Locul unde se ascundeau ar fi cunoscut de tot Nuristanul până la căderea nopții. Era posibil să scape de acești oameni și să se furișeze neobservați într-o vale lăturalnică? Poate. Dar nu ar putea trăi prea mult fără ajutorul localnicilor – mâncarea li s-ar termina la un moment dat și cam pe atunci rușii și-ar da seama că s-au oprit

și ar începe să caute în păduri și canioane. Ellis avusese dreptate mai devreme în timpul zilei, când spusese că singura lor speranță era să se țină la distanță de urmăritorii lor.

Mohammed trase tare din țigară, părând îngândurat. Îi vorbi lui Ellis:

– Noi doi vom trebui să ne continuăm drumul și să o lăsăm pe Jane aici.

– Nu, spuse Ellis.

Mohammed spuse:

– Bucata de hârtie pe care o ai și pe care se află semnăturile lui Masud, Kamil și Aziz este mai importantă decât viața oricărui dintre noi. Reprezintă viitorul Afganistanului – libertatea pentru care a murit fiul meu.

Ellis va trebui să plece singur, realizează Jane. Cel puțin el va fi salvat. Îi era rușine de cât de disperată era la gândul că îl va pierde. Ar fi trebuit să încerce să-l ajute, nu să se întrebe cum să-l țină lângă ea. Brusc, îi veni o idee.

– I-aș putea îndrepta pe ruși pe o pistă falsă, spuse ea. M-aș putea lăsa prinsă, apoi, după ce m-aș preface o vreme că nu vreau să le divulg nimic, i-aș putea da lui Jean-Pierre tot felul de informații false legate de ruta pe care ai luat-o și felul în care călătorești... Dacă îi trimit într-o direcție total greșită, ai putea câștiga un avans de câteva zile – suficient pentru a putea ieși în siguranță din țară! Deveni entuziasmată de ideea care îi venise, deși în sufletul ei își spunea *Nu mă părăsi, te rog nu mă părăsi*.

Mohammed se uită la Ellis.

– E singura soluție, Ellis, spuse el.

– Las-o baltă, zise Ellis. Nu se va întâmpla nimic din toate astea.

– Dar Ellis...

– Nu se va întâmpla, repetă Ellis. Las-o baltă. Mohammed tăcu.

Jane spuse:

– Dar ce vom face?

Rușii nu ne vor ajunge din urmă azi, spuse Ellis. Încă avem avans față de ei – ne-am trezit atât de dimineață. Vom rămâne aici peste noapte și vom porni din nou foarte devreme. Nu uita, nimic nu se termină până nu se termină cu adevărat. S-ar putea întâmpla orice. Cineva de la Moscova ar putea decide că Anatoly e sărit de pe fix și ordona încetarea căutării.

– Pe naiba, zise Jane în engleză, dar în secret se bucura că el refuzase să meargă mai departe fără ea.

– Am o sugestie, spuse Mohammed. Mă voi întoarce și îi voi îndrepta eu pe ruși pe o pistă falsă.

Inima lui Jane tresări. Era posibil?

Ellis spuse:

– Cum?

Mă voi oferi să fiu ghidul și traducătorul lor și îi voi duce în sudul văii Nuristan, departe de tine, la lacul Mundol.

Jane spuse:

– Dar trebuie să aibă deja un ghid.

– S-ar putea să fie un om bun din Vale pe care l-au forțat să-i ajute. În acest caz voi vorbi cu el și voi rezolva problema.

– Dar dacă nu va vrea să te ajute?

Mohammed chibzui.

– Atunci nu e un om bun care fusese forțat să-i ajute, ci un trădător care colaborează de bună voie cu dușmanul pentru a obține un câștig personal, caz în care l-aș ucide.

– Nu vreau să fie nimeni ucis din cauza mea, spuse ea repede.

– Nu e din cauza ta, spuse Ellis apăsător. E din cauza mea – eu am refuzat să merg fără tine.

Jane tăcu.

Ellis se gândi la partea practică. El spuse:

– Nu ești îmbrăcat ca un nuristan.

– Voi face schimb de haine cu Halam.

– Nu vorbești bine limba de aici.

– Sunt multe limbi în Nuristan. Voi pretinde că vin dintr-un district unde se folosește o altă limbă.

– Ce vei face cu pușca?

Mohammed se gândi o clipă.

– Îmi dai geanta ta?

– E prea mică.

– Kalașnikovul meu se poate plia.

– Sigur, spuse Ellis. Poți lua geanta.

Jane se întrebă dacă nu va da de bănuț, dar se hotărî că nu: gențile afgane erau la fel de ciudate și de variate ca și hainele lor. Și, oricum, Mohammed va da de bănuț mai devreme sau mai târziu. Ea întrebă:

– Ce vei face când își vor da seama în cele din urmă că sunt pe o pistă falsă?

– Înainte să se întâmple asta, voi fugi în timpul nopții, lăsându-i în mijlocul sălbăticiei.

– Este foarte periculos, spuse Jane.

Mohammed încercă să pară eroic de liniștit. Ca majoritatea luptătorilor de gherilă, era foarte cura-

jos, dar și ridicol de orgolios.

Ellis spuse:

– Dacă își vor da seama că i-ai înșelat înainte să apuci să fugi, te vor tortura pentru a afla încotro am luat-o.

– Nu mă vor prinde niciodată viu, spuse Mohammed.

Jane îl crezu.

Ellis spuse:

– Dar noi rămânem fără ghid.

– Am să vă găsesc altul. Moahmmed se întoarse spre Halam și începu o conversație în mai multe limbi. Jane înțelese că Mohammed îi propunea lui Halam să fie el ghidul lor. Nu-l plăcea foarte mult pe Halam – era un comerciant prea bun pentru a putea fi de încredere – dar era clar că era un om al călătoriilor, deci era o alegere bună. Majoritatea oamenilor probabil că nu se aventuraseră niciodată dincolo de valea lor.

– Zice că știe drumul, spuse Mohammed trecând la franceză. Jane simți un fel de neliniște la auzul cuvântului *Zice*. Mohammed continuă: Vă va duce în Kantiwar, și acolo vă veți găsi un alt ghid care să vă ducă până dincolo de următoarea trecătoare și pe acel drum veți porni spre Pakistan. Va trebui să-i plătiți cinci mii de afgani.

Ellis spuse:

– Pare un preț rezonabil, dar câți ghizi va mai trebui să angajăm până să ajungem în Chitral?

– Cinci sau șase, spuse Mohammed.

Ellis dădu din cap negativ.

– Nu avem treizeci de mii de afgani. Și trebuie să ne cumpărăm mâncare.

– Va trebui să vă faceți rost de mâncare prin consultațiile lui Jane, spuse Mohammed. Și drumul e mai ușor o dată ce ați ajuns în Pakistan. Poate că nu veți avea nevoie de ghizi până la capăt.

Ellis păru neîncrezător.

– Ce părere ai? o întrebă pe Jane.

– Mai e o alternativă, spuse ea. Ai putea pleca fără mine.

– Nu, spuse el. Asta nu e o alternativă. Vom merge împreună.

CAPITOLUL 18

ÎN PRIMA ZI, patrurile de căutare nu dăduseră de nici o urmă a lui Jane și Ellis.

Jean-Pierre și Anatoly stăteau pe niște scaune tari din lemn, într-un birou spartan de la baza aeriană din Bagram, monitorizând rapoartele care veneau prin radio. Patrurile de căutare plecaseră înainte de a se face ziuă – din nou. Erau șase patruri: una pentru fiecare dintre cele cinci văi lăturalnice principale și una care să meargă spre nord, urmând cursul Râului celor Cinci Lei, de la vărsare încolo. Fiecare patrulă avea cel puțin un ofițer vorbitor de Dari din armata afgană. Au aterizat cu elicopterele în șase sate diferite din Vale, și peste o jumătate de oră, toate cele șase patruri au raportat că au găsit ghizi locali.

– Ce rapizi au fost, spuse Jean-Pierre după ce toate cele șase patruri raportaseră. Cum au făcut-o?

– Simplu, spuse Anatoly. Îi cer cuiva să le fie ghid. El refuză. Ei îl împușcă. I-o cer altcuiva. Nu le ia prea mult timp să găsească un voluntar.

Una dintre patrurile de căutare încercă să urmărească din aer ruta care-i fusese încredințată, dar experimentul fu un eșec. Cărările erau greu de ur-

mărit și de pe pământ, imposibil din aer. Ba mai mult, nici unul dintre ghizi nu mai fusese până atunci într-un elicopter și noua experiență era total derutantă. Astfel că toate patrurile de căutare se deplasau pe jos, unii având cai care să le transporte bagajele.

Jean-Pierre nu se aștepta să primească și alte vești dimineața, pentru că fugarii aveau un avans de o zi. Totuși, soldații se vor mișca cu siguranță mai rapid decât Jane, mai ales că ea o căra și pe Chantal...

Jean-Pierre se simțea foarte vinovat de fiecare dată când se gândea la Chantal. Furia provocată de ceea ce-i făcea soția lui nu o includea și pe Chantal, dar totuși, era sigur că fetița suferea: pe drum toată ziua, traversând trecători situate mai sus de linia gheții, în bătaia vânturilor glaciale...

Gândul lui revenea, cum o făcuse deseori în ultimele zile, la întrebarea ce s-ar întâmpla dacă Jane ar muri și Chantal ar supraviețui. Și-l imagina pe Ellis prins, singur; trupul lui Jane găsit cam cu un kilometru în urmă, înțepenit din cauza frigului, cu copilul viu ca prin minune în brațele ei. M-aș întoarce în Paris ca un romantic tragic, gândi Jean-Pierre; un văduv cu o fetiță mică, un veteran al războiului din Afganistan... Cum mă vor idolatriza! Sunt perfect capabil să-mi cresc copilul. Ce relație strânsă am avea pe măsură ce ea ar crește. Ar trebui să angajez o doică, desigur, dar m-aș asigura că nu i-ar lua locul mamei. Nu, aș fi și tată și mamă pentru ea.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai furios că Jane îi puna lui Chantal viața în pericol.

Cu siguranță că își pierduse toate drepturile părintești luând copilul cu ea într-o astfel de escapadă. Se gândi că ar putea obține custodia copilului într-un tribunal din Europa dacă ar invoca aceste circumstanțe...

În timp ce după-amiaza se apropia de sfârșit, Anatoly deveni tot mai plictisit, iar Jean-Pierre tot mai tensionat. Anatoly purta conversații lungi în rusă cu ceilalți ofițeri care intrau în camera mică și fără geam, și pălăvrăgeala lor interminabilă îi toca nervii lui Jean-Pierre. La început, Anatoly îi traduse toate rapoartele sosite prin radio, dar acum nu spunea decât „Nimic”. Jean-Pierre trasa rutele patrulelor pe un set de hărți, marcând locațiile lor cu ace roșii, dar spre sfârșitul după-amezii, mergea pe niște rute sau albi de râu secate care nu mai erau trecute pe hartă și dacă rapoartele lor prin radio dădeau indicii despre locul în care se aflau, Anatoly nu i le spunea și lui.

Patrulele își instalaseră tabăra la căderea nopții fără să raporteze vreo urmă a fugarilor. Căutătorii fuseseră instruiți să interogheze locuitorii satelor prin care treceau. Sătenii spuneau că nu au văzut străini deloc. Nu era de mirare, pentru că ei se aflau tot în partea Văii celor Cinci Lei cu marile trecători care duceau spre Nuristan. Oamenii pe care îi interogau erau în general loiali lui Masud: pentru ei, a-i ajuta pe ruși era o trădare. Măine, când patrulele de căutare vor trece în Nuristan, oamenii vor fi mai cooperanți.

Totuși, Jean-Pierre se simți descurajat când părăsi biroul împreună cu Anatoly, la lăsarea întunericului, și merse pe beton până la cantină. Au avut

o cină proastă, cu cârnați la conservă și cartofi piure serbezi, apoi Anatoly ieșise să bea votcă cu niște ofițeri de-ai lui, lăsându-l pe Jean-Pierre în grija unui sergent care vorbea numai rusă. Au jucat o dată șah, dar – spre mâhnirea lui Jean-Pierre – sergentul era mult mai bun decât el. Jean-Pierre se retrase devreme și stătu treaz, întins pe salteaua tare de armată, imaginându-și-i pe Jane și Ellis împreună în pat.

În dimineața următoare fu trezit de Anatoly cu fața lui orientală schimonosită de zâmbete, fără urmă de iritare, și Jean-Pierre se simți ca un copil rău care fusese iertat, deși din câte știa el nu făcuse nimic rău. Își luară micul dejun împreună, la cantină. Anatoly vorbise deja cu toate patrurile de căutare, care își strânseseră fiecare taberele și porniseră la drum din nou înainte de a se crăpa de ziuă.

– Azi îți vom prinde nevasta, amice, spuse Anatoly vesel, și Jean-Pierre fu copleșit de un val de optimism.

Imediat ce au ajuns la birou, Anatoly luă din nou legătura cu patrurile prin radio. Le ceru să-i descrie tot ce vedeau în jurul lor, și Jean-Pierre folosi descrierea lor referitoare la pâraie, lacuri, depresiuni și morene pentru a ghici unde se aflau. Păreau să se deplaseze foarte încet în ceea ce privea kilometri pe oră, dar desigur urcau dealuri pe un teren dificil și aceiași factori i-ar încetini și pe Ellis și pe Jane.

Fiecare patrulă de căutare avea un ghid și când ajungeau într-un loc în care poteca se bifurca și ambele drumuri duceau spre Nuristan, aduceau un alt ghid din cel mai apropiat sat și se împărțeau în

două grupuri. Până la amiază, harta lui Jean-Pierre era punctată de ace roșii ca un caz de pojar.

Pe la mijlocul amiezii, o întâmplare le distrase atenția. Un general cu ochelari, aflat într-un tur de cinci zile în Afganistan, ateriză la Bagram și se hotărî să afle cum cheltuia Anatoly banii contribuabililor ruși. Jean-Pierre aflase asta din câteva cuvinte pe care i le spusese Anatoly cu câteva secunde înainte ca generalul să dea buzna în micul birou, urmat de ofițeri agitați, ca niște rățuște grăbindu-se în urma raței-mamă.

Jean-Pierre fu fascinat de felul în care Anatoly își trată vizitatorul. Sări în picioare, arătând plin de energie, dar netulburat; dădu mâna cu generalul și îi oferî un scaun; strigă câteva comenzi prin ușa deschisă; vorbi rapid, dar diferit cu generalul, cam un minut; se scuză și vorbi la radio; îi traduse lui Jean-Pierre răspunsul care veni din Nuristan, și i-l prezentă lui Jean-Pierre pe general în franceză.

Generalul începu să pună întrebări și Anatoly arată cu mâna spre acele de pe harta lui Jean-Pierre în semn de răspuns. Apoi, în mijlocul discuției lor, una dintre patrulele de căutare sunase pe neașteptate, o voce agitată trăncănind în rusă, și Anatoly îl opri pe general la mijlocul propoziției pentru a asculta.

Jean-Pierre stătea pe marginea scaunului său tare, așteptând cu nerăbdare să i se traducă.

Vocea se opri. Anatoly puse o întrebare și primi un răspuns.

— Ce a spus, îngână Jean-Pierre, nemaiputând să tacă.

Anatoly îl ignoră un moment și vorbi cu generalul.

În cele din urmă se întoarse spre Jean-Pierre.

– Au găsit doi americani într-un sat numit Atati din valea Nuristan.

– Minunat, spuse Jean-Pierre. Ei sunt!

– Presupun că da.

Jean-Pierre nu putu înțelege lipsa lui de entuziasm.

– Cu siguranță sunt ei. Trupele tale nu pot face diferența între americani și englezi.

– Poate că nu. Dar spun că nu au găsit nici un copil.

– Nici un copil! Jean-Pierre se încruntă. Cum se poate? O lăsase Jane pe Chantal în Valea celor Cinci Lei, să fie crescută de Rabia, sau Zahara, sau Fara? Părea imposibil. Se poate să fi ascuns copilul la vreo familie din acel sat – Atati – cu doar câteva secunde înainte de a fi prinsă de plutonul de căutare? Și aceasta părea puțin probabil: instinctul lui Jane era să-și țină copilul cât mai aproape de ea în aceste clipe periculoase.

Oare Chantal murise?

Probabil că era o greșeală, decise el: ceva eroare de comunicație, o interferență atmosferică, transmisia prin radio sau pur și simplu un ofițer orb din plutonul de căutare care nu văzuse copilul micuț.

– Să nu speculăm, îi spuse el lui Anatoly. Să mergem să vedem.

– Vreau să mergi cu echipa care-i va aduce aici, spuse Anatoly.

– Desigur, spuse Jean-Pierre, apoi fu uimit de felul în care se exprimase Anatoly.

– Vrei să spui că tu nu vii?

– Exact.

– De ce?

– E nevoie de mine aici. Anatoly îi aruncă o privire generalului.

– În regulă. Fără îndoială că existau jocuri ale puterii în birocrăția militară: lui Anatoly îi era frică să părăsească baza atâta timp cât generalul încă se mai învârtea pe acolo, ca nu cumva vreun dușman să aibă ocazia să-l elimine pe la spate.

Anatoly ridică receptorul telefonului de pe birou și dădu o serie de ordine în rusă. În timp ce încă mai vorbea, un îngrijitor intră în birou și îi făcu semn lui Jean-Pierre. Anatoly puse mâna pe receptor și spuse:

– Îți vor da o haină groasă – în Nuristan e deja iarnă. *A bientôt.*

Jean-Pierre ieși împreună cu îngrijitorul. Merse-ră de-a lungul pistei de beton. Două elicoptere așteptau, cu elicele învârtindu-se: o Căprioară cu ochi de insectă și lansatoare de rachete atârându-i de sub aripile butucănoase, și un Șold, puțin mai mare, cu mai multe hublouri de-a lungul fuzelajului. Jean-Pierre se întrebă pentru ce aveau nevoie și de un Șold, apoi își dădu seama că trebuia să aducă înapoi plutonul de căutare. Chiar înainte să ajungă la elicoptere, un soldat fugi spre ei cu un palton milităresc pe care i-l dădu lui Jean-Pierre. Și-l puse peste braț și urcă în Căprioară.

Decolară imediat. Jean-Pierre era în plin proces de anticipare. Stătea pe banca din cabina pasagerului cu o jumătate de duzină de trupe. Se îndreptau spre nord-est.

Când se îndepărtară de baza aeriană, pilotul îi făcu semn cu mâna lui Jean-Pierre. Jean-Pierre

făcu câțiva pași înainte și se opri pe treaptă astfel încât pilotul să-i poată vorbi.

– Voi fi traducătorul dumneavoastră, îi spuse bărbatul într-o franceză ezitantă.

– Mulțumesc. Știi încotro ne îndreptăm?

– Da, domnule. Avem coordonatele și pot vorbi prin radio cu comandantul plutonului de căutare.

– Bine. Jean-Pierre fu surprins să fie tratat cu atâta stimă. Se părea că obținuse un rang de onoare asociindu-se cu un colonel al KGB-ului.

Se întrebă, când se întoarse la locul lui, cum va părea Jane când îl va vedea intrând. Va fi ușurată? Sfidătoare? Sau pur și simplu extenuată? Cu siguranță, Ellis va fi furios și umilit. Cum ar trebui să mă comport? Se întrebă Jean-Pierre. Vreau să-i fac să se certe, dar trebuie să-mi păstrez demnitatea. Ce ar trebui să spun?

Încercă să-și imagineze scena. Ellis și Jane vor fi probabil în curtea vreunei moschei sau așezați pe pardoseala de lut a vreunei colibe din piatră, probabil legați, păziți de soldați cu Kalașnikovuri. Probabil că le va fi frig, foame și se vor simți mizerabil. Jean-Pierre va intra cu pași apăsăți, îmbrăcat în paltonul său rusesc, părând încrezător și poruncitor, urmat de ofițeri secunzi politicoși. Se va uita la ei îndelung și le va spune...

Ce le va spune? *Ne-am întâlnit din nou* suna îngrozitor de melodramatic. *Chiar ați crezut că veți putea scăpa de noi?* era prea retoric. *De la început nu ați avut nici o șansă* suna mai bine, dar avea un efect mai slab.

Temperatura scăzu brusc când intrară în munți. Jean-Pierre își luă paltonul și stătu lângă ușa

deschisă, uitându-se în jos. Dedesubtul lui se întindea o vale asemănătoare cu cea a celor Cinci Lei, cu un râu în mijloc curgând în umbra munților. Era zăpadă pe vârfurile și culmile din toate părțile, dar deloc în vale.

Jean-Pierre se duse la cabina pilotului și îi vorbi în ureche:

– Unde suntem?

– Aceasta se numește valea Sakardara, răspunse bărbatul. Când o luăm la nord, numele ei se schimbă în valea Nuristan. Ne duce până în Atati.

– Cât mai avem?

– Douăzeci de minute.

Îi păru o veșnicie. Controlându-și cu greu nerăbdarea, Jean-Pierre se întoarse la locul lui, printre trupe. Aceștia stăteau nemișcați și tăcuți, privindu-l. Păreau să le fie frică de el. Probabil credeau că făcea parte din KGB.

Fac parte din KGB, gândi el brusc.

Se întrebă la ce se gândeau trupele. Poate la prietenele și nevestele de acasă? Casa lor va fi și casa lui de acum înainte. Va avea un apartament în Moscova. Se întrebă dacă ar mai putea avea acum o căsnicie fericită cu Jane. Își dorea să le poată instala pe Jane și pe Chantal în apartamentul lui, în vreme ce el, ca și acești soldați, va duce lupte drepte în țări străine, așteptând cu nerăbdare să plece acasă în permisie, să doarmă din nou cu soția lui și să vadă cât i-a crescut fiica. Am trădat-o pe Jane și ea m-a trădat pe mine, gândi el; poate că ne putem ierta unul pe celălalt, măcar de dragul lui Chantal.

Ce s-a întâmplat cu Chantal?

Urma să afle foarte curând. Elicopterul pierdu

din altitudine. Aproape că ajunseră. Jean-Pierre se ridică pentru a se uita din nou prin ușa deschisă. Coborau spre o pajiște unde un afluent se unea cu râul principal. Era un loc drăguț, cu numai câteva case răsfirate pe deal, fiecare suprapunându-se peste cea de dedesubt într-o manieră nuristană: Jean-Pierre își aminti că văzuse fotografii cu astfel de sate în niște reviste despre Himalaya.

Elicopterul atinse pământul. De cealaltă parte a pajiștii, un grup de soldați ruși – fără îndoială plutonul de căutare – ieșiră din cea mai mică casă de lemn. Jean-Pierre îl așteptă cu nerăbdare pe pilot, traducătorul lui. În sfârșit, bărbatul se dădu jos din elicopter.

– Să mergem, spuse Jean-Pierre și o porniră peste câmpie.

Se abținu să nu o ia la fugă. Ellis și Jane erau probabil în casa din care ieșise plutonul de căutare, gândi el, și se îndreptă într-acolo cu pași rapizi. Începu să fie cuprins de mânie: furia înăbușită de atâta timp se răscolea în el. La naiba cu demnitatea, gândi el; am să-i spun acestui cuplu demn de dispreț exact ceea ce cred despre ei.

Când se apropie de plutonul de căutare, ofițerul din capul grupului începu să vorbească. Ignorându-l, Jean-Pierre se întoarse spre pilot și spuse:

– Întreabă-i unde sunt.

Pilotul întreabă, și ofițerul arată spre casa de lemn. Fără a mai aștepta și alte detalii, Jean-Pierre merse pe lângă soldați spre casă.

Furia lui atinse apogeul în timp ce năvăli în clădirea plină de cruzime. Alți membri ai plutonului de căutare stăteau în grup, într-un colț. Se uitară la

Jean-Pierre, apoi îi făcură loc.

În colț erau doi oameni legați de o bancă.

Jean-Pierre se holbă la ei, șocat. Rămase cu gura căscată și păli. Era un băiat slab cu aspect anemic, de 18 sau 19 ani, cu păr lung murdar și o mustăcioară firavă, și o blondă cu sâni mari și flori în păr. Băiatul se uită la Jean-Pierre ușurat și spuse în engleză:

– Hei, omule, ne poți ajuta? Suntem într-un *mare* rahat.

Jean-Pierre simți că explodează. Nu erau decât un cuplu de hipioți pe o potecă din Katmandu, un tip de turiști care nu dispăruseră cu desăvârșire, în ciuda războiului. Ce dezamăgire! De ce trebuiau să fie aici tocmai acum când toată lumea căuta un cuplu fugar din Occident?

Jean-Pierre cu siguranță nu avea de gând să ajute o pereche de degenerați drogați. Se răsuci pe călcâie și ieși.

Pilotul tocmai intra. Văzu expresia de pe fața lui Jean-Pierre și spuse:

– Ce s-a întâmplat?

– Nu sunt ei. Vino cu mine.

Bărbatul se grăbi după Jean-Pierre.

– Nu sunt ei? Nu sunt americani?

– Sunt americani, dar nu sunt oamenii pe care-i căutăm noi.

– Ce ai de gând să faci acum?

– Voi vorbi cu Anatoly și am nevoie de tine să-mi faci legătura cu el prin radio.

Traversară câmpia și urcară în elicopter. Jean-Pierre se așeză pe scaunul pușcașului și-și puse căștile. Bătea nerăbdător cu piciorul pe podeaua

din metal, în timp ce pilotul vorbea interminabil prin radio, în rusește. În cele din urmă se auzi vocea lui Anatoly, sunând foarte îndepărtată și punctată de interferențe atmosferice.

– Jean-Pierre, aici Anatoly. Unde ești?

– Sunt la Atati. Cei doi americani pe care-i prinseseră nu sunt Ellis și Jane. Repet, nu sunt Ellis și Jane. Sunt doar un cuplu de copii nebuni în căutarea nirvanei. Terminat.

– Nu mă surprinde, Jean-Pierre, se auzi din nou vocea lui Anatoly.

– Ce? izbucni Jean-Pierre, uitând că nu puteau vorbi decât pe rând.

– ... am primit o grămadă de rapoarte că Jane și Ellis au fost văzuți în valea Linar. Plutonul de căutare nu a luat încă legătura cu ei, dar suntem pe aproape. Terminat.

Mânia lui Jean-Pierre provocată de cei doi hipioți dispăru și îi reveni o parte din ardoare.

– Valea Linar – unde vine asta?

– Aproape de locul în care te afli tu acum. Se intersectează cu valea Nuristan la vreo 15 kilometri în sudul satului Atati. Terminat.

– Suntem pe aproape! Ești sigur? Terminat.

– Plutoanele de căutare au primit mai multe rapoarte în satele prin care au trecut. Descrierile li se potriveau lui Jane și Ellis. Și au menționat și un copil. Terminat.

Atunci ei erau.

– Am putea să ne dăm seama cam pe unde sunt acum? Terminat.

– Încă nu. Acum sunt în drum spre plutonul de căutare. Apoi voi avea mai multe detalii. Terminat.

– Vrei să spui că nu ești la Bagram? Ce s-a întâmplat cu, ăă... vizitatorul tău? Terminat.

– A plecat, spuse Anatoly scurt. Acum sunt în elicopter și urmează să mă întâlnesc cu echipa din satul numit Mundol. E în valea Nuristan, în aval de locul în care Linar se intersectează cu Nuristan, și se află în apropierea unui lac mare, care se numește tot Mundol. Ne întâlnim acolo. Vom petrece noaptea acolo și vom supraveghea căutarea dimineață. Terminat.

– Voi fi acolo! Spuse Jean-Pierre încurajat. Era bântuit de un gând. Ce să facem cu acești hipioți? Terminat.

– Voi cere să fie aduși la Kabul, pentru interogatoriu. Avem câțiva oameni acolo care le vor aminti de realitatea lumii materiale. Lasă-mă să vorbesc cu pilotul tău. Terminat.

– Ne vedem în Mundol. Terminat.

Anatoly începu să vorbească în rusă cu copilotul și Jean-Pierre își scoase căștile. Se întreabă de ce Anatoly vroia să-și piardă timpul interogând o pereche de hipioți inofensivi. Cu siguranță nu erau spioni. Apoi îi trecu prin cap că singura persoană care *știa* cu adevărat dacă cei doi erau sau nu Ellis și Jane era Jean-Pierre. Era posibil – deși puțin probabil – ca Ellis și Jane să-l convingă să-i lase să plece și să-i spună lui Anatoly că plutonul lui capturase doar doi hipioți.

Rusul acesta era un ticălos suspicios.

Jean-Pierre așteptă nerăbdător ca Anatoly să-și termine conversația cu pilotul. Părea că plutonul de căutare din Mundol era la un pas de reușită. Poate mâine, Ellis și Jane vor fi prinși. În realitate,

tentativa lor de evadare fusese întotdeauna mai mult sau mai puțin zadarnică; dar asta nu-l împiedica pe Jean-Pierre să-și facă griji și va trece printr-un suspans sfâșietor până când cei doi vor fi prinși și legați fedeleș, încuiați într-o celulă a rușilor.

Pilotul își scoase căștile și spuse:

– Vă vom duce la Mundol cu acest elicopter. Șoldul îi va duce pe ceilalți înapoi la bază.

– Bine.

Câteva minute mai târziu erau deja în aer, lăsându-i pe ceilalți să se pregătească de plecare în voie. Era aproape întuneric și Jean-Pierre se întreba dacă va fi greu de găsit satul Mundol.

Se întunecă rapid în timp ce se îndreptau în josul râului. Peisajul de sub ei se cufundă în întuneric. Pilotul vorbea în permanență prin radio și Jean-Pierre își imagină că oamenii de la sol, din Mundol, îi ghidau. După zece sau cinsprezece minute, niște lumini puternice apărură sub ei. Cam la un kilometru de lumini, luna se reflecta pe o suprafață mare de apă. Elicopterul coborî.

Ateriză lângă un alt elicopter de pe câmpie. Un membru al trupei îl așteptă pe Jean-Pierre și-l conduse prin iarbă spre un sat cocoțat pe deal. Siluetele caselor de lemn erau conturate de lumina lunii. Acolo, stând pe un scaun pliant și înfășurat într-o haină imensă din blană de lup, se afla Anatoly.

Era într-o dispoziție bună.

– Jean-Pierre, prietenul meu francez, suntem atât de aproape de reușită! – spuse el cu voce tare. Era ciudat să vadă un om cu o față orientală vesel și jovial. Servește puțină cafea – era și votcă în ea.

Jean-Pierre acceptă un pahar din carton de la o

femeie afgană care se pare că-l servea pe Anatoly. Se așeză pe un scaun pliant ca și cel pe care stătea Anatoly. Scaunele erau specifice armatei. Dacă rușii cărau cu ei atâta echipament – scaune pliante, pahare de carton și votcă – probabil că nu se mișcau mai repede decât Ellis și Jane, la urma urmelor.

Anatoly îi citi gândurile.

– Mi-am adus cu elicopterul câteva obiecte de lux, spuse el zâmbind. KGB-ul are demnitatea lui, să știi.

Jean-Pierre nu-i putea citi expresia de pe față și nu știa dacă glumește sau nu. Schimbă subiectul.

– Care sunt ultimele vești?

– Fugarii noștri au trecut azi cu siguranță prin satele Bodaydur și Linar. La un moment dat în această după-amiază, plutonul de căutare și-a pierdut ghidul – pur și simplu a dispărut. Probabil că s-a decis să plece acasă. Anatoly se încruntă, de parcă era deranjat de acest gest, apoi își relua povestea. Din fericire au găsit un alt ghid aproape imediat.

– Folosind fără îndoială obișnuita ta tehnică extrem de convingătoare, spuse Jean-Pierre.

– Nu, oricât ți s-ar părea de ciudat. Acesta a fost un voluntar autentic, mi s-a spus. E pe aici prin sat.

– Desigur că aici în Nuristan sunt mult mai dispuși să se ofere voluntari, medită Jean-Pierre. Deabia sunt implicați în război – și în orice caz, se spune că sunt complet lipsiți de scrupule.

– Aces ghid nou pretinde că i-a văzut pe fugari chiar azi, înainte de a ni se alătura. Au trecut pe lângă el în locul în care Linar se varsă în Nuristan. I-a văzut luând-o spre sud, îndreptându-se înapoi.

– Perfect!

– Aseară, după ce plutonul de căutare a sosit aici în Mundol, i-au interogat pe câțiva săteni și au aflat că doi străini cu un copil au trecut pe acolo după-amiază, îndreptându-se spre sud.

– Atunci nu există nici o îndoială, spuse Jean-Pierre cu satisfacție.

– Nici una, fu de acord Anatoly. Îi vom prinde mâine. Cu siguranță.

Jean-Pierre se trezi pe o saltea gonflabilă – un alt lux al KGB-ului – pe podeaua murdară a casei. Focul se stinsese și aerul era rece. Patul lui Anatoly, în cealaltă parte a camerei slab întunecate, era gol. Jean-Pierre nu știa unde își petrecuseră noaptea proprietarii casei. După ce le-au oferit mâncare și le-au servit-o, Anatoly le spusese să plece. Trata întregul Afganistan de parcă era propriul lui regat. Poate că așa și era.

Jean-Pierre se ridică și se frecă la ochi, apoi îl văzu pe Anatoly stând în pragul ușii, privindu-l speculativ.

– Bună dimineța, spuse Jean-Pierre.

– Ai mai fost aici? îl întreabă Anatoly direct.

Creierul lui Jean-Pierre încă era amorțit de somn.

– Unde?

– În Nuristan, răspunse Anatoly nerăbdător.

– Nu.

– Ciudat.

Pe Jean-Pierre îl irită acest stil enigmatic de conversație atât de dimineată.

– De ce? spuse el iritat. De ce e ciudat?

– Am vorbit cu noul ghid acum câteva minute.

– Cum îl cheamă?

– Mohammed. Muhammad, Mahomet, Mahmud – unul din acele nume pe care le poartă încă un milion de oameni.

– În ce limbă ai vorbit cu un nuristan?

– Franceză, rusă, Dari și engleză – obișnuitul amalgam. M-a întrebat cine a venit cu al doilea elicopter aseară. I-am spus: „Un francez care îi poate identifica pe fugari” sau ceva de genul ăsta. M-a întrebat cum te cheamă, așa că i-am spus: am vrut să-l fac să vorbească până când voi afla de ce era atât de interesat. Dar nu a mai pus alte întrebări. De parcă te-ar fi cunoscut.

– Imposibil.

– Așa cred și eu.

– De ce nu l-ai întrebat pur și simplu. Nu-i stătea în caracterul lui Anatoly să fie sfios, gândi Jean-Pierre.

– Nu are rost să-i pui unui om o întrebare până nu ai găsit că ar avea vreun motiv să te mintă.

După ce spuse asta, Anatoly ieși.

Jean-Pierre se ridică. Dormise în cămașă și chi-loți. Își trase pantalonii și cizmele, apoi își puse paltonul pe umeri și ieși afară.

Se pomeni pe o verandă grosolană din lemn cu vedere asupra întregii văi. Jos, râul șerpuia printre lanuri, lat și leneș. La o oarecare distanță în sud, se vărsa într-un lac lung și îngust, înconjurat de munți. Soarele nu răsărise încă. Ceața de deasupra apei învăluia capătul îndepărtat al lacului. Era o priveliște plăcută. Desigur, își aminti Jean-Pierre, aceasta era cea mai fertilă și mai populată parte a Nuristanului: cea mai mare parte a restului țării era sălbăticie.

Rușii își săpaseră o latrină pe câmp, observă Jean-Pierre aprobator. Practica afgană de a folosi apele curgătoare din care-și luau apa de băut era motivul pentru care toți erau infestați cu viermi. Rușii chiar vor pune această țară la punct, o dată ce vor obține controlul asupra ei, gândi el.

Coborî pe pajiște, folosi latrina, se spală în râu și luă o cană de cafea de la un grup de soldați adunați în jurul unei sobe de gătit.

Plutonul de căutare era gata de plecare. Anatoly decisese aseară că va coordona căutarea de aici, ținând în permanență legătura prin radio cu căutătorii. Elicopterele vor aștepta pregătite să-i ia pe el și pe Jean-Pierre imediat ce plutonul de căutare îi va găsi pe fugari.

În timp ce Jean-Pierre își sorbea cafeaua, Anatoly venea de pe pajiște, dinspre sat.

– L-ai văzut pe blestematul ăla de ghid? întrebă el brusc.

– Nu.

– Se pare că a dispărut.

Jean-Pierre ridică din sprâncene.

– La fel ca și celălalt.

– Oamenii ăștia sunt imposibili. Va trebui să-i întreb pe săteni. Vino cu mine să-mi traduci.

– Nu vorbesc limba lor.

– Poate te vor înțelege dacă vorbești cu ei în Dari.

Jean-Pierre traversă pajiștea împreună cu Anatoly, îndreptându-se spre sat. Când urcau cărarea îngustă de lut dintre casele sărăcăcioase, cineva îl strigă pe Anatoly în rusă. Apoi se opriă și se uitară împrejur. Zece sau doisprezece oameni, câțiva nu-

ristani în alb și câțiva ruși în uniformă, erau adunați pe o verandă, uitându-se la ceva jos. Le făcură loc lui Anatoly și lui Jean-Pierre. Lucrul de jos era un bărbat mort.

Sătenii trăncăneau îngroziți, arătând cu mâna spre cadavru. Beregata bărbatului fusese tăiată: rana era îngrozitor de căscată și capul atârna într-o parte. Sângele se uscaseră – probabil că fusese ucis ieri.

– Este acesta Mohammed, ghidul? întrebă Jean-Pierre.

– Nu, spuse Anatoly. Îl întrebă pe unul din soldați, apoi spuse: Acesta este *celălalt* ghid, cel care dispăruse.

Jean-Pierre se adresă rar sătenilor în Dari:

– Ce se întâmplă?

După o pauză, un bătrân plin de riduri cu o ocluzie gravă la ochiul drept, îi răspunse în aceeași limbă.

– A fost omorât, spuse el pe un ton acuzator.

Jean-Pierre începu să-l interogheze și, puțin câte puțin, povestea se încheie. Mortul era un sătean din valea Linar, care fusese recrutat de ruși ca ghid. Corpul lui, ascuns după un tufiș, fusese găsit de câinele unui căprar. Familia bărbatului credea că rușii l-au omorât și aduseră corpul lui aici azi-dimineață, într-o încercare dramatică de a afla motivul pentru care a fost omorât.

Jean-Pierre îi explică lui Anatoly.

– Sunt revoltați deoarece cred că oamenii tăi l-au omorât, termină el.

– Revoltați? Nu știi că țara e în război? Oamenii sunt uciși în fiecare zi – asta-i singura explicație.

– Cu siguranță nu au parte de prea multă acțiune aici. *L-ai ucis* tu?

– Voi afla. Anatoly vorbi cu soldații. Mai mulți dintre ei îi răspunseră pe un ton animat:

– Nu l-am omorât noi. Anatoly îi traduse lui Jean-Pierre.

– Mă întreb cine a făcut-o, atunci? S-ar putea ca localnicii să-i omoare pe ghizii noștri deoarece colaborează cu dușmanul?

– Nu, spuse Anatoly. Dacă i-ar urî pe colaboratori nu ar face atâta caz că cineva fusese ucis. Spune-le că nu noi suntem de vină – calmează-i.

Jean-Pierre vorbi cu bărbatul cu un singur ochi.

– Străinii nu l-au omorât pe acest bărbat. Și ei vor să știe cine le-a omorât ghidul.

Bărbatul cu un singur ochi traduse spusele lui Jean-Pierre și sătenii rămaseră consternați.

Anatoly păru îngândurat.

– Probabil că Mohammed care dispăruse îl ucisese pe acest ghid pentru a-i lua locul.

– Plătiți bine? întrebă Jean-Pierre.

– Mă îndoiesc. Anatoly îl întrebă pe un sergent și traduse răspunsul. Cinci sute de afgani pe zi.

– E o remunerație bună pentru un afgan, dar nu prea merită să ucidă pentru ea – deși se spune că un nuristan te va omorî și pentru o pereche de sandale, dacă erau noi.

– Întreabă-i dacă știi unde e Mohammed.

Jean-Pierre îi întrebă. Urmară câteva discuții. Majoritatea sătenilor dădeau din cap negativ, dar un bărbat le acoperi vocile și arăta insistent spre nord. În cele din urmă, bărbatul cu un singur ochi îi spuse lui Jean-Pierre:

– A plecat din sat dimineață devreme. Abdul l-a văzut mergând spre nord.

– A plecat înainte sau după ce acest cadavru a fost adus aici?

– Înainte.

Jean-Pierre îi spuse lui Anatoly și adăugă: Mă întreb atunci de ce a fugit?

– Procedează ca un om care se simte vinovat de ceva.

– Trebuie să fi plecat imediat după ce a vorbit cu tine azi dimineață. De parcă ar fi plecat din cauza sosirii mele.

Anatoly încuviință din cap îngândurat.

– Oricare ar fi explicația, cred că știe ceva ce noi nu știm. Ar fi bine să-l prindem. Dacă pierdem puțin timp, ghinion – oricum ne-o permitem.

– Cu cât timp în urmă ai vorbit cu el?

Anatoly se uită la ceas.

– Puțin mai mult de o oră.

– Atunci n-are cum să fi ajuns prea departe.

– Așa este. Anatoly se întoarse și dădu o serie rapidă de ordine. Soldații se conformară pe loc. Doi dintre ei îl luară pe bărbatul cu un singur ochi și-l duseră spre câmpie. Un altul fugi la elicoptere. Anatoly îl apucă pe Jean-Pierre de braț și merseă cu pași repezi în urma soldaților.

– Îl vom lua pe bărbatul cu un singur ochi pentru eventualitatea în care vom avea nevoie de un traducător, spuse Anatoly.

Pe când ajunseră pe câmpie, elicopterele huruiau deja. Anatoly și Jean-Pierre se urcară într-unul din ele. Bărbatul cu un singur ochi era deja urcat în el, părând în același timp încântat și îngrozit. Va

povesti ce i se întâmplase în această zi tot restul vieții sale, gândi Jean-Pierre.

Câteva minute mai târziu erau deja în aer. Atât Anatoly, cât și Jean-Pierre stăteau amândoi lângă ușa deschisă și se uitau în jos. O potecă bine bătătorită și foarte vizibilă ducea din sat în vârful dealului, apoi dispărea printre copaci. Anatoly vorbi prin radioul pilotului, apoi îi explică lui Jean-Pierre:

– Am trimis câteva trupe să caute în pădure, în eventualitatea în care s-a decis să se ascundă.

Fugarul era deja mult mai departe, gândi Jean-Pierre, dar Anatoly era precaut – ca de obicei.

Zburară în paralel cu râul cam un kilometru, apoi ajunseră la gura văii Linar. Își continuase Mohammed drumul în susul văii, în inima rece a Nuristanului, sau o luase spre est, în valea Linar, îndreptându-se spre Valea celor Cinci Lei?

Jean-Pierre îi spuse bărbatului cu un singur ochi:

– De unde e Mohammed?

– Nu știu, spuse bărbatul. Dar era tajik.

Aceasta însemna că era mai degrabă din valea Linar, decât din Nuristan. Jean-Pierre îi explică asta lui Anatoly, și acesta din urmă îi spuse pilotului să o ia la stânga și să urmeze valea Linar.

Aceasta era o demonstrație clară, gândi Jean-Pierre, a faptului că urmărirea lui Ellis și a lui Jane nu putea fi făcută din elicopter. Mohammed avea un avans de numai o oră și deja se poate să-i fi pierdut urma. Când fugarii aveau un avans de o zi întreagă, cum era cazul lui Ellis și al lui Jane, existau foarte multe rute alternative și locuri în care să se ascundă.

Dacă exista o rută prin valea Linar, aceasta nu era vizibilă din aer. Pilotul elicopterului urma pur și simplu cursul râului. Pantele dealurilor erau lipsite de vegetație, dar încă nu erau acoperite cu zăpadă, așa încât dacă fugarul era prin zonă, nu avea unde să se ascundă.

Îl reperară câteva minute mai târziu.

Hainele lui albe și turbanul se distingeau clar pe pământul gri-marونی. Mergea pe culmea dealului, cu pașii neobișnuiți ai călătorului afgan, cu o geantă aruncată peste umăr. Când auzi zgomotul elicopterelor, se opri și se uită la ele, apoi își continuă drumul.

– El este? spuse Jean-Pierre.

– Cred că da, zise Anatoly. Vom afla în curând. Luă căștile pilotului și vorbi cu celălalt elicopter. Acesta merse în față, trecând pe deasupra siluetei de pe deal, și ateriză la vreo o sută de metri în fața lui. El continua să meargă spre el netulburat.

– De ce nu aterizăm și noi?

– O simplă precauție.

Ușa laterală a celui alt elicopter se deschise și șase soldați ieșiră din el. Bărbatul în alb mergea spre ei, fixându-și geanta pe umăr. Era o geantă lungă, ca un rucsac militar și văzând-o, Jean-Pierre își dădu seama că-i amintește de ceva; dar înainte să-și dea seama de ce anume, Mohammed își înșfăcă geanta și o îndreptă spre soldați, și Jean-Pierre știu ce avea de gând să facă și-și deschise gura pentru a-i preveni, însă inutil.

Era ca și cum ai încerca să strigi într-un vis sau să fugi prin apă: evenimentele se derulau încet, dar el se mișca și mai încet. Înainte să-și poată găsi

cuvintele, văzu vârful unei mitraliere ieșind din geantă.

Sunetul împușcăturilor era acoperit de zgomotul elicopterelor, ceea ce dădu impresia că totul se petrece într-o liniște de mormânt. Unul dintre soldații ruși se prinse de stomac și căzu pe burtă; un altul își aruncă brațele în aer și căzu pe spate; și fața unui al treilea explodează în sânge și carne. Ceilalți trei își ridicară armele. Unul muri înainte să apuce să apese pe trăgaci, dar ceilalți doi dezlănțuiră o tornadă de gloanțe și, în ciuda faptului că Anatoly striga *Niet! Niet! Niet! Niet!* prin radio, corpul lui Mohammed fu ridicat de pe pământ și aruncat în spate, pentru a ateriza într-o baltă de sânge pe pământul rece. Anatoly încă mai striga nervos prin radio. Elicopterul coborî în grabă. Jean-Pierre se trezi tremurând de emoții. Vederea unei lupte avu- sese asupra lui efectul cocainei, făcându-l să simtă că ar vrea să râdă, sau să facă sex, sau să fugă, sau să danseze. Un gând îi fulgeră prin minte: obișnu- iam să-mi doresc să-i vindec pe oameni.

Elicopterul atinse pământul. Anatoly își scoase căștile, spunând dezgustat:

– Acum nu vom afla niciodată de ce i-a fost tăia- tă beregata acelui ghid. Sări din elicopter și Jean- Pierre îl urmă.

Merseră spre afganul mort. Partea din față a cor- pului său era o masă de carne sfâșiată și cea mai mare parte a feței fusese zdrobită, dar Anatoly spuse:

– E ghidul acela, sunt sigur. Constituția e ace- eași, culoarea e aceeași și îi recunosc geanta. Se aplecă și luă cu grijă mitraliera. Dar de ce purta la el o mitralieră?

O bucată de hârtie căzuse din geantă pe pământ. Jean-Pierre o ridică și se uită la ea. Era o fotografie Polaroid a lui Mousa.

– O, Dumnezeuule, spuse el. Cred că înțeleg.

– Ce este? spuse Anatoly. Ce înțelegi?

– Mortul e din Valea celor Cinci Lei, spuse Jean-Pierre. E unul din locotenenții lui Masud. Aceasta este o fotografie a fiului său, Mousa. Fusesse făcută de Jane. De asemenea, recunosc și geanta în care-și ținuse arma ascunsă: a fost cândva a lui Ellis.

– Și ce-i cu asta? Ce concluzii poți să tragi?

Creierul lui Jean-Pierre deslușea lucrurile mai repede decât le putea el explica.

– Mohammed l-a ucis pe ghidul vostru pentru a-i lua locul, începu el. Nu aveți de unde să știți că nu era cine pretindea a fi. Nuristanii știau că nu era unul de-al lor, desigur, dar asta nu conta, pentru că: a) ei nu știau că el pretindea că este din partea locului; b) chiar dacă ar fi știut, nu ți-ar fi putut spune pentru că el era și traducătorul tău. De fapt o singură persoană l-ar fi putut demasca...

– Tu, spuse Anatoly, pentru că-l cunoșteai.

– Era conștient de primejdie și se ferea de mine. De aceea te-a întrebat azi-dimineață cine a sosit ieri după lăsarea întinericului. I-ai spus cum mă cheamă. A plecat imediat. Jean-Pierre se încruntă: ceva nu mersese bine. Dar de ce a rămas descoperit? S-ar fi putut ascunde în pădure sau într-o peșteră: ne-ar fi luat mult mai mult să-l găsim. Parcă nu s-ar fi așteptat să fie urmărit.

– Și de ce să o fi făcut? spuse Anatoly. Când a dispărut primul ghid nu am trimis pe nimeni să-l caute – pur și simplu ne-am căutat alt ghid și

ne-am văzut în continuare de-ale noastre: nici o investigație, nici o urmărire. Ceea ce a fost diferit de data aceasta – fapt care i-a adus ghinion lui Mohammed – a fost că sătenii au găsit cadavrul și ne-au acuzat de omor. Astea ne-au făcut să avem dubii cu privire la Mohammed. Chiar și așa, ne-am gândit să o lăsăm baltă și să ne continuăm treburile noastre. A avut ghinion.

– Nu știa cu ce om precaut avea de-a face, spuse Jean-Pierre. Următoarea întrebare: Care era motivul pentru care făcuse toate astea? De ce a riscat atâta pentru a-i lua locul celuiilalt ghid?

– Probabil pentru a ne duce pe o pistă falsă. Probabil tot ce ne spusese era o minciună. *Nu* s-a întâlnit ieri după-masă cu Ellis și Jane la gura văii Linar. *Nu* au luat-o la sud, spre Nuristan. Sătenii din Mundol *nu* au confirmat că văzuseră doi străini cu un copil trecând pe acolo ieri și îndreptându-se spre sud – Mohammed nici măcar nu îi întrebase așa ceva niciodată. El *știa* unde erau fugarii...

– Și desigur ne-a îndreptat în direcția opusă! Jean-Pierre prinse curaj din nou. Celălalt ghid a dispărut imediat după ce plutonul de căutare a plecat din satul Linar, nu-i așa?

– Deci putem presupune că rapoartele de *până atunci* sunt adevărate – și, prin urmare, Ellis și Jane chiar au trecut prin sat. După aceea, Mohammed a pus stăpânire pe situație și ne-a îndrumat spre *sud*...

– Pentru că Ellis și Jane s-au îndreptat spre nord! spuse Jean-Pierre triumfător.

Anatoly încuviință din cap surâzând.

– Mohammed îi ajutase să câștige cel mult o zi,

spuse el îngândurat. Și-a dat viața pentru asta. A meritat oare?

Jean-Pierre se uită din nou la fotografia Polaroid a lui Mousa. Vântul rece o făcea să-i fluture în mână.

– Știi, spuse el, cred că Mohammed ar răspunde: Da, a meritat.

CAPITOLUL 19

AU PLECAT din Gadwal pe un întuneric beznă, înainte de a se lumina, sperând să mai câștige puțin avans față de ruși pornind așa devreme. Ellis știa cât de dificil era și pentru cel mai capabil ofițer să pună în mișcare un detașament de soldați înainte de a se lumina de ziuă: bucătarul trebuia să pregătească micul dejun, intendentul trebuia să dea trezirea, operatorul radio trebuia să ia legătura cu cartierele generale și oamenii trebuiau să mănânce; și toate acestea luau timp. Singurul avantaj pe care-l avea Ellis față de comandantul rus era faptul că nu trebuia decât să-și încarce bagajele pe cal, în timp ce Jane o hrănea pe Chantal, și apoi să-l trezească pe Halam.

În fața lor se afla un urcuș lung și anevoios până în valea Nuristan, cam de 12-13 kilometri, și apoi urcau într-o vale lăturalnică. Prima parte, în Nuristan, nu trebuia să fie foarte dificilă, gândi Ellis, chiar și pe întuneric, pentru că exista un fel de drum. Dacă Jane va putea continua să meargă, ar trebui să ajungă în valea lăturalnică după-masă și să urce câțiva kilometri din ea până la căderea nopții. O dată ieșiți din valea Nuristan, va fi mult mai greu să li se dea de urmă, pentru că rușii nu vor ști

pe care vale lăturalnică au luat-o.

Halam mergea în față, îmbrăcat în hainele lui Mohammed, inclusiv căciula lui Chitralli. După el urma Jane cu Chantal în brațe și Ellis încheia rândul, ducând-o pe Maggie. Calul căra cu un bagaj mai puțin: Mohammed luase rucsacul și Ellis nu găsisese ceva potrivit care să-l înlocuiască. Fusesse nevoit să-și lase mare parte a echipamentului de explozibil în Gadwal. Totuși, păstrase puțin TNT, o bucată de Primacord și dispozitivul de detonare, și le pusese în buzunarele încăpătoare ale hainei.

Jane era veselă și plină de energie. Odihna de ieri după-masă îi dăduse puteri noi. Era foarte rezistentă, și Ellis era mândru de ea, deși când se gândea la asta, nu vedea de ce ar trebui *el* să se simtă mândru de puterea *ei*.

Halam ducea o lanternă, care arunca umbre grotești pe versanții stâncoși. El părea supărat. Ieri fusese numai un zâmbet, în aparență mulțumit să facă parte din această expediție bizară; dar în această dimineață avea fața mohorâtă și era tăcut. Ellis o puse pe seama faptului că porniseră la drum atât de devreme.

Această cărare, în măsura în care putea fi numită așa, șerpuia pe lângă versantul stâncos, ocolind promontoriile care erau ieșite în afară, uneori îmbrățișând marginea apei și uneori urcând în vârful stâncii. După mai puțin de un kilometru au ajuns într-un loc unde cărarea pur și simplu dispăruse: la stânga era o stâncă, la dreapta era râul. Halam spusese că poteca fusese măturată de o ploaie torențială și că vor trebui să aștepte zorii zilei, pentru a găsi un drum.

Ellis nu vroia să piardă timp. Își scoase cizmele și pantalonii și trecu prin apa rece ca gheața. Unde era cea mai adâncă îi ajungea până la brâu și ajunse pe celălalt mal foarte ușor. Se întoarse după Maggie, apoi după Jane și Chantal. Halam trecu și el în cele din urmă, dar bunul simț îl împiedică să se dezbrace, deși era întuneric, așa că a trebuit să-și continue drumul cu pantalonii uzi learcă, ceea ce l-a indispus și mai mult.

Au trecut printr-un sat cufundat în întuneric, urmați de câțiva câini răioși care lătrau la ei de la o distanță sigură. La scurt timp, zorii zilei mijiră pe cerul estic, și Halam stinse lanterna.

Au trebuit să treacă prin apa râului încă de câteva ori în locurile în care poteca era ștersă sau blocată de o alunecare de teren. Halam cedă și-și suflecă pantalonii până deasupra genunchilor. La una din aceste treceri prin apă întâlnește un călător care venea din direcție opusă, un bărbat mic și uscățiv cu o oaie, pe care o luă în brațe când trecu prin apă. Halam purtă o conversație lungă cu el în ceva limbă nuristană și Ellis bănuiește, din felul în care gesticula din mâini, că vorbeau de rutele din munți.

După ce se despărțiră de călător, Ellis îi spuse lui Halam în Dari:

– Să nu le spui oamenilor unde mergem.

Halam spuse că nu înțelege.

Jane repetă ce spusese Ellis. Ea vorbea mai fluent și făcu gesturi emfatice și dădu din cap cum făceau afganii.

– Rușii îi vor interoga pe toți călătorii, îi explică ea.

Halam păru să înțeleagă, dar procedă exact la fel

și cu celălalt călător pe care-l întâlnește, un tânăr cu aspect fioros care avea la el o pușcă Lee-Enfield. În timpul conversației, lui Ellis i se păru că-l auzi pe Halam spunând „Kantiwar”, numele trecătorii spre care se îndreptau; și o clipă mai târziu, călătorul repetă același cuvânt. Ellis se înfurie: Halam se juca cu viețile lor. Dar răul fusese deja făcut, așa că își înăbuși dorința de a interveni și așteptă cu răbdare până porniră din nou la drum.

Imediat ce tânărul cu pușcă se făcu nevăzut, Ellis spuse:

– Am spus că nu trebuie să le spui oamenilor unde mergem.

De data aceasta, Halam nu mai pretinse că nu înțelege.

– Nu i-am spus nimic, zise el indignat.

– Ba i-ai spus, zise Ellis emfatic. De acum înainte să nu mai vorbești cu ceilalți călători.

Halam nu spuse nimic.

Jane zise:

– Să nu te mai oprești să vorbești cu ceilalți călători, ai înțeles?

– Da, încuviință Halam fără tragere de inimă.

Ellis simți că era important să-l facă să tacă. Putea înțelege de ce Halam vroia să discute rutele cu alți oameni: aceștia s-ar putea să cunoască anumiți factori, cum ar fi alunecările de teren, avalanșele sau inundațiile din munți care ar putea bloca o vale, fiind preferabil să o ia pe altundeva. Nu prea înțelese faptul că Ellis și Jane *fugeau* de ruși. Existența mai multor rute era cam singurul factor în avantajul fugarilor, pentru că rușii trebuiau să verifice fiecare rută. Munceau din greu la eliminarea

unora dintre aceste rute, interogând oameni, în special călători. Cu cât obțineau mai puține informații în acest fel, cu atât era mai lungă și mai dificilă căutarea lor, iar șansele lui Ellis și ale lui Jane de a scăpa de ei erau cu atât mai mari.

Puțin mai târziu au întâlnit o mola în robă albă și cu barbă vopsită roșcat și, spre nefericirea lui Ellis, Halam închegă imediat o conversație cu bărbatul, exact în aceeași manieră ca și cu ceilalți doi călători dinainte.

Ellis ezită doar pentru o clipă. Se repezi la Halam, îl apucă cu putere de guler și-l trase după el.

Halam se zbătu puțin, dar se opri în curând, pentru că-l durea. Strigă ceva, dar mola doar se uita cu gura căscată și nu făcea nimic. Uitându-se în spate, Ellis văzu că Jane o luase pe Maggie de căpăstru și îi urma.

Cam după vreo o sută de metri, Ellis îi dădu drumul lui Halam, spunând:

– Dacă rușii mă găsesc, mă omoară. De aceea nu trebuie să vorbești cu nimeni.

Halam nu spuse nimic, doar păru foarte mâhnit.

După ce mai meraseră o vreme, Jane spuse:

– Mi-e teamă că se va răzbuna pentru asta.

– Și eu cred la fel. Dar a trebuit să-l fac cumva să tacă.

– Dar cred că se putea rezolva și altfel.

Ellis își ținu nervii în frâu. Vroia să-i spună *Atunci de ce nu ai făcut-o tu, deșteapto?*, dar nu era momentul să se certe. Halam trecu pe lângă următorul călător doar gesticulând cele mai scurte forme de salut și Ellis gândi: Cel puțin tehnica mea a fost eficientă.

La început, progresul lor fusese mult mai slab decât anticipase Ellis. Cărarea sinuoasă, terenul accidentat, înclinația pantei și nesfârșitele divergențe au făcut ca până la jumătatea dimineții să parcurgă doar șase sau șapte kilometri în linie dreaptă, din câte putea să-și dea el seama și să estimeze. Apoi, totuși, drumul deveni mai ușor, trecând prin pădurile situate sus, deasupra râului.

Încă mai întâlneau cam din kilometru în kilometru câte un sat sau cătun, dar acum, în loc de case de lemn dărăpănate, cocoțate pe dealuri ca niște scaune gata să se răstoarne, aruncate la întâmplare într-o grămadă, erau case în formă de cutii, făcute din aceeași piatră ca și stâncile, pe laturile cărora erau nesigur cocoțate ca niște cuburi de pescăruși.

La amiază se opriă într-un sat și Halam rezolvă să fie invitați într-o casă și să li se dea ceai. Era o clădire cu două etaje, parterul părând a fi un depozit, ca și casele englezești medievale de care Ellis își amintea din lecțiile de istorie din clasa a noua. Jane îi dădu femeii din casă o cutiuță roz cu medicamente pentru paraziții intestinali ai copiilor ei și primi în schimb pâine de casă și brânză de capră delicioasă. Stăteau pe o rogojină, direct pe podeaua de lut, în jurul focului, cu ramurile de plop și cren-gile de salcie din acoperiș vizibile deasupra lor. Nu era nici un horn, astfel încât fumul din foc se ridica și ieșea prin acoperiș: de aceea, gândi Ellis, nu aveau casele tavane.

Ar fi vrut să o lase pe Jane să se odihnească după mâncare, dar nu îndrăzni să riște, pentru că nu știa cât de aproape erau rușii pe urmele lor. Ea arăta obosită, dar destul de bine. Plecând imediat aveau

în plus avantajul că îl împiedicau pe Halam să discute cu sătenii.

Totuși, Ellis o urmări atent pe Jane în timp ce urcau valea. Îi ceruse să ducă iapa, în timp ce el o luă pe Chantal, chibzuind că a o duce pe Chantal era mai obositor.

De fiecare dată când dădeau peste o vale lăturalnică ce ducea spre est, Halam se oprea și o studia atent, apoi dădea din cap și mergea mai departe. Se vedea clar că nu era sigur de drum, deși negă cu tărie când Jane îl întreabă. Era enervant, mai ales că Ellis era atât de nerăbdător să iasă din valea Nuristan; dar se consola cu gândul că dacă Halam nu era sigur în ce parte s-o ia, nici rușii nu vor ști pe unde au luat-o fugarii.

Începuse să se întrebe dacă nu cumva Halam trecuse de cotitură, când, în cele din urmă, Halam se opri acolo unde un afluent gălăgios se vărsa în râul Nuristan și îi anunță că ruta lor se continua în acea vale. Părea că ar fi vrut să se odihnească puțin, de parcă nu-i prea venea să părăsească teritoriul cunoscut, dar Ellis îi zori să-și continue drumul.

Curând urcau printr-o pădure de mesteceni argintii și valea principală dispăru în spatele lor. Puteau vedea în fața lor lanțul muntos pe care trebuiau să-l traverseze, un versant uriaș acoperit cu zăpadă, umplând o porțiune din cer, și Ellis se tot gândea: „Chiar dacă scăpăm de ruși, cum am putea escalada un asemenea munte?” Jane se împiedică de câteva ori și înjură, ceea ce Ellis luă drept un semn că obosea rapid, deși nu se plângea.

În amurg ieșiră din pădure într-un peisaj sterp, arid și nelocuit. Lui Ellis i se păru că nu puteau

găsi un adăpost aici, așa că le sugeră să-și petreacă noaptea în coliba de piatră goală pe lângă care trecuseră cu o jumătate de oră în urmă. Jane și Halam fură de acord și se întoarseră.

Ellis insistă ca Halam să facă focul în colibă, pentru ca flacăra să nu fie văzută de sus și să nu se facă o dâră de fum. Precauția lui fu răsplătită mai târziu, când auziră zgomotul unui elicopter pe deasupra. Aceasta însemna, gândi el, că rușii erau pe aproape; dar în această țară, ceea ce era o distanță scurtă pentru un elicopter putea fi o călătorie imposibilă pe jos. Rușii s-ar putea să fie chiar de cealaltă parte a unui munte insurmontabil – sau numai la un kilometru depărtare pe cărare. Aveau noroc că peisajul era foarte sălbatic și poteca prea greu de depistat din elicopter.

Ellis îi dădu calului niște grâu. Jane o hrăni și o schimbă pe Chantal, apoi adormi imediat. Ellis o trezi să se bage în sacul de dormit, apoi duse scutecul lui Chantal la apă, îl spălă și-l puse lângă foc să se usuce. Se întinse lângă Jane câțva timp, privindu-i fața la lumina tremurândă a focului, în vreme ce Halam sforăia în cealaltă parte a colibeii. Părea complet sfârșită, cu fața suptă și crispată, și obrajii mânjiți cu noroi. Dormea neliniștită, tresărind și schimonosindu-se și mișcându-și buzele pentru a vorbi în somn. El se întrebă cât va mai rezista. Mersul pe jos o termina. Dacă s-ar putea mișca mai încet, n-ar avea nimic. Ce bine ar fi dacă rușii ar renunța sau ar fi chemați pentru o bătălie mai importantă din această țară blestemată...

Se gândi la elicopterul pe care-l auzise. Poate că era într-o misiune care nu avea legătură cu Ellis,

dar părea puțin probabil. Dacă făcea parte dintr-un pluton de căutare, atunci încercarea lui Mohammed de a-i îndruma greșit pe ruși trebuie să fi avut puțin succes.

Își permise să se întrebe ce s-ar întâmpla dacă ar fi prinși. Pe el l-ar aștepta un proces de fațadă, în care rușii le-ar dovedi țărilor nealiat că rebelii afgani nu erau nimic altceva decât niște marionete ale CIA-ului. Pactul dintre Masud, Kamil și Azizi ar cădea. Descurajată, Rezistența ar fi slăbită și s-ar putea să nu mai treacă peste încă o vară.

După proces, Ellis ar fi interogat de KGB. La început ar face tot posibilul să țină piept torturii, apoi ar pretinde că nu mai rezistă și le-ar spune tot; dar ceea ce le-ar spune ar fi numai minciuni. Cu siguranță se vor gândi la așa ceva și ar continua să-l tortureze; și de data aceasta ar suferi o cădere nervoasă mult mai convingătoare și le-ar spune o combinație de adevăr și minciună care ar fi greu de verificat. În felul acesta ar spera să supraviețuiască. Dacă ar supraviețui, ar fi trimis în Siberia. După câțiva ani ar putea spera să fie schimbat cu un spion rus prins în State. Dacă nu, ar muri în lagăr.

Ceea ce l-ar durea cel mai tare ar fi să se despartă de Jane. O găsisse, o pierduse și o regăsisse din nou – un noroc care încă îl mai uimea ori de câte ori se gândea la asta. Să o piardă a doua oară ar fi insuportabil, insuportabil.

Stătu întins privind-o îndelung, încercând să nu adoarmă, de teamă că nu o va mai găsi acolo când se va trezi.

Jane visă că era în Hotelul George al V-lea din Peshawar, Pakistan. Hotelul se afla desigur în Paris, dar în visul ei nu observă acest detaliu. Sună la room-service și comandă filé la grătar, potrivit de slab, cu cartofi piure și o sticlă de Chateau Ausone din 1971. Îi era foarte foame, dar nu-și amintea de ce a așteptat atât de mult înainte să comande. Se hotărî să facă o baie în timp ce îi pregăteau cina. Baia era caldă și avea covoare. Dădu drumul la apă și turnă puțină sare de baie, și încăperea se umplu de aburi înmiresmați. Nu putea înțelege cum de era atât de murdară: era o minune că o lăsa-seră să intre în hotel! Tocmai era pe punctul de a intra în apă, când auzi pe cineva strigând-o pe nume. Trebuie să fie room-service-ul, gândi ea; ce aiurea – acum va trebui să mănânce așa murdară sau să lase mâncarea să se răcească. Fu tentată să se lase pe spate în apă și să ignore vocea – oricum era nepoliticos din partea lor să o strige „Jane”, ar trebui să-i spună „Doamnă” – dar era o voce insistență și oarecum cunoscută. De fapt nu era room-service-ul, ci Ellis, și el o scutura de umăr; și, cât se poate de dezamăgită, își dădu seama că George al V-lea era un vis și că, în realitate, se afla într-o colibă de piatră în Nuristan, la mii de kilometri depărtare de o baie caldă.

Deschise ochii și văzu fața lui Ellis:

– Trebuie să te trezești, spunea el.

Jane se simți aproape paralizată de letargie.

– E deja dimineață?

– Nu, e miezul nopții.

– Cât e ceasul?

– Unu și jumate.

– La naiba. Fu nervoasă pe el că îi tulburase somnul. De ce m-ai trezit? spuse ea iritată.

– A plecat Halam.

– A plecat? Încă mai era somnoroasă și confuză. Unde? De ce? Se mai întoarce?

– Nu mi-a spus. M-am trezit și am văzut că nu mai era.

– Crezi că ne-a abandonat?

– Da.

– O, Doamne. Cum vom găsi drumul fără ghid? Jane avea un coșmar îngrozitor că se pierde în zăpadă cu Chantal în brațe.

– Mă tem că ar putea fi și mai rău de atât, spuse Ellis.

– Ce vrei să spui?

– Ai spus că o să ne facă să suferim pentru că l-am umilit în fața acelei mole. Poate faptul că ne-a abandonat e o răzbunare destul de bună. Sper să fie. Dar presupun că se întoarce pe drumul pe care am venit. S-ar putea să se întâlnească cu rușii. Nu cred că le va trebui mult să-l convingă să le spună unde ne-a lăsat.

– E prea de tot, spuse Jane copleșită de o tristețe apăsătoare. Parcă o zeităte malefică conspira împotriva lor. Sunt prea obosită, spuse ea. Voi sta întinsă aici și voi dormi până când vor veni rușii și mă vor lua prizonieră.

Chantal se agita în liniște, mișcându-și capul dintr-o parte în alta și scoțând sunete de parcă sugea, și acum începu să plângă. Jane se ridică și o luă în brațe.

– Dacă plecăm acum, încă mai putem scăpa,

spuse Ellis. Voi încărca iapa cât timp o hrănești.

– Bine, spuse Jane. Și-o puse pe Chantal la piept. Ellis o privi o clipă, apoi ieși în bezna de afară. Jane se gândi că ar putea scăpa ușor dacă nu ar fi Chantal. Se întrebă ce simte Ellis față de ea. Era, la urma urmei, copilul altui bărbat. Dar lui nu părea să-i pese de asta. O privea pe Chantal ca făcând parte din Jane. Sau oare își ascundea resentimentul?

I-ar plăcea să fie tatăl lui Chantal? se întrebă ea. Se uită la fața micuță și niște ochi albaștri îi întoarseră privirea. Cine ar putea să nu iubească această fetiță neajutorată?

Brusc, deveni nesigură de tot. Nu era sigură cât de mult o iubea Ellis; nu știa ce simțea pentru Jean-Pierre, soțul care o vâna; nu-și dădea seama care era datoria ei față de copil. Îi era teamă de munții înzăpeziți și de ruși, și era obosită, înfrigurată și tensionată de prea mult timp. O schimbă pe Chantal din automatism, folosind scutecul uscat de lângă foc. Nu-și mai amintea dacă o schimbase aseară. I se păru că adormise după ce o hrănise. Se încruntă, îndoindu-se de memoria ei, apoi își aminti că Ellis o trezise la un moment dat să se bage în sacul de dormit. Probabil că dusesese el scutecul murdar la râu, îl spălase, îl scuturase și îl pusese la uscat pe o botă, lângă foc. Jane începu să plângă.

Se simțea foarte prost, dar nu se putea opri, așa că o îmbrăcă pe Chantal cu fața scăldată în lacrimi. Ellis intră când ea o așeză pe Chantal confortabil în laț.

– Nici împușitul ăla de cal nu a vrut să se trezească, spuse el, apoi îi văzu fața și zise: Ce este?

– Nu știu de ce te-am părăsit, spuse ea. Ești cel mai bun om pe care l-am întâlnit vreodată și nu am încetat niciodată să te iubesc. Te rog, iartă-mă.

El își petrecu brațele pe după ea și Chantal.

– Numai să nu o faci din nou, atâta tot, spuse el. Rămaseră așa o vreme.

În cele din urmă, Jane spuse:

– Sunt gata.

– Bine. Să mergem.

Ieșiră din colibă și se porniră în susul dealului, prin pădurea tot mai rară. Halam luase lanterna, dar era lună și puteau vedea bine. Aerul era extrem de rece. Jane își făcu probleme pentru Chantal. Copilul era din nou sub haina lui Jane și speră că trupul ei încălzea aerul pe care-l respira Chantal. Se putea răni un copil respirând aer rece? Jane habar nu avea.

În fața lor era trecătoarea Kantiwar, cu peste 4.570 de metri mai înaltă ca și ultima, Aryu. Jane știu că îi va fi mai frig și că va fi mai obosită ca niciodată, și poate și mai speriată, dar nu era demoralizată. Simțea că lămurise ceva adânc în interiorul ei. Dacă voi trăi, gândi ea, vreau să trăiesc cu Ellis. Într-una din zilele astea am să-i spun că totul se datorează faptului că a spălat un scutec murdar.

În curând lăsară copacii în urmă și începură să traverseze un platou asemănător suprafeței lunii, cu bolovani, cratere și petice bizare de zăpadă. Au mers de-a lungul unui șir de pietre late și imense, ca tălpile unui uriaș. Încă tot urcau, deși momentan panta era mai puțin abruptă și temperatura scădea încontinuu, peticele albe înmulțindu-se până când pământul deveni o tablă de șah nebunească.

Frustrarea îi dădu lui Jane putere să meargă încă o oră, dar apoi, prinsă în marșul nesfârșit, extenuarea o năpădi din nou. Vroia să spună *Cât de departe e?* și *Vom ajunge acolo curând?* cum făcea când era copil, pe bancheta din spate a mașinii tatălui său.

La un moment în acel urcuș alunecos, au trecut linia gheții. Jane își dădu seama de noua primejdie când iapa se poticni, fornăi de spaimă, aproape căzu și-și regăsi echilibrul. Apoi observă că luna se reflecta pe bolovani, de parcă erau niște emailați: pietrele erau ca niște diamante, reci, tari și strălucitoare. Cizmele ei aveau o aderență mai bună decât copitele lui Maggie, dar, totuși, puțin mai târziu, Jane alunecă și aproape căzu. Din acel moment fu îngrozită că va cădea și o va strivi pe Chantal, și călca exagerat de atentă, cu nervii atât de încordați că simți că explodează.

După mai bine de două ore ajunseră în celălalt capăt al platoului și se pomeniră în fața unei poteci abrupte care urca pe un versant montan acoperit cu zăpadă. Ellis urcă primul, trăgând-o pe Maggie după el. Jane îi urmă la o distanță sigură, pentru a se putea feri în caz că iapa ar aluneca în spate. Urcau muntele în zigzag.

Cărarea nu era marcată clar. Presupuneau că merg pe unde pământul era mai jos decât în jurul lui. Jane tânjea după un semn mai clar că aceasta era ruta: rămășițele unui foc, o carcasă curată de pui, chiar și o cutie goală de chibrituri, orice ar fi indicat că au mai trecut pe acolo ființe umane. O obseda gândul că s-au rătăcit de tot, că sunt departe de cărare, mergând fără țintă prin zăpezi nesfârșite;

și că vor continua să meargă zile în șir, până când vor rămâne fără mâncare, fără energie, fără voință, și se vor întinde în zăpadă, toți trei, pentru a muri împreună înghețați. O dureau spatele insuportabil de tare. Fără prea mare tragere de inimă i-o dădu pe Chantal lui Ellis și luă de la el frâiele calului, pentru a transfera efortul unei grupe noi de mușchi. Acum, iapa vlăguită se împiedica întruna. La un moment dat alunecă pe un bolovan plin de gheață și căzu. Jane trebui să tragă fără milă de frâie pentru a-l face pe animal să se ridice. Când în cele din urmă calul se ridică, Jane văzu o pată întunecată acolo unde căzuse: sânge. Privind mai îndeaproape, văzu o tăietură la genunchiul stâng al bietului animal. Rana nu părea gravă: o forță pe Maggie să meargă mai departe.

Acum că era în față, trebuia să hotărască pe unde era cărarea, și fiecare ezitare îi era învăluită în coșmarul că se vor pierde pentru totdeauna. Uneori, cărarea părea să se bifurcheze, și ea trebuia să ghidească, la stânga sau la dreapta? Deseori, pământul era mai mult sau mai puțin nivelat, așa că Jane continua să meargă până când reapărea un fel de cărare. O dată se scufundă în zăpadă și trebui să fie trasă afară de Ellis și de cal.

În cele din urmă, cărarea o duse pe o potecă ce urca până departe pe munte. Erau foarte sus: privind în urmă peste platou, atât de jos, o ameți puțin. Cu siguranță nu mai aveau mult până la acea trecătoare.

Poteca era abruptă și alunecoasă și lată de numai câteva zeci de centimetri, și la marginea ei se căsca o prăpastie adâncă. Jane călca cu multă grijă, dar

tot se împiedică de câteva ori și o dată căzu în genunchi, vinețindu-se. O durea tot corpul atât de tare că abia dacă mai simțea noile dureri. Maggie aluneca încontinuu, până când Jane nu se mai deranjă să se întoarcă când îi auzea copitele dera-pând, ci doar trăgea mai tare de frâie. Ar fi vrut să rearanjeze bagajele de pe cal, așa încât cele mai grele să fie mai în față, ceea ce i-ar fi dat animalu-lui o mai bună stabilitate la urcare; dar poteca era prea strâmtă și îi era teamă că dacă se va opri nu va mai putea porni din loc.

Poteca se îngustă și mai mult și șerpui pe lângă un promontoriu de stânci. Jane făcea pași mărunți pe porțiunile mai înguste, dar în ciuda precauției sale – sau din cauză că era prea agitată – alunecă. Pentru o clipă în care i se opri inima în piept, crezu că va cădea în prăpastie; dar ateriză în genunchi și se sprijini de pământ cu ambele mâini. Cu colțul ochiului întrezări pantele înzăpezite situate la sute de metri sub ea. Începu să tremure și abia reuși să se controleze.

Se ridică încet și se întoarse. Dăduse drumul la frâie, care acum atârnav deasupra prăpastiei. Calul stătea și se uita la ea, cu picioarele înțepenite și tremurând, evident speriat. Când întinse mâna după frâie, calul se sperie și făcu un pas în spate.

– Stai, strigă Jane, apoi își coborî vocea și spuse încet pe un ton calm: Nu face asta. Vino la mine. Nu pățești nimic.

✓ Ellis o strigă din cealaltă parte a promontoriului.

– Ce este?

– Taci, spuse ea moale. Maggie e speriată. Rămâi acolo. Era foarte conștientă că Ellis o avea pe

Chantal în brațe. Continuă să-i murmure încurajator calului în timp ce se apropia încet de el. Se uită la ea cu ochii larg deschiși și respirația îi ieșea ca fumul din nările-i dilatate. Jane ajunsese la un pas de ea și prinse frâiele.

Calul își smuci capul într-o parte, făcu un pas înapoi, alunecă și-și pierdu echilibrul.

Când Maggie își întoarse din nou capul spre Jane, reuși să o prindă de frâie; dar picioarele iepei fugiră de sub ea, căzu pe partea dreaptă, frâiele zburară din mâna lui Jane, care îngrozită privi cum calul alunecă încet pe spate până la marginea prăpastiei și cade, nechezând de spaimă.

Apăru și Ellis.

– Încetează! strigă el la Jane și ea își dădu seama că țipa. Își astupă gura cu palma. Ellis îngenunche și aruncă o privire furtivă în prăpastie, cu Chantal și acum la piept, sub haină. Jane își controlă isteria și îngenunche lângă el.

Se așteptă să vadă trupul calului scufundat în zăpadă, la câteva sute de metri sub ea. De fapt aterizase pe o stâncă la numai cinci sau șase metri sub ei, și stătea într-o parte, cu picioarele atârându-i deasupra hăului.

– Încă mai trăiește, strigă Jane. Slavă Domnului!

– Și proviziile noastre sunt intacte, spuse Ellis inexpressiv.

– Dar cum am putea urca animalul înapoi aici?

Ellis se uită la ea și nu spuse nimic.

Jane își dădu seama că nu aveau cum să o aducă pe Maggie sus pe potecă.

– Dar nu o putem lăsa aici să moară de frig! spuse Jane.

– Îmi pare rău, zise Ellis.

– O, Doamne, e sfâșietor.

Ellis își trase fermoarul de la haină și o scoase pe Chantal. Jane o luă și o băgă în haina ei.

– Aduc mai întâi mâncarea, spuse Ellis.

Se întinse pe burtă pe marginea potecii și apoi își puse picioarele în față. Zăpada căzu peste calul culcat într-o parte. Ellis se lăsă încet în jos, căutând cu picioarele stânca. Atinse pământul, își luă încet coatele de pe marginea potecii și se întoarse cu grijă.

Jane îl privi înmărmurită. Între cal și versantul stâncos nu era loc destul pentru ambele picioare ale lui Ellis: trebuia să stea drept, cu picioarele unul în spatele celuilalt, ca o figură dintr-o veche pictură murală egipteană. Se aplecă din genunchi și se ghemui încet, apoi întinse mâna spre rețeaua complexă de curelușe de piele care care țineau geanta de pânză cu proviziile de urgență.

În acel moment, calul se hotărî să se ridice.

Își îndoi toate patru picioarele și reuși cumva să și le tragă sub el; apoi se ridică pe picioarele din față și încercă să se ridice și pe cele din spate.

Aproape reuși.

Apoi picioarele din spate îi alunecară, se dezchilibră și spatele îi căzu într-o parte. Ellis înșfăcă geanta cu mâncare. Centimetru cu centimetru, calul tot aluneca, împrôșcând și zvârcolindu-se. Jane era îngrozită să nu-l lovească pe Ellis. Implacabil, calul căzu peste margine. Ellis se aruncă la geanta cu mâncare, fără a mai încerca să salveze calul, ci doar sperând să poată desface curelușele și să prindă mâncarea. Atât era de hotărât să prindă

geanta că lui Jane îi fu frică să nu fie tras de cal în prăpastie. Animalul alunecă mai repede, târându-l pe Ellis până în margine. În ultima clipă dădu drumul genții, cu un urlet de frustrare și calul scoase un sunet ca un țipăt și căzu în gol, rostogolindu-se iar și iar, luând cu el toată mâncarea și toate medicamentele lor, sacul lor de dormit și scutecul de rezervă al lui Chantal.

Jane izbucni în plâns.

Câteva minute mai târziu, Ellis se cățăără pe potecă și veni lângă ea. O îmbrățișă și îngenunche lângă ea cam un minut, în timp ce ea plângea după cal și provizii, din cauză că o dureau picioarele și îi erau înghețate. Apoi, el se ridică, o ajută și pe ea să se ridice încet și spuse:

– Nu trebuie să ne oprim.

– Dar cum am putea să ne continuăm drumul? strigă ea. Nu avem ce mânca, nu mai putem fierbe apă, nu mai avem sac de dormit, nici medicamente...

– Ne avem unul pe altul, spuse el.

Ea îl îmbrățișă strâns când își aminti cât de aproape de prăpastie alunecase. Dacă trecem cu bine prin asta, gândi ea, și dacă scăpăm de ruși și ne întoarcem împreună în Europa, nu-l voi mai lăsa să-mi scape niciodată, jur.

– Mergi tu în față, spuse el în timp ce se smulse din îmbrățișarea ei. Vreau să te pot vedea. Îi dădu un mic elan și ea începu să urce muntele mecanic. Încet, disperarea o cuprinse din nou. Se hotărî că scopul ei va fi pur și simplu să continue să meargă până va cădea moartă. După o vreme, Chantal începu să plângă. Jane o ignoră și în cele din urmă se opri.

Mai târziu – peste câteva minute sau ore, pentru că ea pierduse noțiunea timpului – în timp ce Jane ocolea o cotitură, Ellis o ajunse din urmă și o opri, prinzând-o de braț.

– Uite, îi spuse el, arătându-i în față.

Poteca cobora într-o întindere vastă de dealuri mărginită de munți cu vârfurile albe. La început, Jane nu înțelese de ce Ellis spusese *Uite*, apoi își dădu seama că poteca începea să *coboare*.

– Am ajuns în vârf? întrebă ea prostită.

– Asta e, spuse el. Asta e trecătoarea Kantiwar. Am trecut peste cea mai grea parte a traseului. În următoarele câteva zile, ruta va coborî dealurile și vremea se va încălzi.

Jane se așază pe un bolovan înghețat. Am reușit, gândi ea. Am reușit.

În timp ce amândoi se uitau la dealurile cenușii, cerul din spatele piscurilor montane se transformă din gri-perlat în roz-pal. Se lumina de ziuă. Pe măsură ce lumina devenea tot mai intensă, în inima lui Jane încolțeau noi speranțe. În josul dealurilor și mai cald. Poate că vom scăpa.

Chantal plânse din nou. Ei bine, mîncarea *ei* nu dispăruse o dată cu Maggie. Jane o hrăni, stînd pe acel bolovan înghețat din vârful lumii, în timp ce Ellis îi topea lui Jane zăpadă în pumni, pentru a o bea.

Coborârea în valea Kantiwar a fost destul de domoală, dar foarte alunecoasă la început. Totuși, nu a mai fost atât de frustrant acum că nu mai trebuiau să-și facă griji pentru cal. Ellis, care nu dormise deloc cât timp urcară, o ducea pe Chantal.

În fața lor, cerul de dimineață deveni roșu ca fo-

cul, de parcă lumea din spatele munților era în flăcări. Picioarele lui Jane încă îi mai erau amortite de frig, dar nasul i se dezgheță. Brusc își dădu seama că-i e foarte foame. Însă pur și simplu vor trebui să continue să meargă, până ce vor da de oameni, căci nu mai aveau nimic, iar de dat la schimb le mai rămăsese doar puțin TNT din buzunarele lui Ellis. Când și acesta se va termina, vor trebui să se bazeze pe ospitalitatea afgană tradițională.

Nu aveau nici haine de dormit. Vor trebui să doarmă în ce aveau pe ei, cu cizmele în picioare. Într-un fel, Jane simțea că vor rezolva toate problemele. Nici găsirea cărării nu mai era o problemă, pentru că pereții văii și de o parte și de alta erau un ghid omniprezent și limitau distanța în care se puteau pierde. În curând se auzi un mic părâu susurând lângă ei: erau din nou sub linia gheții. Terenul era destul de nivelat și dacă ar mai fi avut calul, l-ar fi putut călări.

După vreo două ore s-au oprit să se odihnească la capătul unei strâmtori, și Jane o luă pe Chantal de la Ellis. În fața lor, coborârea devenea accidentată și abruptă, dar pentru că erau sub linia gheții, stâncile nu erau alunecoase. Strâmtoarea era destul de îngustă și ușor de blocat.

– Sper că nu sunt alunecări de teren pe aici, spuse Jane.

Ellis se uita în cealaltă parte, în susul văii de unde veniseră. Dintr-o dată tresări și spuse:

– Iisuse!

– Care-i problema? Jane se întoarse și se uită în aceeași direcție ca el, și i se opri inima în piept. În spatele lor, cam la un kilometru în susul văii, erau

șase bărbați în uniforme și un cal: plutonul de căutare.

După toate astea, gândi Jane; după toate prin câte am trecut, și tot ne-au prins. Era prea nefericită și pentru a mai putea plânge.

Ellis o apucă de braț.

– Repede, să plecăm, spuse el. El începu să coboare în grabă strâmtoarea, trăgând-o și pe ea după el.

– Ce rost are? Spuse Jane vlăguită. Sigur ne vor prinde.

– Mai avem o șansă. În timp ce mergeau, Ellis studia pereții abrupti și stâncoși ai strâmătorii.

– Care?

– Căderea de pietre.

– Vor găsi un mod să le ocolească sau să le escaladeze.

– Nu și dacă sunt cu toții sub ele.

Se opri într-un loc unde canionul era de numai câțiva metri lățime și un perete era foarte abrupt și înalt.

– Aici e perfect, spuse el. Își scoase din buzunar o bucată de TNT, o boină de cablu detonator pe care scria *Primacord*, un mic obiect din metal cam de mărimea vârfului unui stilou, și cava care arăta ca o seringă metalică, doar că avea în capătul teșit un inel de care se trăgea, și nu o sondă. Își înșiră obiectele pe pământ.

Jane îl privi uimită. Nu îndrăznea să spere.

Fixă micul obiect din metal la un capăt al cablului *Primacord*, strângându-l cu dinții; apoi fixă obiectul din metal la capătul ascuțit al seringii. Îi înmână întregul asamblaj lui Jane.

– Uite ce ai de făcut, începu el. Mergi în josul strâmătorii, întinzând cablul. Încearcă să-l ascunzi. Nu contează dacă o bagi prin râu – chestia asta arde și sub apă. Când ajungi la capătul cablului, scoate acele de siguranță în felul acesta. Îi arată două ace care străpungeau tubul seringii. Apoi, fii cu ochii la mine. Așteaptă să-ți fac cu mâna pe deasupra capului, așa. Îi arată cum anume. Apoi trage de inel. Dacă ne sincronizăm bine, îi putem uide pe toți. Du-te!

Jane urma ordinele ca un robot, fără să gândească. Merse în josul strâmătorii, întinzând cablul. La început îl ascunse în spatele unui șir de arbuști scunzi, apoi în albia râului. Chantal continua să doarmă în laț, legănându-se ușor în timp ce Jane mergea, lăsându-i ambele mâini libere.

După un minut se uită în spate. Ellis îndesa TNT-ul într-o fisură din stâncă. Jane crezuse întotdeauna că explozibili se declanșează spontan, dacă nu-i manevrezi încet: evident că nu era așa în realitate.

Continuă să meargă până când simți cablul întins, apoi se întoarse din nou. Ellis măsura acum peretele canionului, probabil căutând cea mai bună poziție din care să-i urmărească pe ruși când intrau în capcană.

Ea se așază lângă râu. Trupul mic al lui Chantal se sprijini în poala ei. Lațul slăbi, luând greutatea care-i presa spatele. Cuvintele lui Ellis i se tot învârteau în minte: *Dacă ne sincronizăm bine, îi putem uide pe toți*. Ar putea funcționa? se întrebă ea. Vor fi uciși toți?

Ce vor face atunci rușii? Mintea lui Jane începu

să se limpezească și începu să se gândească la succesiunea probabilă a evenimentelor. Într-o oră sau două, cineva va observa că această patrulă nu luase legătura cu ei de o vreme și va încerca să-i intercepteze prin radio. Nereușind, vor presupune că patrula era într-o strâmtoare adâncă, sau că radioul avea bateriile descărcate. După încă vreo două ore, vor trimite un elicopter care să caute patrula, presupunând că ofițerul aflat la comandă a fost inspirat să aprindă un foc sau să facă altceva pentru a putea fi ușor reperat din aer. Când și asta va eșua, oamenii de la bază vor începe să-și facă griji. La un moment dat, vor trebui să trimită un pluton de căutare care să caute plutonul dispărut. Noul pluton va trebui să străbată același drum ca și celălalt. Cu siguranță nu vor termina călătoria azi, și va fi imposibil să-și continue căutările noaptea. Pe când vor găsi cadavrele, Ellis și Jane vor fi cu cel puțin o zi și jumătate în fața lor, poate chiar mai mult. Ar ajunge, gândi Jane; pe atunci, ea și Ellis vor fi trecut pe lângă atâtea bifurcații și rute alternative că nu li s-ar mai putea da de urmă. Mă întreb, gândi ea. Mă întreb dacă acesta ar putea fi sfârșitul. Aș vrea ca soldații să se grăbească. Nu mai suport așteptarea, mi-e atât de frică.

Îl putea vedea clar pe Ellis, târându-se de-a lungul stâncii în coate și genunchi. Putea vedea plutonul de căutare în timp ce mergeau în josul văii. Chiar și din depărtare păreau murdari și umerii lor lăsați în față și picioarele târșăite arătau că erau obosiți și descurajați. Încă nu o văzuseră; se confunda cu peisajul.

Ellis se ghemui în spatele unui tufiș și se uită de

la marginea lui la soldații care se apropiau. Putea fi văzut de Jane, dar ascuns vederii rușilor, și vedea foarte bine locul în care implantase explozibilul.

Soldații ajunseră la capătul strâmtorii și începură să coboare. Unul dintre ei călărea și avea o mustață: probabil că el era ofițerul. Un altul purta o căciulă Chitrali; era Halam, gândi Jane; trădătorul. După ceea ce făcuse Jean-Pierre, trădarea i se părea o crimă imperdonabilă. Mai erau încă cinci, și toți aveau păr scurt și fețe tinere, proaspăt bărbierite. Doi bărbați și cinci copii, gândi ea.

Îl privi pe Ellis. I-ar putea face semn în orice moment acum. Începură să o doară mușchii gâtului de la încordarea depusă pentru a se uita în sus la el. Soldații nu o văzuseră nici acum: se concentrau să le dea de urmă cercetând pământul stâncos. În cele din urmă, Ellis se întoarse spre ea, încet și deliberat, și dădea din ambele mâini ridicate în aer deasupra capului.

Jane se uită în spate la soldați. Unul dintre ei își întinse mâna și luă frâiele calului pentru a-l ajuta să meargă pe terenul accidentat. Jane avea dispozitivul în formă de seringă în mâna stângă și degetul arătător de la mâna dreaptă era băgat în inel. O singură smucitură ar aprinde fitilul și ar detona TNT-ul, făcând stânca să se prăbușească peste urmăritorii ei. Cinci băieți, gândi ea. S-au înrolat în armată pentru că erau săraci, sau proști, sau ambele, sau pentru că au fost recrutați. Trimiși într-o țară nepriemitoare, în care oamenii îi urau. Îngropați sub o alunecare de teren, cu capetele sparte și plămânii sufocați de pământ, cu spatele rupt și pieptul zdrobit, strigând, și sufocându-se, și sângerând până la

moarte, în agonie și teroare. Cinci scrisori care vor fi scrise unor tați mândri și unor mame neliniștite de acasă: cu regret vă informăm, au murit în acțiune, într-o luptă istorică împotriva forțelor Rezistenței, act de eroism, medalie postmortem, condoleanțe. Condoleanțe. Suferința mamei la vederea acestor cuvinte, în timp ce-și amintea cum își născuse fiul cu durere și teamă, cum îl hrănise în vremuri bune și rele, cum îl învățase să umble drept și să se spele pe mâini și să-și spună numele pe litere, cum îl trimisese la școală; cum îl privise crescând până se făcu la fel de mare ca ea, și apoi și mai mare, până când fu pregătit să-și câștige singur pâinea și să se căsătorească cu o fată sănătoasă și să-și întemeieze o familie și să-i dăruiască nepoți. Durerea mamei când va realiza că toate astea, tot ce făcuse, durerea, și truda, și grija, fuseseră în van: acest miracol, copilul ei bărbat, fusese distrus de niște lăudăroși într-un război stupid și inutil. Sentimentul pierderii. Sentimentul pierderii.

Jane îl auzi pe Ellis strigând. Ea se uită în sus. El era în picioare, nemaipăsându-i dacă era văzut, făcându-i cu mâna și strigând:

– Fă-o acum! Fă-o acum!

Cu grijă, ea puse dispozitivul cu inel pe pământ, lângă râul prăvălitor.

Soldații îi văzură acum pe amândoi. Doi bărbați începură să urce pe partea strâmtorii unde se afla Ellis. Ceilalți o înconjurară pe Jane, cu puștile îndreptate spre ea și copilul ei, părând stânjeniți și ridicoli. Ea îi ignoră și se uită la Ellis. El coborî versantul strâmtorii. Bărbatul care se cățara spre el se opri și așteptă să vadă ce va face.

Ajunse la nivelul solului și merse încet spre Jane. Se opri în fața ei.

– De ce? spuse el. De ce nu ai făcut-o?

Pentru că sunt atât de tineri, gândi ea; pentru că sunt tineri, și inocenți și nu vor să mă omoare. Pentru că ar fi fost o crimă. Dar mai ales...

– Pentru că au mame, spuse ea.

Jean-Pierre deschise ochii. Corpul butucănos al lui Anatoly era ghemuit lângă pat. În spatele lui Anatoly, lumina puternică pătrundea prin ușa deschisă a cortului. Jean-Pierre suferi un moment de panică, neștiind de ce dormise atât de mult sau ce pierduse; apoi, într-o fracțiune de secundă, își aminti ce se întâmplase în timpul nopții.

El și Anatoly rămăseseră în tabăra de lângă trecătoarea Kantiwar. Fuseseră treziți pe la 2:30 dimineața de căpitanul care comanda plutonul de căutare, care la rândul lui fusese trezit de soldatul de serviciu. Un tânăr afgan pe nume Halam venit în tabără, spuse căpitanul. Folosind un amestec de Pashto, engleză și rusă, Halam spuse că fusese ghidul americanilor fugari, dar ei îl insultaseră, așa că i-a abandonat. Când a fost întrebat unde erau „americani” acum, el se oferise să-i ducă pe ruși la coliba din piatră unde, și acum, fugarii dormeau liniștiți.

Jean-Pierre se grăbi să urce în elicopter și să plece imediat.

Anatoly fusese mai circumspect.

– În Mongolia avem o zicală: Nu te excita înainte ca târfa să-și desfacă picioarele, spuse el. Halam s-ar putea să mintă. Dacă spune adevărul, totuși,

poate nu mai găsește coliba, mai ales noaptea, mai ales din aer. Și chiar dacă o găsesse, s-ar putea ca ei să fi plecat deja. Deci ce crezi că ar trebui să facem?

– Să trimitem înainte un pluton – un căpitan, cinci soldați și un cal, desigur cu acest Halam. Pot pleca imediat. Noi ne putem odihni până când îi găsim pe fugari.

Precauția lui fu răsplătită. Plutonul raportă prin radio pe la 3:30, spunând că nu era nimeni în colibă. Totuși, au adăugat ei, focul încă mai era aprins, deci probabil că Halam spunea adevărul.

Anatoly și Jean-Pierre traseră concluzia că Ellis și Jane se treziseră în timpul nopții, văzuseră că ghidul lor dispăruse și se hotărâseră să plece. Anatoly îi ordonă plutonului să meargă după ei, bazându-se pe indicațiile lui Halam cu privire la ruta probabilă.

În acel moment, Jean-Pierre se băgă din nou în pat și adormi profund, fapt pentru care nu reuși să se trezească în zorii zilei. Acum se uită buimac la Anatoly și spuse:

– Cât e ora?

– Opt. Și i-am prins.

Lui Jean-Pierre îi tresări inima în piept – apoi își aminti că mai simțise asta și înainte, dar fusese dezamăgit.

– Ești sigur? întrebă el.

– Putem merge să verificăm imediat ce-ți iei pantalonii pe tine.

Se îmbracă rapid. Sosi un elicopter de alimentare și Anatoly chibzui că era bine să mai aștepte încă câteva minute până când erau umplute rezer-

voarele, deci Jean-Pierre trebui să-și înfrâneze încă puțin nerăbdarea.

Decolară câteva minute mai târziu. Jean-Pierre se uită la peisaj prin ușa deschisă. Când ajunseră deasupra munților, își dădu seama că acesta era cel mai sumbru și mai aspru teritoriu pe care-l văzuse până acum în Afganistan. Jane chiar traversase acest munte pustiu, crud și înghețat cu un copil în brațe? Trebuie să mă urască, gândi Jean-Pierre, dacă a fost în stare să treacă prin așa ceva pentru a scăpa de mine. Acum va afla că totul a fost în van. Este a mea pentru totdeauna.

Dar fusese ea cu adevărat prinsă? Era îngrozit să nu sufere o nouă dezamăgire. Când va ateriza, va afla din nou că plutonul capturase o nouă pereche de hipioți sau doi alpiniști fanatici sau chiar un cuplu de nomazi care semănau vag cu europenii?

Anatoly îi arată cu mâna trecătoarea Kantiwar în timp ce zburau pe deasupra ei.

– Se pare că și-au pierdut calul, adăugă el strigându-i în ureche lui Jean-Pierre, pentru a acoperi zgomotul motoarelor și al vântului. Destul de clar, Jean-Pierre văzu conturul unui cal mort în zăpada de sub trecătoare. Se întrebă dacă era Maggie. Spera să fi fost animalul acela îndărătnic.

Zburară mai jos în valea Kantiwar, căutând plutonul. În cele din urmă văzură fum: cineva făcuse foc pentru ca ei să-i poată repera. Coborâră spre un petec de pământ lângă capătul unei strâmtori. Jean-Pierre scrută zona în timp ce coborau: văzu trei sau patru uniforme rusești, dar nu o văzu pe Jane.

Elicopterul atinse pământul. Jean-Pierre era mai emoționat ca niciodată. Sări pe pământ, încordat la

maximum. Anatoly sări lângă el. Căpitanul îi conduse de lângă elicopter în strâmtoare.

Și acolo erau ei.

Jean-Pierre se simțea ca și unul care fusese torturat și acum avea putere totală asupra călăului. Jane stătea pe pământ, lângă un pârlăuș, cu Chantal în poală. Ellis stătea lângă ea. Amândoi păreau extenuați, înfrânți, demoralizați.

Jean-Pierre se opri.

– Treci aici, îi spuse el lui Jane.

Ea se ridică și se îndreptă spre el. El văzu că o căra pe Chantal într-un fel de laț petrecut pe după gât, ceea ce-i lăsa mâinile libere. Ellis începu să o urmeze.

– Tu nu, spuse Jean-Pierre. Ellis se opri.

Jane stătea în fața lui Jean-Pierre și îl privea. El își ridică mâna dreaptă și o lovi peste față cu toată puterea. Fu cea mai satisfăcătoare lovitură pe care o dăduse vreodată. Ea se dădu în spate, împleticindu-se, astfel că el crezu că va cădea; dar ea își ținu echilibrul și rămase în picioare, privindu-l sfidătoare, cu lacrimi de durere curgându-i pe față. Jean-Pierre văzu peste umărul ei cum Ellis făcu un pas brusc în față, apoi se abținu. Jean-Pierre era puțin dezamăgit: dacă Ellis ar fi încercat să facă ceva, soldații l-ar fi trântit la pământ și l-ar fi bătut măr. Nu conta: își va primi porția de bătaie destul de curând.

Jean-Pierre își ridică mâna să o plesnească din nou pe Jane. Ea tresări și o acoperi cu brațele pe Chantal. Jean-Pierre se răzgândi.

– Vom avea destul timp pentru asta mai târziu, spuse el în timp ce-și lăsă mâna în jos. Destul timp.

Jean-Pierre se întoarce și se îndreaptă spre elicopter. Jane se uită la Chantal. Copilul îi întoarce privirea, trează, dar nu și flămândă. Jane o îmbrățișă, de parcă fetița avea nevoie de consolare. Într-un fel era bucuroasă că Jean-Pierre o lovise, deși fața încă îi ardea de durere și umilință. Lovitura fu ca un verdict final la un divorț: însemna că mariajul ei se terminase oficial, pentru totdeauna, și nu mai avea nici un fel de obligație. Dacă el ar fi plâns sau ar fi implorat-o să nu-l urască pentru ceea ce făcuse, s-ar fi simțit vinovată. Dar lovitura puse capăt la toate astea. Nu mai avea nici un sentiment pentru el: nici un gram de dragoste, sau respect, sau nici măcar compasiune. Era ironic, gândi ea, că ea se simțea complet eliberată de el în momentul în care în sfârșit el o capturase.

Până acum un căpitan deținuse comanda, cel care mergea călare pe cal, dar acum o preluase Anatoly, omul de legătură cu aspect oriental al lui Jean-Pierre. În timp ce dădea ordine, Jane își dădu seama că știa ce spune. Trecuse mai bine de un an de când nu mai auzise vorbindu-se rusă și la început îi păru că se vorbea prea repede, dar după ce urechea i se mai obișnuie, putu înțelege fiecare cuvânt. În acel moment îi spunea unui soldat să-l lege pe Ellis de mâini. Soldatul, aparent pregătit s-o facă, scoase o pereche de cătușe și se îndreaptă spre Ellis. Acesta își întinse cooperant mâinile în față și soldatul i le puse.

Ellis arăta abătut și descurajat.

Soldatul întreabă dacă să-i pună cătușe și lui Jane.

– Nu, spuse Anatoly. Are copilul la ea.

Fură conduși la elicopter. Ellis spuse:

– Îmi pare rău. Faza cu Jean-Pierre. Nu am putut ajunge la el...

Ea dădu din cap pentru a-i da de înțeles că nu trebuia să se scuze, dar nu reuși să vorbească. Supunerea totală a lui Ellis o făcu să fie supărată nu pe el, ci pe toți ceilalți care-l puseră în această postură: Jean-Pierre, Anatoly, Halam și rușii. Aproape că-și dorea să fi detonat bomba.

Ellis sări în elicopter, apoi întinse mâinile încătușate s-o ajute. Ea o ținu pe Chantal cu mâna stângă, pentru a ține lațul nemișcat, și lui îi dădu mâna dreaptă. El o trase sus. În momentul în care fu cel mai aproape de ea, îi spuse:

– Imediat ce decolăm, plesnește-l pe Jean-Pierre.

Jane fu prea șocată pentru a reacționa în vreun fel, ceea ce probabil era spre norocul ei. Nimeni nu păru să-l fi auzit pe Ellis și oricum, nici unul nu vorbea prea multă engleză. Se concentrează să arate cât mai firesc.

Cabina pasagerului era mică și goală, cu un tavan jos care-i obliga pe bărbați să stea gârboviți. Nu era nimic în ea decât o mică poliță pe care se ședea, fixată de fuzelajul de pe ușa din față. Scaunul pilotului era ridicat cu vreo două sau trei picioare de la podea, cu o treaptă lângă el pentru acces. Pilotul încă mai era acolo – echipa nu coborâse din elicopter – și rotoarele încă se mai învârteau. Gălăgia era foarte puternică.

Ellis se ghemui pe podea lângă Jane, între banchetă și locul pilotului.

Anatoly urcă cu un soldat lângă el. Vorbi cu soldatul și arătă spre Ellis. Jane nu auzea ce vorbeau, dar era clar din reacția soldatului că îi spusese să-l

păzească pe Ellis: își luă pușca de pe umăr și o țină lejer în mână.

Jean-Pierre urcă ultimul. Stătu lângă ușa deschisă, uitându-se afară în timp ce elicopterul se ridică. Pe Jane o cuprinse panica. Era foarte simplu pentru Ellis să-i spună să-l plesnească pe Jean-Pierre când vor decola, dar cum s-o facă? Chiar acum, Jean-Pierre nu stătea cu fața spre ea și era lângă ușa deschisă – dacă va încerca să-l lovească, poate că se va dezechilibra și va cădea din elicopter. Se uită la Ellis, așteptând o mică îndrumare. Pe fața lui se instalase o expresie de crispare, dar privirile nu li se intersectară.

Elicopterul se ridică doi sau trei metri în aer, plană o clipă, apoi se avântă, prinzând viteză și începând să urce din nou.

Jean-Pierre se întoarse de la ușă, traversă cabina și văzu că nu are unde să se așeze. Ezită. Jane știa că trebuia să se ridice și să-l plesnească – deși habar nu avea de ce – dar era ațintită de scaun, paralizată de panică. Apoi, Jean-Pierre arătă cu degetul spre ea, sugerându-i să se ridice.

Atunci îl plesni.

Era obosită, și nefericită, și flămândă și epuizată și el vroia ca ea să se ridice pentru ca el să poată sta jos. Felul în care arătase cu degetul spre ea păru să însumeze toată cruzimea, trădarea și răutatea lui, și o scoase din minți. Se ridică, cu Chantal atârându-i de gât, și-și vârî fața într-a lui, strigând:

– Ticălosule! Ticălosule! Cuvintele ei fură înghițite de huruitul motoarelor și de șuieratul vântului, dar expresia feței ei păru să-l șocheze, pentru că

tresări și făcu un pas în spate. Te urăsc! zbieră Jane; apoi se rezezi la el cu mâinile întinse și îl împinse cu putere în spate, prin ușa deschisă.

Rușii făcuseră o greșeală. Era una foarte mică, dar era singurul lucru în avantajul lui Ellis și el era gata să profite de ea din plin. Greșeala lor fusese că îi legaseră mâinile în față, în loc să i le fi legat în spate.

Sperase că nu-l vor lega deloc – de aceea nu făcuse nimic, printr-un efort suprauman, atunci când Jean-Pierre începuse să o plesnească pe Jane. Se gândise că poate nu-l vor lega: la urma urmei, nu era înarmat. Dar se pare că Anatoly era un om precaut.

Din fericire, nu Anatoly fu cel care-i pusese cătușele, ci un soldat. Soldații știau că era mai ușor să manevreze un prizonier ale cărui mâini erau legate în față – avea mai puține șanse să cadă, și putea urca și coborî din elicopter fără ajutor. Deci, când Ellis își întinse cooperant mâinile în față, soldatul nu stătu pe gânduri.

Fără ajutor, Ellis nu putea doborî trei bărbați, mai ales că cel puțin unul din cei trei era înarmat. Șansele lui într-o luptă corp la copr erau nule. Singura lui speranță era să deturneze elicopterul.

Pentru o clipă timpul se opri când Jane stătu în fața ușii deschise, cu copilul atârându-i de gât și privind îngrozită cum Jean-Pierre căzu în gol; și în acel moment, Ellis gândi: suntem la numai 4 sau 5 metri de la sol, ticălosul s-ar putea să supraviețuiască; apoi, Anatoly țâșni spre ea și o prinse de mâini din spate, imobilizând-o. Acum, Anatoly și

Jane stăteau între Ellis și soldați, în celălalt capăt al cabinei.

Ellis se roti, sări în picioare lângă scaunul ridicat al pilotului, își petrecu mâinile încătușate pe după capul pilotului, strânse lanțul cătușelor pe lângă gâtul lui și smuci.

Pilotul nu intră în panică.

Ținându-și în continuare picioarele pe pedale și mâna stângă pe manetă, își ridică mâna dreaptă și-l prinse pe Ellis de încheieturi.

Ellis se cutremură de groază. Asta era ultima lui șansă și nu avea la dispoziție decât o secundă sau două. Soldatului din cabină îi va fi frică să-și folosească pușca de teamă să nu-l nimerească pe pilot. Și Anatoly, dacă avea și el o armă, va împărtăși aceeași teamă; dar într-o clipă, unul dintre ei își va da seama că nu aveau nimic de pierdut, de vreme ce dacă nu-l vor împușca pe Ellis, elicopterul se va prăbuși, și atunci își vor asuma riscul.

Dintr-o dată umerii lui Ellis fură apucați din spate. O bucată de mânecă de un gri-închis îi spuse că era Anatoly. Jos în botul elicopterului, pușcașul se întoarse, văzu ce se întâmplă și începu să se ridice de pe scaun.

Ellis smuci cu putere de lanț. Durerea fu insuportabilă pentru pilot, care își aruncă în aer ambele mâini și se ridică din scaun.

Imediat ce mâinile și picioarele pilotului nu mai controlau zborul, elicopterul începu să se legene și să se scuture în vânt. Ellis se așteptă la asta și îl forță pe pilot să nu ia piciorul de pe pedală, apăsându-se pe scaunul pilotului; dar Anatoly, în spatele lui, se dezechilibra și-i dădu drumul.

Ellis îl smulse pe pilot din scaun și-l aruncă pe podea, apoi întinse mâinile spre panoul de control și împinse maneta în jos.

Elicopterul căzu ca o piatră.

Ellis se întoarse și se pregăti pentru impact.

Pilotul era la picioarele lui, ținându-se de beregată. Anatoly căzu cât era de lung în mijlocul cabinei. Jane era ghemuită într-un colț, cu mâinile acoperind-o pe Chantal protectiv. Și soldatul căzuse, dar își regăsi echilibrul și stătea acum în genunchi cu Kalașnikovul îndreptat spre Ellis.

Când apăsă pe trăgaci, roțile elicopterului atinseră pământul.

Impactul îl aruncă pe Ellis în genunchi, dar se așteptă la asta și-și ținu echilibrul. Soldatul se împiedică și căzu într-o parte, împușcătura lui trecând prin fuzelaj cam la un metru de capul lui Ellis, apoi căzu în față, scăpând pușca din mâini.

Ellis se aplecă în față, luă pușca și o ținu stângaci în mâinile încătușate.

Era un moment de adevărată bucurie.

Se lupta cu ei. Fugise, fusese prins și umilit, suferise de foame, frig și frică, și stătuse neputincios când Jane fu pălmuită; dar acum, în sfârșit avea ocazia să se ridice și să lupte.

Își puse degetul pe trăgaci. Mâinile îi erau prea strâns legate între ele pentru a putea ține un Kalașnikov în poziție normală.

Motorul elicopterului se opri și rotoarele începură să încetinească. Ellis se uită în cabina de zbor și-l văzu pe pușcaș sărind pe ușa laterală a pilotului. Trebuia să preia controlul situației rapid, înainte ca rușii de afară să-și folosească inteligența.

Se mișcă așa încât Anatoly, care era întins pe jos, să fie între el și ușă; apoi rezemă țeava puștii de obrazul lui Anatoly.

Soldatul se holbă la el, părând speriat.

– Ieși afară, spuse Ellis smucind din cap. Soldatul înțelese și sări afară prin ușă.

Pilotul era și acum întins pe jos, părând să aibă probleme cu respirația. Ellis îl lovi cu piciorul pentru a-i atrage atenția, apoi îi spuse și lui să coboare. Bărbatul se ridică cu greu în picioare și ieși în același fel.

Ellis îi spuse lui Jane:

– Spune-i acestui individ să se dea jos din elicopter și să stea cu spatele aproape de mine. Repede, repede!

Jane strigă la Anatoly în rusă. Bărbatul se ridică în picioare, îi aruncă lui Ellis o privire plină de ură și coborî încet din elicopter.

Ellis rezemă țeava puștii în spatele gâtului lui Anatoly și spuse:

– Spune-i să le zică tuturor să nu îndrăznească să miște careva.

Jane vorbi din nou și Anatoly strigă un ordin. Ellis privi în jur. Pilotul, pușcașul și soldatul care fuseseră în elicopter erau pe aproape. Chiar în spatele lor era Jean-Pierre, stând pe pământ și ținându-se strâns de gleznă: cred că a căzut bine, gândi Ellis; nu părea să se fi rănit grav. Mai încolo erau încă trei soldați, căpitanul, calul și Halam.

Ellis spuse:

– Spune-i lui Anatoly să-și descheie haina, să-și scoată încet pistolul și să ți-l dea ție.

Jane traduse. Ellis apăsă și mai tare pușca în carnea

lui Anatoly în timp ce-și scoase pistolul din teacă.

Jane i-l luă.

Ellis spuse:

– E un Makarov? Da. Are o siguranță în partea stângă. Mișc-o până ce acoperă punctul roșu. Pentru a trage, mai întâi mișcă partea de sus spre tine, apoi apasă pe trăgaci. Bine?

– Bine, spuse ea. Era albă și tremura, dar gura ei avea un contur hotărât.

Ellis spuse:

– Spune-i să le ordone soldaților să-și aducă toate armele aici, unul câte unul, și să le arunce în elicopter.

Jane traduse și Anatoly dădu ordinul.

– Îndreaptă pistolul spre ei când se apropie, adăugă Ellis.

Unul câte unul, soldații veniră cu armele lor.

– Cinci tineri, spuse Jane.

– Ce tot vorbești?

– A fost un căpitan, Halam și cinci tineri. Nu văd decât patru.

– Spune-i lui Anatoly că trebuie să-l găsească și pe celălalt dacă vrea să trăiască.

Jane strigă la Anatoly și Ellis fu surprins de vehemența vocii ei. Din tonul cu care strigă ordinul, Anatoly păru speriat. O clipă mai târziu, al cincilea soldat veni prin spatele elicopterului și-și predă arma la fel ca și ceilalți.

– Bravo, îi spuse Ellis lui Jane. Ar fi putut strica totul. Acum fă-i pe toți să stea întinși.

– Un minut mai târziu toți erau întinși pe jos.

– Trebuie să-mi împrăști cătușele, îi spuse lui Jane.

Își puse jos pușca și stătu cu mâinile întinse spre prag. Jane trase de partea de sus a pistolului, apoi îi puse țeava pe lanț. Încercară amândoi să se poziționeze în așa fel încât glonțul tras să treacă prin deschizătura ușii.

– Sper să nu-mi distrugă încheietura, spuse Ellis. Jane închise ochii și apăsă pe trăgaci.

Ellis răcni.

– O, drace! La început îl durură îngrozitor încheieturile. Apoi, după o clipă, își dădu seama că nu îi erau rupte – lanțul era.

Își ridică pușca.

– Acum am nevoie de radioul lor.

La ordinul lui Anatoly, căpitanul începu să dezlege o cutie mare de pe spinarea calului.

Ellis se întrebă dacă o mai fi zburând elicopterul. Armele de sub el sunt cu siguranță distruse și s-ar putea să mai aibă tot felul de defecțiuni pe dedesubt; dar motorul și principalele linii de control erau sus. Își aminti cum, în timpul bătăliei din Darg văzuse o Căprioară exact ca aceasta prăbușindu-se vreo 7 sau 8 metri apoi ridicându-se din nou. Și nenorocitul ăsta trebuie să zboare, dacă celălalt a mers, gândi el. Dacă nu...

Altfel nu știe ce să se facă.

Căpitanul aduse radioul și-l puse în cabina elicopterului, apoi se îndepărtă din nou.

Ellis își îngădui o clipă de ușurare. Atâta timp cât avea radioul, rușii nu-și puteau contacta bazele. Asta însemna că nu puteau obține întăriri, nici nu puteau alerta pe nimeni despre ceea ce s-a întâmplat. Dacă Ellis ar putea face elicopterul să zboare, ar fi sigur că nu mai este urmărit.

– Ține-ți arma îndreptată spre Anatoly, îi spuse lui Jane. Mă duc să văd dacă prostia asta mai zboară.

Jane găsi pușca surprinzător de grea. Țintind spre Anatoly, își ținu pentru o vreme brațul desfăcut, dar în curând trebui să îl dea jos, pentru a-și odihni mâna. Cu mâna stângă o mângâia pre Chantal pe spate. Chantal plânsese când și când în ultimele câteva minute, și acum se opri.

Motorul elicopterului porni, se înecă și ezită. O, te rog pornește, se rugă ea, pornește.

Motorul prinse viață și văzu elicele rotindu-se. Jean-Pierre își ridică privirea.

Să nu îndrăznești, gândi ea. Nu te mișca!

Jean-Pierre se mișcă, se uită la ea, și se ridică cu greu în picioare.

Jane îndreptă pistolul spre el.

El începu să meargă spre elicopter.

– Nu mă obliga să te împușc, strigă ea, dar vocea ei fu acoperită de zgomotul tot mai mare al motoarelor.

Anatoly trebuie să-l fi văzut pe Jean-Pierre, pentru că se rostogoli și se ridică. Jane îndreptă pistolul spre el. Își ridică mâinile în semn de predare. Jane întoarse pistolul spre Jean-Pierre. Jean-Pierre continua să vină.

Jane simți că elicopterul se scutură și încearcă să se ridice.

Jean-Pierre era acum aproape. Îi putea vedea fața clar. Mâinile lui erau larg desfăcute în semn de rugămintă, dar avea o privire nebună. A înnebunit, gândi ea; dar poate că asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Am să trag, strigă ea, deși știa că nu o putea auzi. Am să te împușc.

Elicopterul se ridică de la pământ.

Jean-Pierre o luă la fugă.

În timp ce elicopterul se înălța, el sări și ateriză pe punte. Jane speră să cadă de acolo, dar se ținu bine. Se uită la ea cu ură în ochi și se pregăti să sară.

Ea închise ochii și apăsă pe trăgaci.

Arma îi zvâcni în mână.

Deschise ochii din nou. Jean-Pierre încă se mai ținea pe picioare, cu o expresie de surprindere pe față. Pe pieptul hainei lui se întindea o pată închisă la culoare. Panicată, Jane apăsă iar pe trăgaci, și iar, și a treia oară. Primele două gloanțe nu-l nimeriseră, dar al treilea i se înfipse în umăr. El se încovoie, cu fața spre ea și căzu în față, prin ușă.

Apoi dispăru.

L-am omorât, gândi ea.

La început simți un fel de optimism sălbatic. Încercase să o prindă, să o întemnițeze și să o facă sclava lui. O vânase ca pe un animal. O trădase și o bătuse. Acum, ea îl omorâse.

Apoi fu copleșită de durere. Stătea pe punte și plângea cu suspine. Chantal începu să plângă și ea și Jane își legănă copila în timp ce plângeau împreună.

Nu știu cât timp a stat acolo. În cele din urmă se ridică în picioare și merse să se așeze lângă scaunul pilotului.

– Ești bine? strigă Ellis.

Ea încuviință din cap și schiță un zâmbet vag.

Ellis îi zâmbi înapoi până la urechi și strigă:

– Uite, rezervoare pline!

Ea îl sărută pe obraz. Într-o bună zi îi va spune că l-a împușcat pe Jean-Pierre, dar nu acum.

– Cât mai e până la graniță? întrebă ea.

– Mai puțin de o oră. Și nu pot trimite pe nimeni după noi, pentru că avem radioul lor.

Jane se uită prin parbriz. Chiar în față putea vedea munții cu piscurile lor albe pe care ar fi trebuit să-i urce. Nu cred că aş fi putut-o face, își spuse ea. Cred că m-aș fi întins pe zăpadă și aş fi murit.

Ellis avea o expresie de voioșie pe față.

– La ce te gândești? întrebă ea.

– Mă gândeam cât de mult îmi doresc un sandviș cu carne de vită, cu sos de roșii, cu maioneză și pâine din făină integrală, spuse el și Jane zâmbi.

Chantal tresări și plânse. Ellis luă o mână de pe panoul de control și-i atinse un obrăjor rozaliu.

– Îi e foame, spuse el.

Mă duc în spate și mă ocup de ea, spuse Jane. Se întoarce în cabina pasagerului și se așează pe bancă. Își descheie haina și cămașa și își hrăni copilul în timp ce elicopterul zbura mai departe, spre soarele ce se ridica tot mai sus pe cer.

PARTEA
A TREIA
1983

CAPITOLUL 20

JANE SE SIMȚI MULȚUMITĂ în timp ce mergea pe autostrada suburbană și urcă în scaunul din dreapta al mașinii lui Ellis. Avusese o după-amiază reușită. Pizza fusese bună și lui Petal îi plăcu *Flashdance*. Ellis fu foarte emoționat să i-o prezinte lui Jane pe fiica lui, dar Petal fu încântată de micuța Chantal de 8 luni și totul decurse normal. Ellis fu atât de mulțumit de asta, că sugerase, când o lăsară pe Petal acasă, ca Jane să o cunoască pe Gill. Gill îi invitase înăuntru și o tot giugiuli pe Chantal, așa încât Jane îi cunoscuse atât fosta nevastă, cât și fiica într-o singură după-amiază.

Ellis – Jane nu se puteau obișnui cu faptul că numele lui era John și hotărî să-i spună tot timpul Ellis – o puse pe Chantal pe bancheta din spate și urcă în mașină lângă Jane.

- Ei, ce părere ai? întrebă el în timp ce demară.
- Nu mi-ai spus că e frumoasă, zise Jane.
- Petal e frumoasă?
- Mă refer la Gill, spuse Jane râzând.
- Da, e frumoasă.
- Sunt oameni de treabă și nu merită să se complice cu indivizi ca tine, spuse ea.

Glumea, dar Ellis încuviință din cap sobru.

Jane se aplecă și îi atinse coapsa.

– N-am vrut să te jignesc, spuse ea.

– Totuși, e adevărat.

Merseră cu mașina cufundați în tăcere pentru o vreme. Erau șase luni de când scăpaseră din Afganistan. Din când în când, Jane izbucnea în plâns fără un motiv anume, dar nu mai avea coșmaruri în care-l împușca pe Jean-Pierre iar și iar. Nimeni, în afară de ea și Ellis, nu știa ce s-a întâmplat – Ellis chiar și-a mințit superiorii cu privire la felul în care a murit Jean-Pierre – și Jane se hotărî să-i spună lui Chantal că tatăl ei a murit într-un război în Afganistan, nimic mai mult.

În loc să se întoarcă în oraș, Ellis o luă pe tot felul de străzi lăturalnice și în cele din urmă parcă lângă un lac.

– Ce facem aici? spuse Jane. Tragem un pui de somn.

– Dacă vrei. Dar vreau să discutăm.

– Bine.

– Am avut o zi bună.

– Da.

– Petal a fost mai relaxată azi ca niciodată.

– Mă întreb de ce?

– Eu am o teorie, spuse Ellis. Datorită ție și lui Chantal. Acum că fac parte dintr-o familie, nu mai prezint o amenințare pentru casa și stabilitatea lor. Cred că asta e.

– Are logică. Despre asta vroiai să discutăm?

– Nu. Ezită. Plec din Agenție.

Jane încuviință din cap.

– Mă bucur foarte tare, spuse ea. Se așteptase la ceva de genul acesta.

– Misiunea afgană s-a terminat în principiu, continuă el. Programul de antrenament al lui Masud e în curs de derulare și și-au primit primul transport de arme. Masud e atât de puternic acum încât a semnat un pact de iarnă cu rușii.

– Sunt de acord cu orice lucru ce duce la încetarea focului.

– Cât timp am fost în Washington și tu la Londra, mi s-a oferit o altă slujbă. E ceva ce vreau să fac cu adevărat. Și e și plătită bine.

– Ce anume? spuse Jane intrigată.

– Să lucrez cu o nouă forță prezidențială în domeniul crimei organizate.

Teama îi străpunse inima lui Jane.

– E periculos?

– Nu și pentru mine. Sunt prea bătrân acum pentru munca sub acoperire.

Jane văzu că nu era complet sincer cu ea.

– Spune-mi adevărul, nenorocitul, zise ea.

– Ei bine, e cu mult mai puțin periculos decât ceea ce am făcut până acum. Dar nu e chiar atât de sigur ca o grădiniță.

Ea îi zâmbi. Știa la ce urma să ducă asta și o făcu fericită.

El spuse:

– De asemenea, voi fi repartizat aici în New York. Asta o luă prin surprindere.

– Serios?

– De ce ești atât de surprinsă?

– Pentru că mi-am căutat de lucru la Națiunile Unite. Aici în New York.

– Nu mi-ai spus că ai de gând să faci așa ceva! – spuse el părând rănit.

– Nici tu nu mi-ai spus de planurile tale, spuse ea indignată.

– Îți spun acum.

– Și eu îți spun acum.

– Dar... m-ai fi părăsit?

– De ce să locuim unde lucrezi tu? De ce să nu locuim unde lucrez eu?

– În lunile cât am fost despărțiți, uitasem complet cât de senisibilă ești, spuse el.

– Într-adevăr.

Se așternu o liniște totală.

În cele din urmă, Ellis spuse:

– Ei, oricum, dacă tot vom locui amândoi în New York...

– Am putea împărți cheltuielile de întreținere?

– Da, spuse el ezitant.

Brusc, ea regretă că-și ieși din sărite. El nu era nechibzuit, doar puțin posac. Aproape că-l pierduse, acolo în Afganistan, și acum nu mai putea fi supărată pe el mai mult timp, pentru că de fiecare dată își amintea cât fusese de speriată că vor fi despărțiți pentru totdeauna și cât de fericită fusese pentru că rămăseseră unul lângă altul și supraviețuiseră.

– Bine, spuse ea pe o voce mai blândă. Să împărțim cheltuielile de întreținere.

– De fapt, mă gândeam să o facem oficial. Dacă vrei.

Exact asta aștepta ea.

– Oficial, spuse ea, de parcă n-ar fi înțeleș.

– Da, spuse el stânjenit. Vreau să spun că ne-am putea căsători. Dacă vrei.

Ea râse de plăcere.

– Fă-o cum trebuie, Ellis! Spuse ea. Cere-mă!
El îi luă mâna.

– Jane, draga mea, te iubesc. Vrei să te căsătorești cu mine?

– Da! Da! spuse ea. Cât de repede posibil. Măine! Azi!

– Mulțumesc, spuse el.

Ea se aplecă în față și-l sărută.

– Și eu te iubesc.

Apoi au stat tăcuți, ținându-se de mână și privind apusul soarelui. Era ciudat, gândi Jane, dar Afghanistanul părea ireal acum, ca un vis urât, intens, dar nu și înspăimântător. Își aducea bine aminte de oamenii de acolo – Abdullah, mola, și Rabia, moașa, chipeșul Mohammed și senzuala Zahara, și loiala Fara – dar bombele și elicopterele, teama și asprimea i se ștergeau din memorie. Aceasta era adevărata aventură, gândi ea. Să se căsătorească și să o crească pe Chantal și să creeze pentru ea o lume mai bună în care să trăiască.

– Mergem? spuse Ellis.

– Da. Îl strânse încă o dată de mână, apoi îi dădu drumul. Avem multe de făcut.

El porni mașina și se întoarseră în oraș.

BIBLIOGRAFIE

Următoarele cărți sunt despre Afganistan, scrise de autori care au vizitat țara, de la invazia sovietică din 1979:

Chaliand, Gerard; *Report from Afghanistan* (New York: Penguin, 1982).

Fullerton, John: *The Soviet Occupation of Afghanistan* (Londra: Methuen, 1984)

Gall, Sandy: *Behind Russian Lines* (Londra: Sidgwick & Jackson, 1983).

Martin, Mike: *Afghanistan: Inside a Rebel Stronghold* (Poole, Anglia: Blandford Press, 1984).

Ryan, Nigel: *A Hitch or Two in Afghanistan*: (Londra: Weidenfeld & Nicolson, 1983).

Van Dyk, Jere: *In Afghanistan* (New York: Coward-McCann, 1983).

Cartea de referință standard despre Afganistan este:

Dupree, Louis: *Afghanistan* (Princeton: Princeton University Press, 1980).

Cu privire la femei și copii recomand următoarele:

Bailleau Lajoinie, Simone: *Conditions de Femmes en Afghanistan* (Paris: Editions Sociales, 1980).

Hunte, Pamela Anne: *The Sociocultural Context of Perinatality in Afghanistan* (Ann Arbor: University Microfilms International, 1984).

Van Oudenhoven, Nico J. A.: *Common Afghan Street Games* (Lisse: Swets & Zeitlinger, 1979).

The classic travel book on the Panisher Valley and Nuristan is: Newby, Eric: *A Short Walk in the Hindu Kush* (Londra: Secker & Warburg, 1958).

Un american – Ellis –, un francez – Jean-Pierre – și o englezoaică senzuală – Jane: toți trei sunt prinși într-un triumphi romantic chinuitor, cei doi bărbați fiind amândoi îndrăgostiți nebunește de ea, iar ea căzând pradă sentimentului sfâșietor de dragoste față de amândoi. Situația este cu atât mai dramatică cu cât acțiunea se petrece pe fundalul Războiului Rece, al atentatelor teroriste cu bombe și al violențelor din Afganistan, și astfel neputința ei de a decide este intensificată de faptul că cei doi fac parte din tabere adverse. Însă Binele și Răul sunt greu de distins...

„Forța ficțiunii lui Follett se reflectă în personajele sale feminine – ele sunt inteligente, puternice, independente, iar atunci când iubesc, sunt în stare să facă orice.”

– *People*

Un veritabil roman de suspans... când vine vorba de literatură de divertisment, puțini autori se ridică la nivelul lui Follett.

– *Pittsburgh Press*

Editura Aquila '93
H. Ibsen 17 - Oradea
www.edituraaquila93.ro

ISBN 973-8250-99-4

9 789738 250994